KAMBRIYEN, EVRIM VE YARATILIŞ

Kambriyen patlamasıyla ilgili konulara geçmeden önce evrim teorisi ve yaratılışa göre fosil kayıtlarından ne gibi özellikler beklenmesi gerektiği hakkında kısaca bir kıyas yapmak gerekir. Evrim teorisi, tüm yaşam formlarının tek bir hücreden türediğini iddia eder. Buna göre milyonlarca canlı türü bu tek hücreden türemiş olmalı, bu ortak atadan kalıtımın izleri fosil kayıtlarında bulunmalıdır. Evrimciler bir balıktan primata, bir böcekten ahtapota kadar tüm canlı türlerinin bu hayali ilk hücreyle bağlantılı olduğunu iddia etmektedirler. Böyle bir varsayımın fosil kaydında aranacak izleri şunlar olmalıdır:

1. Çok sayıda ara form olmalıdır.

2. Fosil kayıtlarındaki değişim yavaş ve kademeli olmalıdır.

3. En erken canlıların basit yapıda yaşama başlamış olmaları ve basitten komplekse doğru gelişim göstermiş olmaları gerekir.

4. Hayali ilk hücre zaman içinde geliştikçe, yeni türler ortaya çıkmalı, bu türler zamanla giderek birbirlerinden uzaklaşmalı; genişleyen canlılar aleminde aile, takım, sınıf gibi daha yüksek kategoriler ortaya çıkmalıdır.

Tüm bu gereklilikleri "süreklilik" şartı altında birleştirmek mümkündür. Çünkü evrimciler tüm canlı türlerinin hayali ilk hücreden itibaren birbirleriyle bağlantılı olduğunu, türler arasında varsaydıkları dönüşümün sürekli olarak devam ettiğini iddia etmektedirler. Böyle bir süreklilik, mutlaka sayısız ara formun yaşamış olmasını, dolayısıyla varsayılan evrimsel gelişimin fosil kayıtlarında izlenebilir olmasını gerektirir.

Buna karşın yaratılış gerçeği bunların hiçbirini gerektirmez. Canlıların sahip oldukları karakteristik özelliklerle, oldukları gibi ve kusursuz şekilde Allah tarafından yaratıldıklarını öğretir. Dolayısıyla belli bir yaşam formunun daha önce yaşamış bir formdan daha kompleks olması gibi bir şart gerekmez. Çeşitli canlı grupları arasında izlenebilir aşamaların varlığı gerekli değildir. Tam tersine, yaratılış gerçeği, özgün yapılarıyla yaratılmış canlıların, anatomik özellikleri açısından, birbirlerinden ayırt edilebilir gruplar oluşturmasını öngörür.

Paleontoloji biliminin Kambriyen patlamasıyla ilgili olarak ortaya koyduğu bilgilere bakıldığında da, bu bilgilerin açıkça yaratılışı kanıtlamakta, evrim teorisini çökertmekte olduğu görülmektedir. Çünkü bu patlamayla; kendi aralarında birbirlerinden çok belirgin farklılıklarla ayrılan canlılar ortaya çıkmıştır. Bu durum, Kambriyen öncesinde yaşamış canlılar ve Kambriyen'de yaşamış canlılar arasında, hem soy bağı hem de komplekslik açısından çok derin boşluklar ortaya çıkarmıştır. Bu boşluklar öylesine dikkat çekicidir ki, canlı grupları arasında süreklilik kanıtlaması gereken evrimciler, bunlar arasında teorik düzeyde dahi akrabalık ilişkileri kurabilmiş değillerdir.

Kambriyen dönemi, en erken hayvanların dahi son derece kompleks yapılarla aniden ortaya çıkmış olduklarını göstermektedir, ki bu durum tam da yaratılışın öğrettiği bir gerçektir. Canlıların sahip olduğu mükemmel yapıların kökeni Allah'ın yaratmasıdır. Bu mükemmel yapılar, tesadüflere dayalı evrim teorisinin gerektirdiği gibi eksik, yarım ve işlevsiz aşamalar sergilemeksizin, kusursuzca fosil kayıtlarında belirmişlerdir.

Kısacası Kambriyen patlaması fosil kayıtlarına bariz bir süreksizlik motifi işlemiştir ve bu durum yaratılışın en kesin kanıtlarından birini oluşturmaktadır.

Fosil Kayıtlarına Göre Türlerin Kökeni

Charles Darwin 1859 yılında *Türlerin Kökeni* kitabını yayınladığında, türlerin kökenine dair kendi inançlarını açıklamış ve hayali evrim sürecinin çeşitli mekanizmalar yoluyla gerçekleştiğini iddia etmişti. İddiasına göre bu mekanizmalar ile evrim, türlerde küçük değişikliklere yol açmış, bunlar artarak büyümüş ve yeryüzündeki canlı türleri ortak bir atadan, küçük değişiklikler sonucunda türemişlerdi. Teoriye göre, canlı türleri birbirlerinden kesin farklılıklarla ayrılmamakta, peşpeşe gelen küçük değişikliklerle birbirlerinden farklılaşmaya başlamaktaydılar.

Buna göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdi. Bir canlı türü, milyonlarca senelik uzun zaman dilimi boyunca tesadüfi ve kademeli değişiklikler yaşamış ve en sonunda tamamen başka bir türe dönüşmüştü. Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde çeşitli ara türlerin yeryüzünde var olup yaşamış olmaları şarttı. Bu ara türler, bir çeşit geçiş döneminde olduklarından gelişimini tamamlamamış, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıydılar. Bu sözde değişim süreci milyonlarca sene sürdüğünden, söz konusu ara formların yeryüzünde var oldukları sürenin de oldukça uzun olması ve bunların formların kalıntılarının çok sayıda bulunması gerekiyordu.

Darwin buna inanıyordu. Zaman içinde çeşitli fosil araştırmalarıyla, söz konusu ara türlerin bulunacağını ve bu iddiasının kanıtlanacağını umuyordu. Teorisini de hiçbir bilimsel dayanağı olmayan bu inanca dayanarak şekillendirmişti.

Darwin'in teorisi, sayısız ara formun yaşamış olmasını gerektiriyordu. Darwin bunu şu sözlerle ifade etmişti:

> Yaşayan veya soyu tükenmiş tüm türler arasındaki ara geçiş bağlantılarının sayısı inanılmaz derecede büyük olmalıdır.[1]

Darwin kitabının başka bölümlerinde de aynı gerçeği dile getirmişti:

> Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir.[2]

Ancak bu satırları yazan Darwin, bu ara formların fosillerinin bir türlü bulunamadığının da farkındaydı. Bunun teorisi için büyük bir açmaz oluşturduğunu görüyordu. Bu yüzden, *Türlerin Kökeni* kitabının *"Teorinin Zorlukları" (Difficulties on Theory)* adlı bölümünde şöyle yazmıştı:

> Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse, neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz? Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de, tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz... Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil? Jeoloji iyi derecelendirilmiş bir süreç ortaya çıkarmamaktadır ve belki de bu benim teorime karşı ileri sürülecek en büyük itiraz olacaktır.[3]

Darwin'e göre, küçük değişikliklerle tesadüfen gelişen türler, önce aileleri, sonra düzenleri, sonra sınıfları ve sonra da canlıları, temel anatomik yapılarıyla birbirinden ayıran ve alemden sonra en büyük sınıf olan filumları oluşturmalıydı.

Ancak fosil bulguları Darwin'in teorisine uymadı.

Galler bölgesinde Cambria kayalıklarında bulunan Kambriyen dönemine ait fosiller, Darwin'in, teorisini şekillendirdiği sıralamaya büyük bir darbeydi. Dünya tarihinin en eski devri olan Kambriyen dönemi (542-488 milyon yıl önce), tek hücreli canlıların hüküm sürdüğü bir ortamda, tam gelişmiş halleri ile pek çok hayvan filumu ve sınıfının ani ortaya çıkışını temsil ediyordu. Başka bir deyişle, Darwin'in belirlediği sistematik sıra, tam tersine işlemişti. Filumlar, türlerden çok daha önce belirmişlerdi.

Bu durum, bir evrimci için kuşkusuz oldukça şüpheliydi. Fosil bulguları ile ortaya çıkan sonuçların Darwin de farkındaydı. Bunu, teorisi için olabilecek en büyük zorluklardan bir tanesi olarak tanımlamıştı:

> Sonuçta, eğer benim teorim doğruysa, en eski Siluriyen[1] (Kambriyen) tabakasının oluşumundan önce, çok uzun zaman dilimleri geçmiş olmalı, Siluryen devrinden bu güne kadar geçmiş olan zaman kadar uzun zaman dilimleri. Ve henüz bilinmeyen bu zaman dilimleri içinde Dünya canlı yaratıklarla dolup taşmış olmalı. Bu büyük zaman dilimlerine ait fosil kayıtlarını neden bulamadığımız sorusu karşısında ise verebilecek tatmin edici bir cevabım yok...[4]

Darwin, bilinen en eski fosil kayalıklarında hayvanlar aleminin en temel sınıflarının bazılarının aniden göründüğünü öğrendiğinde ise, bunu oldukça "ciddi" bir problem olarak nitelendirmiş ve "bu durum şu anda açıklanamaz şekilde kalmak zorundadır. Ve burada iddia edilen görüşlere karşı geçerli bir delil olarak öne sürülebilir", demişti.[5]

Ancak Darwin'e göre bu, yine de görünürde bir problemdi. Çünkü o, bu açık gerçeğe "ileride" bir açıklama getirilebileceğini düşünüyordu. İşte bu nedenle, "Dünya tarihinin fosil bulgularında yeterince iyi saklanmadığını" iddia etti. Ona göre organik kompleks varlıklar, Kambriyen tabakalarının oluşumundan çok önce yeryüzünde belirmişti ve bunların fosil kalıntıları da, Dünya tarihinin çok eski ve hiç bilinmeyen bir çağında herhangi bir yerde çökelmiş olmalıydı.[6] Kambriyen'den önceki fosil yataklarının sıcaklık ve basınç nedeniyle değişikliğe uğradığını, bu nedenle tüm fosil izlerinin silinmiş olabileceğini varsayıyordu. Bundan dolayı da bütün büyük hayvan gruplarının, "yanlışlıkla" Kambriyen'e ait olarak tanıtıldığını iddia ediyordu. Darwin'e göre, yapılacak olan detaylı fosil araştırmaları ve kazılar, bu kayıp örnekleri ve verileri bir gün mutlaka ortaya çıkaracaktı.[7]

Ancak Darwin yanılmıştı.

Kambriyen öncesi ile ilgili şu anki bilgilerimiz, Darwin'in dönemindekinden kuşkusuz çok daha iyidir. O dönemden bu yana, Kambriyen öncesi döneme ait fosiller üzerine çok fazla araştırma yapıldı. Ortaya çıkan sonuç ise, Darwin'in sorunlarını çözmektense, evrimciler açısından sorunları daha da zorlaştırdı. Kanada, Grönland ve Çin'de Kambriyen dönemine ait yeni fosil yataklarına rastlandı.[8] Kambriyen öncesi dönem ile ilgili olarak ise, elde sadece tek hücreli bazı organizmalar bulunuyordu. Kambriyen fosillerinin benzerlerinden veya bu canlıların atası sayılabilecek herhangi bir canlıdan eser yoktu.

Kambriyen döneminin böylesine geniş ve kompleks canlı örneklerini sunması, kuşkusuz Darwin'in türlerin kökeni iddialarını temelinden çökertmeye yeterlidir. Darwin, kendi teorisi için büyük bir trajedi olarak nitelendirilebilecek yeni fosil bulgularından haberdar olamadı. Bu bulgular, asıl Darwin'in takipçileri için büyük bir darbe niteliği taşıyordu. Türlerin kökeni için ortaya atılan iddialar, Kambriyen yataklarının getirdiği

[1] **Darwin döneminde, Siluriyen tabakasının, şimdi Kambriyen olarak bildiğimiz tabakayı kapsadığı düşünülüyordu.**

sonuçlarla altüst olmuştu. Peki Kambriyen dönemini diğer dönemlerden ayıran büyük fark neydi? Kambriyen canlılarının evrimcileri bu büyük endişeye sürükleyecek üstünlükleri nelerdi?

Bunu farklı başlıklar altında inceleyelim.

Fosillerin Yeterliliği

Darwin döneminde, canlı hücresi, içi su dolu bir torbacıktan ibaret sanılıyordu. Dönemin bilim adamları hücrenin organellerinden ve DNA'dan haberdar değillerdi. Yaşamın, ciltler dolusu ansiklopediyi dolduracak miktarda bilgiye dayandığı bilinmiyordu. Anormal doğan bebekler, annelerinin doğum sırasında kapıldığı korkuların bir sonucu zannediliyordu. Darwin döneminde, bir bölgede toprağın sabanla sürülmesinin, o bölgenin iklimini değiştireceğine inanılıyordu. Uzayı ise renksiz bir sıvı olan eterin kapladığı zannediliyordu. Birkaç nesil boyunca elleri kesilen kişilerin çocuklarının elsiz doğacağına inanılıyordu. Darwin döneminde (1859), elektron mikroskobu henüz icat edilmemişti. Elektron mikroskobu bir yana, insanlık henüz buzdolabı (1938), telefon (1876), daktilo (1867) ve hatta tükenmez kalemle (1863) bile tanışmamıştı. Dönemin araştırmacıları, pergel, pusula, termometre ve benzeri basit araçlar kullanarak doğada olup biteni anlamaya çalışıyorlardı.

Darwin döneminde, araştırmalar ve bu araştırmalar sonucunda ortaya çıkan fosil bilgileri de oldukça sınırlıydı.

Darwin döneminde, Kambriyen döneminin 60 milyon yıldan daha eskiye dayanmadığı hesaplanmıştı. Buna göre Dünya'nın hesaplanan yaşı ise 200 milyon yıldı.[9] (Dünya'nın şu an belirlenen yaşı 4.6 milyar yıldır.)

Darwin döneminde, bilimin her dalı ciddi şekilde gerideydi ve bu nedenle hayali evrim süreci ile ilgili beklentiler, ilerleyen bilim ve teknolojiye ve onların insanlara sağlayacakları imkanların bulgularına bırakılmıştı. Darwin'in döneminde, fosil bulgularının bilinmeyen pek çok şeyi ortaya çıkaracağı beklentisi ile, ortaya atılan teoriler insanlara makul görünüyordu. Nitekim, o dönemden bu yana, Kambriyen dönemindeki bu ani ortaya çıkışı açıklayacak ara geçiş örneklerini bulma çalışmaları sürdü gitti. Amaç, Kambriyen fosillerini andıran Kambriyen öncesi döneme ait birkaç örnek bulabilmek, önceki dönemleri bu döneme sözde evrimsel olarak ilişkilendirecek bir bağlantı kurabilmekti.

Aradan 150 yıl geçti. Bilim ve teknolojideki ilerlemeler insanlara çok önemli bilgiler verdi. Biyokimya, biyofizik, genetik ve moleküler biyoloji konularındaki gelişmeler, yeryüzündeki canlılarda moleküler düzeyde bir mükemmelliğin hakim olduğunu ve dolayısıyla moleküler düzeyde bir evrimleşmenin mümkün olamayacağını gösterdi. Paleontoloji alanındaki bulgular ise, yer altında saklı olan fosillerin büyük bir bölümünü ortaya çıkarttı ve yeryüzünde var olduğu iddia edilen hayali evrimsel geçmişi haklı çıkaracak "tek bir ara geçiş canlısı bile olmadığını" gösterdi.

21. yüzyılın, paleontoloji konusunda getirdiği en büyük gerçek buydu. Yeryüzünün büyük bir kısmı kazılmıştı. Oldukça geniş çaplı yapılan araştırmalar sonucunda, çok sayıda fosil örneği elde edilmişti. Darwin'in zamanla çözüme ulaşacağını düşündüğü Kambriyen'le ilgili kayıp ara fosiller konusunda ise Darwinistler açısından şaşırtıcı bir gerçek ortaya çıkmıştı: Günümüzden yarım milyar yıl ve daha öncesine ait sanılan tüm kompleks canlıların kalıntıları gerçekten de Kambriyen dönemine aittiler. Kambriyen öncesine ait fosil yatakları, Kambriyen'e geçişi gösteren hiçbir ara fosil örneği vermiyordu. Kambriyen döneminde, müthiş

komplekslik ve çeşitlilik aniden ortaya çıkmıştı ve tüm bunlar Kambriyen sonrasında ortadan kaybolmuştu. Bu, gerçekten olağanüstü bir olaydı.

Artık Darwin'in takipçilerinin, hayali "kayıp fosillerle" ilgili olarak "fosiller yetersizdir" iddialarının hiçbir dayanağı kalmamış oluyordu. Harvard Üniversitesi'nden evrimci paleontolog Stephen Jay Gould, hiç çekinmeden bu önemli itirafta bulunmuştu:

> Böyle bir patlamanın en ünlüsü, Kambriyen patlaması, modern çok hücreli yaşamının başlangıcına damgasını vurmaktadır. Birkaç milyon yıl içinde, neredeyse tüm hayvan anatomilerinin her temel çeşidi ilk defa olarak fosil kayıtlarında ortaya çıkmıştır… Prekambriyen (Kambriyen öncesi) kayıtlar şu anda yeterli derecede iyidir ve mükemmel ara geçiş formlarının keşfedilmemiş zincirleri ile ilgili eski iddia artık inandırıcı değildir.[10]

Fosil kayıtlarının günümüzde yeterince iyi olması, evrimci paleontologlar açısından büyük bir hayal kırıklığıdır. Üstelik elde edilen fosil kayıtlarının, evrime bir delil vermemesinin yanı sıra, öne sürülen sahte delilleri de ortadan kaldırdığı bir gerçektir. Evrim teorisinin öne sürdüğü sahte ve yanıltıcı evrim delilleri: (1) Ele geçen yeni fosiller üzerindeki detaylı araştırmalar, (2) milyonlarca yıl öncesine ait örneklerin bulunduğu "yaşayan fosiller" ve (3) aynı canlıya ait fosillerin farklı zaman dilimlerinde ortaya çıkması ile anlaşılan "stasis" (fosillerdeki durağanlık) gerçeği sonucunda tamamen ortadan kalkmıştır. *(www.yasayanfosiller.com)* Yani fosil araştırmaları, Darwin'in beklentilerini değil, Darwin'in hiç beklemediği gerçekleri sunmuştur.

Chicago'daki The Field Doğa Tarihi Müzesi'nin (The Field Museum of Natural History) eski müdürü, evrimci Dr. David M. Raup bu konuyla ilgili olarak şunları söylemiştir:

> Şu anda Darwin zamanından 120 yıl ilerideyiz ve fosil kayıtları hakkındaki bilgimiz oldukça gelişti. Şu anda 250 bin türün fosil örneklerine sahibiz ama durum pek de değişmemiştir. Evrim kayıtları hala şaşırtıcı derecede düzensizdir ve ironik bir şekilde, şu anda Darwin'in zamanından daha az evrimsel ara form örneğine sahibiz. Bununla demek istediğim, fosil kayıtlarındaki Darwinist değişikliklerin klasik örnekleri, örneğin Kuzey Amerika'da atın evrimi, daha detaylı bilgiler sonucunda geçersizleşmiş veya değişime uğramak zorunda kalmıştır. Bundan daha az verilerin olduğu bir zamanda görünen şey basit tatlı ilerlemelerdi. Bunlar şimdi çok daha kompleks ve daha az aşamalı gibi görünmektedir. Bu durumda Darwin'in problemi son 120 yıldır azalmamıştır.[11]

Evrimci zoolog David Kitts ise fosil kayıtlarının sunduğu bu gerçekleri, evrimciler açısından "bir zorluk" olarak yorumlamıştır:

> Paleontoloji, zorluklar sunmuştur. Bunlardan en kötüsü, fosil kayıtları içindeki boşluklardır. Evrim, ara geçiş formlarını gerektirir. Ama paleontoloji bunları sağlamamaktadır.[12]

Paleontolojinin ortaya çıkardığı gerçek şudur: Prekambriyen adını verdiğimiz Kambriyen öncesi dönem, fosil kayıtlarına göre tümüyle tek hücreli canlıların yaşadığı bir dönem olarak karşımıza çıkmaktadır. Günümüzden 1.2 milyar yıl öncesi, içinde DNA bulunan bir çekirdeğe sahip tek hücreli canlıların yeryüzünde hüküm sürdüğü bir ortamdır. Kambriyen'in başlangıç dönemlerine doğru gelindikçe, içinde birkaç farklı hücre tipi bulunan sünger tarzı canlılar karşımıza çıkar. Hücreler, kendi fonksiyonlarını yerine getiren özelleşmiş durumdaki hücrelerdir. Ancak bu canlılar, herhangi bir kapsamlı iç yapıya sahip olmayan, sinir sistemleri veya kas lifleri bulunmayan varlıklardır.13 Yani Kambriyen canlılarından oldukça farklıdırlar.

Fosil kayıtları Kambriyen'e ait olarak, bir anda ortaya çıkan birbirinden bağımsız, müthiş çeşitlilikteki canlıların özelliklerini ortaya çıkarmıştır, onların atalarını değil! Kaliforniya Üniversitesi'nden evrimci biyolog James W. Valentine, bu konuyla ilgili olarak şu itirafta bulunmaktadır:

> Fosil kayıtları, filum ve omurgasız sınıflarının kökeni sürecine doğrudan kanıt sağlama konusunda oldukça az yardımcı olmaktadır. Fosil kalıntılarından söyleyebileceğimiz kadarıyla, fosil kayıtlarındaki her filum, ilk ortaya çıktığında, karakteristik vücut planı ile çoktan evrimleşmiş haldedir. **Hiçbir filum birbiri ile ara fosiller yoluyla bağlantılı değildir.** Gerçekten de, hiçbir omurgasız sınıfı bir başka sınıf ile bir seri ara geçiş canlısı yoluyla bağlantılı olamaz. Filum ve sınıflar arasındaki ilişki onların benzerliklerine göre anlaşılır. Ancak, filojeni analizlerinin en komplike teknikleri bile filumlar arasındaki (ya da aynı zamanda pek çok sınıf arasındaki) ilişki ile ilgili fikir ayrılıklarını çözmekte başarılı olamamaktadır.[14]

Valentine'ın itiraf ettiği bu gerçek, fosil kayıtlarının evrime hiçbir kanıt sağlamadığı, canlıların bulundukları yerde aniden ortaya çıkmış oldukları gerçeğidir. Bir başka deyişle evrimci bilim adamları, Kambriyen'le ilgili olarak bir evrimin gerçekleşmediğini itiraf etmek zorunda kalmaktadırlar. Hayali Prekambriyen ara geçiş fosilleri yerine, sayıları artmış kompleks Kambriyen canlıları ile karşılaşılması, Kaliforniya Üniversitesi paleontoloji profesörü evrimci Bruce Runnegar'ın da şu itirafta bulunmasına sebep olmuştur:

> Beklendiği gibi paleontologlar fosil kayıtları üzerinde yoğunlaştılar ve omurgasız gruplarının müthiş çeşitliliğinin erken tarihi ile ilgili çok zengin bir bilgi topladılar. Ama onların kökeni hakkında öğrendikleri oldukça az.[15]

Evrim teorisinin dayandığı tek nokta fosil kayıtlarıdır. Ancak fosil kayıtlarının yeterliliği, yeryüzünün oldukça büyük bir alanının kazılıp araştırılmış olduğu gerçeği, canlıların evrim geçirmediklerinin açıkça anlaşılması için yeterlidir. Yaşanmış olan herhangi bir evrim süreci yoktur. Evrimcilerin, "fosil kayıtları yeterlidir ve şu ana dek hiçbir ara fosil canlısına rastlanmamıştır" şeklindeki açıklamaları, aslında "evrim teorisini destekleyecek tek bir delil bile yoktur" itirafından farklı bir şey değildir. Ve bu gerçek, açıkça, tüm delilleriyle Allah'ın Yüce Varlığı'nı, mükemmel yaratma sanatını ve üstün kudretini göstermektedir. Canlılar, adeta birer sanat eseri gibi, sahip oldukları tüm hayranlık uyandırıcı özellikleriyle birlikte Allah'ın dilediği bir anda, Allah'ın dilemesiyle yaratılmışlardır.

> **Haberin olsun, göktekilerin ve yerdekilerin tümü gerçekten Allah'ındır. Haberin olsun; şüphesiz Allah'ın va'di haktır; ancak onların çoğu bilmezler. O, diriltir ve öldürür. Ve O'na döndürüleceksiniz. (Yunus Suresi, 55-56)**

Kambriyen Öncesi Yeryüzü

> 550 milyon yıldan daha yaşlı olmayan **Kambriyen kayaları en eski hayvan fosillerini içeriyordu – arthropodlar, yumuşakçalar, brachiopodlar ve diğerleri. Bunların aşağısında hiçbir hayvan fosili yoktu.** Darwin'in kendisi de kabul etmekteydi ki, doğal seleksiyon ile evrim teorisi, bütün bu canlıların türedikleri önceki popülasyonları içine alan bir tarihe sahip olmalıydı. Bilim adamları sayısız önerilerle geldiler; canlıların evrimindeki bu kritik aralıkta bulunan fosilleri barındıran kayalıklar aşınmış veya metamorfoza uğramıştı. Veya canlılar taze su kaynaklarının bulunduğu göllerde ortaya çıkmış ve hemen

> arkasından okyanuslara gitmişlerdi. Bunların hiçbiri tatmin edici değildi. Ve Kambriyen döneminin başlangıcını tanımlayan zengin hayvan fosilleri, bir muamma olarak kaldı.[16]

Prekambriyen dönemi (Kambriyen öncesi dönem), Dünya'nın oluşumundan Kambriyen dönemine kadar olan süreye verilen isimdir. Dünya'nın yaşının yaklaşık 4.6 milyar yıl olduğu kabul edilmektedir. Bu dönemdeki en eski organizmalara ait doğrudan kanıtlar ise 3.5 milyar yıl öncesine aittir. Bunlar siyanobakteri (*cyanobacteria*) adı verilen, denizlerde yaşayan ve fotosentez yapabilen bakteri kolonilerinin bazı katmanlarda bir halı gibi serilmiş kalıntılarıdır. Siyanobakteriler, prokaryot tipi tek hücreli canlılardır. Yaklaşık 2 milyar yıl kadar önce ökaryot tipi hücreler fosil kayıtlarında belirmiştir. Bunlar, hücrelerindeki DNA çekirdek içinde paketlenmiş olan ve zarla kaplı organellere sahip olan hücrelerdir (Bu özellikler prokaryotlarda bulunmaz). Yeryüzü, günümüzden 3.5 milyar ila 600 milyon yıl önceki dönemde, sadece prokaryot ve ökaryot tipi tek hücreli organizmalara ev sahipliği yapmıştır. Dolayısıyla yaşam formları, yeryüzü tarihinin yaklaşık %85'inden fazlasında ancak tek hücreli canlılardan ibarettir.

Çok hücreli organizmalar ise ilk olarak 600 milyon yıllık kayalıklarda ortaya çıkmaktadırlar. Bunların çoğu, yorumlanmaları güç olan ve varlıkları çamur tabakalarında bıraktıkları kurumuş izlerden anlaşılan organizmalardır. Yapı olarak genellikle yassıdırlar. Görünürde hiçbir organa sahip değildirler. Gözleri, hareket etmelerini sağlayan uzantıları, kısacası kompleks fizyolojik sistemleri yoktur.

Dolayısıyla Prekambriyen döneminde, yaşam formları çok geniş zaman dilimleri boyunca tek hücreli canlıları barındırmış, ancak Prekambriyen'in sonunda -çoğunun niteliği belirsiz- çok hücreliler ortaya çıkmıştır.

Kambriyen dönemi, Prekambriyen'in bu tekdüzeliğine kıyasla geniş çaplı ve ani bir yeşerme gibidir. Bu yeşerme, hiçbir organa sahip olmayan canlıların hakim olduğu dönemin perdesini kapatmış, biyolojik kompleksliğin olağanüstü boyutlarda artış gösterdiği, ekosistemlere sahip, yepyeni bir dönem başlatmıştır. Bu dönemde, dünyanın her yerinde, aşağı yukarı aynı zamanda, kabuklu deniz omurgasızlarının mükemmel çeşitleri ortaya çıkmıştır.

Ortaya çıkan canlı grupları anatomik olarak birbirlerinden kolaylıkla ayırt edilebilen, özgün beden yapılarına sahiplerdi. Bunlar, günümüzde de örnekleri bulunan eklembacaklılar, brachiopod'lar (duyargalarına yakın kabukları bulunan omurgasız) ve yumuşakçalar gibi filumlardı. Kambriyen'de ortaya çıkan filum sayısı, yorumlara göre değişmekle beraber, ortalama 50 civarındaydı. Kambriyen canlılarının bazıları, daha önce yaşamış hiçbir canlının sahip olmadığı göz, solungaç, duyarga, ayaklar, mide gibi kompleks organlar ve kompleks fizyolojik sistemlerle donanmıştı. Kısacası, günümüz okyanuslarında gördüğümüz sert kabuklu omurgasızların tüm tipik formları ilk olarak Kambriyen denizlerinde belirmişti.

Prekambriyen dönemini önemli kılan, evrimcilerin, Kambriyen patlaması sonucunda ortaya çıkan fosillerle ilgili bir ipucu sağlayacak, bunların hiç gerçekleşmemiş evrimleri hakkında delil verebilecek bir dönem olduğunu düşünmeleriydi. Evrimcilere göre, Kambriyen patlamasının tüm delillerinin, Prekambriyen devrinde ortaya çıkmaları gerekiyordu. Kambriyen'e ait canlıların tüm hayali ataları, Prekambriyen'de kendilerini göstermeliydiler. Aksi takdirde, canlıların evrimi senaryosu, bir senaryo olmaktan öteye gidemeyecek ve rafa kaldırılacaktı. Nitekim öyle de oldu.

Kambriyen canlılarının özellikleri keşfedildikçe, Prekambriyen devri çok daha büyük bir öneme sahip oldu. Ancak zamanla artan araştırmalar, daha da artan bulgular, bu dönem ile ilgili olarak yalnızca şu bilgileri veriyordu: Prekambriyen döneminde tek hücreli canlılardan başkası yaşamamıştı. Yapılan detaylı araştırmalar, bundan fazlasını göstermiyordu. Bulunan fosiller, yumuşak bedenlerinden örnekler bırakmış olan bu canlılara

aitti. Fosiller, kompleks canlıların evrimsel ataları ile ilgili herhangi bir bilgi vermiyor, durumu evrimciler açısından çok daha zorlaştırıyordu. Kaliforniya Üniversitesi'nden Botanik Profesörü evrimci Daniel I. Axelrod, Prekambriyen kayalıklarının, aradıkları fosilleri vermediği gerçeğini şu şekilde açıklıyordu:

> Jeoloji ve evrimin çözülmemiş en büyük problemlerinden biri, tüm kıtalardaki alt Kambriyen kayalarında çeşitli, çok hücreli deniz omurgasızlarının ortaya çıkışı ve çok daha uzun bir dönem boyunca bunların kayalıklarda olmayışıdır.[17]

Söz konusu bulguların açığa çıkardığı gerçek şudur: Evrimcilerin sürekli olarak karşılaştıkları fosil kayıtlarındaki boşluk, Prekambriyen yataklarında tekrar karşılarına çıkmıştır. Siyaset bilimci ve aynı zamanda bir evrimci olan Robert G. Wesson, evrimcilerin görmezden gelemeyecekleri fosil kayıtları gerçeği ile ilgili şunları söylemiştir:

> Fosil kayıtlarındaki boşluklar bir gerçektir. Herhangi bir önemli kolun fosil kaydının yokluğu, oldukça şaşılacak bir şeydir. Türler genellikle veya hemen hemen durağandır, **(...) sınıflar hiçbir zaman yeni türlere veya sınıflara evrim göstermemekte,** ama birbirlerinin yerine geçmekte ve bu değişim neredeyse ani olmaktadır.[18]

Fosil bilimcilerin ortaya çıkardıkları gerçek; dört milyar yıl önceki manzaranın, bundan 600 milyon yıl öncesine kadar değişmemiş olduğudur. Bu uzun dönem, tek hücrelilerin barındığı ıssız bir dünya ortamını tarif eder. Evrimciler bu büyük boşluğa açıklama getirebilmek için çok uğraşmışlardır. Ancak şimdiye kadar getirilen tüm iddialar geçersiz kalmış ve Prekambriyen'e ait hayali ara geçiş boşluğunu dolduracak herhangi bir delile rastlanmamıştır.

Bazı evrimciler, kendileri açısından zor olan bu durumu çeşitli şekillerde açıklamaya çalışırlar. Örneğin evrimci Niles Eldredge, şu açıklamanın ardına sığınmıştır:

> Erken Kambriyen'deki ara geçiş formlarıyla ilgili pek fazla kanıt göremiyoruz, çünkü ara geçiş formları yumuşak bedenli olmalı ve bu nedenle de fosil bırakmaları muhtemel olmamalıdır.[19]

Aslında Eldredge'in veya herhangi başka bilim adamının bu açıklamayı yapmış olmaları şaşırtıcıdır. Çünkü onlara göre, kabuklu Kambriyen canlılarının hayali kökeni her ne ise, mutlaka kompleks varlıklar olmalıdır. Zorlukla bulunabilen yumuşak bedenli canlılar değil.

Üstelik, yapılan bu açıklama bir aldatmacadan başka bir şey değildir. Çünkü Prekambriyen döneminde yaşamış, tek hücreli canlılara ait fosiller oldukları gibi kalmışlar ve araştırmacılara pek çok örnekler sunmuşlardır. Ayrıca, Kambriyen canlılarının pek çoğunun sinir sistemleri de dahil olmak üzere yumuşak dokularının büyük bölümü fosil kalıntılarında kalmış durumdadır. Bu durumda, yumuşak yapılı hayali ara geçiş canlılarının fosil kalıntısı bırakmadıkları iddiasını, Prekambriyen ve Kambriyen kayalıkları baştan geçersiz kılmaktadır.

Nitekim Eldredge, bu konu ile ilgili olarak şu itirafta da bulunma ihtiyacı hissetmiştir:

> Çok hücreli yaşamın ani çeşitliliği ile ilgili hala oldukça büyük bir problem var. Bunda hiçbir şüphe yok. Bu gerçekten şaşılacak bir şey.[20]

Eldredge ile birlikte "sıçramalı evrim" teorisini gündeme getiren ve bu teori ile Kambriyen canlılarına açıklama getirmeye çalışan Stephen Jay Gould'un bu konudaki itirafı ise, çok daha açıklayıcıdır:

Canlılığın tarihinde açık bir gelişme bulunamamasını, fosil kayıtlarının en kafa karıştırıcı gerçeği olarak görüyorum.[21]

Olaylara objektif bakan ve mantıklı düşünen bir insan için aslında bunda şaşırtıcı hiçbir yön yoktur. Yeryüzü, yaşanmamış bir geçiş süreci ile ilgili bilgi vermemektedir ve bu son derece doğaldır. Çünkü evrim süreci diye bir şey yoktur. Prekambriyen kayalıklarında tek hücreli canlıların fosilleri ele geçmiştir, çünkü o dönemde yaşayan yegane canlılar onlardır. Geride bıraktıkları kalıntılar ve o dönemde Dünya'nın ve atmosferin özelliklerine dair veriler bu gerçeği kanıtlamaktadır.

Ne Prekambriyen dönemde ne de bu dönemin öncesinde ve sonrasında yaşanan bir evrim yoktur ve fosiller bunu en güzel şekilde delillendirmektedirler. Fosiller, günümüzden milyonlarca yıl önce yaşamış olan canlıların birer yaratılış harikası olduklarını ve Allah'ın üstün gücü ile bir anda, kusursuz şekilde var edildiklerini göstermektedir. Evrimcilerin tek dayanağı olan paleontoloji, yaratılış gerçeğini kanıtlamış ve evrim teorisini açıkça geçersiz kılmıştır. (Detaylı bilgi için bkz. *Ara Geçiş Açmazı*, Harun Yahya, Araştırma Yayıncılık) Evrim savunucularının bir kısmı bunu kabul etmişlerdir. Fakat bazı evrimciler tarafından bunun kabul edilmesi, zaman alacak gibi görünmektedir. Glasgow Üniversitesi'nden jeoloji profesörü evrimci Neville George, Prekambriyen canlılarının hiçbir ara geçiş örneği sunmaması gerçeğinin, "özel bir yaratılış" dışında hiçbir açıklaması olmadığını şu sözlerle itiraf eder:

Temel hayvan gruplarının evrimsel bir kökeni olduğunu ve bunun özel bir yaratılış olmadığını kabul ettiğimizde, Prekambriyen kayalıklarında filumların tek bir üyesinin bile hiçbir şekilde fosil kaydı bırakmamaları, Darwin döneminde olduğu gibi, şu anda hala açıklamasızdır.[22]

Prekambriyen döneminde yaşayan tek hücreli canlıları var eden, onlar için bir yaşam tarzı belirleyen ve onların tüm durumlarını bilen Allah'tır. Müthiş çeşitliliğe sahip Kambriyen canlılarını ortaya çıkaran, onlara birbirinden farklı özellikler verip onları birlikte yaşatan da Allah'tır. Allah, tüm varlıkların Yaratıcısı'dır. Evrimciler bu gerçeği görmedikleri, açıkça kabul etmedikleri sürece, yeryüzü tarihine ait tüm gerçekler onları şaşırtmaya, onları çaresiz bırakmaya devam edecektir. Allah bir ayetinde şöyle buyurur:

Yaratmayı başlatan, sonra onu iade edecek olan O'dur; bu O'na göre pek kolaydır. Göklerde ve yerde en yüce misal O'nundur. O, güçlü ve üstün olandır, hüküm ve hikmet sahibidir. (Rum Suresi, 27)

Sahte Bir Ara-Geçiş Faunası[1]: Ediacaran

Kambriyen kayalarının altındaki kayalara Prekambriyen kayaları ismi verilir. Bunların bazıları binlerce metre kalınlıktadır ve çoğu yerinden oynamamıştır, dolayısıyla fosillerin korunumu için çok uygun koşullar sağlamaktadırlar. Eğer mikroskobik, tek hücreli, yumuşak bedenli bakteri ve algleri bulmak mümkünse, bu organizmalarla kompleks omurgasızlar arasındaki geçiş formlarının fosillerini bulmak da kesinlikle mümkün olmalıdır. Böylesine kompleks organizmaların çeşitliliğinin evrimleşmesi için gerekli çok uzun zaman diliminde milyar kere milyarlarca sayıda ara formlar yaşamış ve ölmüş olmalıdırlar. Dünyanın müzeleri, geçiş formlarının devasa koleksiyonlarıyla dolup taşıyor olmalıdır.

Gerçekte, böyle tek bir fosil dahi bulunmuş değildir! Başlangıçtan beri denizanaları denizanası, trilobitler trilobit, süngerler sünger ve salyangozlar da salyangoz kalmışlardır. Dahası, örneğin,

[1] **Fauna:Bir yerde / dönemde yaşayan hayvanların tümü**

deniztarağı ve salyangoz; sünger ve denizanası; veya trilobit ve yengeçleri birbirine bağlayan tek bir fosil bulunmuş değildir.[23] (Kaliforniya Üniversitesi Biyokimya profesörü Duane Gish)

Ediacaran faunası, Prekambriyen'in sonunda günümüzden yaklaşık 620 ila 543 milyon yıl önceki dönemde yaşamış çok hücreli canlıları temsil eder. Prekambriyen'in sonlarına doğru, Avustralya'nın Ediacara tepelerinde, yaklaşık 600 milyon yıl öncesine ait olarak bulunan fosiller, daha önceki bulgulardan herhangi bir sonuca ulaşamamış evrimci çevreler için, bir umut ışığı olarak kabul edilmiştir. Çok hücreli canlılarda görülen çeşitlilik evrimciler tarafından, Kambriyen canlılarına ulaşan bir evrimsel süreç olarak değerlendirilmek istenmiştir. Günümüz evrimci bilim adamları bu fosillerden yola çıkarak, Kambriyen döneminin açıklanabileceğini iddia etmişler ve çeşitli teoriler üretmişlerdir. Ancak bu yönde gösterilen çabalar da, hiçbir bilimsel bulgu ile delillendirilememiş ve sonuçsuz kalmıştır.

1946 yılında Avustralyalı jeolog Reginald Spriggs'in, Avustralya Flinders Sıradağları'ndaki Ediacara tepelerinde bulduğu fosiller, 580-560 milyon yıl öncesini temsil ediyordu. Bilim adamları Paleozoik dönemden önce gelen bu döneme Ediacaran dönemi adını vermişlerdir. Ediacaran faunasının özelliği, bu dönemde aniden ortaya çıkan bazı çok hücreli canlıların varlığı nedeniyle, evrimci bilim adamları tarafından büyük bir heyecanla sahte bir ara geçiş faunası olarak kabul edilmesiydi. Kambriyen dönemine yakınlığı nedeniyle bu fosiller, evrimciler için büyük önem taşımaktaydılar. Avustralya'da bu döneme ait pek çok fosil bulunmasının ardından, Güney Namibya, Rusya, İngiltere, İsveç, Kanada ve Amerika'da da bu dönem fosil örneklerine rastlandı. Bütün bu araştırmalar sonucunda ele geçen sonuç şuydu: Ediacara bölgesinde rastlanmış olan yaklaşık 16 değişik tür, arkalarında hiçbir sert doku kalıntısı bırakmamışlardı.[24] Bir başka deyişle, bu canlıların tamamı yumuşak vücutlu idi.

Prekambriyen dönemin hemen ardından Ediacaran dönemi yataklarında, aniden, büyük bir çeşitlilikte çok hücreli canlıların ortaya çıktığı doğrudur. Fakat bunlar, Kambriyen canlılarından tamamen farklı, kendilerine özgü biçimleriyle ortaya çıkarlar. Bu canlılar, Kambriyen canlılarında olduğu gibi sert dokulara ve çeşitli kompleks yapı ve organlara sahip değildirler. Bunlar, genellikle tüylü eğrelti otuna, keseye ve diske benzer şekillere sahip canlılardır. Çeşitli hassas uzantılara sahip olan bu organizmaların hiçbirinin baş kısımları veya dolaşım, sinir ya da sindirim sistemleri yoktur. Kompleks fizyolojik sistemlere sahip değildirler ve nitelikleri genel olarak belirsizdir.

Bu çok hücreli yaşam formlarının Kambriyen'in hemen öncesinde ortaya çıkması, bu canlılar üzerinde oldukça fazla spekülasyon yapılmasına neden olmuştur. Kambriyen canlılarına açıklama getirmeye çalışan hemen her evrimci bilim adamı, Ediacaran dönemi canlıları üzerinde teoriler üreterek Kambriyen'e bir "ata" bulmaya çalışmıştır. Örneğin, evrimci paleontolog Martin Glaessner ve çalışma arkadaşları, Ediacaran faunasında, günümüz filumlarına ait bazı özellikler tespit edebileceklerini, ancak bu fosillerin, özellikleri tanımlayabilecek kadar iyi muhafaza olmadıklarını iddia etmişlerdir. Yine bir evrimci olan paleontolog Dolf Seilacher ise, aslında günümüz denizanalarına benzer canlıların o dönemde yaşadıklarını, ama kıyıya çıktıklarında kumun üzerindeki çukurlar haline geldiklerini iddia etmiştir. Ona göre, bu durum bazı hayvanların suyun içinde yüzmek yerine, çamurun altında yaşadıkları izlenimini de vermiştir.[25] Alman paleontolog Adolf Seilacher ve Harvard Üniversitesi'nden Stephen Jay Gould için bu fosiller, tek hücreliden Kambriyen'deki müthiş çeşitliliğe geçiş sırasında yaşanan "başarısız deneylerdir". Oregon Üniversitesi'nden paleontolog Gregory Retallack için ise, Ediacaran fosilleri hayvan bile değildirler. Ona göre bunlar, birer liken örneğidirler. (Liken: Mantarlarla alglerin ortak yaşamasından ortaya çıkan yeni canlı türü.) Fotosentez yolu ile beslenebilmişler ve 5 km'ye varan kayalıkların altında oldukları gibi kalmışlardır.[26]

Görüldüğü gibi Ediacaran konusunda evrimcilerin kendi aralarında bile bir fikir birliği yoktur. Asıl önemli olan ise; bu iddiaların hiç birinin, Kambriyen dönemindeki ani canlı patlamasının nasıl meydana geldiğine bir açıklama getirememesidir. Hiçbiri, Kambriyen canlılarının sözde atalarının nerede olduklarına dair bir ipucu vermemektedir. Ayrıca, Ediacaran faunasında bulunan ve Kambriyen canlılarından farklı şekillerde nitelendirilen bu yeni formların da kökeninin ne olduğunun açıklanması gerekmektedir. Dolayısıyla Ediacaran canlıları, evrimciler için bir umut ışığı değil, açıklanması gereken bir başka önemli sorundur.

Kaliforniya Berkeley Üniversitesi'nin Paleontoloji Müzesi isimli internet sayfasında bu dönem canlıları hakkında şunlar söylenmektedir:

> Bu fosillerin ne olduğu sorusu hala herkesi tatmin edecek şekilde cevaplanmış değil; çeşitli zamanlarda yosun, liken, dev tek hücreli hayvanlar ve hatta günümüzde yaşayanlarla hiçbir bağlantısı bulunmayan ayrı bir hayvan alemi oldukları tahmin edildi. Bu fosillerin bazıları yorumlanması zor olan basit lekeler ve bunlar neredeyse herşeyi temsil ediyor olabilirler. Bazıları en çok nayderyanlara, solucanlara veya eklembacaklıların yumuşak bedenli akrabalarına benziyor. Diğerlerinin yorumlanması daha az kolay ve bunlar soyu tükenmiş filumlara ait olabilirler. Ancak Vendian kayaları yumuşak bedenli fosillerin yanı sıra, muhtemelen çamur üzerinde sürünen solucan benzeri hayvanların bıraktığı iz fosilleri de içeriyor.[27]

Ediacaran faunasına ait birkaç fosil üzerine spekülasyonlarını sürdüren evrimciler için durum, Ediacaran dönemine ait fosil türlerinin, Dünya'nın başka yerlerinde de bulunmaya başlamasıyla daha da zorlaşmıştır. Bulunan yeni fosiller, öncekilerden daha kompleks özellikler sergilemekte, ancak bunlar yine Kambriyen canlıları ile hiçbir şekilde ilişkilendirilememekte ve bu durum, söz konusu dönemde de bir hayvan çeşitliliğinin meydana geldiğini göstermektedir.

Ediacaran Dönemi Canlı Çeşitliliği ve Evrimcilerin Çelişkileri

> Kambriyen'den önce veya Kambriyen sırasında ortaya çıkan tüm hayvan filumlarının birbirlerinden farklı olduklarını kabul etmek daha makuldür. Çünkü tamamen son hallerinde ortaya çıkmışlardır ve bir türü diğerine bağlayacak hiçbir ara form yoktur.[28] (New York Üniversitesi Evrimsel Biyoloji Profesörü evrimci Douglas Futuyma)

Ediacaran dönemi canlıları, kendilerinden önceki ve sonraki canlılardan farklı özelliklere sahip ilginç canlılardı. Yaklaşık yarım metre uzunluğunda *Dickinsonia*, ezilmiş bir görünüme sahip süngerimsi bir canlı olan *Palaeophragmodictya*, disk şeklinde, üzerinde küçük oluklar bulunan *Aspidella*, Ediacaran dönemi canlılarından birkaçıydı. Bunların bir kısmı, şu anki yaşayan hiçbir canlıya da benzemiyordu. Ancak birkaçı da, günümüz denizyıldızlarına, denizanalarına, süngerlere ve denizkalemlerine benzer özellik gösteriyorlardı. Bu ilginç görünüşlü canlıların ortaya çıkmasıyla, evrimciler arasında büyük bir fikir ayrılığı başladı. Cambridge Üniversitesinden evrimci Simon Conway Morris, bu konuyla ilgili olarak, "Problem, aynı fosillerin, farklı kişiler tarafından tamamen farklı şekillerde yorumlanıyor olmasıdır." demişti.[29]

Ancak daha sonra Rusya'da ele geçen bulgular, bunların gerçekten bazı kompleks özelliklere sahip çok hücreli canlılar olduğunu onayladı. Çeşitli *Dickinsonia* örnekleri ve gözyaşı damlasına benzeyen ve kenarları fırfır şeklinde olan *Kimberella* canlılarının örnekleri bulundu. *Kimberella*'nın geride bıraktığı izler, bu canlının hareket edebildiğini gösteriyordu. Yani bu canlılar, kendilerinden önceki tek hücreliler gibi bulundukları yerde yaşayıp çoğalmıyorlardı. Yürümelerini sağlayabilecek organlara ve uzantılara sahiptiler.[30] İngiltere

Newfouldland'da bulunan Ediacaran fosilleri ise çalı biçiminde, tüye benzer şekillere sahiptiler ve bunlar çeşitli kolonilerden oluşuyordu. Bu canlıların tüye benzer uzantılarının her biri en az üç ayrı parçaya bölünmüştü. Ve bunların uç kısımları öne doğru eğimliydi. Bu canlıların en küçüklerinde bile söz konusu mikroskobik uzantı öbekleri görülebiliyordu.[31] Dolayısıyla Ediacaran canlıları, bazı bilim adamlarının zannettikleri gibi içi su dolu sıradan hücre topluluklarından ibaret değildi.

Evrimciler, aynı dönemde ortaya çıkmış olan bu birbirinden farklı canlılara bir evrim senaryosu oluşturabilmek için çok uğraştılar. Fosillerin her biri için farklı sıralamalar yaptılar. Ancak ne Namibya'da bulunanlar İskoçya'dakilere uyuyor, ne de Rusya'da ele geçenler, İngiltere'dekilere uyuyordu. Aralarında bir bütünlük sağlayamadıkları bu fosilleri, Kambriyen canlılarına ilişkilendirme çabaları ise, evrimciler açısından büyük bir hayal kırıklığı oldu. Kambriyen canlılarını, onlardan önceki organizmalara bağlayan herhangi bir fosil kanıtı yoktu. Eldeki gayet muntazam kaydedilmiş Kambriyen öncesi fosillerin kalıntıları, Darwin teorisinin öngördüğü adım adım değişimin uzun tarihini yalanlamaktaydı.[32]

Simon Conway Morris, bu açık gerçeği şu sözlerle itiraf ediyordu:

> Ama yine de, Ediacaran ve Kambriyen dönemi faunaları arasındaki farklar, iki dönem arasındaki benzerliklerden çok daha dikkat çekicidir. Bu farklar, Kambriyen'deki yeni canlı topluluğu tarafından Ediacaran bileşenlerinin seyreltilmesi yoluyla açıklanamaz. Daha çok, bu iki fauna arasında meydana gelen değişiklik, bir 'eskilerin yerini yenilerin alması' olayına benzemektedir.[33]

Gerçekten de, Kambriyen'de ortaya çıkan formlar, Ediacaran'da ortaya çıkanlardan tamamen farklı canlılardı. Bu gerçeğin ortaya çıkmasıyla bazı evrimciler, Kambriyen canlılarının sözde "atalarının" bulunamamasının sebebini, dağılmış fosil kayıtlarına bağladılar. Bazıları, Kambriyen canlılarının sözde atalarının ya çok küçük olduklarından ya da yumuşak yapıya sahip olduklarından "fosilleşemediklerini" iddia ediyordu. Bazıları ise, çeşitli moleküler karşılaştırmalarla, Kambriyen'den milyonlarca yüzyıl önce var olan hayali bir atadan bahsediyordu.

Kuşkusuz bu ve bunun gibi iddiaların hiçbiri, bilimsel bir temele dayanmıyor, varsayımdan öteye gidemiyordu. "Dağınık fosil kayıtları" iddiası pek çok paleontolog tarafından reddedildi. Kambriyen öncesi döneme ve Kambriyen'e ait yeterince fosil bulunmuştu ve bunlar, eğer herhangi bir yerde bir "ata" olsa, bunun keşfedilmiş olacağına dair paleontologları ikna etmişlerdi.

Kambriyen öncesi döneme ait fosillerin, küçük ve yumuşak dokulu oldukları için iz bırakmadıkları iddiası ise, daha önce de belirttiğimiz gibi son derece gerçek dışı bir iddiadır. İddianın geçersizliğini görebilmek için, neredeyse 3 milyar yıl önceki kayalarda, bakterilerin mikrofosillerinin bulunduğu gerçeğini dikkate almak yeterlidir.[34] Buna göre eğer Ediacaran döneminde, Kambriyen canlılarına benzer kompleksikte yumuşak yapıya sahip canlılar yaşamış olsaydı, kuşkusuz bunların da fosil izleri bırakmış olmaları gerekirdi. Ancak Ediacaran ile ilgili olarak elimizde olan, çeşitli çok hücreli yapılardan ibarettir. Ancak bunlar, sonradan ortaya çıkacak olan filumlardan tam anlamıyla farklı ve bağımsızdırlar.

Ve bunlar, yumuşak dokularına rağmen, fosil kayıtlarında izlerini bırakmışlardır.

Simon Conway Morris, bu konuyla ilgili olarak şunları söylüyordu:

> (Alman paleontolog Adolf) Seilacher, radikal bir alternatife öncülük etti. Ediacaran fosillerinin kesin olarak *cnidarian, arthropod* ve *annelid* hatta *metezoan* bile olmadıklarını iddia etti. Onun doğru söylemiş olabileceğini düşündüren sebeplerden biri, bu fosillerin normal olmayan bir düzen içinde

> saklanmış olmasıdır. Neredeyse hepsi yumuşak dokulu olmalarına rağmen, Ediacaran fosilleri tipik bir şekilde kaba katmanlar (balçık taşları ve kumtaşları) üzerinde korunmuşlar, sığ, hareketli sular üzerinde kalıntı bırakmışlardı. Bu bölgeler paleontologların, yumuşak dokuların korunmasını bekledikleri veya korunmuş yumuşak dokular aradıkları en son yerdi.[35]

1984 yılında *Natural History* dergisinde, Stephen Jay Gould'un Avustralya'daki Ediacaran fosilleri ile ilgili uzun bir makalesi yayınlandı. Gould, burada bulunan canlıların, Kambriyen'de olduğu gibi kendilerine has özel yapılara sahip temel modelleri paylaştıklarını belirtiyordu. Kambriyen canlıları, Ediacaran canlılarının yerini almış yeni varlıklardı ve henüz Kambriyen'dekiler ortaya çıkmadan Ediacaran canlılarının nesli tükenmişti. Kambriyen canlıları, Ediacaran'dakilerin gelişmiş halleri değillerdi. Dolayısıyla Ediacaran formları, Kambriyen canlılarının atası olamazdı. Yumuşak bedenli ve kendilerine özgü yapıları olan Ediacaran canlıları, sert bedenli ve çok daha kompleks olan Kambriyen canlılarıyla büyük bir farklılık gösteriyordu.[36] Bu önemli gerçek karşısında Gould, şu itirafta bulunmak zorunda kalmıştı:

> Ediacaran dönemine ait çok hücreli kompleksliliğinin başlangıcından beri yaşamın tarihini incelediğimiz her zaman, bir konu daima en şaşırtıcı gerçek olarak karşımıza çıkmaktadır – omurgasız deniz canlıları faunasına uzanan zaman içinde, açık bir düzen ve süreçten yoksun olduğumuz gerçeği.[37]

Simon Conway Morris'in konuyla ilgili itirafı ise şöyleydi:

> Birkaç Ediacaran kalıntısı dışında, Ediacaran'ın ilginç yaşamı ile nispeten tanıdık Kambriyen fosilleri arasında keskin bir sınır var gibi gözükmektedir.[38]

1983 yılında Kambriyen'in kökeni sorununu çözebilmek için bir seri konferans düzenlendi. *Science News* dergisinin, International Geological Correlation Project (Uluslararası Jeolojik İlişkiler Projesi) komitesi ile birlikte gerçekleştirdiği bu oturum, 4. gününde, Kambriyen-Prekambriyen sınırı hakkında gelecekteki tüm çalışmalar için bir referans noktası bulabilmek amacıyla bilim adamlarının oyları ile belirsiz bir zamana ertelendi. Amerika Jeological Society'den (Amerikan Jeoloji Kurumu) Allison Palmer, oturumun ertelenmesi sonrasında, "Bizi kolay günlerin beklediğini sanmıyorum. Her birimiz birbirinden farklı derecelerde mutsuz olacağız," açıklamasını yapıyordu.[39]

Bundan sonra yapılacak oturumlar veya verilecek konferanslar da bir sonuç vermeyecekti. Çünkü Ediacaran canlılarını Kambriyen'e bağlayan herhangi bir delil yoktu. Bu canlıların evrimleştiklerine dair bir delil de yoktu. Yeryüzünde gerçekleşen bir evrim süreci hiçbir zaman olmamıştı. Evrimci bilim adamları, günlerce, yıllarca hiç yaşanmamış, yeryüzünde hiçbir delili olmayan bir şeyi arıyorlar, asla sonuçlandıramayacakları bir işe girişiyorlardı.

Dahası, Kambriyen canlılarının kökenini çözme konusunda bir buçuk asırdır adeta can çekişen evrimcilerin artık Ediacaran'da ortaya çıkan kompleks canlıların kökenine de bir açıklama bulmaları gerekiyordu. Büyük bir beklenti içinde araştırdıkları tüm katmanlar, buldukları tüm fosiller, sürekli olarak evrimcilerin aleyhine delil veriyordu.

Moskova Paleontoloji Enstitüsü Prekambriyen Organizmaları Laboratuvarı'nın başı Rus paleontolog Mikhail Fedonkin, bu konuyla ilgili olarak şunları söylemişti:

> Durumumuz şu anda Charles Darwin'in 150 yıl önce içinde bulunduğu durum ile aynıdır. Darwin, Kambriyen omurgasızlarının atalarının yokluğu karşısında şaşkınlığa düşmüştü. Ve bu gerçeği, türlerin aşamalarla evrimleşmesi teorisine karşı güçlü bir argüman olarak değerlendiriyordu. Şu anda Vendian

> (Ediacaran) faunasının da atalarını bilemiyoruz. Bu fauna da, Kambriyen'de olduğu gibi 'tamamlanmış hali' ile aniden ortaya çıkmıştır.[40]

Evrimcilerin anlamayı reddettikleri gerçek, canlı varlıkların belli bir süreç sonrasında "tamamlanmış" bir hal almaya ihtiyaç duymamalarıdır. Çünkü canlılar, kendilerine verilmiş özel vücut yapıları, mükemmel metabolik sistemleri, kusursuz işlev ve genetik uyumları ile bir anda yaratılmışlardır. Onları yaratan yüce Allah, sonsuz ilme, sonsuz akla, sonsuz güzellikler sunan üstün yaratma sanatına sahiptir. Bir canlının var olması için, Allah'ın dilemesi yeterlidir. Yerde ve gökte olanların tümü Allah'a aittir ve evreni, gezegenleri, insanı yaratan, sayısız güzelliği ve nimeti hiç durmadan bize sunan Allah için tüm bunları yaratmak kuşkusuz çok kolaydır.

Kambriyen Patlaması

Canlılar biyologlar tarafından çeşitli sınıflara ayrılırlar. "Taksonomi" ya da "sistematik" olarak adlandırılan bu sınıflandırma içindeki hiyerarşik kategoriler canlıların çeşitli özelliklerine göre belirlenmiştir.

Canlıların Sistematiği

Buna göre canlılar ilk önce alemler olarak sınıflandırılırlar. Daha sonra filumlara ayrılır ve filumlar da birtakım alt gruplara çeşitlenirler. Söz konusu hiyerarşik sınıflandırma, şu şekilde belirlenmiştir:

Alem (Kingdom)

Filum (Phylum, çoğulu Phyla)

Sınıf (Class)

Takım (Order)

Aile (Family)

Cins (Genus, çoğulu Genera)

Tür (Species)

Bilim adamları, hayvanlar alemini beş aleme (son zamanlarda bu sayı, bazı sınıflandırmalara göre 6 bazılarına göre ise 3 olarak belirlenmiştir), bunları da 25 ila 35 filuma bölerler. Filumu belirleyen faktörler oldukça temeldir: Bunlar, organların ve dokuların sayıları ve çeşitleri, beden simetrisi ve beden çukurlarının yeri ve özelliği gibi detaylardır.[41] Buradan yola çıkarak, filumu belirleyen faktörlerin dış özelliklerden çok, iç organizasyon olduğunu anlarız. Örneğin solucan şekli pek çok filum tarafından paylaşılan bir özelliktir. Ancak solucan görünümündeki farklı canlılar, benzer bir özelliği taşımalarına rağmen, farklı filumlara dahil birbiriyle bağlantısız canlılar olarak değerlendirilirler. Çünkü iç yapıları tümüyle farklıdır. İç organizasyon ise, canlının bedeninde oksijen-karbondioksit gibi gazların değişimi, gıdaların alımı ve çiftleşme gibi özelliklerin nasıl gerçekleştiği ile ilgilidir. Örneğin *Arthropodlar* (böcekler, örümcekler ve diğer eklembacaklılar) tümüyle ayrı bir filumu temsil eder. *Chordata* ise, notochorda (embriyonun sırt tarafında omurgayı oluşturacak olan hücre kümesinin oluşturduğu uzun kordon) veya daha çok omuriliğe sahip olan canlıları barındırır. Kuşlar, balıklar, sürüngenler, memeliler gibi omuriliğe sahip canlıların tümü bu filuma dahildir. Yumuşakçalar ayrı bir filumdur. Deniztarağı, istiridye, sümüklü böcek bu filuma dahildir. Diğer bir filum *annelid*'lerdir. Bu kategoriye solucanlar girer. Tüm filumların en büyüğü ise kabuklu hayvanlardır. Yaklaşık 35 hayvan filumuna, bazı yumuşak bedenli canlıları barındıran *Molluska* filumu veya yuvarlak solucanları barındıran *Nemotada* filumu gibi oldukça çeşitli filumlar da dahildir.

Filumları belirleyen iç organizasyon, pek çok gen tarafından kontrol edilir. Bunun anlamı şudur: Bir canlının bir başka canlıya dönüşecek şekilde evrim geçirebilmesi ve birbirinden farklı iki filumun oluşabilmesi için, canlının iç yapısının tüm detaylarının birer birer tam teşekküllü olarak değişmesi, bunun için de bütün bu genlerin aynı anda mutasyona uğraması gerekmektedir. Gerçekleşen bu rastgele mutasyonların her birinin de

fayda getirmesi gerekmektedir. Bilimsel olarak böyle bir değişimin oluşması imkansızdır. Mutasyonlar, %99 zarar getiren etkenlerdir. %1'lik kısmı ise etkisizdir. İç özellikler ise aşamalarla meydana gelemeyecek kadar komplekstirler. Genler değişerek, tekrar işlev görebilir şekle dönüşemez, yeni özellikler meydana getiren başka canlılara ait genler haline gelemezler. Aynı şekilde canlılar dış etkenlerden de çok az etkilenirler. İki canlının, çeşitli şartlara bağlı olarak, birbirine benzer, ortak bir iç özelliği, dış etkenlerle kendi kendine geliştirmesi mümkün değildir. Böyle bir ihtimal, bin defa attığımız bir zarın, her defasında 6 gelme olasılığı kadar yani 1.000.000.000.000.000.000'de (1 trilyarda) 1 ihtimaldir.[42] (Detaylı bilgi için bkz. *Hayatın Gerçek Kökeni*, Harun Yahya)

Bu önemli bilgiler, canlıların birbirlerinden ne kadar farklı olduğunu genel hatlarıyla gösterebilmek için verilmiştir. Birbirinden farklı özellikler taşıyan canlılar, rastgele etkiler sonucunda kendilerinde daha önce olmayan bir özelliği geliştiremez, olmayan bir organı meydana getiremezler. Bu, canlıların sistematiğindeki en küçük birim olan "türler" için bile geçerli olan bir gerçektir. Türler, başka türlere dönüşemezler. Bu imkansızdır. Kambriyen döneminde ortaya çıkmış olan canlı çeşitliliğini ise, türlerden çok, birbirinden farklı "filumlar" oluşturur. Kambriyen dönemi, günümüzde var olan 35 filum da dahil olmak üzere 50 ayrı filumun aniden ortaya çıktığı bir dönemdir. Evrimcilerin Kambriyen dönemi ile ilgili açıklama getiremedikleri çok fazla detay vardır. Ancak, birbirinden farklı yüzlerce, hatta belki daha da çok özelliği içinde barındıran, dev hayvan çeşitliliğine sahip "filum"ların aniden ortaya çıkması, üstelik günümüzdekinden fazla sayıda olması, evrimciler açısından gerçekten de açıklanması imkansız bir durumdur. Fosil kayıtları evrim teorisi açısından bu büyük yıkımı açıkça göstermiştir.

Ünlü Fransız zoolog Pierre Grassé, bu konuda şunları söyler:

> Doğa bilimciler unutmamalıdırlar ki, evrim süreci sadece fosil kayıtları aracılığıyla açığa çıkar. Sadece paleontoloji (fosil bilimi) evrim konusunda delil oluşturabilir ve evrimin gelişimini ve mekanizmalarını gösterebilir.[43]

Paleontolojinin evrim hakkında gösterdiği gerçek, evrimin doğa tarihinde yeri olmadığıdır. Ana canlı grupları, Kambriyen patlamasında yaşama aniden ve kusursuz beden yapılarıyla başlamıştır. Evrimciler yoğun çabalarına rağmen bunlar arasında hiçbir ara form bulamamışlar, paleontoloji bilimi Darwinizm'in çöküşünü getirmiştir. Bu çöküş süreci, 1909 yılında Kanada'da yapılan "sessiz" bir keşifle başlamıştır.

Filum nedir?

Filum, hayvanlar aleminde canlıları sınıflandırmak için kullanılan en büyük kategoridir. En çok bilinen filumlar arasında; omurgalıları da içeren kordata, tüm böcekleri içeren artropoda, tüm kabuklu yumuşak hayvanları içeren molluska sayılabilir. Bu filumların hepsinin kendine has vücut planları vardır. Filumlar da başka birtakım alt gruplara ayrılırlar. Söz konusu hiyerarşik sınıflandırma, büyükten küçüğe doğru şu şekilde belirlenmiştir:

Alem > Filum > Sınıf > Takım > Aile > Cins > Tür

Bir Mucizenin Keşfi: Burgess Shale Faunası

> Kambriyen'de ortaya çıkan canlıların arasındaki farklar oldukça büyüktür. Bu farklar bazen öylesine büyüktürler ki, bazı canlılar tek bir türe özeldir. Bunun gibi bir şey daha önce olmamıştır ve bundan sonra da gözlemlenmemiştir.[44]

Charles Doolittle Walcott, ABD'nin ünlü müzelerinden Smithsonian Institution'da görevli yönetici (1907-1927) ve bir paleontologdu. Kanada'nın Rocky Dağları civarındaki Burgess bölgesinde çalışan demiryolu işçilerinin, çeşitli fosiller bulduğuna dair duyumlar aldı. 1907 yılının Temmuz ayından itibaren konuyu araştırmak için bölgeye ziyaretler gerçekleştirdi ve sözü edilen fosillerden örnekler aramaya başladı. 31 Ağustos 1909 günü, tecrübeli paleontoloğun yine Burgess'te fosil araştırması için bulunduğu günlerden biriydi. Ancak bir farkla: Walcott, başlangıçta sıradan görünen o günkü araştırmasınının kısa bir süre sonra paleontoloji tarihinin en büyük bulgularından birini vereceğinden habersizdi.

Burgess'teki kayalar, şist adı verilen kaya tipindeydi ve ince ince tabakalardan meydana geliyordu. Böyle bir kaya üzerindeki tabakalar, kayaya uygun açıdan vuruldukça birbirinin üzerinden kayıyor, barındırdıkları fosil izler gün ışığına çıkıyordu. Walcott, böyle bir Burgess Shale kayasında o gün ilk Kambriyen fosilini ele geçirdi. Detaylı kazılara daha sonra başlamak üzere fosillerin yerini işaretledi. Araştırmalarına yeniden başladığında, paleontolojik değeri adeta bir altın madeni olan bulgular ele geçirmişti.

Walcott, o yıllarda yaptığı incelemelerde, ilk bakışta gizemli görünen bazı yumuşak vücutlu canlıların izlerine rastlamıştı. Bu canlıları tanımaya, onların neden burada olduklarını anlamaya çalıştı. O ana kadarki bilgilere göre, bunların hiçbirinin burada olmaması gerekiyordu. Bulgularının olağanüstü öneme sahip olduklarını fark eden Walcott, örnekleri hemen incelemeye aldı.

Bu bölge, şaşılacak derecede iyi korunmuş Kambriyen fosilleriyle dolu bir faunaydı. Hayvan fosillerini barındıran en eski fosil katmanları buradaydı ve bu katmanlar müthiş bir çeşitlilik ve komplekslik sergiliyor, yüzmilyonlarca yıl öncesi döneme bir pencere açıyordu. Bulunan fosiller, yumuşak bedenli canlılara ait olmalarına rağmen çok iyi korunmuşlardı. İnce kaya tabakalarının arasındaki fosiller sanki yumuşak dokuların dahi detayını gösteren minyatür birer röntgen filmi gibi duruyorlardı. Walcott, kolsu ayaklılar, solucanlar ve eklem bacaklılar gibi çok çeşitli gruplardan hayvanların fosillerini buldu. Bunlar, birçoğu yumuşak bedenli olan çok sayıda deniz canlısıydı.

Peki ama yüz milyonlarca yıl önce deniz tabanında yaşamış olan canlıların fosilleri Rocky dağlarının deniz seviyesinden yaklaşık 3000 metre yüksekliğinde ne arıyordu? Anlaşılıyordu ki, bu canlıların üzeri, yüzmilyonlarca yıl önce deniz tabanında meydana gelen bir kayma sonucunda kumla örtülmüş, bu tortullu tabaka, sonraki jeolojik hareketlerle yükselerek Rocky dağlarına oturmuştu. Böylelikle en eski kompleks canlıların son derece iyi korunmuş fosillerinin Walcott'un gözlerinin önünde belirmesi mümkün olabilmişti.

Walcott bölgeyi, yakındaki Burgess dağından esinlenerek Burgess Shale (Burgess Şisti) olarak isimlendirdi ve 1910 - 1917 yılları arasında burada yaklaşık 65.000 fosil örneği topladı.[45]

Walcott topladığı fosillerin hangi filumlara ait olduğuna baktığında çok şaşırdı. Çünkü bulduğu fosil tabakası çok eskiydi ve bundan daha eski tabakalarda kayda değer bir yaşama rastlanmamıştı; ama bu tabakada bilinen filumların neredeyse tamamına ait canlılar vardı. Dahası hiç bilinmeyen filumlara ait fosiller de bulmuştu. Bu, hayvanlar alemindeki tüm vücut yapılarının, aynı jeolojik devirde, bir arada ortaya çıktıklarını gösteriyordu.

Bu ise Darwin'in teorisi için yıkıcı bir darbe oluşturuyordu. Çünkü Darwin canlıların yavaş yavaş dallanan bir ağacın kolları gibi geliştiğini ileri sürmüştü. Darwin'in kurguladığı evrim ağacına göre, yeryüzünde ilk başta tek bir filum olmalı, sonra uzun zaman dilimleri içinde farklı filumlar yavaş yavaş ortaya çıkmalıydı. Oysa Walcott, tüm filumların aynı anda ve aniden ortaya çıktıklarını gösteren kanıtlarla yüz yüzeydi. Bu, "evrim ağacı"nın tamamen tersine dönmesi anlamına geliyordu. Ağacın en uç dallarını sembolize eden ve türlerin ardından en son oluşması gereken filumlar, canlı tarihinin daha en başında ortaya çıkmışlardı.

Walcott'un bu bulguları kuşkusuz oldukça önemliydi. Ama Darwinizm'e yönelik bu büyük darbenin açığa çıkması için 70 yıl beklemek gerekecekti.

Çünkü Walcott, elde ettiği fosilleri bilim dünyasına açmak yerine, gizlemeye karar verdi. Washington D.C.'deki ünlü Smithsonian Müzesi'nin müdürü olan Walcott koyu bir Darwinistti. Evrim teorisine göre bu denli eski kayalarda nispeten basit yapıda fosillerin bulunması beklenirdi. Oysa bulduğu fosillerin komplekslik açısından günümüzde yaşamakta olan yengeç, denizyıldızı, solucan gibi canlılardan hiçbir farkı yoktu. İşin Darwinistler açısından en endişe verici yanı ise, Burgess Shale'de de, daha eski kayalarda da, bu canlıların atası olabilecek hiçbir fosil örneğinin bulunamamış olmasıydı. Bu açmazlarla karşılaşan Walcott, elde ettiği fosillerin evrim teorisine büyük bir sorun oluşturacağından emin olduğu için, bunları açıklamak yerine, çektiği bazı fotoğrafları, birtakım notlarla birlikte Smithsonian Institution'a yolladı. Fosiller burada yetmiş yıl kadar unutulacakları çekmecelere kilitlendiler. Burgess Shale fosillerinin gün ışığına çıkması, ancak 1985 yılında, müzenin arşivlerinin yeniden incelenmesi sayesinde oldu. İsrailli bilim adamı Gerald Schroeder bu konuda şu yorumu yapar:

> Eğer Walcott isteseydi, fosiller üzerinde çalışmak üzere bir ordu dolusu öğrenciyi görevlendirebilirdi. Ama evrim gemisini batırmamayı tercih etti. Bugün Kambriyen devri fosilleri Çin'de, Afrika'da, İngiliz Adaları'nda, İsveç'te ayrıca Grönland'da da bulunmuş durumdadır. (Kambriyen devrindeki) Patlama, dünya çapında yaşanmış bir olaydır. Ama bu olağanüstü patlamanın doğasını tartışmak mümkün olmadan önce, bilgi gizlenmiştir.[46]

Burgess Shale fosilleri Walcott'un ölümünden on yıllar sonra yeniden incelendi. "Cambridge grubu" olarak anılan ve Harry Blackmore Whittington, Derek Briggs ile Simon Conway Morris'ten meydana gelen uzmanlar ekibi, 1980'lerde fosilleri detaylı bir şekilde analiz ettiler. Ve faunanın Walcott'un belirlediğinden çok daha çeşitli ve sıradışı olduğu sonucuna vardılar. Fosillerin, günümüzde bilinen canlı kategorileri altında sınıflandırılamayacağı yönünde görüş bildirdiler. Canlılar, 542–490 milyon yıl öncesinde süregelmiş Kambriyen döneminde, oldukları gelişmiş ve kompleks halleri ile aniden ortaya çıkmışlardı.

Ortaya çıkan sonuç öylesine beklenmedikti ki, bilim adamları bu ani hareketi bir "patlama" olarak adlandırdılar. "Kambriyen Patlaması", bilim tarihinin en benzersiz, evrimci bilim adamları için ise en açıklamasız olaylarının başında geliyordu. Kendi döneminde Kambriyen bulgularının farkında olan Darwin bile, bu önemli olaya açıklama getirilemediği sürece, teorisinin geçerliliğinin şüphede olabileceği gerçeğini kabul etmişti.[47]

Bilim dünyasının, Burgess Shale fosilleriyle gecikmeli tanışması böyle gerçekleşti. Burgess Shale, çok iyi korunmuş fosilleriyle yüz milyonlarca yıl önceki Kambriyen ekosistemlerine açılan bir pencere gibiydi. Bu yüzden bilim adamları arasında giderek artan bir ilginin odağı oldu. 1980'li yıllarda yeni Kambriyen fosil alanlarının ortaya çıkarılması, Kambriyen patlamasına olan merakı daha da artırdı. Yeni paleontolojik bulgular, patlamanın çapının tahmin edilenin çok ötesinde olduğunu gösteriyor, durumu evrimciler adına çok daha vahim

bir hale sokuyordu. Walcott'un endişeleri yerini bulmuştu. Kambriyen patlamasıyla ilgili bilgi akışı, Darwinist teori üzerinde bir "asit etkisi" meydana getirmekte gecikmedi. Kambriyen patlamasıyla ilgili anlayış geliştikçe Darwinizm'in temel varsayımlarının çürüklüğü kesin ve net bir şekilde ortaya çıktı.

Kitabın şimdiye kadarki kısmında, Kambriyen öncesi dönemi ve o dönem canlılarını inceledik. Kitabın bundan sonraki kısmında ise, göz kamaştırıcı bir canlı çeşitliliğinin ortaya çıktığı ve sergilendiği Kambriyen dönemi sürecini inceliyor olacağız. Bu amaçla biyolojik çeşitliliğin Kambriyen öncesi ve sonrası dönemlerdeki seyrini ele alacağız. Bu bize canlı kategorilerinin ortaya çıkışı hakkında genel bir fikir verecektir. Daha sonra Kambriyen dönemindeki olağanüstü kompleksliği inceleyecek, bu canlılardaki üstün yapı ve sistemlerin evrimciler için ne denli büyük bir problem oluşturduğuna bakacağız. Kompleksliklе ilgili bölümden sonra fosil kayıtlarının ortaya koyduğu tabloyu Darwinizm'in varsayımlarıyla karşılaştıracak, Darwinizm'in neden "yıkıma uğramış" bir teori olduğunu göstereceğiz. Bu noktada, ana beden kategorilerinin (filumların), fosil tabakalarında ortaya çıkışıyla ilgili genel tabloyu 3 maddede özetleyerek başlayabiliriz:

1. Kambriyen dönemi öncesindeki milyarlarca yıl boyunca yeryüzü sadece tek hücreli organizmalara ve kompleks sistemlere sahip olmayan bazı çok hücrelilere ev sahipliği yapmıştır. Bu canlıların oluşturduğu filum sayısı sadece 3'tür.

2. Canlılar aleminin birçok filumu, Kambriyen döneminin sadece 5-10 milyon yıllık bir döneminde aniden ve kusursuz beden yapılarıyla ortaya çıkmıştır. Dönemin sonu geldiğinde ortaya çıkmış olan filum sayısı 50'yi bulmuş, canlılar aleminin tüm filumlarının fosil kayıtlarında belirmesi -bir istisna ile- tamamlanmıştır.

3. Ana beden yapıları açısından Kambriyen dönemi sonrasında fosil kayıtlarına damgasını vuran olgu 'durağanlık' olmuştur. Darwinist beklentilerin tam aksine, filum gibi yüksek kategorilerin sayısında artış olmamış, hatta bir kısım filumların soyunun tükenmesiyle bunların sayısında azalma olmuştur. Dolayısıyla Kambriyen devri, ana beden yapısı seviyesinde günümüze oranla daha komplekstir.

Göz Kamaştırıcı Bir Canlı Çeşitliliği: Kambriyen Patlaması

Kambriyen dönemi, kayalıklarında birbirinden çok farklı ve kompleks yapıda çok hücreli organizmalar barındıran en eski jeolojik dönemdir. Bu döneme ait kayalıklar ilk olarak 1835 yılında İngiliz jeolog Adam Sedgwick tarafından Kuzey Galler'de bulunmuştur. Sedgwick, dönemi, Galler'in Latincedeki ismi olan Cambria'dan esinlenerek isimlendirmiştir. Uluslararası Global Stratigrafi Alt Komisyonu'nun 2002 yılında yayınladığı tarihlere göre, Kambriyen döneminin günümüzden 545 milyon yıl önce başlayıp 490 milyon yıl kadar önce sona erdiği kabul edilmektedir. Erken Kambriyen (542-513 milyon yıl önce), Orta Kambriyen (513-501 milyon yıl önce) ve Geç Kambriyen (501-490 milyon yıl önce) olarak üç alt döneme ayrılmaktadır.[48]

Dönemi doğa tarihi açısından önemli kılan en büyük olay, "Kambriyen patlaması"dır. Bu, Kambriyen öncesi dönemden Kambriyen dönemine geçişte (Erken Kambriyen'de) yaşanan bir patlamadır ve hiçbir ataları olmayan kompleks organizmaların dünya çapında son derece ani bir şekilde ortaya çıkmasını ifade etmektedir. Biyolojik çeşitlilik ve komplekslik açısından Kambriyen öncesi dönemle Kambriyen dönemi arasında öylesine büyük bir farklılık vardır ki, bu olay, canlıların bu ani varoluşunu ifade etmek için bir "patlama" olarak isimlendirilmiştir. Evrimci yazar Richard Monestarsky, literatürde "biyolojik Big Bang" olarak da anılan bu olayı şu sözlerle tarif etmektedir:

Hayvanlar, Kambriyen dönemi 544 milyon yıl önce başlamadan evvel, kısıtlı hareket sağlayan, oldukça basit bedenlere sahipti. Kambriyen öncesi dönemin kapanışındaki hayvanat bahçesi, denizanaları ve mercanla bağlantılı ve nispeten sıradan, bir dizi canlı sergiliyordu; bunlar arasında en ilgi çekici denebilecekler, deniz tabanında kayarak ilerleme yetenekleriyle diğerlerinden ayrılan solucan benzeri hayvanlardı. Ancak Kambriyen döneminin başında, yaşam aniden komplekse doğru bir yön aldı. Jeolojik olarak tek bir 'an'ı temsil eden birkaç milyon yıllık jeolojik zaman dilimi içinde, gelişmiş beden yapılarına sahip canlılar denizleri doldurdu. Kambriyen patlaması adı verilen bu biyolojik patlama, ilk iskelet ve sert kabukları, antenleri, bacakları, eklem ve çeneleri üretti.[49]

Kambriyen patlaması, günümüzde var olan 35 filumu içine alan yaklaşık 50 ayrı filumun aniden ortaya çıktığı bir "Big Bang"dir. Bu, son derece önemli bir bilgidir. Çünkü verilen bu bilgi, günümüz canlılarının tüm özelliklerinin hatta soyu tükenmiş daha fazlasının ilk olarak ve oldukça ani bir biçimde, bundan yaklaşık 530 milyon yıl önce ortaya çıktığını ifade eder. Kambriyen döneminden sonrasına ait 14 küçük filumun daha ortaya çıktığı iddia edilmiş, ancak bunlar da sahip oldukları özellikler dikkate alınarak günümüzde var olan 35 filuma dahil edilmiştir. Bunun anlamı şudur: Önceki sayfalarda da belirttiğimiz gibi, Darwinist beklentilerin tam aksine, Kambriyen'den bu yana filum gibi yüksek kategorilerin sayısında artış olmamış, hatta bir kısım filumların soyunun tükenmesiyle bunların sayısında azalma olmuştur. Dolayısıyla Kambriyen devri, filumları belirleyen temel yapılar anlamında günümüze oranla daha komplekstir.

Bilim adamlarının karşı karşıya kaldığı bu sonuç, gerçek anlamda şaşırtıcıdır. Çünkü önceki satırlarda detaylarını anlattığımız gibi, Kambriyen'den biraz öncesinde, yumuşak dokulardan oluşan canlılar yaşamıştır. Bu dönemde canlıların oluşturduğu filum sayısı sadece 3'tür. Biraz daha geriye gittiğimizde ise, yeryüzü üzerinde tek hücreli varlıklardan başka bir şey yoktur. Ancak Kambriyen dönemi, tüm kompleks anatomileriyle, var olan tüm filumları belirleyen mükemmel iç ve dış yapılarıyla yepyeni canlıların aniden belirdiği bir dönemdir.

Science dergisinde yayınlanan 2002 tarihli bir makalede Kambriyen patlaması şu şekilde tanıtılır:

Fosil kayıtlarına göre yeryüzünde yaşam 3.5 milyar yıl önce küçük fotosentetik bakterilerle başladı. 3 milyar yıla yakın süre gezegen, bakteri, plankton ve mikroskobik deniz bitkilerinden daha büyük bir canlıya sahip değildi. Sonra birdenbire, 540 milyon yıl kadar önce, okyanusun karanlık derinliklerinde, çok zengin bir hayvanlar topluluğu var oldu. Uzun dikenli solucanlardan ağızları için yakalama kancaları bulunan beş gözlü yaratıklara kadar, 10 milyon yıllık bir süre için okyanus zeminini tamamen değiştirdiler. Bunlar hayvanların bilinen tüm büyük gruplarının ilk temsilcileriydiler ve hatta bazıları sonradan yok olacak daha başka gruplara dahildiler.[50]

Evrimci Ernst Mayr ise, *This Is Biology* kitabında bu büyük olayı şu şekilde anlatmıştır:

Yaşamın tarihinde, içte bir uyumun gerçek varlığını gösteren pek çok fenomen vardır. Prekambriyen'in sonunda ve Kambriyen'in başında birbirinden farklı yapıların aniden ortaya çıkışı nasıl açıklanabilir? Tamamlanmamış fosil kayıtlarında bile, şu anda var olan 30 ya da daha fazla filumla karşılaştırılınca o dönemdeki 60 ila 80 arası morfotipler ayırt edilebilir. (...) Deneysel olarak, bazıları başarılı olamamış ve nesli tükenmiş olan çok sayıdaki yeni türlerin, modern *chordata, echinoderm, arthropod* ve daha pek çok canlıyı temsil ettiği ve bunların her geçen gün daha da sabit hale geldiği deneysel olarak söylenebilir. Erken Paleozoikten beri, yeni tek bir büyük vücut planının meydana geldiği görülmemiştir.

> Sanki orada bulunanlar orada oldukları gibi 'katılaşmış', yani birbiriyle bağlantılı sabit bir iç yapı kazanmışlardır.[51]

Kambriyen döneminde ortaya çıkan yeni türlerin temel anatomik dizaynlar çerçevesinde, çeşitlilik ortaya koymaları gerçeğini, Stephen Jay Gould şu şekilde tarif etmiştir:

> Anatomik çeşitliliğin boyutları, çok hücreli hayvanların ilk çeşitliliğinden hemen sonra maksimuma ulaştı. Yaşamın sonraki tarihi, genişlemeyle değil, elemeyle devam etti. Yeryüzü şu anda daha önceleri olduğundan daha fazla tür barındırıyor olabilir ama bunların çoğu birkaç temel anatomik tasarım üzerindeki tekrarlamalardır. (Taksonomistler yarım milyondan fazla kınkanatlı türü tanımlamışlardır ama bunların neredeyse tamamı tek bir temel planın çok az değişmiş fotokopileridir.) Aslında türlerin sayısının zaman içindeki muhtemel artışı bilmece ve paradoksun altını çizmektedir. Burgess denizleriyle karşılaştırıldığında günümüz okyanusları çok daha az sayıda anatomik plan üzerine kurulu çok daha fazla sayıda tür barındırmaktadır.[52]

Burada Stephen Jay Gould'un bahsini ettiği "eleme" Kambriyen devrinde aniden filumların ortaya çıkması ve bu filumların sayısının zamanla azalmasıdır ki bu, evrim teorisinin, sayısı zamanla artan türlerin filumların da sayısını artıracağı iddiası ile tamamen tezat oluşturmaktadır.

Bu konuyu şöyle bir örnekle açıklayabiliriz: Kara, hava ve deniz taşıtları, insanların ulaşım için kullandığı araçların ana kategorilerini oluşturur. Otomobil, traktör, planör, bot vs. ise bunlar içindeki daha alt kategorilerdir. Bu alt kategorilerin çeşit ve sayısı zaman içinde artmıştır. Ancak bu artış karşısında kara, hava ve deniz taşıtları şeklindeki 3 ana kategorinin sayısı yine de sabit kalmıştır.

Birbirinden oldukça farklı özelliklere sahip salyangozlar, trilobitler, süngerler, solucanlar, denizanaları, denizyıldızları, yüzücü kabuklular, denizzambakları 530 milyon yıl öncesine ait fosil kayıtlarında bedenlerinin büyük bir bölümünün izlerini bırakmışlardır. Bu izler o kadar belirgin ve mükemmeldirler ki, canlıların iç organlarına hatta dolaşım sistemlerine ait kalıntılar olduğu gibi durmakta, yumuşak dokular, canlının yaşam sistemlerini açıkça ortaya çıkaracak şekilde görülebilmektedir. İlginç olan, bu tabakadaki canlıların çoğunda, günümüz canlılarından neredeyse hiçbir farkı olmayan göz, solungaç, dolaşım ve boşaltım sistemi gibi yapıların, ileri fizyolojik özelliklerin bulunmasıdır. Kambriyen kayalıklarında bulunan bu fosiller güçlü iskeletlere, kaslara, yiyeceklerini depo edebilecekleri bölmelere, kabuklara ve yiyeceklerini kesebilecek sert organlara sahip son derece kompleks canlılardır.[53] *Science News* dergisinin yazarlarından *Earth Sciences* dergisinin editörü, evrimci Richard Monestarsky, konuyla ilgili olarak şunları söylemektedir:

> Yarım milyar yıl önce... Bugün görmekte olduğumuz oldukça kompleks hayvan formları aniden ortaya çıkmışlardır. Bu an, 550 milyon yıl önce, Kambriyen devrin tam başına rastlar ki, denizlerin ve yeryüzünün ilk kompleks yaratıklarla dolması bu patlamayla başlamıştır. Günümüzde Dünya'nın her yanına yayılmış olan omurgasız takımları erken Kambriyen devrinde zaten vardır ve yine bugün olduğu gibi birbirlerinden çok farklıdırlar.[54]

Darwinizm'in en ateşli savunucularından İngiliz biyolog Richard Dawkins ise, Kambriyen gerçeğini şu şekilde ifade etmek zorunda kalmıştır:

> ...Kambriyen katmanları, başlıca omurgasız gruplarının çoğunu bulduğumuz en eski katmanlardır. Bunlar, ilk olarak ortaya çıktıkları halleriyle, oldukça evrimleşmiş bir şekildeler. **Sanki hiçbir evrim tarihine sahip olmadan, o halde, orada meydana gelmiş gibiler.**[55]

Kambriyen kayalıkları, hayvanlar aleminin temel vücut planının üçte ikilik bir kısmını sergilemektedir. Ancak bu vücut planları o kadar belirgindir ki, omurgasız canlıların mineralleşmiş iskeletleri büyük ölçüde korunmuştur. *Arthropod* alt filumuna dahil edilen trilobitler, birazdan detaylarını inceleyeceğimiz son derece kompleks canlılardır.

Kabuklu canlılar, sert dokularından dolayı kuşkusuz fosil kayıtlarında daha çok iz bırakırlar. Ancak, Kambriyen canlılarının çok fazla sayıda bulunduğu hem Kanada'daki Burges Shale fosil yataklarında hem de Çin'deki Chengjiang faunasında, sert dokuların yanı sıra mükemmel şekilde korunmuş yumuşak dokuların kalıntıları da bulunmuştur. Hatta Chengjiang'daki fosiller, sadece yumuşak dokulardan oluşan canlıların izlerini bile olduğu gibi sergilemektedir. Chengjiang'da oldukça büyük öneme sahip organlardan göz, bağırsak, mide, sindirim organları, deri, pul, ağız ve sinir sistemi gibi bölgeleri detaylı incelemek mümkün olmuştur.

Kambriyen devri, evrimsel bir geçmiş için delil ve zamana ihtiyaç duyan evrimciler için, son derece yıkıcı bir sonuç getirmiştir. Bu çarpıcı gerçek, kendilerinin de açıkça kabul etmek zorunda kaldıkları gibi evrim teorisinin aleyhinde büyük bir meydan okumadır. Canlılar evrimleşmemiş, yaratılmışlardır. Kambriyen dönemine ait canlılar incelendikçe, evrimin, yaşanmış bir süreç değil, sadece bir aldatmaca olduğu çok açık olarak ortaya çıkmaktadır.

Fosiller İnceleniyor

1980'li yıllarda Burgess Shale'den elde edilen fosillerin, Harry Wittington, Derek Briggs ve Simon Conway Morris tarafından incelemeye alınmasıyla evrimciler, Burgess Shale ile ilgili olarak önemli bir gerçekle karşı karşıya kalmışlardı. 530 milyon yıl önce biyolojik bir patlama gerçekleşmişti ve bunu görmezden gelmenin artık imkanı yoktu.

Yaşam formlarının Kambriyen patlamasında sergilediği yapıları detaylarıyla inceleyen ve Burgess Shale'i konu alan *Wonderful Life* isimli kitabıyla ödül almış olan Stephen J. Gould, bu önemli keşfin ortaya çıkardığı gerçeği şu şekilde açıklıyordu:

> Şunu anlamalıyız ki, zamanın çoğunda hiçbir şey olmamıştır. Bunu anlayamıyoruz çünkü bizim hikayelerimiz bu temayı itiraf etmiyor. Burgess Shale'in bize öğrettiği şudur ki, temel anatomik dizaynların tarihinde, neredeyse **her şey, tek bir jeolojik anda meydana gelmiştir** ve bundan 500 milyon yıl öncesinde neredeyse hiçbir şey yoktur.[56]

Simon Conway Morris ise, Burgess Shale "probleminin" evrime getirdiği zorluğu şu şekilde tarif etmişti:

> Bazı paleontologlar, Burgess Shale probleminin varlığının, evrim teorisinin önemli bir parçasını yıkması konusunda bir tehdit olduğunu hala tartışıp dururken, nasıl iyimser olabiliriz?[57]

Evrimci bilim adamları Burgess Shale yataklarına bir açıklama getiremezken, 1980'lerde Burgess Shale'e benzer iki fosil alanı daha keşfedildi: Kuzey Grönland'daki Sirus Passet ve Güney Çin'deki Chengjiang. Kambriyen döneminde yaşamış şaşırtıcı çeşitlilikteki hayvanlar, bu bölgelerde de çok daha detaylı şekilde kendilerini gösteriyorlardı. Özellikle Chengjiang'da ortaya çıkan fosiller o kadar iyi muhafaza edilmişlerdi ki, fosillerin tüm özelliklerini ayırt edebilmek mümkündü. Hatta bu fosil katmanları, ilk omurgalılara bile sahipti.[58]

Chengjiang'daki fosillerde; sinirler, iç organlar bile açıkça görülebiliyordu. Diğer hiçbir yerde bulunmayan fosil detayları, burada tüm detaylarıyla ortadaydı. Denizanalarına benzer canlıların bedenlerindeki su yolları bile

olduğu gibi kalmıştı. Çin'de bulunan bu fosiller ile tespit edilen tür sayısı 100'ü geçmişti ve bunlar, toplam 37 ayrı filumun varlığını gösteriyordu. Diğer bölgelerde bulunan fosillerle birlikte bu sayı 50'yi bulmuştu. Çin'deki Kambriyen kayalıklarını araştıran, San Francisco Biyoloji departmanının başı Dr. Paul Chien'in deyimiyle, "başlangıçta, yani hayvan yaşamının ilk fosillerini bulduğumuz yerde, şu an olduğundan çok daha fazla filum bulunuyordu."[59]

Filum ve diğer biyolojik kategorilerin hiçbir ara form olmaksızın, aniden ortaya çıkışı, evrim teorisinin geçersizliğini başlı başına ortaya koyan bir gerçektir. Ancak burada Darwinizm'in geçersizliğinin çok önemli bir belgesi daha vardır: Kambriyen döneminde ana beden yapıları sayıca fazla, tür sayısı ise günümüze kıyasla azdır. Günümüzde ise ana beden yapıları Kambriyen dönemine oranla az, türlerin sayısı ise fazladır. İlerleyen sayfalarda değineceğimiz gibi, bu durum, filumların sayısının zamanla artacağı yönündeki Darwinist iddiayı kesinlikle geçersiz kılmış, türlerin kökeniyle ilgili Darwinist teorinin bir hayalden ibaret olduğunu ortaya koymuştur.

Kambriyen fosilleri üzerine yaptığı araştırmalarla tanınan, Kambriyen patlamasının konu alındığı *In the Blink of an Eye* (Bir Göz Kırpmasıyla) kitabının yazarı Oxford Üniversitesi'nden Andrew Parker, bir röportajında Chengjiang'daki çeşitliliği şu şekilde anlatıyordu:

> Bunlar, çok fazla filumu ve şu anda nesli tükenmiş olan hayvanların temel gruplarını temsil ediyorlar. Tüm kabuklu sıralamaları, solucanlar ve denizanaları ve hatta ilk omurgalılar, Chengjiang'daki fosillerde ortaya çıkmıştır. Türler arasındaki bütün bu çeşitlilik, zamanın sadece bir anında saklanmışlardır. Böylelikle onları birlikte yaşarlarken görebiliyor, onların nasıl birbirlerini etkilediklerini anlayabiliyoruz. Her birinin sert kabukları olduğunu biliyoruz, hatta ekolojilerini bile tahmin edebiliyoruz. Çünkü bunların tamamı aynı resim içindeler.[60]

Andrew Parker'ın bu sözlerle üstü kapalı şekilde anlatmaya çalıştığı "evrim açmazını", Kaliforniya Üniversitesi'nden Darwinist paleontolog James Valentine çok daha açık bir şekilde itiraf ediyordu:

> Kambriyen kayalıklarında ortaya çıkan iskeletli filumların pek çoğu, birbirinden farklı pek çok alt grup, sınıf ve düzen tarafından temsil edilirler. Ve bunlar **hiçbir bilinen ara geçiş formları olmadan aniden ortaya çıkmışlardır.**[61]

Chengjiang'da bulunan fosiller, Kambriyen canlılarının müthiş çeşitliliğini ve Valentine'ın da belirttiği gibi hiçbir ara geçiş canlısı kalıntısı bulunmadığını açıkça onaylamaktaydı. Onbinlerce fosil arasından, evrimcilerin ısrarla bekledikleri, canlıların birbirlerinden evrimleştiğini gösteren tek bir ara geçiş canlısı fosili bulunamamıştı. Çünkü yeryüzünde evrim yaşanmamıştı. Hayali ara geçiş canlılarının bulunması imkansızdı. Chengjiang'daki bulgular büyük önem taşıyordu, çünkü Burgess Shale'de ortaya çıkan mükemmel durumdaki fosiller, daha önce de belirttiğimiz gibi, neredeyse 70 sene görmezden gelinmişti. Dr. Paul Chien, bu konuyla ilgili olarak şunları söylüyordu:

> (Chengjiang'da bulunan fosiller karşısında) Bilim adamları gelip şöyle diyebilirlerdi: 'Evet, bunu daha önce duymuştuk. Bu Burgess Shale'e oldukça benziyor.' Ama Burgess Shale hikayesinden yıllar boyunca hiç bahsedilmemişti. Burgess Shale ilk olarak 1909 yılında Charles Walcott tarafından bulunmuştu. Acaba neden bu hikaye 1980'lere kadar halka bildirilmedi?

İlk başlarda bunun, onlar için bir problem olduğunu düşündüm. Neler olduğunu anlayamıyorlardı, çünkü şu anki hayvan grupları ve filumlarla hiçbir benzerlik içermeyen bir şeyler bulmuşlardı. Walcott bu grupları, şu an var olanlarla ilişkilendirmeye çalıştı ama çabası hiçbir zaman tatmin edici olmadı.

Bu ilk başlarda oldukça şüpheliydi çünkü başlangıçta şu ankinden çok daha fazla kompleksliğin olduğunu kabul etmeyi reddediyorlardı. Onların gördükleri şey, şu an sahip olduğumuz 38 filuma karşılık 50'den fazla filum idi. (Aslında 50 sayısı ilk başlarda 100 olarak ifade edildi. Ancak daha sonra görüş birliği ile bunun 50'den fazla olmasına karar verildi.) Ancak sorun şu ki, ne yapacaklarını bilmedikleri bir şey görmüşlerdi. Kendilerini güvenilir bir bilimsel konumun içinde bulmuşlardı. Daha sonra, bütün bunların Darwinist beklentilerle aynı olmadığını anlamaya başladıklarında, artık susmaya başladılar.[62]

Dr. Chien'in açıkça bildirdiği şey, evrime meydan okuyan bu olağanüstü keşfin, yaklaşık 70 yıl boyunca evrimci bilim adamları tarafından örtbas edilmeye çalışılmasıdır. Büyük bir sessizlik içinde, hayali evrim tarihinin gerçekleşmemiş olduğunu saklamaya çalışmışlar, paleontoloji tarihinin tartışmasız en büyük buluşunu görünmez hale getirmeye uğraşmışlardır. Ancak fosiller, o kadar büyük bir alana yayılmış ve geride o kadar fazla örnek bırakmışlardır ki, bunların tümünü görünmez kılmak imkansız olacaktır. Aradan geçen yaklaşık yüzyıllık zaman içinde, olayı önemsiz gösterebilmek için ellerinden geleni yapmış, fakat sonunda kaçınılmaz gerçeği kabul etmek zorunda kalmışlardır. Yeryüzünde, evrimcilere göre kompleks canlıların olmaması gereken bir dönemde, günümüz filumlarının ve daha da fazlasının temsilcileri yaşamış, yüzyıllarca varlıklarını sürdürmüş, sonra da bunların bir kısmı ortaya çıkışları kadar ani bir şekilde ortadan kaybolmuşlardır. Geçmişlerine de, kendilerinden sonraki dönemlere de adapte edilebilecek bir evrim yoktur. İşte bu önemli gerçeği gizlemek için evrimci bilim adamlarının söz konusu önemli bulgular konusunda sessiz kalmaları, bu konuda hiçbir detaylı araştırmaya girişmemeleri, savundukları iddianın bilimsel değil, tümüyle sahte temellere oturduğunu bir kez daha belgelemektedir.

Bir Göz Kırpmasıyla

Kambriyen dönemini temsil eden 543 – 490 milyon yıl öncesi, başlarda, Kambriyen canlılarının ortaya çıktıkları dönem olarak kabul ediliyordu. Ancak fosiller araştırıldıkça, bu canlıların çok daha kısa bir dönem içinde var oldukları anlaşıldı. Bilim adamları, önce Kambriyen canlılarının 70 milyon yıllık bir dönem içinde yaşadıklarını zannettiler. Erken Kambriyen faunalarındaki zirkon minerali üzerinde yapılan tarihlendirmeler, bu patlamanın süresinin yaklaşık 5 milyon, en fazla 10 milyon yıl sürdüğünü kanıtlıyordu.

1995 yılında yayınlanan bir *Time* makalesinde yapılan bu hesaplama şu şekilde anlatılmıştı:

Zirkon tarihlendirmesinde, bir fosilin yaşı, kristallerindeki uranyum ve kurşunun oransal miktarı ölçülerek hesaplanır. Bu tarihlendirme yöntemi, Kambriyen'in süresini bir süredir yontmaktadır. Örneğin 1990 yılında, dünyanın değişik bölgelerindeki erken Kambriyen alanlarından alınan yeni tarihler, biyolojinin Big Bang'ini 600 milyon yıldan 560 milyon yıla çekti. Artık, Sibirya'dan elde edilen zirkonların kurşun içeriklerine dayandırılan bilgilere göre hemen hemen herkes, Kambriyen'in neredeyse kesinlikle 543 milyon yıl önce başladığına; ve daha da şaşırtıcı bir şekilde biri hariç tüm filumların, ilk 5 ila 10 milyon yıllık sürede ortaya çıktığı konusunda mutabıktır.[63]

Jeolojik anlamda 5 milyon yıl, adeta bir göz kırpması kadar kısadır. Bu kısa süre, pek çok yönden geçersiz kılınmış hayali evrimin sürecini, tam anlamıyla imkansızlaştırmaktaydı. Bu gerçek, evrimcilerin "açıklanamayan canlı çeşitliliği" sorununa "açıklanamayan süre" sorununu eklemişti.

M.I.T.'den Samuel Bowring, *Time* dergisine verdiği bir röportajda şunları söylüyordu:

> Artık 'hızlı'nın ne kadar hızlı olduğunu biliyoruz. Benim biyolog arkadaşlarıma sormak istediğim şey ise şu: Kendilerini rahatsız hissetmeleri için evrimin ne kadar hızlı gerçekleşmesi gerekiyor?[64]

Yaklaşık 50 ayrı filumun, şu an bildiğimiz ve bilmediğimiz canlı çeşitliliğinin hiçbir uyarıcı, hatırlatıcı unsur olmadan, birdenbire ortaya çıkması için bu süre, şaşırtıcı derecede kısa bir süredir.

5 milyon yıl, bir insan hayatı ile kıyaslandığında kuşkusuz uzun bir süredir. Ancak evrimcilerin, canlıların çeşitlenmesi ve kompleks özelliklere kavuşmalarını sağlayacak olan hayali aşamaların gerçekleşmesi için ihtiyaç duyduklarını iddia ettikleri süre, milyonlarca, hatta milyarlarca yıldır. Dünya'nın şu an kabul edilen 4.6 milyarlık yaşı göz önüne alındığında, beş milyon yıl, Dünya'nın 0.001'i kadarlık bir aralığıdır ve bu gerçekten de sadece bir "an"dır.[65]

Jonathan Wells, bu oldukça kısa süreyi şu şekilde tarif eder:

> Kambriyen patlamasını gösteren hayvan fosillerindeki büyük artış yaklaşık 530 milyon yıl öncesine dayanmaktadır ve maksimum 5 ile 10 milyon yıl sürmüştür. 10 milyon yıl insan için uzun bir süredir ama jeolojik açıdan kısadır ve Kambriyen döneminin başından itibaren geçen zamanın %2'sinden daha azına tekabül etmektedir.[66]

Harvard Üniversitesi'nden Stephen Jay Gould ise bu olağanüstü hızı, şu şekilde tanımlamıştır:

> Hızlı, artık bizim düşündüğümüzden daha hızlı. Ve bu, gerçekten şaşılacak derecede ilginç bir durum.[67]

Gould, *Scientific American* dergisinde yayınlanan makalesinde ise, evrimcilerin tümünün kabul etmek zorunda kaldıkları beş milyon yıllık Kambriyen gerçeğini şu sözlerle ifade etmiştir:

> [Bu konuda] en ihtiyatlı görüş dahi kabul etmektedir ki, (Kambriyen'den) sonraki 500 milyon yıllık fırsatlar dönemi, sadece beş milyon yılda elde edilen Kambriyen kapsamını genişletmemiştir. Kambriyen patlaması yaşamın tarihinde en dikkate değer ve şaşırtıcı olaydır.[68]

Kambriyen kayalıklarında ortaya çıkan canlıların sahip oldukları kompleks özelliklerin yanı sıra, evrimcilerin, bu canlıların sözde evrim sürecinin uzun aşamalarını yaşayamayacak kadar kısa sürede nasıl var olduklarını da açıklamaları gerekmektedir. Acaba hangi evrimsel aşama, birkaç küçük, çok hücreli canlının yaşadığı ortamda, sert kabukluları, mükemmel gözleri, dolaşım ve sindirim sistemlerini, avları ve avcıları, birbirinden çeşitli ve farklı özelliklere sahip binlerce canlıyı dünyada yaşanan tüm zamanın 0.001'i kadar bir zaman aralığında meydana getirebilmiştir? Bu hayali sürecin nasıl işlediği, imkansızları nasıl başarmış olabileceği bir yana, canlıların bu kısa süre içinde ortaya çıkmaları, evrimin kendi tezi ve iddiaları ile uyumsuzluk göstermektedir. Bu olağanüstü kısa süre, kitabın ilerleyen sayfalarında inceleyeceğimiz gibi, evrimciler tarafından çeşitli şekillerde açıklanmaya çalışılmış, ancak hiçbir açıklama tutarsızlıktan öteye gidememiştir.

Burada şunu hatırlatmakta fayda vardır: Kambriyen canlılarının 5 milyon yıl içinde ortaya çıkışları, 5 milyon yıllık dönem içinde her birinin farklı zamanlarda bir anda yaratılmış olduklarını anlatmaktadır. Canlı tarihinin hiçbir aşamasında gerçekleşmediği gibi, söz konusu 5 milyon yıl içinde de evrim gerçekleşmemiştir.

Böylesine kısa bir süre içerisinde meydana çıkan canlı yaşamını tarif ederken, birbirlerinden farklı türdeki canlıların, bu kısa zaman aralığı içinde yeryüzüne yerleştirildikleri kastedilmektedir. Allah, bu canlıları, yalnızca tarihin bu sınırlı dönemi için yaratmış, onları yoktan var etmiş ve dilediği bir anda onları yok etmiştir. Nitekim, Kambriyen filumları dahilinde sonradan ortaya çıkan kategoriler birbirlerinden türeyerek değil, "aniden" ortaya çıkmışlardır. Fosil kayıtları bunu açıkça göstermektedir. Bunlar arasında evrimsel seri göstergesi olabilecek hiçbir fosil kanıt yoktur. Ünlü evrimci paleontolog George G. Simpson ise bu gerçeği şöyle itiraf etmiştir:

> Her paleontoloğun bildiği gibi, şu bir gerçektir ki yeni türlerin çoğu, cinsler ve aileler ve aile üzerindeki yaklaşık tüm kategoriler fosil kayıtlarında aniden ortaya çıkar ve bunlara doğru giden, bilinen, kademeli ve tamamen sürekli geçiş serileri yoktur.[69]

Yeni türler aniden ortaya çıktıkları gibi, yeryüzündeki varlıkları boyunca sahip oldukları karakteristikleri korumuş, hiçbir değişim göstermemişlerdir. Gould, bu sebeple Kambriyen sonrası dönemde "neredeyse hiçbir şey olmadığını" yazmıştır:

> Burgess Shale'in bize öğrettiği şudur ki, temel anatomik dizaynların tarihinde, neredeyse her şey, tek bir jeolojik anda meydana gelmiştir ve bundan sonraki 500 milyon yılı biraz aşkın dönemde neredeyse hiçbir şey olmamıştır."[70]

Simpson ve Gould'un bu sözlerle özetlediği Kambriyen sonrası fosil kaydı, Darwinizm'in kademeli gelişim iddiasıyla temelden çelişen iki gerçek ortaya koymaktadır. Bunlar ani ortaya çıkış ve durağanlıktır. Gould bu iki kavramı şöyle ifade etmiştir:

> Fosilleşmiş türlerin çoğunun tarihi, kademeli evrimle çelişen iki farklı özellik ortaya koymaktadır:
>
> **1. Durağanlık:** Çoğu tür, dünya üzerinde var olduğu süre boyunca hiçbir yönsel değişim göstermez. Fosil kayıtlarında ilk ortaya çıktıkları andaki yapıları ne ise, kayıtlardan yok oldukları andaki yapıları da aynıdır. Morfolojik (şekilsel) değişim genellikle sınırlıdır ve belirli bir yönü yoktur.
>
> **2. Aniden ortaya çıkış:** Herhangi bir lokal bölgede, bir tür, atalarından kademeli farklılaşmalara uğrayarak aşama aşama ortaya çıkmaz; bir anda ve "tamamen şekillenmiş" olarak belirir.[71]

Kısacası Kambriyen sonrası dönemde, filum seviyesindeki anatomik çeşitlilikte herhangi bir artış olmamıştır. Daha sonra ortaya çıkan kategoriler, mevcut ana beden yapıları içinde tekrarlamalardan ibaret kalmıştır. Bu yeni kategoriler de, filumlar gibi, aniden ve kusursuz yapılarıyla ortaya çıkmıştır. Ve yeryüzündeki varlıkları boyunca hiçbir evrimsel değişim göstermemiş, milyonlarca yıl boyunca bedensel karakteristiklerini korumuş, durağanlık ortaya koymuşlardır.

Şunu önemle belirtmek gerekir ki, Kambriyen canlılarının tüm çeşitlilik ve kompleksliğiyle dünya çapında, hiçbir evrimsel ata bulunmaksızın, bir "an"da ortaya çıkması, canlıların kökenine dair evrimsel yaklaşımlar için olabilecek en kesin ve net yalanlamadır. Evrimciler, kendi şart koştukları "zaman içinde aşamalı evrimsel gelişim" teorisi ile iddialarını geçersiz kılmışlardır. Kambriyen döneminde ne aşamalı bir gelişim ne de gerektiği kadar uzun bir zaman vardır. Var olan tek şey, gelişmiş ve kompleks halleri ile oldukça kısa bir zaman içinde ortaya çıkmış canlılardır.

Allah, Darwinistlerin kendi iddialarını temelinden yıkacak bir mucize yaratmıştır. Bu, tüm güçleri ile Allah'ın yaratışına karşı açıklama arayanlara ders olacak, onları tamamen açıklamasız bırakacak benzersiz bir

mucizedir. Kambriyen kayalıklarında sergilenen şey, olağanüstü bir sanat, bir yaratılış harikasıdır. Kambriyen mucizesi, Yüce Allah'ın kusursuz bir eseri, sonsuz aklının ve gücünün muhteşem bir tecellisidir.

Şüphesiz, göklerin ve yerin yaratılmasında, gece ile gündüzün art arda gelişinde, insanlara yararlı şeyler ile denizde yüzen gemilerde, Allah'ın yağdırdığı ve kendisiyle yeryüzünü ölümünden sonra dirilttiği suda, her canlıyı orada üretip-yaymasında, rüzgarları estirmesinde, gökle yer arasında boyun eğdirilmiş bulutları evirip çevirmesinde düşünen bir topluluk için gerçekten ayetler vardır. (Bakara Suresi, 164)

Kambriyen Canlıları

Milyarlarca yıl boyunca ıssız ve sessiz bir şekilde varlığını sürdürmüş bir yeryüzü... Etrafta yürüyen, avlanan, ses çıkaran, besin tüketen hiçbir canlı yoktu. Var olanlar sadece bakteriler ve diğer tek hücrelilerdi. Mikroorganizmalarla geçen milyonlarca yılın ardından bu defa yumuşak bedenli, birden fazla hücreden oluşmuş küçük canlılar devreye girdi. Tek hücreli mikroorganizmalar ve çok hücreli yumuşakçalar... Sonra aniden yeryüzünde bir hareketlilik baş gösterdi. Yeryüzünün büyük bir kısmı, birbirinden tamamen farklı ve günümüzdekilere benzer kompleksikte özellikler gösteren deniz canlılarıyla dolup taşmış durumdaydı. Yeryüzünde yürüyen, avlanan, gören, hisseden, bir sosyal hayatları ve yaşama şekilleri olan canlılar hüküm sürmekteydi. Öyle ki, bu canlılardan hiçbiri diğerinin özelliklerini taşımayacak kadar farklıydı. Bu öylesine büyük bir farklılıktı ki, bir canlı, diğeriyle kategorize edilemeyecek kadar büyük bir değişiklik göstermekteydi.

Tüm bu çeşitliliğin ortaya çıkışı sadece 5 milyon yıl sürmüştü. Ardından bir kısmı yok oldular. Sahip oldukları tüm özellikleri yaşadıkları denizlerin diplerinde bırakarak...

Bir canlının tüm özelliklerinin taş zemin üzerinde kalabilmesi, Allah'ın yarattığı çok büyük bir mucizedir. Ölümünün ardından çürüyüp gitmesi, toprağa karışıp yok olması gereken bir canlı, kimi zaman, sahip olduğu dokungaçlara, sindirim sisteminden sinir uzantılarına kadar tüm detayları ardında bırakmıştır. Varlığının tüm delilleri milyonlarca yıllık kayalar üzerinde sergilenmektedir. Allah'ın muhteşem yaratışı ve hayranlık uyandırıcı sanatı, Allah'ın dilediği şekilde gözler önündedir. Bu mükemmel sanatın en büyük delillerinden bazılarını Allah, Kambriyen canlılarıyla vermiştir.

De ki: "En 'üstün ve apaçık' delil Allah'ındır. Eğer O dileseydi elbette tümünüzü hidayete yöneltip-iletirdi." (Enam Suresi, 149)

Korunmuş Fosillerden Bazıları

Bu bölümde, Kambriyen katmanlarında bulunmuş yaklaşık 530 milyon yıl öncesine ait canlıların özellikleri ele alınacaktır. Canlıların Latince isimleri genel bir bilgi verebilmek için belirtilmiştir. Asıl önemli olan, bu dönemde ortaya çıkmış olan canlıların çeşitli kompleks özelliklere sahip olduklarını, günümüz canlılarına çok benzeyen, hatta bazen daha ayrıcalıklı ve özel parçalara sahip olduklarını gösterebilmektir. Günümüzden yaklaşık 530 milyon yıl öncesinde yaşamış olan bu canlıların, çok mükemmel detaylar ve güzelliklerle yaratılmış olduklarını delillendirebilmektir. Onların, evrim teorisinin iddialarını tam anlamıyla çürüten, olağanüstü eserler olduklarının görülmesini sağlamaktır.

Fosillerin özellikleri, temelde bu amaç için verilmektedir. Yüce Allah'a iman edenler için elbette, böyle canlıları 500 milyon yıl önce de, şimdi de görmek şaşırtıcı değildir. Sonsuz bir ilim ve güç sahibi olan Allah, onları dilediği zamanda, dilediği şekilde ve dilediği yerde yaratmaya kuşkusuz kadirdir.

Allah bir ayetinde bu gerçeği şöyle haber vermiştir:

Allah, her canlıyı sudan yarattı. İşte bunlardan kimi karnı üzerinde yürümekte, kimi iki ayağı üzerinde yürümekte, kimi de dört (ayağı) üzerinde yürümektedir. Allah, dilediğini yaratır. Hiç şüphesiz Allah, herşeye güç yetirendir. (Nur Suresi, 45)

Bu canlıların varlıklarının üzerinde durmamızın ve özelliklerini belirtmemizin bir diğer amacı da, Kambriyen canlılarının 500 milyon yıl önce ortaya çıkışlarına şaşıran evrimcilerin, gerçeği görmelerini sağlamak ve onlara körü körüne uyan insanları aydınlatmaktır. Canlıların tarihinde gerçekleşen herhangi bir evrim süreci yoktur. Özelliklerini sayacağımız canlıların tümü, hiçbir ataları olmadan ortaya çıkan, hiçbir gelişim aşaması göstermeden kompleks özelliklere sahip olan canlılardır.

Kambriyen canlılarının fosillerinin özelliklerinden biri, çok iyi saklanmış olmalarıdır. Normal şartlarda meydana gelen fosilleşmelerde, canlıların dış kabuklarındaki kitin ve kalsiyumdan oluşan sert kısmın dağılması gerekmektedir. Fakat Kambriyen katmanlarından toplanan örneklerin büyük bir kısmında dış iskeletin neredeyse tamamı orijinal görüntüyü korumakta, bunun dışında canlıların en temel iç sistemleri açıkça görülebilmektedir.

Çeşitli bölgelerde yapılan araştırmalar, Kambriyen'e ait olarak bulunan tüm fosillerin, farklı özelliklerini ortaya çıkaracak niteliktedir. (*www.yasayanfosiller.com*) Bu canlıların kafaları, gövdeleri, çeşitli kompleks parçalardan oluşan mide ve bağırsak sistemleri bulunmaktadır. Bazılarının dört ayağı, bazılarının ise bir düzine ayağı vardır. Bazılarının kabukları, bazılarının antenleri, bazılarının solungaçları bulunmaktadır. Kısacası, günümüz canlılarına benzeyen hemen her vücut şekli ve nesli tükenmiş daha fazlası, müthiş kapsamlı görünümleri ve tüm kompleks özellikleriyle, Kambriyen dönemi denizlerinde varlık göstermiştir. Bu fosillerden bazıları şunlardır:

Marella

Walcott tarafından dantelli yengeç olarak adlandırılan *Marella*, Burgess Shale fosilleri arasında en fazla bulunanlardandır. Sadece Walcott Quarry'de (Walcott'un isminin verildiği fosil alanı) 15.000 *Marella* örneği toplanmıştır. *Marella*, üç boyutlu olarak neredeyse tüm özellikleri ile bilinmektedir. *Marella*'nın ilginç kafa kısmı, dışarıya doğru kıvrılan iki uzantıya sahiptir. Bu uzantılar canlının bütün vücudu boyunca uzanacak büyüklüktedir. İki çift anteni vardır. Bunlardan bir tanesi küçük parçalardan oluşmuş birer uzantıdır. Diğeri ise, çalı şeklinde incelen uçlara sahiptir. *Marella*'nın vücudu gittikçe küçülen halkalar şeklinde parçalardan oluşur ve bu parçaların her birinden bir çift ayak uzanmaktadır. Küçük organik maddeler ve küçük canlılarla beslendiği sanılan bu canlının antenleri muhtemelen suyun yüzeyindeki bu küçük parçacıkları toplamak içindir. Bacakların dış kısmındaki tüylü uzantılar ise, solunum için kullanılmaktadır.[72]

Canadaspis

Canadaspis, neredeyse sahip olduğu tüm özelliklerle birlikte korunmuş bir fosildir. Canlının, iki tarafından adeta menteşe ile tutturulmuş gibi duran, iki havalandırma kapakçığı bulunmaktadır. Karın kısmı ve gırtlak bölgesi olduğu gibi görünmektedir. Mide bağırsak sistemi de oldukça belirgindir. *Canadaspis*'in bacakları iki bölüme ayrılmıştır. İç bölüm, parçalar halindedir ve yürümek için kullanılmaktadır. Burada bulunan ayakların uç kısımları küçük kıskaçlar şeklinde kıvrılmaktadır. Kanata benzer diğer dış bölüm ise, karnın bulunduğu bölgedeki havalandırma kapakçıklarının oradan dışarıya doğru çıkmış durumdadır. Bu kanatsı çıkıntılar, yüzmek ve aynı zamanda da oksijen solunumu yapmak için kullanılmaktadır. Ayakların, küçük organik parçacıkları bulabilmek amacıyla toprağı kazmak için kullanıldığı düşünülmektedir.[73]

Hallucigenia

Sahip olduğu dikenler nedeniyle bu canlı, Burgess Shale fosillerinin en ilginçlerinden biridir. *Hallucigenia*'nın gövdesinin çeşitli kısımlarında, tüycüklerden oluşan uzantılar bulunmaktadır. Bundan farklı olarak canlı, dip kısımlarında yuvarlak kabartılar bulunan dikenlere sahiptir. Canlının sahip olduğu tüm uzantılar, mideye dar bir boru ile bağlanmaktadır. Bu borular, gövde boyunca ilerlemektedir. Son derece kompleks bir yapıya sahip *Hallucigenia*, Kambriyen canlılarının günümüz canlılarından ne kadar farklı olduğunu gösteren en belirgin örneklerdendir.

Çin'de bulunan *Hallucigenia* örnekleri ise, bu canlının yeni ve çok daha ilginç özelliklerinin bulunmasına neden olmuştur. Burada bulunan *Hallucigenia* fosilleri, zırhlı loblar içermektedirler. *Hallucigenia*, yukarıdaki resimlerde de görüldüğü kadarıyla, üzerinde yuvarlak uzantıları ve sırt kısmında izole tabakalar bulunan tırtıla benzer bir canlıdır. Yeni tanımlanan özellikler, *Hallucigenia*'nın sırtındaki dikene benzer yapıların, koruma amaçlı olduğunu doğrulamaktadır. Alt kısımda ise, kıskaç şeklini alan yedi çift ayak bulunmaktadır.[74]

Odaraia

Odaraia, fonksiyonel özellikleri nedeniyle Burgess Shale canlılarının en dikkate değer olanlarındandır. Canlının oldukça büyük iki gözü vardır. İki havalandırma kapakçığı karın kısmının yanındadır. Kuyruk kısmında, üçlü pervaneye benzer uzantılar bulunmaktadır. Hava kapakçıkları, ön kısımda gözlerin bulunduğu yeri açmak için aniden dururlar. Bu canlının aktif bir yüzücü olduğu ve büyük gözlerini, beslenmek amacıyla canlı küçük organizmalar aramak için kullandığı anlaşılmaktadır. *Odaraia*, muhtemelen yukarıdan aşağıya doğru yüzebilecek yeteneğe sahiptir. Böylelikle sürtünme, sahip olduğu büyük hava kapakçıkları nedeniyle minimum seviyededir. Sahip olduğu uzantılar sayesinde canlı yüzebilmektedir. *Odaraia*'nın baş kısmındaki çıkıntılar küçüktür. Bu da küçük antenlerin ve güçlü alt çenenin bir kanıtıdır.[75]

Anomalokarid

Anomalokarid, en büyük Burgess Shale canlılarındandır. Yaklaşık 45-60 cm'ye varan boyu, kimi zaman 1 hatta 2 metreye kadar ulaşmaktadır. Ananasa benzer ağız yapısıyla bu canlı, avını yakalamaya yardımcı olan uzantılara sahiptir. En büyük uzantılar, başın ön kısmından dışarı doğru çıkanlardır ve bunlar muhtemelen avları yakalamak için kullanılmaktadır. *Anomalokarid*, güçlü çenesinde özel sıralı dişlere sahiptir. Bulunan en büyük uzantılara sahip *Anomalokarid*'in bu uzantıları yaklaşık 20 cm boyundadır. Çene, avı yakalayabilecek şekilde açılabilmekte ve avın ağza alınabilmesini sağlayacak çeşitli donanımlarla çalışmaktadır. *Anomalokarid*'in yan kısmı yuvarlak bölümlerden oluşmuştur, bunlar muhtemelen yüzmeyi sağlamaktadırlar.[76]

Günümüzün köpek balıkları gibi *Anomalokaridler* de kendi ortamlarına mükemmel uyumlu avcılardandı. Bilim adamları, yok olup giden *Anomalokaridler*'i herhangi bir filum ile bağdaştırabilmek için çok uğraştılar. Ancak tüm tartışmaların sonrasında, *Anomalokaridler* de kendi filumlarına dahil edildiler.[77]

Pikaia

Pikaia, Walcott tarafından ilk olarak bir deniz solucanı olarak tanımlanmıştır. Ancak sahip olduğu çeşitli özellikler nedeniyle, omurgalıların da dahil olduğu Chordata filumuna dahil edilmiştir. Bu filumun Kambriyen'de bilinen ilk temsilcisidir. Canlının ön kısmında bir çift kısa dokungaç bulunmaktadır. Gövde kısmı

"S" biçiminde kıvrılabilmeyi sağlayan kalın kas bloklardan oluşmuştur. Kuyruk, yüzgeç şeklinde açılmıştır. *Pikaia*, yerin hemen üzerinde yüzmektedir. Kaslarını kullanarak kendisini dalgalandırmakta ve bu şekilde hareket etmektedir. Yüzgeçleri hareket ettiren özel bir sisteme de sahip olduğu sanılmaktadır.[78]

Opabinia

Opabinia, fosilleri erken Kambriyen yataklarında ele geçirilen, diğerlerinden farklı özelliklere sahip bir canlıdır. Bedeni bölmelerden oluşuyordu ve yumuşak bir kabuğa sahipti. Kafasında tam beş tane göz bulunuyordu. Daha da ilginci burnunda, hortum gibi bir organa ve bunun ucunda bir yengecinkine benzer kıskaçlara sahipti. Bunu muhtemelen avlarını yakalamak için kullanıyordu.[79] Bedeninin bölümlerinin her biri bir çift solungaca sahipti. En arka üç parça, kuyruğu oluşturuyordu. Bilim adamları, *Opabinia* sayesinde, yumuşak bedenli Burgess Shale faunasının zannedilenden çok daha kompleks ve çeşitli olduğunu anlamışlardır.

Insolicorypha

Sadece tek bir örneği bulunan bu Burgess Shale fosili, oldukça ince olmasına rağmen zaman içinde hayret uyandırıcı derecede iyi saklanmıştır. Baş kısım, ilginç bir şekilde iki ayrı parçaya ayrılır. Bu uzantıların ikisinin de hissetmeye yarayan kısımlar olduğu anlaşılmıştır. Gövde kısmı 19 parçadan oluşur. Gövde kısmında üç tane dokungaça benzer çıkıntı bulunmaktadır. *Insolicorypha*'nın gövde kısmından çıkan uzantıların her biri 30-40 tüycükle donatılmıştır. Insolicorypha'nın etrafında fana benzer tüylü uzantıların bulunması da bu canlının aktif yüzücü olduğunu göstermektedir. Canlının aktif yüzücü olması, aynı zamanda, onun nadir bulunuşunun da açıklamasıdır. Çünkü aktif yüzücüler, genellikle deniz diplerinde yaşamadıklarından, hızla hareket edip yer değiştiren katmanlar ve kum tabakalarının arasında kalıntı bırakmayabilirler. Bu canlı, günümüz canlılarıyla ilişkilendirilemediğinden, kendine ait bir aile olan *Insolicoryphidae*'ye dahil edilmiştir.[80]

Branchiocaris

Branchiocaris, iki parçadan oluşan sert bir kabuğa sahiptir. Vücudun ön kısmı, sanki menteşelerle gövdeye bağlanmıştır. Gövde kısmı 40 bölümden oluşmuştur. Bu bölümler, halka şeklindeki yapılardır. *Branchiocaris*'in üzerindeki çeşitli uzantılar, büyük kanat şeklinde parçalardan meydana gelir. Gövde üzerindeki bazı uzantıların da bacaklar olduğu anlaşılmıştır. Aynı zamanda mide ve bağırsak sistemi de açıkça görülebilmektedir.

Branchiocaris'in baş kısmında dokungaçlar bulunmaktadır. Oldukça sağlam olan bu kısa uzantılar, dışa doğru kıvrılmış durumdadırlar. Bundan daha uzun olan bir çift başka uzantı ise antenleri oluşturmaktadır ve antenler bir kıskaç şeklinde son bulmaktadır. Uzun yassı uzantılardan meydana gelen kabuk kısmı belirgindir. Muhtemelen deniz dibine yakın yüzen bir canlıdır. Bazen atıklarla, bazen de sabit duran küçük canlılarla beslenmektedir. Tepedeki kıskaçlarını, yiyecekleri doğrudan ağzına götürebilmek için kullanmaktadır. Bu özelliklerinden dolayı arthropodlara dahil edilmiştir.[81]

Buraya kadar verilen örneklerde de görüldüğü gibi Kambriyen döneminde yaşayan canlılar, şu an yaşayan pek çok canlı kadar kompleks özelliklere sahip ve kendi ekosistemleri içinde mükemmel şekilde yaşayan kusursuz canlılardı. Bu dönemde yaşamış olan trilobitin türüne dahil edilen ve ilerleyen satırlarda detaylarına değineceğimiz *Phacops*, yine üstün yapıya sahip gözleri ile günümüz canlılarından farksızdı.

Kambriyen canlıları ile ilgili bu detaylar bizlere bir kez daha, Darwinizm'in tümüyle ortadan kalkmış olduğunu göstermektedir. Omurgasız deniz canlılarının her türlü örneği ile karşılaşılan böyle bir dönemde ortaya çıkan çeşitli kompleks yapılar, evrimcilerin açıklayamadıkları başlıca konulardandır. Aniden omurgalıların ortaya çıkması ise, evrimcilerin içinde bulundukları zor durumu, daha da karmaşık hale getirmiştir.

Evrimcilerin Beklemedikleri Omurgalılar!

Omurgalılar, bir omurgaya, omur iliğine, kemik veya kıkırdaktan meydana gelen bir iskelete, kafatası içinde korunmuş bir beyne, kapalı bir dolaşım sistemine, iki, üç veya dört odacıktan meydana gelen bir kalbe sahip canlılardır. Balıklar, amfibiler, sürüngenler, kuşlar ve memeliler şeklinde beş sınıftan meydana gelirler. Yeryüzünde geniş bir dağılım sergilerler ve bedenlerinde oldukça gelişmiş, kompleks yapılar bulunur.

Omurgalılar, kordalılar filumuna dahil edilen bir gruptur. Kordalılar filumuna dahil olan canlılar, "sırtipi" denilen bir sinir tüpüne sahiptirler. Bunlardan bazıları omurgalı, bazıları ise omurgasızdır. Omurgalılarla ilgili fosil kaydı, uzun yıllar Kambriyen örneklerinden noksan kalmıştır. Bu nedenle ilk omurgalı örneklerinin, en eski omurgalı fosillerinin bulunduğu Devonyen dönemine ait olduğu kabul edilmiştir

Evrimci fosil bilimciler, omurgalıların, diğer ana gruplara oranla daha geç ortaya çıktıklarını düşünüyorlardı. Bunun nedeni, omurgalıların ileri derecede kompleks bir grubu tarif etmesiydi. İnsanın da ait olduğu bu kompleks grubun, kademeli ve nispeten geç ortaya çıkmış olması gerektiğini iddia eden evrimciler, Kambriyen kayalarında omurgalılara ait bir kalıntı olmamasını uzun yıllar bir propaganda malzemesi olarak kullanmışlardı. Evrimci paleontolog Stephen J. Gould'un da kabul ettiği gibi, Darwinist ders kitapları, Kambriyen'de omurgalılara ait herhangi bir kanıt bulunmamış olmasını, özellikle ön plana çıkarıp vurgulamışlardı. Bunu Kambriyen kayalarının sözde Darwin'in evrim teorisini doğrular bir özelliği olarak lanse etmeye çalışmışlardı. Evrimciler, omurgalıların evrimi senaryolarında bir Kambriyen kordalısı olan *Pikaia*'nın tüm omurgalıların atası olduğunu ileri sürmüşlerdi.

Ancak bu iddialarının geçersiz olduğunu kısa süre içinde gördüler.

Çin'deki Kambriyen yataklarında sürdürülen kazı çalışmaları, evrimcilerin omurgalılarla ilgili hikayelerini altüst eden sonuçlar ortaya koymuştur. Nanjing Paleontoloji ve Jeoloji Enstitüsü profesörü Jun-Yuan Chen ve ekibince bu kazılarda ortaya çıkarılan *Haikouella* isimli kordalı; beyin, kalp ve damar sistemi, solungaçlar, notokord ve gelişmiş bir kas yapısına ve muhtemelen bir çift göze sahiptir. Bilim yazarı Fred Heeren, *Haikouella* bulgusunun, *Pikaia* ile ilgili evrimci beklentilerin tam zıddı sonuçlar ortaya koyduğunu şöyle anlatır:

> Biyolog [Chen] Orta Kambriyen döneminden olan ve daha önceleri dünyanın en eski kordalısı konumuna yükseltilen *Pikaia* isimli canlının, ilkel bir atası olabilecek bir canlı görmeyi umuyordu. Ancak Chen, *Pikaia*'nın daha az kompleks bir ataya sahip olduğuna kanıt bulmadı, bunun yerine birçok omurgalı karakteristiği sergileyen ve 15 milyon yıl daha yaşlı olan bir kordalı buldu.[82]

Evrimciler böylece on yıllar boyu ders kitaplarında omurgalıların atası olarak lanse ettikleri *Pikaia*'dan vazgeçmek zorunda kalmışlardır. Çünkü ilk kordalının, çok gelişmiş bir anatomiye sahip olması, üstelik *Pikaia*'dan on beş milyon yıl önce yaşamış olması, evrim teorisinin iddialarını altüst eden bir gerçek olarak karşılarına çıkmıştır. Böylece omurgalıların evrimi senaryosu, bu grubun hayali atasının devre dışı kalmasıyla

darbe almıştır. Ancak asıl darbe, Kambriyen döneminde omurgalıların da yaşamış olduğunu gösteren bulgularla gelmiştir.

Söz konusu bulgular, Çin'in Yunnan bölgesinin başkenti olan Kunming yakınlarında Haikou'da bulunan 530 milyon yıl öncesine ait fosilleşmiş bir balığın kalıntılarıydı. Bu kalıntılar, evrimci bilim adamları için gerçek anlamda bir şoktu. Çinli, İngiliz, Fransız ve Japon bilim adamlarının araştırmaları, bu canlının bir omurgalıya ait olduğunu gösteriyordu. Canlının kafası ve omurgası ile ilgili tüm ayrıntılar, fosil kalıntılarından görülebiliyordu. Kafasından çıkan küçük loblar şeklindeki uzantılar, gözler ve muhtemel burunla ilgili keseler, canlının özellikleri ile ilgili çok detaylı bilgiler verebiliyordu.[83] Omurgalı özelliği olarak ortaya çıkan pek çok detay, bilim adamlarının tam karşısındaydı. Üstelik de 530 milyon yıl öncesine ait bir fosil örneği üzerinde…[84]

Bu balığın ismi, *Haikouichthy*'dir. Bilim adamları, söz konusu canlının solungaçları ve miyotomlar adı verilen kaslarının diziliş özellikleri nedeniyle tam olarak bir balık olduğunda hemfikirdirler. Çünkü bu özellikler yalnızca balıklara has özelliklerdir.[85] Üstelik, *Haikoui*chthy Kambriyen'e ait tek balık fosili değildir. Chengjiang'da *Myllokunmingia* isimli bir başka balık fosili de ele geçirilmiştir. Paris'teki Ulusal Doğa Tarihi Müzesi'nden paleontolog Philippe Janvier bunların "kesinlikle omurgalı" olduğunu belirtmekte ve önemlerini şöyle anlatmaktadır:

> Bunlar önemli çünkü şu ana kadar omurgalılar yaşamın Big Bang'i dediğimiz, fosil kayıtlarında tüm ana hayvan gruplarının aniden ortaya çıktığı eski ama büyük Kambriyen patlamasında noksandılar. Kesinlikle diyebiliriz ki, bunlar omurgalılardır.[86]

Evrim teorisi canlıların kademeli bir gelişim ile ortaya çıktığını, dolayısıyla canlılardaki kompleks yapıların ancak hayali evrim sürecinin sonlarında ortaya çıkmasının bekleneceğini iddia eder. Kambriyen kordalısı *Haikouella* ile Kambriyen balıkları *Haikouichthy* ve *Myllokunmingia*, bu açıdan evrim teorisi için çok büyük problem oluşturmuşlardır. Çünkü bu canlılar, kordalıların evrimi senaryosu için gerekli zamandan 15, balıkların evrimi senaryosundan ise tam 50 milyon yıl "eksiltmiş"lerdir. Böylece evrimsel senaryoların başlangıç zamanı, hayvanların ani ortaya çıkış zamanına gelip dayanmış, bu canlıların evrimleştiği öne sürülebilecek süreç sıfırlanmıştır.

Bu keşifler, elbette evrimci çevrelerde büyük bir şaşkınlık yaratmıştır. Omurgalıların Kambriyen döneminde ani ortaya çıkışlarının açıklanması gerekmektedir. Ve bu durum, onlar için zaten soru işaretleriyle dolu olan Kambriyen dönemi problemine eklenmiş belki de en büyük sorunlardandır. Artık evrimcilerin büyük bir kısmı, şimdiye kadar iddia ettikleri omurgalıların kökeni senaryolarını, yavaş yavaş bir kenara bırakmak ve bu konuda cevapsız olduklarını kabul etmek zorunda kalmışlardır.

Fosillerin Ortaya Çıkardığı Gerçek

Kambriyen kayalıkları, araştırıldıkları süre boyunca sürekli olarak yeni yapıların özelliklerini sundular. Bildiğimiz canlı çeşitliliğini zenginleştiren ve "ortak ata" gibi dayanaksız iddiaları tümüyle ortadan kaldıran önemli örnekler ortaya koydular. Kambriyen canlılarının nasıl ortaya çıktıklarına dair açıklama arayan evrimciler için, görünümleri ve yaşam şekilleri daha önceden hiçbir şekilde bilinmeyen bu canlıların varlığı çok büyük bir zorluk olarak karşılarına çıktı.

Bu çeşitliliğin sınırlarını, evrimci John Maynard Smith kitabında şu şekilde açıklamıştır:

> Burgess Shale fosilleri yaklaşık 50 yıldır biliniyordu. Ama son zamanlarda tekrar incelendiler. Kambriyen devrinde çok çeşitli formların bulunduğu ve bunların bazılarının günümüzde var olan her şeyden farklı olarak tamamen temel vücut yapıları ile birbirlerinden ayrıldıkları, bugün açık bir gerçektir. Aynı zamanda, şu anda var olan tüm yapılar, küçük istisnalar dışında Kambriyen'de tam olarak bulunmaktadır.[87]

American Museum of Natural History (Amerikan Doğa Tarihi Müzesi) paleontologlarından evrimci Niles Eldredge ise, bu mükemmel çeşitliliği şu sözlerle ifade etmiş ve olayın olağanüstülüğünü itiraf etmek zorunda kalmıştır:

> (Ediacaran döneminden) Sonra patlama gibi bir şey meydana geliyor. Yaklaşık altı yüz milyon yıl önce başlıyor ve on ila on beş milyon yıl boyunca devam ediyor. Günümüz denizlerinde hala varlıklarını koruyan hayvanların en önemli türlerinin ilk bilinen temsilcileri, ani bir şekilde ortaya çıkıyorlar. Bu daha çok, kayalardan alınan kayıtlarda grafiksel olarak ortaya çıkan süresi uzamış bir olaydır: Dünya'nın her yerinde, aşağı yukarı aynı zamanda, kayaların kalın sıralarında, kolaylıkla tespit edilebilen fosillerin, kabuklu omurgasızların, mükemmel çeşitlerinin bulunduğu tortullarla sarılmış bir şekilde. Bunlar; trilobitler, brachiopod'lar (duyargalarına yakın kabukları bulunan omurgasız), yumuşakçalar. Modern okyanuslarda gördüğümüz sert kabuklu omurgasızların tüm tipik formları... altı yüz milyon yıl önceki denizlerde bulunuyorlardı.

Eldredge, bunun evrime bir delil getirmektense, yaratılış lehinde bir keşif olduğunu belirttikten sonra sözlerine şöyle devam eder:

> Gerçekten de, jeologların, Kambriyen döneminin başı olarak niteledikleri çok çeşitli, çok iyi korunmuş haldeki fosil türlerinin aniden ortaya çıkışları, etkileyici entelektüel bir meydan okumadır.[88]

18 Ekim 1997 tarihli *New Scientist* dergisindeki yazısında Bob Holmes da Kambriyen gerçeğini şu şekilde tasvir etmiştir:

> Camdan gökdelenler, gotik katedraller, Kral George dönemi teraslar, Şinto ibadethaneleri, Victoria tarzı tren istasyonları, Bauhaus'lar, eskimo evleri, Tudor dönemi modelleri... Bütün bu insan hünerleri olan mimari tarzların, 15. yüzyılın ortalarında 35 yıllık bir zaman içinde tasarlandıklarını hayal edin. Günümüz tarihçilerinin, engin yaratıcılık penceresini neyin başardığını anlayabilmek için nasıl büyük bir heves içinde birbirlerini ezip geçtiklerini düşünün. Bu, genel anlamda paleontologların Kambriyen patlaması ile ilgili olarak hissettikleri şeydir.
>
> Sadece 35 milyon yıl içinde, evrim için bir göz kırpması kadar sayılacak bir zamanda, hayvan yaşamı, gezegenin daha önce gördüğü ve ondan beri görebileceği her şeyi gölgede bırakan bir keşfin meydana geldiği patlama ile ortaya çıkmıştır.[89]

"Gezegenin görüp görebileceği keşif" tanımlaması gerçekten de Kambriyen patlaması için oldukça uygundur. Çünkü yeryüzündeki en kompleks varlık alemi olan "canlı dünyası", bu kompleksliğin sayısız özelliğini bir sanat eseri şeklinde sergileyerek aniden ortaya çıkmıştır. Kambriyen patlaması, hiçbir canlının (bazı bakteriler ve diğer tek hücreliler dışında) var olmadığı bir zamanda her şeyin aniden ortaya çıktığı bir andır. Ve ortaya çıkan eserler, kuşkusuz tarihi binalarla, dev gökdelenlerle kıyaslanmayacak kadar olağanüstüdür. Bu olağanüstü çeşitlilik elbette Darwinistlerin iddia ettiği gibi şuursuz tesadüflerin ürünü değildir. Bunların her biri Yaratıcımız olan Allah'ın kusursuz yaratışının örnekleridir:

Allah... O'ndan başka İlah yoktur. Diridir, kaimdir. O'nu uyuklama ve uyku tutmaz. Göklerde ve yerde ne varsa hepsi O'nundur. İzni olmaksızın O'nun Katında şefaatte bulunacak kimdir? O, önlerindekini ve arkalarındakini bilir. (Onlar ise) Dilediği kadarının dışında, O'nun ilminden hiçbir şeyi kavrayıp-kuşatamazlar. O'nun kürsüsü, bütün gökleri ve yeri kaplayıp-kuşatmıştır. Onların korunması O'na güç gelmez. O, pek Yücedir, pek büyüktür. (Bakara Suresi, 255)

Kompleks Sistem Nedir?

İlk olarak Kambriyen canlılarında ortaya çıkan göz, duyarga, ayak, ağız, mide gibi kompleks organlar, aynı zamanda birer kompleks sistemdirler. Canlıların ayrılmaz bir parçası olan kompleks sistemler, temel birtakım özellikler sergilemektedirler.

Kompleks sistemin ise anlamı şudur: Kompleks sistem, birbiriyle ilişki halinde olan çok sayıda küçük parçadan meydana gelir. Aynı zamanda bu sistem, çevresindeki yapılarla da sürekli olarak alışveriş içindedir. Kompleks sistemi meydana getiren parçalar, birbirleriyle sürekli bir ilişki halindedirler ve kompleks sistemin işlev görebilmesi için tek bir parçanın çalışması yeterli değildir. Tüm parçalar bu uyumun ve karşılıklı ilişkinin gerektirdiği şekilde aynı anda, en kusursuz şekilde görevini yapmak zorundadır.

Kompleks yapıya "göz"ü örnek verebiliriz: Göz, pek çok alt parçadan meydana gelmektedir. Bu parçaların her biri birbiriyle bağlantı halindedir. Gözün alt parçaları, görme işlevini yerine getirecek özelliklere sahip değildirler. Gözün görebilmesi için, tüm parçaların aynı anda aynı kusursuz şekilde üstlendikleri görevleri yerine getirmeleri gerekmektedir.

"Göz" örneği üzerinden tanıtmaya çalıştığımız kompleksli̇k, yaşam formlarının tek bir hücresinde hatta hücrenin bir proteini kadar temel seviyesinde dahi kendini gösterir. Ve bu gerçek, Darwinizm'in "tesadüfe dayalı küçük değişimler" iddiasının önündeki en büyük engeldir. Çünkü bilindiği gibi rastlantısal etkiler daima yıkıcıdır. Kompleks bir sisteme isabet eden herhangi bir rastlantısal mutasyon, onun tek bir parçasını bile bozulmaya uğratsa, sistem tam anlamıyla çökecektir. Dolayısıyla bu etki, gözün tüm sistemine etki edecektir. Bir radyoya isabet eden aşırı akım onu bozacaktır. Akıl sahibi hiç kimse bunun radyoyu bir televizyona dönüştürmesini beklemez. Dolayısıyla bir göze isabet eden rastlantısal etki de, onu kaçınılmaz olarak bozulmaya uğratacaktır. Burada şu gerçeği hatırlatmakta fayda vardır: Rastlantı olarak nitelendirilen olayları yaratan da Allah'tır. Dolayısıyla gerçekleşen olay, Allah'ın kaderde belirlemiş olduğu, planlı bir olaydır. Ancak bazı insanlar bunu "rastlantı" şeklinde yorumlarlar. Rastlantı diye adlandırılan şey, Allah'tan bağımsız bir şey değildir. Örneğin bir tomar kağıdı yere fırlattığımızda her bir kağıt rastlantısal olarak belirli bir yere düşecektir. Olay rastlantı olarak adlandırılır ama aslında her bir kağıdın düştüğü yer Allah'ın Katında bellidir. Herhangi bir tesadüfi mutasyonun gelişimi de rastlantısal olarak adlandırılır. Ama bu mutasyonu da, onun olumsuz etkisini de yaratan Allah'tır. Kompleks sistemler, rastlantısal etkiler sonucunda yıkıma uğramaya mahkumdurlar. Darwinist filozof Daniel C. Dennett, bunu şu şekilde kabul ve ifade eder:

> Milyarlarca hücreden meydana geliriz ve tek bir insan hücresi kendi içinde, mühendislerin üretme kapasitesinin çok ötesinde kompleks mekanizmalara sahiptir.[90]

Dolayısıyla biyolojik kompleks sistemler tesadüfi değişimler değil ancak Allah'ın yaratması ile ortaya çıkabilir. Moleküler biyolog Michael Denton bir saati örnek vererek bu durumu şöyle izah eder:

> Bir saat veya canlı sistem gibi kompleks yapılarda, tüm alt birimler hassas bir şekilde birbirleriyle bütünleşmiş durumdadır. Böyle sistemlerde değişiklik meydana getirmek komplekstir, çünkü her bir alt birim, diğer tüm işlevsel alt birimlerle uyumlu olmak zorundadır. Herhangi bir önemsiz değişikliğin, birbiriyle etkileşim halinde olan birçok alt sistemde, bilinçli olarak yönlendirilmiş, telafi edici değişimler gerektirmesi kaçınılmazdır. Dolayısıyla, birbirinden bağımsız değişiklikler yoluyla yönlendirilmemiş evrimin, bir canlı organizma kadar kompleks bir sistemde, nasıl köklü bir yeniden-tasarım üretebileceğini anlamak zordur. Virüslerden memelilere kadar, canlılarda köklü değişimler yapılmasına önemli bir engel, bu entegre kompleksliktir.[91]

"Kompleks sistemi oluşturan alt birimlerin, birbirleriyle hassas bir şekilde bütünleşmiş oldukları" gerçeği, günümüzde olduğu gibi, hayvanların tarihinin en erken döneminde aynen karşımıza çıkmaktadır.

İlk Kompleks Canlılar

Darwinist teori açısından bakıldığında, Kambriyen dönemi, sergilediği biyolojik komplekslik seviyesi için fazlasıyla "erken" bir dönemdir. Çünkü Darwinist teorinin iddiası, canlıların sahip oldukları kompleks yapıları, uzun zaman dilimlerinde, kademeli olarak kazandıkları şeklindedir. Buna göre yaşam formları, hayali evrimsel tarihlerinin başında "ilkel" özelliklere sahip olmalı, kompleks özellikler ancak uzun bir evrim sürecinden sonra kazanılmış olmalıdır.

Oysa hayvanların tarihi, bunun tam tersi bir tablo ortaya koymaktadır. İlk hayvanlar, günümüz hayvanlarıyla aynı beden yapısını; göz, duyarga, ayak, ağız, mide gibi kompleks organları paylaşmaktadırlar. Dolayısıyla "komplekslik", hayvanların tarihinde "geç" değil, "erken" gelen bir özelliktir. Daha doğru bir deyişle, en başlangıçta vardır. Kuşkusuz bu, Darwinistler adına büyük bir bilmecedir. Marshall Kay ve Edwin H. Colbert isimli evrimci araştırmacılar, bu konunun son derece kafa karıştırıcı olduğunu şu sözlerle ifade etmişlerdir:

> Trilobitler gibi arthropodların kompleks formlarını da içeren ilk Kambriyen'de, çeşitli organizmaların başlangıcı şaşırtıcıdır... Eğer bu canlılar basit olsalardı, kayıtlarda fazla miktarlarda organizmaların belirmesi şaşırtıcı olmayacaktı. Neden bu tür kompleks organik formlar 600 milyon yıl önceki kayalarda bulunuyorlar ve sonra yok oluyorlar veya iki milyar yıl öncesine ait kayıtlarda farkına varılmıyorlar?.. Eğer hayatın evrimi gerçekleştiyse, Kambriyen'den daha eski kayaların içinde olması gereken fosillerin yokluğu kafa karıştırıcıdır.[92]

Bu evrimci araştırmacıların "bilmece" kavramına sığınarak örtbas etmeye çalıştıkları gerçek şudur: Tüm bu organların, günümüzden yüz milyonlarca yıl önce, "bir anda" ortaya çıkması, Darwinizm'i başlı başına geçersiz kılmaktadır. Erken kompleksliklerin Darwinizm'e etkisinin neden böyle yıkıcı olduğunu göstermesi açısından Kambriyen ekosistemlerindeki kompleksliklikleri örneklendirmek, bunları Kambriyen öncesi kompleksliklе karşılaştırmak ve erken kompleks canlılardan trilobiti ve onun sahip olduğu mükemmel gözü tanıtmak faydalı olacaktır.

Kambriyenin Ekolojisi ve Aniden Ortaya Çıkan "Avcılar"

Kambriyen canlılarının en göze çarpan özelliklerinden birisi, kompleks bir av-avcı ilişkisi sergilemeleri, gelişmiş saldırı ve savunma organlarına sahip olmalarıdır. Kambriyen öncesinde bu gibi yapılardan eser

bulunmadığı halde Kambriyen canlılarının böylesine gelişmiş silahlarla donatılmış olmaları, komplekslikte ani ve kapsamlı bir gelişme anlamına gelmektedir.

Kambriyen canlılarının donanmış oldukları savunma sistemleri Kambriyen ekosisteminin çok gelişmiş olduğunu ortaya koymaktadır. Bristol Üniversitesi'nden paleontolog Derek E.G. Briggs, Kambriyen canlılarından *Anomalocarid*'in kompleks sistemlerine atıfta bulunarak konu hakkında şu yorumu yapmaktadır:

> *Anomalocarid* gibi canlılar, erken Kambriyen'de dahi çok gelişmiş, büyük, iyi uyum sağlamış avcılar bulunduğunun belirtisi. Bu da Kambriyen ekosistemlerinin günümüzde gördüklerinizden o kadar farklı olmadığını gösteriyor. Yaşam alanlarını farklı organizmalar dolduruyordu ama bunların yapılanması aynıydı.[93]

Nanjing Jeoloji ve Paleontoloji Enstitüsü'nden Jun-yuan Chen ise benzer bir değerlendirmesinde, hızla ortaya çıkıp büyüyen Kambriyen ekolojisinin günümüzdeki gibi gelişmiş olduğunu ifade etmiştir:

> [Kambriyen'de] Oldukça gelişmiş seviyede bir ekosistem vardı. Besin zinciri günümüzde olduğu kadar karmaşıktı.[94]

Kambriyen'de aniden ortaya çıkan bu "avcılar", kademeli gelişim anlayışına dayalı Darwinizm'le çok açık bir çelişki ortaya koymaktadır. Kademeli gelişim ve sayısız ara-geçiş formu varsayımlarını esas alan Darwinizm, fosil kayıtlarında çoğu canlının eksik, kusurlu, işlevsiz biyolojik yapılara sahip olmasını, Kambriyen'deki kompleks saldırı ve savunma sistemlerinin işe yaramayan, yarım kalıntılarının bulunmasını gerektirir. Oysa bu canlılar tam fonksiyonel ve eksiksiz yapıdaki donanımlarıyla "aniden" yaratılmışlardır. Evrimci yazar Richard Monastersky, kademeli gelişim varsayımlarının bu konuda nasıl boşa çıktığını şöyle açıklamaktadır:

> Başlangıçta insanlar Kambriyen'i, ekosistemlerin gelişiminde erken bir aşama olarak değerlendirdiler. Yırtıcılığın çok iyi gelişmiş bir strateji olmayacağı tahmin ediliyordu. Bu teoriye göre en erken yırtıcılar, nispeten basit canlılar olarak başlayıp, daha sonraları milyonlarca yıllık bir süreçte daha gelişmiş özellikler evrimleştiren canlılar olacaktı. Yırtıcılar, saldırı silahlarına ilaveler yaptıkça, avlar da gelişmiş savunma sistemleri geliştirecekti. Ancak fosiller, silahlanma savaşının, Kambriyen patlamasında neredeyse bir gecede hızlandığını gösteriyor. Chengjang faunasında, geniş çeşitlilikte, koruyucu zırhlar sergileyen, sert kabuklu ve uzun omurgalı canlılar büyük artış göstermişti. Benzer şekilde *Anomalocarid*, bir dizi, müthiş beslenme araçlarıyla sahnede yerini almıştı.[95]

Kambriyen faunası, ortaya koyduğu kompleksliklе evrim teorisinin iddialarını kesin ve net bir şekilde çürütmüştür. Çünkü evrim teorisi, tür seviyesinde olduğu gibi, faunalarda da basitten komplekse doğru gelişim gerektirmektedir. Milyonlarca yıl önce yaşamış canlıların faunalarını keşfeden paleontologların, bunları canlıların birbirleriyle ve çevreleriyle olan ilişkileri açısından basitten komplekse doğru dizebilmeleri, iddia edilen evrimi delillendirebilmeleri gerekmektedir. Ancak Darwinizm, böyle bir evrimin varlığına dair tek bir delil bile getirememiştir.

Kambriyen faunası gibi kompleks bir fauna, jeolojik katmanlar boyunca alttan üste doğru sıralanmış daha basit faunaların ardından değil, özgün ve izole olarak ortaya çıkmıştır. Bir insanın tüm bu gerçekler karşısında akılcı ve dürüst olarak söyleyebileceği tek şey, Kambriyen faunasını tüm kompleksliğiyle Yüce Allah'ın yaratmış olduğudur.

Genomik komplekslik

Kambriyen döneminde aniden ortaya çıkan anatomik kompleksler, canlıların DNA'sındaki genetik bilgi seviyesinde de bir patlama anlamına gelmektedir. Prekambriyen'de var olan tek hücreli bir ökaryot, bir çekirdek ve birçok organelle kendi içinde çok özelleşmiş, kompleks bir yapıdır.[96] Ancak yine de tek hücreli ökaryot, nihayet tek bir tip hücreyi temsil etmektedir. Trilobit veya yumuşakçada ise, sayısı düzinelerle ifade edilen özel dokular vardır ve bunlar özelleşmiş hücre tiplerinden meydana gelir. Kambriyen filumlarında ortaya çıkan bazı canlıların günümüzdeki örneklerine bakarak, bunların tipik olarak 40 ila 60 arasında değişen sayıda hücre tipi barındırdıklarını söylemek mümkündür.[97]

Yeni hücre tipleri ise birçok yeni ve özelleşmiş proteinin varlığını gerektirir. Örneğin bir bağırsağın yüzeyinde yer alan ve sindirim enzimi salgılayan bir hücre -minimum gereklilikler olarak- şeklini değiştirebilecek yapısal proteinlere, sindirim enziminin salgılanmasını kontrol eden düzenleyici enzimlere ve sindirim enziminin kendisine ihtiyaç duyar.[98] Yeni proteinler ise DNA'da kodlanmış yeni genetik bilgi gerektirirler. O halde hücre tiplerinin sayısında bir artış, özelleşmiş genetik bilgide önemli derecede artış anlamına gelmektedir. Bir organizmanın, sahip olmadığı bir proteini üretecek bir geni tesadüfen kazanması ise matematiksel olarak imkansızdır. Evrimci bir biyolog olan Frank Salisbury bu imkansızlıkla ilgili olarak şunları söyler:

> Orta büyüklükteki bir protein molekülü, yaklaşık 300 amino asit içerir. Bunu kontrol eden DNA zincirinde ise, yaklaşık 1000 nükleotid bulunacaktır. Bir DNA zincirinde dört çeşit nükleotid bulunduğu hatırlanırsa, 1000 nükleotidlik bir dizi, 41000 farklı şekilde olabilecektir. Küçük bir logaritma hesabıyla bulunan bu rakam ise, aklın kavrama sınırının çok ötesindedir.[99]

Moleküler biyologlar, tek hücreli bir organizmanın, yaşamının devamı için ihtiyaç duyduğu proteinleri üretebilmek için en az 300 ila 500 gen (yaklaşık 318.000 ila 562.000 nükleotid) taşıması gerektiğini tahmin etmektedirler.[100] Daha kompleks tek hücreliler, 1 milyon nükleotid gerektirirler. Ancak kompleks bir hayvanın yaşamını devam ettirmesi, bundan binlerce kez daha fazla miktarda kodlanmış talimat gerektirir. Örneğin bir meyve sineği olan *Drosophilia melanogaster*'in genomunda 120 milyon kadar nükleotid bulunmaktadır. Dolayısıyla tek hücreliden çok hücreliye geçiş, komplekslikte veya bilgi içeriğinde önemli miktarda artış gerektirir.

Örneğin kompleks bilgisayar yazılımları binlerce kişi tarafından yazılmış ve test edilmiş ürünlerdir. Çok hücrelilerdeki genomik komplekslik, insanoğlunun ürettiği herhangi bir yazılımdan çok daha komplekstir. Kuşkusuz en ileri teknolojilerle dahi üretilmesi mümkün olmayan bir yazılımın, günümüzden 530 milyon yıl kadar önce, Kambriyen canlılarının DNA'sında "aniden" belirmesi hiçbir tesadüfle açıklanamaz. Bunu iddia etmek, insanoğlunun ulaştığı en ileri bilgisayar teknlojilerinin bir hurdalığa isabet eden yıldırımla ortaya çıkabileceğini iddia etmek gibi olur. Yani "saçmalamak" anlamına gelir. Dolayısıyla Kambriyen canlılarının kökeni konusunda, tesadüf iddiasına ve amaçsız doğa olaylarına başvurmak tamamen akıl dışıdır.

Bir bilgisayar yazılımı, daima onu meydana getiren bilinçli bir sebebin yani bir bilgisayar mühendisinin varlığını gerektir. Kambriyen canlılarının en gelişmiş bilgisayar yazılımlarının dahi erişemediği kompleksliğinin de ancak üstün akıl sahibi bir Yaratıcı'nın varlığıyla açıklanabilir olduğu kesin bir gerçektir. Hiç şüphesiz Kambriyen canlılarının genomik kompleksliği tesadüflerle var olmamış, tüm bunları alemlerin Rabbi olan Yüce Allah yaratmıştır.

Kusursuz Bir Kambriyen Canlısı: Trilobit

Stephen Jay Gould, onu, "herkesin en gözde omurgasız fosili" olarak adlandırmıştı.[101] Çünkü trilobit, en iyi korunmuş, mükemmel bir görünüme ve müthiş bir kompleksliğe sahip deniz kabukluları sınıfından, özel bir canlı idi. 530 milyon yıl öncesinin sessiz Dünyası'nda, çok sayıda mercekten oluşan gözleri ile, görüp avlanabilen mükemmel yapısı ile, rahatlıkla yüzüp beslenebilen olağanüstü bir keşifti. Darwin'in ve sonraki yıllarda Darwin destekçilerinin en büyük hayal kırıklıklarından, içinden çıkmaları gereken en büyük problemlerden biriydi.

Şu bir gerçektir ki, daha önce de genel hatlarıyla bahsettiğimiz gibi, istisnalar dışında yumuşak dokular kaybolmaya mahkumdur. Çünkü dokular, etrafta bulunan avcıların yemeğidir. Bakteriler ise her yerde çürüyen dokulara karşı hazır bekleyen avcılardır. Yaşam boyunca bu organik moleküllerle beslenirler.[102]

Bizler, işte bu nedenle soyu tükenmiş bir canlının nasıl yaşadığını, hangi organı nasıl ve ne için kullandığını, iç organlarının nasıl bir yapısı olduğunu tam olarak bilemeyiz. Onları tanımamıza, genel anlamda nasıl bir sisteme sahip olduklarını anlamamıza yetecek kadar bilgiyi sağlayan, ancak fosillerin bizlere bıraktıkları izlerdir.

Fakat Kambriyen canlıları söz konusu olduğunda, durum değişir. Bu canlılar, yumuşak dokularının büyük bir çoğunluğu ile o kadar iyi korunmuşlardır ki, geride bıraktıkları kalıntılardan, nasıl yaşadıklarını, nasıl beslendiklerini, avcı olup olmadıklarını, hızlı yüzüp yüzmediklerini bilmek mümkündür. Trilobitler ise, dünyanın çeşitli bölgelerinde yaşamış, Kambriyen döneminin en fazla iz bırakan canlılarıdır. İşte bu nedenle, örnekleri bir araya getirerek, bu canlıların özelliklerini detaylı olarak belirlemek mümkün olmuştur.

Trilobitin fiziksel özelliklerini genel hatlarıyla şöyle özetleyebiliriz: Trilobitler, arthropoda filumunun alt filumunu oluştururlar ve göğüs bölümleri üç parçadan oluşan eklem bacaklılardır. (Trilobit ismi de bu yapılarından gelmektedir). Bedenlerinde, hem kafalarını hem göğüslerini kaplayan ve keratinden meydana gelen bir kabuk bulunur. Bu canlıların özellikleri, günümüz eklem bacaklıları gibi, kabuklarını değiştirerek gelişmeleridir. Kambriyen fosillerinin yarısından çoğu trilobitlere aittir. Kabuklu canlılar olmaları dolayısıyla fosilleri iyi korunmuştur. Trilobitler detaylı bir beden yapısına, hassas bir sinir sistemine ve birleşik gözlere sahiptirler. Tüm bu özellikleri, kusursuz gelişmiş halleri ile, Kambriyen patlamasının başlarında benzer kompleksliğe sahip birçok diğer filumla birlikte ortaya çıkmıştır.

Trilobitin en uzun bölgesi, kafası ile karın bölgesi arasındaki kısımdır. Bu bölge, çeşitli parçalı bölümlerden oluşmaktadır. Bu bölümlerin tümü birbiriyle bağlantılıdır. Her biri diğerine önden ve arkadan küçük menteşe tarzı bağlarla bağlanmıştır. Dışarıdan bakıldığında bir tren görünümü oluşturmaktadır.

Bu parçalar, birbirlerine bağlanmış eklemlerdir. Arka kısımları denizin dip kısımlarında oturur vaziyette olsa da bu canlılar, özel eklemler sayesinde kıvrılarak yukarı doğru kalkabilirler. Trilobit, raylara ihtiyacı olmayan bir tren gibi engeller üzerinde hareket edebilir, bükülebilir, dilediği tarafa dönebilir.[103]

Kuyruğa yakından bakınca, bunun da parçalardan oluştuğu anlaşılır. Ama bu parçalar açıkça görünmemektedir. Birbirlerine tam olarak kaynaşmış durumdadırlar. Bazı trilobitlerde, kuyruk kısmı kafa kısmından daha uzundur ve pek çok bölme içerir.[104]

Parçalardan oluşan günümüz canlıları, trilobitlerle benzerlik gösterirler. Böcekler, kabuklular, örümcekler, kırkayaklar, birbiri ardına gelmiş çeşitli parçalardan oluşurlar. Bunlar trilobitlerle başka bir ortak özelliği daha paylaşırlar: Eklemli bacakları. İlk bakışta, bir sineğin bacakları ile bir ıstakozun bacakları arasındaki benzerliği

anlamak zordur. Ancak her ikisi de aynı şekilde eklemlidir. Her eklem, bir eksen üzerinde ve kendi ekseninde dönebilir. Eklemli bacaklı canlılar arthropodlar olarak adlandırılırlar ve bu nedenle trilobitlerin de arthropodların bir türü olduğu düşünülmektedir.

Trilobiti oluşturan her bölmeden çift halinde uzantılar çıkmıştır. İç organların oluşturduğu bölüm, canlının genellikle orta kısmında bulunmaktadır. Orta kısma doğru beliren eklemli bacakların dışındaki diğer uzantılar ise üç parçadan oluşan bronşiyel uzantılardır. Yani, tüm arthropodların mutlaka yapmaları gerektiği gibi, nefes almak ve deniz suyundaki oksijenden faydalanabilmek için kullandıkları solungaçlardır.[105]

Kısa bir süre sonra, trilobitlerin baş kısmından çıkan antenler de keşfedilmiştir. Mercek altında incelendiğinde uca doğru incelen ve yine bölmelerden oluşmuş antenler, arthropod bedeninin en gelişmiş koruyucularıdır. Bu antenler, parmakların ve burnun gerçekleştirdiği görevi yapmakta ve canlının kendi çevresini büyük bir hassaslıkla algılamasını sağlamaktadırlar. Trilobitteki bu yapılar, Kambriyen dönemi öncesi canlılarıyla kıyaslanmayacak derecede komplekstir. Bunlar içinde bir tanesi vardır ki optik fizikçilerinin hayal edebileceği en iyi yapıya sahiptir. Bu yapı, muhteşem bir yaratılış sergileyen trilobit gözüdür.

530 Milyon Yıllık Hayranlık Uyandırıcı Gözler

İnsan, son derece kompleks bir çift göze sahiptir. Aynı şekilde denizde yüzen, havada uçan, karada yaşayan büyük küçük hemen her hayvan gözlerle donatılmıştır. Bugün baktığımızda, küçük bir sineğin veya bir yengecin, çevresini en iyi şekilde görebilecek gözlere sahip olduğuna şahit olmak şaşırtıcı değildir.

Ama bundan 530 milyon yıl öncesi için gözün varlığı, evrimciler için inanılması zor, olağanüstü bir gerçektir ve şaşkınlık uyandırıcı bir keşiftir. Darwin'in, "aşırı mükemmelliğe ve karmaşıklığa sahip bir organ"[106] olarak tanımladığı göz, ona ve onun takipçilerine göre kompleks canlıların bulunmaması gereken bir dönemde, en şaşırtıcı ve kompleks şekli ile vardır. Bu göz, trilobit gözüdür. Trilobit gözü, kompleks yapısı ile birlikte Kambriyen döneminde ortaya çıkan pek çok mükemmel detayı da bilim adamlarına göstermiştir. Trilobit gözündeki en büyük ayrıcalık, "kalkit"tir.

Kalkit, yeryüzünde en fazla bulunan minerallerden bir tanesidir. Kireçtaşları kalkitten oluşur ve bunlar uzun süre ayakta kalan dev binaların hammaddesidir. Piramitlerin, amfitiyatroların ve günümüze kadar ulaşmış tarihi sütunların yapıtaşı kalkittir. İtalya'daki Rönesans kiliselerinin yerleri kalkitten yapılmıştır. Kısacası, tarih boyunca zerafet ve dayanıklılık isteyen hemen her şey için kalkit kullanılmıştır.

Berrak kalkit kristalleri trilobitte, "gözleri" meydana getirmiştir. Bu özellik onları, tüm hayvanlar alemi içinde "eşsiz" yapar.[107]

Şeffaf kalkitten eğer büyük bir parça kırarsanız, bunun kendi atom yapısı ile bağlantılı olarak bir düzen içinde kırıldığını görürsünüz. Bu, kusursuz bir kristaldir. Elinizde, mineralin düzgün, altı kenarlı büyük bir parçası kalır. Ne bir küp gibi dört kenarlı, ne de dikdörtgendir. Bu kristal, tek bir yönden gelen ışığı içine geçirir. Trilobitlerde, kalkitin bu üstün özelliği "görme" fonksiyonunu yerine getirecek şekilde yaratılmıştır.

Trilobitteki kalkit yapının onu, tüm diğer canlılar içinde eşsiz kılmasının sebebi ise yeryüzündeki diğer arthropodların genellikle yumuşak gözlere sahip olmasıdır. Trilobitin kalkitten yapılmış gözleri ise canlının vücudunun diğer kısımları ile benzer yapı sergilediğinden, o yapılar gibi varlıklarını korumuşlardır. Şu anda elde edilen tüm trilobit örnekleri, gözlerin mükemmel ve detaylı yapısı hakkında oldukça kapsamlı bilgi vermektedir.

Gözler canlının yanak kısımlarında bulunur ve oldukça fazla sayıda mercekten oluşur.[108] Bal peteği tarzındaki mercekler, neredeyse bir yusufçuktaki kadar belirgindir. Daha ilginç olanı, gözler, canlının yan kısmında adeta birleşmiş durumdadırlar.[109]

Trilobitler, gözlerinde arthropodların bir diğer özelliğini de taşırlar: Birleşik göz yapısı. Bu gözler, göze ait sayısız birim içerir. Her birim bir mercektir. Bunlar, tıpkı sineğin altıgen petek gözleri gibi, tek bir bağımsız mercek gibi görev görürler. Bunların her biri farklı bir görüntü algılar ve bu görüntü bir bütün halinde birleşir. Sineğin petek gözlerinden tek farkı, trilobit merceklerinin kayaları meydana getiren minerallerden oluşmasıdır.[110]

Bir trilobit gözü, bu küçük, uzun prizma yığınlarından oluşan bir mucizedir. Uzun, yarım daire şeklindeki göz, yüzlerce, hatta binlerce merceğe sahip olabilir. Bunların her biri farklı yönlerdeki görüntüyü algılar. Bazıları öne doğru bakar, bazıları yanlara, bazıları da arkaya doğru bakar. Merceklerin her biri kendileri için belirlenmiş bir alana odaklanırlar. Böylelikle canlı, her yönden gelen tehlikenin farkında olabilir, avlanabilmek için de büyük bir avantaja sahip olur.

Ortalama bir trilobit merceği uzun ve incedir. Genişliği milimetrenin on binde biri kadardır ve şekli altıgendir. Özel eğimli geometrisi ile, dışbükey yüzey üzerinde altıgenler mükemmel bir yapı sergilerler. Söz konusu eğimin sağlanabilmesi ve etrafında bazı boşluklar meydana gelebilmesi için, ender olarak farklı şekilli mercekler de bulunmakta ve bu merceklerin sıralarında bazen değişimler de olabilmektedir.[111] Trilobit gözünün, günümüz arthropodları ile aynı şekilde işlev gördüğü anlaşılmaktadır.

Her merceğin özel bir alanı seçerek görmesi nedeniyle, trilobit dünyayı küçük görüntüler şeklinde bir mozaik olarak görüyor olmalıdır. Karşısındaki şekil, her mercekten gelen farklı görüntü ile mercekten merceğe değişiyor olmalıdır. Görülen görüntülerin çözünürlüğü de, yine merceklerin sayısına bağlı olmalıdır. Elbette, daha fazla mercek daha iyi görüntü anlamına gelir.

Londra Doğa Tarihi Müzesi paleontologlarından evrimci Richard Fortey, bazı trilobitlerin sahip olduğu olağanüstü sayıdaki merceklerle ilgili olarak şunları söyler:

> Kalkıştığım en zor işlerden bir tanesi bir trilobit gözündeki mercekleri saymaktı. Gözlerin farklı açılardan pek çok fotoğrafını çektim ve daha sonra her bir lensi görebilmek için fotoğrafları oldukça büyüttüm. İlk önce 'bir, iki üç...' diye saymaya başladım ve sonra bunu 100'ler, 200'ler takip etti. Ancak sorun şu ki, tek bir saniye başka bir yere baksanız veya öksürseniz, nerede olduğunuzu unutuyor ve saymaya tekrar baştan başlıyordunuz, 'bir, iki, üç...'
>
> Bir daha bir gözdeki merceklerin sayısını saymam gerektiğinde, en iyi aritmetik bilgimi kullanıp sayıyı sadece tahmin edeceğime dair kendi kendime söz verdikten hemen önce ulaştığım sayı üç binden daha fazla idi.[112]

Üç binden fazla mercek, üç binden fazla farklı görüntünün bu canlıya ulaşması anlamına gelmektedir. Bu da, 530 milyon yıl önce yaşayan bir canlının, göz ve beyin yapısının ne kadar büyük bir kompleksliğe sahip olduğunu ve evrimle hiçbir şekilde meydana gelemeyecek kusursuz bir yapı sergilediğini açıkça göstermektedir. Bu durumu Harvard, Rochester ve Chicago Üniversitelerinden jeoloji profesörü David Raup şu şekilde açıklamıştır:

> Trilobitlerin gözü, ancak günümüzün iyi eğitim görmüş ve son derece yetenekli bir optik mühendisi tarafından geliştirilebilecek bir tasarıma sahipti.[113]

Phacops Trilobitlerinde Sergilenen Üstün Komplekslik

Phacops cinsi trilobitlerin gözünde de çok sayıda mercek bulunur ancak bu merceklerin şekli, altıgen tüp şeklinde değil, misketi andırır şekilde küreseldir. Şeffaf bir misketin içinden bakacak olursanız objeleri orantısız olarak gösteren, ters dönmüş ve bulanık bir görüntüyle karşılaşırsınız. Bunun sebebi, bu küresel yapının içinden geçen ışınların farklı açılarda kırılmasıdır. Dolayısıyla, denebilir ki, misketteki bulanıklık probleminin *Phacops*'ta da bulunması beklenebilir. Ama durum hiç de böyle değildir.

Washington D.C.'deki Smithsonian Institution'dan Kenneth M. Towe, 1972 yılında *Phacops* gözlerinin ne denli etkin şekilde çalıştığını gösterdi. Towe bunu, lenslerin içinden görüntü alıp trilobitin görüşünü fotoğrafa yansıtarak başarmıştı. Beklentisinin aksine, son derece net bir görüntüyle karşılaşmıştı. Sanki ortada fizik kurallarını yok sayan bir durum vardı. Gerçek, ancak birkaç yıl sonra anlaşıldı. Trilobit gözleri aslında fizik kurallarını yok saymıyordu. Tam aksine o kurallara dayalı çok akılcı bir plan sayesinde bulanıklığı gideriyordu. Bunun "nasıl" gerçekleştiği konusundaki gizemi çözen isim ise Ricardo Levi-Setti oldu.

Trilobit, Chicago Üniversitesi'nde fizik profesörü ve aynı zamanda bir fosil avcısı olan Levi-Setti için ideal bir araştırma konusuydu. Trilobit fosillerini yakından tanıyan Levi-Setti, fizik bilgisini de kullanarak son derece ilginç bir bilimsel bulguya imza attı. Trilobit lensi, 17. yüzyılda Descartes ve Huygens tarafından yapılan optik konstrüksiyonlara benzer bir yapıya sahipti.[114] Levi-Setti, bulgularını Edinburgh Üniversitesi'nden çalışma arkadaşı paleontolog Euan Clarkson'la birlikte yayınladı ve trilobitler üzerindeki araştırmalarını ilerleyen yıllarda kitap haline getirdi.

Descartes, Fransız filozof ve matematikçi; Huygens ise Hollandalı astronom ve fizikçiydi. Her ikisi de ışığın kırılımı ile ilgili fiziksel ve matematiksel çalışmalar gerçekleştirmiş, teleskop lensleri için ışığı en ideal şekilde kırabilecek şekli araştırmışlardı. Bilim adamları bu çalışmalarında, birbirlerinden bağımsız olarak keşfettikleri dört değişkenli iki matematiksel fonksiyon sayesinde daha iyi teleskopların geliştirilmesinde -ve dolayısıyla optik biliminin ileri adım atmasında- önemli rol oynamışlardı. Ancak farkında olmadıkları ilginç bir durum vardı: Onlar optik bilimini bu lenslerle tanıştırmadan yüzmilyonlarca yıl önce, trilobitler aynı matematiksel prensibe dayalı lensleri zaten kullanmaktaydılar.

Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nde omurgasızlar bölümü yöneticisi ve önde gelen paleontolog Niles Eldredge, bu hayret verici durumu şu sözlerle özetlemişti:

> Bu lensler, hem toplanan ışığı hem de görüntü oluşumunu düşünülebilecek herhangi bir lensten çok daha etkili kılar. Bu trilobitlerin yeryüzünde yaşamın çok erken dönemlerinde optik fizikçilerinin formüle edebildiği mümkün oyah en iyi lens tasarımına sahip olması karşısında, hayrete düşmemek elde değildir.[115]

Londra'daki Doğa Tarihi Müzesi'nde araştırmacı ve Oxford Üniversitesi'nde paleobiyoloji profesörü olan Richard Fortey *Fallotaspis* cinsi trilobitlerin gözüne atıfta bulunarak şunları ifade etmiştir:

> İlk trilobitlerin oldukça gelişmiş görme sistemleri olduğunu biliyoruz. Aslında Fas'ta ele geçirilmiş olan *Fallotaspis*'in iri gözleri kompleks görüşün en az 540 milyon yıl öncesine, Kambriyen dönemine kadar uzandığını kanıtlamaktadır.[116]

Problem ve çözümü

Misket gibi küresel bir mercek, ön yüzeyine ulaşan ışınlar farklı mesafeler katettiği, dolayısıyla farklı açılarda kırıldığı için net bir görüntü vermez, bulanıklığa yol açar. Bu problem, trilobit gözünde özel bir ayarlama ile giderilir. Daha önce belirttiğimiz gibi trilobitin göz merceği, bedenini kaplayan kabuğun malzemesiyle aynıdır, yani kalkittendir. Saf durumdaki kalkit kristalleri şeffaftır, ışığı geçirebilir. Trilobitin gözündeki her bir kalkit mercek, şekil olarak "bikonveks"tir. Yani ön ve arka yüzleri dışbükey yapıdadır.

Levi-Setti ve Clarkson, lenslerin dibinde sıra dışı bir durumla karşılaştılar. Her bir lens, aslında iki lensin birleşiminden meydana geliyordu. Üstteki lens malzeme olarak kalkiti, alttaki ise kitini esas alıyordu. Descartes ve Huygens'in matematiksel eğrileri ise, bu iki lensin birleştiği yüzeyi oluşturuyordu. Lensteki bu eğri boyunca magnezyum atomları diziliydi ve bunlar tam da küresel bulanıklığı gidermede gerekli miktarda bulunuyordu. Bu atomlar sayesinde sola doğru her bir bükülme, sağa doğru gerçekleşen bir bükülme ile dengeleniyor böylece başlangıçta farklı açılarda kırılmış ışınların tek bir noktada odaklanması sağlanıyordu. (Bkz. alttaki şekil)

Levi-Setti, ortaya çıkardığı bu olağanüstü özellik karşısında içine düştüğü şaşkınlığı şu sözlerle ifade ediyordu:

> Bu optik ikili, ancak insanlar tarafından icat edilmiş bir aletle bağdaştırılabilir, bu yüzden de bunu trilobitte keşfetmek insanı hayrete düşürmektedir. Trilobitlerin böyle aletleri yarım milyar yıl önce geliştirdiklerini ve kullandıklarını düşündüğümüzde hayretimiz daha da artmaktadır. Trilobitin gözündeki iki lens elemanı arasındaki, ışığı kırma etkileşiminin Descartes ve Huygens'in 17. yüzyılın ortalarında çalıştığı optik cihazlara uygun olarak tasarlanması ise konuyu bilim kurgunun sınırlarına taşıyor adeta.[117]

Olağanüstü hassaslık

Trilobit lensindeki yaratılışın, kalkit ve kitinin kırılma indisleri arasında sağlanan uyum açısından olağanüstü bir hassasiyet de ortaya koyduğu anlaşılmaktadır. (Işığın boşluktaki hızının madde içerisindeki ışık hızına oranına kırılma indisi denir. Örneğin havanın kırılma indisi 1, camın kırılma indisi 1.5, suyun kırılma indisi 1.33, elmasın kırılma indisi 2.42'dir.) Kalkitin kırılma indisi 1.6; bunun altında yer alan kitininki ise 1.53'tür. Huygens ve Descartes'ın lens tasarımları ideal bir gözün yapısını vermekte ve trilobit gözü, bu ideal tasarım ile büyük bir uyum göstermektedir. Ancak Huygens ve Descartes'ın lens tasarımları, sadece tek bir lensin varlığı üzerine yapılmıştır. Trilobit gözünde ise tek bir lens yeterli değildir. Çünkü trilobitin yaşadığı su ortamının kırılma indisi havadakinden farklıdır. Alttaki lensin faydası da bu noktada ortaya çıkmaktadır. Su ortamına bağlı olarak ortaya çıkan sapma, bu lens tarafından giderilmektedir. Bu durum, söz konusu yapının ne kadar büyük bir kompleksliк içerdiğini göstermek açısından oldukça önemlidir. Levi-Setti, trilobit lensinin bu özelliği hakkında şunları yazmıştır:

> Aslında lensin ışını odaklandırabilmesi için tek bir kırılma indisi seçeneği vardır. Bu, üstteki lensin (1.66 kırılma indisine sahip) kalkitten, alttakinin ise (1.53 kırılma indisine sahip) kitinden meydana gelmesini gerektirir.

Ayrıca trilobit lensindeki matematiksel çözümün dayandığı birçok kanun ve ilkeler vardır. Levi-Setti bunları şöyle ifade eder:

> Trilobitler çok detaylı bir fizik problemini çözmüşlerdi ve görünüşe göre Fermat ilkesi, Abbe'nin Sinüs kanunu, Snell'in ışığın kırılımı kanunları ve iki kırılımlı kristallerin optiği hakkında bilgililerdi.[118]

Elbette bir hayvanın Levi-Setti'nin yukarıda belirttiği kanunlar, ilkeler hakkında "bilgi sahibi olması" akıl dışı bir iddiadır. Bir trilobitin bir konuda bilgi sahibi olması ve üstelik bu bilgiye göre kendi bedeninde böylesine kusursuz bir yapı meydana getirmesi mümkün değildir. Trilobite bu olağanüstü özellikleri veren tüm canlıların Yaratıcısı olan Allah'tır.

Buraya kadar anlattığımız gibi, trilobitlerin hem ikili lens yapısı, hem bunların malzemesi, hem de birleşme yüzeyleri, tam olması gerektiği gibidir. Dahası tüm bunlar, fizik ve optik ilkelerinin birbirleriyle tam uyumlu ve mükemmel şekilde uygulanması sayesinde mümkün olmuştur. Paleontolog David M. Raup, *Conflicts Between Darwin and Paleontology* (Darwin ve Paleontoloji Arasındaki Çelişkiler) başlıklı kitabında konuyla ilgili olarak şunları yazar:

> Ama eğer trilobit gözünün bireysel elemanlarına bakacak olursak lens sistemlerinin bizim şu anda sahip olduklarımızdan çok farklı olduğunu görürüz. (Alan Müzesi'nde araştırmacı ve Chicago Üniversitesi'nde fizik projesörü olan) Ricardo Levi-Setti, kısa bir süre önce bu lens sistemlerinin optiği üzerinde harikulade bir çalışma gerçekleştirdi. ... Buradaki şekil Descartes ve Huygens'in onyedinci yüzyılda birbirlerinden bağımsız olarak yayınladıkları tasarımlardakilerin aynısı. Descartes ve Huygens'in tasarımları aplanatik [sapmasız] lens olarak bilinen lenslerdi ve bunlar küresel bulanıklığı giderme amacına yönelikti. Bunlarla trilobitlerinki arasındaki tek belirgin fark, Descartes ve Huygens lenslerinin ikili olmaması, alttaki lensin noksan oluşuydu. Ancak Levi-Setti'nin gösterdiği gibi, bu tasarımların trilobitlerin yaşam alanı olan su altında çalışması için alttaki lens gerekliydi. Dolayısıyla trilobitler, bugün geliştirilmesi için iyi eğitimli ve zeki bir optik mühendisinin -ya da 17. yüzyılın optik literatürünü yakından bilen birisinin- varlığını gerektiren optik bir tasarımı 450 milyon yıl önce kullanmaktaydılar.[119]

Trilobit Gözü Bir Yaratılış Harikasıdır

Trilobit gözü mükemmel detaylar sergileyen, son derece kompleks bir yapıdır. Alt parçaları son derece hassas ayarlamalarla birbirine bağlanmıştır ve gözün fonksiyonel bütünlüğü bu sayede mümkün olmaktadır. Gözdeki bu ayarlamalar adeta bir mucizeler zinciri ortaya koymaktadır. Lensler, özel olarak kalkit ve kitin malzemelerinden oluşmaktadır. Bu iki malzemenin kırılma indisi arasında mükemmel bir uyum vardır. Eğer kitin değil de başka bir malzeme lensin altında bulunacak olsaydı trilobit gözündeki bu mükemmel odaklama mümkün olmayacaktı. Veya kalkitin de kristal formu değil de başka bir formu olsaydı, lensler şeffaflık özelliğine sahip olmayacaktı. Mercek eğer ikili yapıda olmasa, sadece kalkitten yapılma ön lens mevcut olsa, trilobit, yaşam alanı olan su altında göremeyecek, gözleri işe yaramaz olacaktı. Eğer kalkit ve kitin arasındaki etkileşim yüzeyinin şekli Huygens ve Descartes'ın matematiksel olarak hesapladıkları eğriler değil de başka eğriler olsaydı, ışığın mükemmel şekilde odaklanması yine mümkün olmayacaktı. Yine eğer, bu eğri boyunca dizilen magnezyum atomlarınının miktarı biraz az ya da fazla olsaydı, lensler ışığın sapmasını gideremeyecek, diğer tüm koşullar yerli yerinde olsa dahi, göz yine etkin bir şekilde işlevini yerine getiremeyecekti. Bu mucizeler zinciri kaçınılmaz olarak bazı çok önemli soruları beraberinde getirmektedir:

Acaba trilobit bu göz sistemine nasıl sahip olmuştur? Kalkitin kristal formları nasıl olup da canlının göz bölgesinde mükemmel bir şekilde dizilmiş yuvarlak lensler oluşturmuştur? Kitin malzemesiyle magnezyum atomları, bu lensin altında uygun miktar ve yüzeysel birleşimde nasıl yerleşmiştir? Dört denklemli matematiksel

fonksiyonlar arasında oluşturulabilecek neredeyse sayısız ihtimal arasından nasıl olup da hassas görmeyi sağlayacak yegane eğriler olan Huygens ve Descartes eğrileri bu göze entegre edilmiştir? Acaba tüm bunlar tesadüfen gerçekleşmiş olabilir mi? Veya trilobit bu göze ihtiyaç duyup tüm bunları akıl ederek, matematiksel hesaplamalar yaparak kendisi geliştirmiş olabilir mi?

Elbette trilobit gözü, tesadüflerin de trilobitin kendisinin de bir ürünü değildir. Bir rasathaneye isabet eden şimşeklerin, oradaki teleskopları daha etkili bir şekilde gösteren cihazlara dönüştürmeyeceği, bunun yerine onları tahrip edeceği açıktır.

Trilobit, tüm bu kusursuz ayarlamaların ancak taşıyıcısı, sergileyicisi olabilir. Kuşkusuz tüm bu üstün yaratılış alemlerin Rabbi olan Allah'a aittir. Trilobitin gözü, Allah'ın üstün sanatının tüm çarpıcılığıyla sergilendiği bir eserdir. Allah kusursuz yaratandır, trilobit ve diğer tüm canlıları da yoktan var etmiştir.

Evrimciler Trilobit Gerçeği Karşısında Açıklama Getirememektedirler

Trilobitlerdeki bileşik göz yapısı, günümüzde yusufçuk böceği ve arı gibi eklem bacaklılarda aynen mevcuttur. Bu göz tipi, trilobitlerde ilk olarak günümüzden 530 milyon yıl kadar önce ortaya çıkmıştır ve günümüze kadar hiçbir değişikliğe uğramamıştır.[120] Eklem bacaklıların "tüm" tarihine yayılan bu "evrimsizlik", Darwinizm'e tam anlamıyla bir reddiye oluşturmaktadır.

Trilobitin keşfi ve bu canlı ile ilgili son derece özel yapıların ortaya çıkışı kuşkusuz evrimciler arasında büyük bir rahatsızlık meydana getirdi. Evrimcilerin ilk olarak başvurdukları yöntem, tıpkı yeni keşfedilen Kambriyen canlılarında olduğu gibi, bu önemli yapıyı da çok uzun süre boyunca görmezden gelmekti. Açıklamakta en fazla zorlandıkları yapı olan "göz"ün kompleks halinin, bundan 530 milyon yıl önce var olduğunu kabul etmek istemiyorlardı. Ancak, bunu görmezden gelmek, trilobitlerin milyonlarca yıl önce nasıl gördükleri ve bunun günümüzde nasıl sergilendiği gerçeğini ortadan kaldırmıyordu. Luther Sunderland bu konuyla ilgili olarak şunları söylemişti:

> Trilobit konusunda uzman olan Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nden (Niles) Eldredge'in, göz ile ilgili problemlerden bahsetmemiş olmasını biraz tuhaf buluyorum... yaratılışı savunanları hedef aldığı son bir kitabı var. Orada trilobitten sayfalarca bahsediyor. Ama problemin en zor kısmı olan "göz"den hiç bahsetmiyor. Bence bunu, mutlaka yavaş bir gelişim olması gerektiğine ama henüz fosillerin bulunmadığına kesin olarak ikna olmuş olduğundan, bütün bunların neye işaret ettiğini göremediği için yapıyor.[121]

Görmezden gelmek, evrimciler için başlangıçta tercih edilen bir yöntemdi. İşin şaşırtıcı yanı, evrimi yalanlayan trilobit gözünü görmezden gelmeye çalışan Doğa Tarihi Müzesi'nden Niles Eldredge, 1960'lı yıllarda Amerika genelinde topladığı fosillerle *Phacops rana* türü trilobitin Orta Devonyen dönemindeki fosil kaydını örneklendirip analiz etmiş bir bilim adamıydı. Yaptığı analizler sonucunda trilobitlerin türler arasında yavaş ve kademeli bir değişim yaşamadığını, trilobitlerin fosil kaydının, durağanlık ortaya koyduğunu saptamıştı.[122]

Benzer sonuçlara varan bir fosil araştırmacısı da R. A. Robison'du. Robison Orta Batı Amerika'da orta Kambriyen döneminde yaşamış olan, Agnostida takımına ait trilobitlerin fosilleri üzerinde yaptığı çalışmada, "türlere has karakteristiklerin birbirleri arasında kademeli değişim açısından açık bir noksanlık" bulduğunu, yani fosil kaydının durağanlık ortaya koyduğunu bulmuştu.[123] Kuşkusuz, ele geçen sayısız trilobit fosilinin ortaya çıkardığı gerçek, görmezden gelinmeyecek kadar büyüktü. Bunun üzerine evrimciler, çeşitli açıklama

yöntemlerine başvurdular. 530 milyon yıl önce yaşamış olan bu kompleks canlının "varlık sebebi" ve bu özelliklere nasıl sahip olduğu, sürekli olarak farklı evrimci çevreler tarafından farklı şekillerde açıklanma girişimlerine sahne oldu. Her biri, daha sonra detaylarına yer vereceğimiz çeşitli ve birbirinden farklı teorilerle gündeme geldiler. Her nedense, bunların hiçbiri diğerini desteklemiyor, evrimciler arasında bir fikir birliği oluşmuyordu.

Evrimci Richard Fortey, evrimcilerin kendi aralarındaki fikir uyuşmazlığını şu sözlerle anlatıyordu:

> Bunların ani ortaya çıkışları nasıl açıklanacak? Charles Darwin, *Origin of Species*'de bu konuda alışılmadık şekilde kendine güvenli olarak şöyle demişti: '(Kambriyen) trilobitlerinin, (Kambriyen'den) çok daha önce yaşamış olması gereken bir kabukludan evrimleştiğine şüphe edemem.' Bundan 13 yıl sonra, Thomas Hardy kahramanını bir başka 'ilkel kabukluyla' ilişkilendirdi. Trilobitleri arthropodlarla ilişkilendirmek belki de neredeyse içgüdüseldir. Antropolog Kenneth Oakley ise Fransa'da Yonne bölgesindeki Trilobit mağarasında üzerinde delikler olan bir örneği meşhur etti. Burası geç Paleolitik mağara idi (...) Aynı mağarada oldukça güzel kanatlı bir böcek de buldu. 1965 yılında Oakley şunları söyledi: 'Eğitimsiz ama dikkatli ve düşünceli Magdalen insanına bir trilobitin, bir kaya parçası içindeki bir böcek gibi görünmesi makul karşılanabilir.' Elbette olabilir. Magdalen insanı bir böcek görmüştür, Darwin bir kabuklu, Walcott bir araknid – ki bu örümceklerle ve akreplerle akrabadır... Bunların tümü doğru olamaz.[124]

Evrimci bir paleontolojik kaynakta ise trilobitlerin kökeni konusu şöyle anlatılır:

> Bilinen ilk trilobitlerle ilgili büyük problem şudur ki, bunlar trilobitlerdir. Bir diğer deyişle en erken temsilcileri açık ve net bir şekilde trilobitlerdir ve başka hiçbir şeye benzememektedirler.[125]

Elbette ilk var oldukları günden itibaren balıkların balık, kuşların kuş veya sürüngenlerin sürüngen olması gibi "trilobitler de trilobittir"! Çünkü tüm bu canlı grupları, karakteristik özellikleri ile tam gelişmiş olarak var olmuşlardır ve yeryüzündeki varlıkları boyunca bu özelliklerini korumuşlar, başka canlılara evrimleşmemişlerdir. Dolayısıyla, bilimsel olarak ortada bir "problem" yoktur. Bilimsel bulgular, canlıların üstün bir yaratılışla var olduklarını açık ve net olarak kanıtlamaktadır. Evrimcilerin trilobitleri bir "problem" olarak göstermeye çalışmalarının tek sebebi, bu canlılardan önce yaşamış benzer canlılar, bir başka deyişle evrimsel ata benzetmesini yapacakları figüranlar; anlatacak evrim masalları bulamayışlarıdır. Trilobitlerin fosil kayıtları, yeryüzündeki yüz milyonlarca yıllık varlıkları boyunca on binlerce örnek vermiştir. Yani sorun, trilobit bedenlerinin fosilleşmemesi değildir. Trilobitler günümüzden 530 milyon ila 200 milyon yıl kadar önceki döneme ait on binlerce fosil örnek verdiği halde neden bilim adamları bu dönemden hemen önceki kayalarda "tek bir tane" dahi fosil trilobit bulamamaktadırlar. Bunun sebebi açıktır: Yüce Allah trilobitleri 530 milyon yıl önce kusursuzca var etmiştir. Trilobitlerin sözde atasal formları Prekambriyen'de değil, evrimcilerin hayallerinde yaşamışlardır.

Evrimciler bu konuda daha da sorun yaşayacağa benzemektedirler. Evrimin lehine deliller ararlarken, sürekli olarak evrimi derinden çökerten gerçeklerle karşılaşmaktadırlar. Nitekim evrimci Norman Macbeth, Harvard Üniversitesi'nde yaptığı bir konuşmada, bu gerçeği oldukça açık olarak ifade etmiştir:

> Kambriyen canlılarından bir örnek, küçük bir canlı olan trilobittir. Daha başlangıçta oldukça fazla trilobit fosili bulunmaktadır ve bunları oluşturan şey yoktur (buna sebep olan evrimsel yaşam formları yoktur). Ve, eğer bunları daha yakından incelerseniz, bunların hiç de basit canlılar olmadıklarını

görebilirsiniz. Bu canlılar küçüktürler, ama son yıllarda oldukça büyük çapta tartışılan bir göze sahiptirler – bu göz inanılmazdır.

Gözler düzinelerce küçük tüpten oluşmuştur ve bunlar hafifçe farklı açılara bakmaktadırlar. Böylelikle farklı bir tüp ufuktaki her noktaya odaklanır ve bu gözler tüm alanın görüntüsünü tam olarak oluşturabilirler. Ama bu tüpler, bundan çok daha karmaşıktır. Bunların üzerlerinde mercekler vardır ve optik olarak oldukça kompleks bir şekilde düzenlenmişlerdir. Canlının görebilmesini sağlayabilmek için tam olarak gerekli olan bir başka katmana bağlılardır. Ama bundan daha da karmaşığı, bu gözlerin hiçbir kökeninin olmamasıdır.

Bu durum baştan beri herkesin canını sıkıyor - tiyatronun daha başında her şeyin yerli yerinde olması. Perde kalkıyor (Kambriyen kayalıklarında yaşam formları bulunuyor) ve sahnede çoktan oyuncular var. Tam anlamıyla modern kostümleriyle.[126]

Elbette evrimcilerin bu durumu görmezden gelmeleri, yeryüzünde açıkça sergilenmiş olan gerçeği değiştirmemektedir: Kambriyen döneminde son derece kompleks bir canlı yaşamıştır. O dönemin dünyasını mükemmel gözleri ile görebilmiş, mükemmel yapısı ile tüm yeryüzüne yayılmıştır. Canlıların en karmaşık organlarından "göz", hiçbir ara aşama geçirmeden, hiçbir hayali "ilkel forma" sahip olmadan aniden ortaya çıkmıştır. Bu canlının da, sahip olduğu mükemmel gözün de bir evrimsel kökeni yoktur. Çünkü bu canlı da, onun mükemmel gözleri de evrim geçirmemiştir. Bu canlı, sahip olduğu tüm mükemmellikler, tüm kompleks yapılar, hayranlık uyandırıcı gözler ve şu anda göremediğimiz renkleriyle bundan tam 530 milyon yıl önce yaratılmıştır. Onun nasıl özelliklere sahip olduğunu, nasıl yaşadığını, nasıl gördüğünü ve nasıl göründüğünü tam olarak bilen, yalnızca onu yoktan var edip yaratan Allah'tır. Allah bu gerçeği ayetinde bildirmiştir:

Yeryüzünde hiçbir canlı yoktur ki, rızkı Allah'a ait olmasın. Onun karar (yerleşik) yerini de ve geçici bulunduğu yeri de bilir. (Bunların) Tümü apaçık bir kitapta (yazılı)dır. (Hud Suresi, 6)

Evrimciler kabul etseler de etmeseler de bu açık gerçek tüm yeryüzüne hakimdir ve onların da gözlerinin önündedir:

Peki onlar, Allah'ın dininden başka bir din mi arıyorlar? Oysa göklerde ve yerde her ne varsa -istese de, istemese de- O'na teslim olmuştur ve O'na döndürülmektedirler. (Al-i İmran Suresi, 83)

Evrimcilerin Yol Arayışları: Kambriyen için Ürettikleri Hayali Teoriler

Kambriyen patlamasının çapı ve öneminin anlaşıldığı süreç, aynı zamanda evrimciler için büyük bir bilmecenin ortaya çıktığı bir süreç olmuştur. Ünlü bilim dergisi *Trends in Genetics* (TIG), Şubat 1999 tarihli sayısında bu konuyu ele almış ve Burgess Shale'deki fosil bulgularının, evrim teorisine göre bir türlü açıklanamadığını kabul etmiştir:

> Küçük bir mekanda bulunmuş olan bu fosillerin, evrim biyolojisindeki bu büyük sorunla ilgili hararetli tartışmanın tam merkezinde yer alması oldukça garip gözükebilir. Fakat bu tartışmalara neden olan şey, **Kambriyen devrinde yaşayan hayvanların, fosil kayıtlarında şaşırtıcı bir bollukta ve birdenbire belirmeleridir.** Radyometrik tarihlendirmelerin daha kesin sonuçları ya da giderek artan yeni fosil bulguları ise, sadece bu biyolojik devrimin aniliğini ve alanını keskinleştirmiştir. Yeryüzünün yaşam potasındaki bu değişimin büyüklüğü bir açıklama gerektirmektedir. Şu ana kadar **birçok tez ileri sürülmüş olsa da, genel fikir hiçbirinin ikna edici olmadığıdır."**[127]

Kambriyen kayalıklarında ortaya çıkan canlılar ve uzmanların bu canlılar üzerinde yaptıkları araştırmalar, her detayıyla evrimsel bir sürecin yaşanmadığını ortaya koyar niteliktedir. Bu gerçek, Darwin de dahil olmak üzere, tüm evrimcileri yoğun bir paniğe sürüklemiş ve onları, şimdiye kadar savundukları tüm iddiaları tekrar gözden geçirmek zorunda bırakmıştır.

Kambriyen'deki bu ani çıkışı beklemeyen Darwinistlerin bir kısmı, savundukları teoriden şüphelenmeye başladılar. Bir kısmı da, bu deliller ile artık kesin olarak yalanlanmış olan evrim teorisini ayakta tutma çabasına giriştiler. Bu çabanın sonucunda, birbirinden tümüyle farklı, hiçbir tutarlılığı olmayan, hiçbir bilimsel delile dayanmayan, hiçbir şekilde akla ve mantığa uymayan birbirinden abartılı ve saçma teoriler ürettiler. Amaç, uzun yıllar yok saydıkları, fakat delillerin çokluğu nedeniyle kabul etmek zorunda kaldıkları Kambriyen patlamasına evrimi bir şekilde dahil edebilmekti. Zooloji, popülasyon genetiği, moleküler ve hücre biyolojisi konularında uzmanlığı olan ve yaratılışı savunan bilim adamlarından Dr. Raymond G. Bohlin, bu şaşırtıcı ve boş çabayı şu şekilde anlatıyordu:

> O halde bu canlıların evrimlerinin uzun tarihinin kanıtları nerede? Buna verilen alışılmış cevap Kambriyen devrinden öncesine ait bulunması gereken fosil tabakalarının henüz keşfedilmemiş olduğu idi. Fosiller sadece kayıptı! Ne kadar da uygun! Sonuçta bu, Darwin'in ve onu takip eden pek çok evrimcinin bahanesiydi. Ancak Kanada, Grönland, Çin, Sibirya ve Namibia'daki son keşiflerle, jeolojik bir an içinde meydana gelen söz konusu biyolojik yaratıcılık döneminin tüm dünyayı sarmış olduğu anlaşıldı. Bu durumda her zaman kullanılan bahanenin artık tutar yanı kalmamaktaydı. Evrimciler, yaratılışı savunan değişim dalgalarına katılmadıkları için, evrimsel değişimlerin doğası ile ilgili zor sorular sormaya zorlanmaktalardı. (...) Darwinizm her zaman, bizim zaman algımız dahilinde idrak edilemeyecek kadar ağır bir aşamalı değişim şeklinde ifade edilirdi. Evrim teorisi, büyük evrimsel değişikliklerin sadece, türler ve büyük gruplar arasındaki ara formların sayılarını ve tiplerini belirleyen fosillere baktığımızda görülebileceğini iddia ediyordu. Ama **Kambriyen patlaması aşamalarla oluşum dışında her şeydi ve tanımlanamayan ara formlar tamamen kayıptı.**[128]

Evrimciler gerçekten de bu konuyla ilgili bütün hayal ürünü olasılıkları dile getirdiler. Fakat çok büyük bir hata yapıyorlardı. Teorilerini üretirken, bu canlıların "evrim geçirmediklerine" ihtimal vermiyorlardı (veya ihtimal veriyor fakat bunu kabul etmek istemiyorlardı). Onların "yaratıldıkları", Allah'ın emri ile orada, o anda var olduklarını düşünmüyorlardı. Her şeyi kusursuz şekilde ve bir düzen içinde yaratan Allah'ın bu mükemmel canlı sisteminde de kusursuzluk ve bir düzen yarattığını fark edemiyorlardı. Onların, başka hiçbir açıklamaya izin vermeyecek derecede mükemmel ve hiçbir tartışmaya gerek bırakmayacak düzeyde sistemli yaratıldıklarını hesap edemiyorlardı. Oysa Allah, bu gerçeği bundan yaklaşık 1400 yıl önce indirdiği Kuran ile bildirmişti:

O Allah ki, yaratandır, (en güzel bir biçimde) kusursuzca var edendir, 'şekil ve suret' verendir. En güzel isimler O'nundur. Göklerde ve yerde olanların tümü O'nu tesbih etmektedir. O, Aziz, Hakimdir. (Haşr Suresi, 24)

İşte Kambriyen patlamasına "evrimsel açıklama" niteliğinde öne sürülen teorilerin çıkış noktası, yaratılış gerçeğine karşı olan bu itirazdı. Burada bu teorileri inceleyip açıklamamızın nedeni, evrimcilerin, bu büyük yaratılış harikası karşısında düştükleri zor durumu gözler önüne sermek, nasıl çözümsüz kaldıklarını tarif edebilmektir. Geliştirdikleri teorilerin ne kadar boş ve saçma temellere dayandığını gösterebilmektir. Evrimcilerin, Allah'ın kusursuz yaratışı karşısında her zaman olduğu gibi ne kadar büyük bir açmaza girdiklerini bir kez daha ortaya koymaktır.

Evrimciler, ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, ne kadar çaba gösterirlerse göstersinler, evreni ve tüm canlıları Allah'ın yarattığı gerçeği sürekli olarak karşılarına çıkacaktır. Ve Allah'ın kurduğu düzende daima bir kusursuzluk hakim olduğundan, yaratılış gerçeği dışında öne sürdükleri tüm açıklamalar da sürekli olarak bilimsel bulgularla yalanlanacaktır. Bunlar daima temelsiz ve desteksiz kalacak, evrimi ayakta tutmak adına öne sürülen her teori gibi, onlar da mutlaka geçersiz kalacaktır.

Kartopu Dünya Teorisi

Kartopu Dünya teorisi, Kambriyen patlamasının evrim teorisinde meydana getirdiği onarılması imkansız hasarı örtbas etmek, dikkatleri bundan uzaklaştırmak için kullanılan bir kılıf gibidir. Teori aslen yeryüzünün eski jeolojik devirlerde çok yoğun buzul çağlarından geçtiğini iddia etmektedir. Teoriyi savunan bilim adamları, günümüzden 750 ila 590 milyon yıl önceki dönemde, her biri 10 milyon yıl kadar süren buz çağları yaşandığını, kalınlığı 1 km'ye varan buzulların ekvatora kadar inerek dünyayı bir kartopuna dönüştürdüğünü iddia etmektedirler. 1960'lı yıllardan beri tartışılmakta olan teori, Harvard Üniversitesi'nden biyolog Paul Hoffman ve Dan Schrag tarafından 1990'lı yıllarda daha da geliştirilmiştir. Bu iddiaya göre, Prekambriyen'de, kutuplardan ekvatora kadar tüm yeryüzü, istisnasız "her yer" buz katmanı ile örtülüydü. Sıcaklık yeryüzünün tümünde –400^0C'ydi. Tropik bölgelerde, hatta ekvatorda bile. Yine iddiaya göre, son buzul çağı, 10-20 milyon yıl boyunca varlığını devam ettirmişti.

Evrimcilerin Kambriyen canlılarının hayali evrimsel oluşumuna bir kılıf gibi kullanmaya çalıştığı iddia ise bundan sonrasıyla ilgiliydi. İddiaya göre bu buzul çağının sonunda aniden global ısınma başgöstermiş ve tüm buzlar erimişti. Yeryüzü bu döneme girmeden önce var olan yaşam formları tek hücrelilerden ibaretti. Sonra her nasılsa, birbirinden eşsiz, mükemmel ve kompleks çok hücreli canlılar eriyen buzulların arasında bir anda evrimleşivermişti!

Masal anlatmak işin kolay yanıydı elbette. Örneğin evrimci bir internet sitesinde, bu bilimsel olduğu iddia edilen teori şu üslupla anlatılmaktadır:

> Ve buzlar sıcaktan erimeye başlayınca, teorisyenler bu erime işleminin oldukça hızlı olması gerektiğini ve bu işlemin tamamlanmasının en az 100 milyon yıl sürmesi gerektiğini öne sürdüler. Denizlerde sıcaklıkların artması sonucunda, bugün hem kapsama alanı bakımından hem de sertlik açısından bizim gördüğümüz hiçbir şeye benzemeyen tayfunlar ve büyük kasırgalar meydana gelmeliydi. Hava çılgına dönmeliydi. Fırtınalar yüzyıllar boyunca sürebilirdi. Fotosentetik siyano bakteriler hızlıca açık havaya ısı yaymaya başladı. Kalın buzların olmadığı sığ sahillere ısı yaydı ve tüm ekosistemi ısısı ile birlikte taşıdı. Böylelikle, Kambriyen patlamasında gördüğümüz evrimsel bir adaptasyon patlaması meydana geldi.[129]

Kartopu Dünya teorisinde ortaya atılan böylesine büyük bir sözde donma olayı, evrimci bilim adamlarını heyecanlandırmıştı ama bunun sadece teoriden ibaret olduğunun hepsi farkındaydı. Böyle bir donma olayı olmuş olsa bile, bunun artık bir geri dönüşünün olması mümkün olmazdı. Bu dondurucu etki, Dünya'nın sonsuza kadar ıssız bir yer olarak kalmış olmasını gerektiriyordu. Mevcut tüm yaşamı ortadan kaldırmalı ve insan da dahil olmak üzere, hiçbir canlının gelişimine olanak vermemeliydi. Nitekim, *New Scientist* dergisinin 12 Nisan 2003 tarihli sayısında, bu sözde büyük donma olayında bakteri veya alglerin varlıklarını sürdürmüş olup olmayacakları sorusu ile ilgili olarak New Hampshire'daki Dartmouth Üniversitesi'nden Kevin Peterson'un şu sözlerine yer verilmiştir:

> Bunun için imkansız diyemem. Yaşam hakkında konuşurken hiçbir zaman 'imkansız' diyemezsiniz, çünkü oralarda bir yerlerde sizi yalanlayacak bakteriler mutlaka vardır. Ama bu örnekte bunun olması oldukça zor. **Tüm Dünya'yı dondurup ardından yaşamın ayakta kalmasını bekleyemezsiniz.**[130]

Burada ortaya atılan "evrimsel adaptasyon patlaması" ifadesi ise, tamamen içi boş bir laftan ibaretti. Değişen iklim koşullarıyla tek hücrelilerin çok hücrelilere dönüşümü senaryosu arasında bağlantı olarak öne sürülebilecek hiçbir bilimsel dayanak yoktu. Bu yüzden evrimciler, hangi hayali evrimsel mekanizmaların hangi aşamalarla devreye girerek 50 farklı filumu meydana getirmiş olabileceği konusuna hiç değinmemişlerdi.

Örneğin, eriyen buzullar nasıl olup da tek hücreli canlıların DNA'sına yeni genetik bilgi eklemişti? Tek hücreli organizmanın DNA'sı iklim koşullarının meydana getirdiği hangi etkiyle göz, bacak, anten gibi kompleks organların genetik bilgisini kazanmıştı? Bu senaryoyu destekleyen deneysel kanıtlar nelerdi? Örneğin laboratuvar ortamında çok düşük ısılarda bekletilen bakterilerin, yeni genler kazanarak bir çok hücreliye dönüştüğü gözlemlenmiş miydi?

Bunlar evrimciler için açıklamasızdır. "Nasıl olduysa oldu, iklim koşulları değişince yepyeni ve çok daha kompleks canlılar aniden evrimleşti" tipinde masallarla konuyu geçiştirmeye çalışmalarının sebebi de budur.

Kartopu Dünya teorisi ile Kambriyen patlaması arasında bilimsel olarak hiçbir sebep-sonuç ilişkisi bulunmamaktadır. İkisi arasında sadece zamansal bir bağlantı vardır. İkincisi, evrimcilerin iddia ettikleri birinci olaydan sonra meydana gelmiştir, o kadar.

Kısacası Kartopu Dünya teorisiyle çok hücrelilerin kökeni arasında bağlantı kurma çabası hiçbir bilimsel dayanağı olmayan bir çabadır. Bunu destekleyen evrimciler, körü körüne bir inancın takipçisidirler. Nitekim BBC internet sayfasında konuyla ilgili yayınlanan bir makalede yer verilen şu sözler bunun göstergesidir:

> Teorinin lehine kullanılabilecek birkaç ümit verici delilden söz edilebilir ama problem şu ki, bu deliller ve Kartopu Dünya teorisi, doğa kanunlarına baş kaldırmaktadır.[131]

Elbette doğa kanunlarına başkaldıran sözde delilleri izleyerek Kartopu Dünya teorisinin peşinden gitmek, akılcı bir davranış olamaz. Akılcı olan davranış, bu teorinin hiçbir bilimsel dayanak olmaksızın, ideolojik olarak savunulan bir masal olduğunu görmek, canlıların gerçek kökeninin ise Allah'ın kusursuz yaratması olduğunu kabul etmektir.

Bir evrim taraftarı olan ve *Kartopu Dünya* isimli kitabı ile bu teoriyi benimsetmeye çalışan Princeton Üniversitesi bilim yazarlarından Gabrielle Walker, *New Scientist* dergisine yazdığı makalede ve kitabında bu konuyla ilgili olarak şunları söylüyordu:

> Var olan alternatif hikayelerin hiçbiri, en dramatik evrimsel buluşlardan birini açıklayamıyordu – tek hücrelilerden çok hücrelilere geçişi. (…) Kartopu fikrindeki problem, Kambriyen patlamasının yaklaşık 545 milyon yıl önce meydana gelmiş olmasıdır. Buna göre, Kartopu sona erdikten sonra 45 milyon yıl geçmiştir. Bu süre, elde yanmış bir kibrit ile oturup patlamanın gerçekleşmesini beklemek için çok çok uzun bir süredir. Bunu Paul (Hoffman) bile itiraf etmektedir.[132]

Elbette tek sorun "zaman" değildir. Oxford Üniversitesi Zooloji bölümünden Andrew Parker, *In the Blink of An Eye* (Bir Göz Kırpmasıyla) adlı kitabında Kartopu Dünya iddiasının geçersizliğini şu şekilde ilan eder:

> (Bu fikir) Evrim sürecinin baştan itibaren önceden belirlenmiş olduğunu varsayıyor. Prekambriyen dönemine ait tüm hayvan filumlarının, solucan şeklindeki canlılarının, Kambriyen formlarına dönüşmek için can attıkları ama buzun onları oldukları halde tuttuğu gibi bir durumla karşı karşıya bırakılıyoruz. Daha sonra, buz eriyor ve tekrar evrimin devreye girme vakti geliyor. Bu objektif bir görüş değil. Daha önce değerlendirdiğimiz gibi, neden düzgün bir solucan şekli değişmek zorunda? Eğer evrim süreci daha önceden belirlenmişse, neden buzun altındaki suyun içinde de devam etmedi? Kambriyen patlamasının nedenleri ile ilgili bu zorlukla ortaya atılan açıklama üzerindeki ikinci en büyük şüphe rakamların tutarsız olmasıdır. Kambriyen patlaması 543 ve 538 milyon yıl önce gerçekleşti. En son Kartopu olayı ise en geç 575 milyon yıl önce sona erdi. Dolayısıyla bu iki olay arasında en az 32 milyon yıllık bir fark vardır. Bu bir gerçektir. Tüm bunların sonucunda Prekambriyen Kartopu olayının Prekambriyen dalgalanmasında büyük rol oynama ihtimali olsa da, bu olay Kambriyen patlamasını açıklayamamaktadır.[133]

Andrew Parker, bir evrimci olmasına rağmen, Kartopu iddiasındaki çelişkileri ve mantık bozukluklarını bu sözlerle açıkça belirtmekte, böyle bir iddianın pek çok yönden tutarsız olduğunu tüm detaylarıyla vurgulamaktadır. Kartopu Dünya teorisinin geçersizliği, pek çok evrimci bilim adamı tarafından ittifakla kabul edilmiş durumdadır.

Kartopu Dünya teorisinin sunduğu sayısız belirsizliği ortadan kaldırabilmek için alelacele yeni bir teori ortaya atıldı. Oksijen teorisi, hayali evrimsel kökeni açıklayabilmek için bazı evrimciler tarafından sözde cankurtaran gibi görüldü.

Oksijen Teorisi

Kompleks canlıların, yemeklerini enerjiye çevirmek için çeşitli yollara ihtiyaçları vardır ve oksijenli solunum bunu gerçekleştiren yolların en iyisidir. Dolayısıyla, evrimcilerin hayali Kartopu Dünya teorisine

oksijeni bir şekilde dahil etmeleri gerekiyordu. Bunun için şu senaryoyu kurguladılar: Milyonlarca yıl boyunca yaşam birkaç sığınak içinde sınırlı kalmıştı. Bu nedenle besinler okyanuslarda birikti ve lezzetli bir kimyasal çorbaya dönüştü. Buzlar erir erimez, okyanuslar bakteri ve alg kolonilerinin faaliyetleri sonucunda yeşil renge dönüştü. Böylelikle bu canlılar, oksijen açığa çıkarmış oldular.[134]

Herhangi bir bilimsel delile dayanmayan, sadece mecburiyetten üretilmiş olan bu teori, anlatımından da anlaşıldığı üzere bir masaldan ibaretti. Oksijenin böyle bir dönemde ani artışına dair hiçbir delil yoktu. Çin'deki Chengjiang kayalıklarında Kambriyen canlıları üzerine yaptığı araştırmalarla ünlü San Francisco biyoloji departmanından Dr. Paul Chien, bu konuyla ilgili olarak şunları söylemişti:

> İlk öne sürülen teori oksijen teorisidir. Kambriyen döneminde atmosferdeki ve okyanuslardaki oksijen seviyesinin, daha büyük boyutlardaki canlıların ortaya çıkmasını sağlayacak şekilde aniden kritik bir seviyeye artmış olabileceğini söylemektedirler. **Bu teori ciddi şekilde susturulmuştur çünkü oksijenin ani artışı ile ilgili jeolojik kanıtların olması gerekmektedir.**[135]

Elbette oksijenin ani artışı ile ilgili delillerin olmayışı, teori için büyük bir sorundur. Ama bu teoriyi öne süren evrimciler için asıl büyük sorun, oksijenin ani artışının, canlıların yoktan var olmalarına herhangi bir şey sağlayıp sağlamadığıdır. Bir canlının oluşup yaşam sürebilmesi için, moleküler düzeyde pek çok şartın sorunsuz olarak meydana gelmesi, yeryüzü üzerindeki yaşam için gerekli sayısız dengenin tam olarak yerli yerinde olması gerekmektedir. Ayrıca tüm bu şartların aynı anda var olması gerekmektedir. Oksijenin varlığı, canlının hayatta kalabilmesi için gerekli olan milyonlarca sebepten sadece bir tanesidir ve tek başına varlığı yeterli değildir. Bu iddiada bulunan Darwinistlerin, canlının tek bir hücresindeki tek bir proteinin sayısız amino asitinin nasıl doğru sıralama ile bir araya geldiği, enzimler olmadan DNA'sının nasıl kopyalandığı, hücrelerinin nasıl çeşitlendiği, kompleks sistemlerinin nasıl ortaya çıktığı ve bunun gibi daha pek çok soruya cevap bulmaları gerekmektedir. Darwinistler kendileri de bilmektedirler ki, kompleks bir canlının aniden yeryüzünde belirip, kompleks sistemleri ile tam ve kusursuz şekilde yaşamına devam etmesi için oksijenin tek başına varlığı hiçbir şey ifade etmemektedir. Gerekli olan diğer şartların sözde evrim ile nasıl meydana geldiği sorusuna ise, Darwinistlerin getirebildikleri tek bir cevap bile yoktur.

Şu bir gerçektir ki, Dünya tarihi boyunca oksijen, evrim teorisi savunucularının istedikleri zaman istedikleri miktarda ortaya çıkmış olsa da, bu durum yine onlara herhangi bir şey kazandırmayacaktır. Yaşam için tüm olanaklar sağlansa, hatta yaşamın temelini oluşturan tüm elementler, amino asitler de dahil olmak üzere bir araya getirilse, bunlara istenildiği miktarda ve istenildiği hızda oksijen tatbik edilse, yine yaşamın varlığına dair hiçbir şey elde edemeyeceklerdir. Tek bir protein oluşturamayacaklar, var olan tek bir hücreyi bir başka hücreye dönüştüremeyeceklerdir. Dolayısıyla, evrimcilerin, Dünya tarihinin bir anında yeryüzünde ani gaz değişiklikleri olduğu iddiaları, sadece bir göz boyamadır. Zaman kazanma çabası, toplumu oyalama tekniğidir. Bu konuda yeterli bilgiye sahip olmayan insanları, yaşamın çeşitlenmesi için oksijen miktarının ani artmasının yeterli olacağına inandırma gayretidir. Ancak Darwinistlerin unutmamaları gereken önemli bir nokta vardır: İnsanlar bilinçlendikçe, bilimsel gerçeklerin farkına vardıkça, bu tip oyalamalar hiçbir işe yaramamaktadır. İnsanlar, tüm canlı varlıkların Yüce Allah'ın eşsiz birer eseri olduğunu görmekte ve bilimsel gerçekler bunu her geçen gün onaylamaktadır. Ve evrimciler bilmelidirler ki, günümüzde bu bilinçlenme çok daha hızlı bir şekilde artmaktadır.

Modern Sentetik Teori (Neo-Darwinizm)

Bazı evrimciler, Darwin'in parlak fikri olan Prekambriyen kayalıklarındaki "saklı!" fosillerin bulunamadığına dair iddianın geçersizliğini görmekte gecikmediler. Darwin'in, en temel evrimsel mekanizma olarak ortaya attığı "doğal seleksiyon" yoluyla da herhangi bir şey başarılamadığını kabul etmek zorunda kaldılar. Ancak bu durum, evrimi temelinden çökerten Kambriyen canlılarının "kökenlerinin" olmadığı gerçeğine kendilerince bir çözüm bulmalarını gerektiriyordu. İşte bu nedenle, delillere değil, yine tümüyle delilsizliğe dayanan bir başka iddia ortaya attılar. Bu teori, Darwin'in öne sürdüğü "aşamalı evrim" modelinin çaresizliğini görmüş ve buna alternatif olarak çok daha büyük bir çaresizlik örneği şeklinde ortaya atılmış olan neo-Darwinizm yani Modern Sentetik Teori idi.

1941 yılında Amerikan Jeoloji Derneği'nin düzenlediği bir toplantıda bir araya gelen bir grup bilim adamı, Darwinizm mantığı ile genetik bilimini bir şekilde uzlaştıracak bir yol aradılar. G. Ledyard Stebbins ve Theodosius Dobzhansky gibi genetikçilerin, Ernst Mayr ve Julian Huxley gibi zoologların, George Gaylord Simpson ve Glen L. Jepsen gibi paleontologların uzun tartışmalar sonucunda vardıkları sonuç, genetik kanunlarının ortaya koyduğu "genetik sabitlik" gerçeğine karşı, Hollandalı botanikçi Hugo de Vries tarafından yüzyılın başında ortaya atılan "mutasyon" kavramını kullanmaktı. Mutasyonlar, radyasyon gibi çeşitli dış faktörlerin etkisi ile canlıların kalıtım mekanizmalarında meydana gelen bozukluklardı.

Amerikan Jeoloji Derneği'nde toplanan bilim adamları söz konusu mutasyon kavramını benimsediler ve Darwin'in Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalıştığı "canlıları geliştiren yararlı değişikliklerin kaynağı nedir?" sorusuna, "rastgele mutasyonlar" cevabını verdiler.

Büyük görüşmeler, konferanslar, toplantılar sonucunda bu kararı alan evrimci bilim adamlarının ihmal ettikleri veya ihmal etmeyi tercih ettikleri gerçek ise şuydu: Mutasyonların canlıların genetik bilgisini değiştirdikleri doğruydu, ama bu değişim daima olumsuz yönde oluyordu. Mutasyonlar, evrimcilerin iddia ettikleri gibi bir canlıyı geliştirmiyor, aksine mevcut yapılara zarar veriyordu. Bir mutasyonun "fayda" getirdiğine dair herhangi bir delil yoktu, dolayısıyla "evrimleştirici" yani "geliştirici" etkisi üzerine yapılan tüm spekülasyonlar sahteydi. Mutasyonlar, büyük ölçüde zararlı, nadiren de etkisiz olan olaylardı ve bu gerçek hayali evrimin en önemli hayali mekanizmalarından birini tamamen geçersiz kılmaya yetiyordu.

Ancak bu gerçek, neo-Darwinistleri engellemedi. Tüm canlılığın, tek bir hücreden, rastgele meydana gelen ve her nasılsa genellikle fayda getiren mutasyonlarla, şu an görüp bildiğimiz olağanüstü kompleksliğe sahip şekle dönüştüğü ve mükemmel görünümünü aldığı senaryosunu öne sürdüler. Bunu kullanarak, yıllardır hiçbir açıklama getiremedikleri, tümüyle evrim teorisini yıkıma uğratan Kambriyen canlılarının da söz konusu mutasyonlarla değişim geçirerek oluştukları açıklamasının arkasına sığındılar.

Öncelikle bugün kabul gören neo-Darwinizm'in, türlerin oluşumunu açıklamada kullandığı mekanizmalar için gerekli sayılan süreler çok uzundur. Neo-Darwinizm, türlerin oluşumu için, canlının gen dizilimlerinde rastgele mutasyonlar sonucunda küçük değişiklikler biriktiğini ve bu biriken değişikliklerin nesiller sonra, türlerdeki değişikliklere neden olduğunu iddia eder. Mutasyonların canlıların genetik bilgisini geliştirmedikleri gerçeği, bu iddiayı en baştan geçersiz kılmaktadır. Ancak bir an için tamamen spekülatif olan evrimci iddiayı kabul etsek ve mutasyonların evrimleştirici bir etkisi olabileceğini varsaysak bile, teori Kambriyen patlaması karşısında yine de çaresizdir: Kambriyen devrinde ortaya çıkan canlıların bu tür küçük değişikliklerle bu kadar kısa bir zaman zarfında meydana gelmesi kesinlikle imkansızdır. Delilsiz ve mantıksız olan bu iddia da Kambriyen'de ortaya çıkan benzersiz çeşitliliğin sözde evrimi için hiçbir şey sağlamamaktadır.

Ancak bunun daha da ötesinde, neo-Darwinizm'in genetik bilgiye "daima olumlu" yenilikler ekleyerek canlıları kompleks canlılara evrimleştirdiği iddiası teorinin kendisini geçersiz kılmaktadır. Neo-Darwinizm, mutasyonların "fayda" getirecekleri tezi üzerine üretilmiş bir senaryodur. Genetik bilimi, bir mutasyonun fayda getirip, bir canlının, kusursuz ve tamamen farklı özelliklere sahip bambaşka bir canlıya dönüşüm gösterdiğini hiçbir zaman gözlemleyememiştir. Hatta tek bir hücreye fayda getirip onu geliştirmiş bir mutasyon örneği bile yoktur. Dolayısıyla, teori herhangi bir temele dayanmamaktadır ve bu teorinin geçersizliği ile birlikte Kambriyen canlıları ile ilgili olarak öne sürülen iddia da ortadan kalkmış olmaktadır.

Neo-Darwinizm Kambriyen Gerçeği Karşısında Çıkmazdadır

Kambriyen canlıları ile ilgili olarak neo-Darwinizm'in en çıkmazda olduğu konu, aniden ortaya çıkan müthiş hücre çeşitliliğiydi. Günümüz canlıları üzerinde yapılan çalışmalar, Prekambriyen'de ortaya çıkan süngerlerin, dört farklı hücre tipine sahip olmaları gerektiğini ortaya koymuştu.[136] Buna göre, Kambriyen döneminde ortaya çıkan daha kompleks canlıların çok fazla sayıda ve çok çeşitli hücre tipine gereksinimleri olmalıydı. Çünkü farklı özellikler ve canlılardaki farklı fonksiyonlar, daima farklı hücre tiplerinin farklı çalışma şekillerini gerektiriyordu. Yeni hücre tipleri de, yeni ve özelleşmiş proteinler gerektirmekteydi. Yeni proteinler de, yeni genetik bilgilere gereksinim duymaktaydı. Neo-Darwinizm'in ortaya çıkan bu yeni hücre tiplerinin her birinin oluşumunu açıklaması gerekiyordu.

Moleküler biyologlar son zamanlarda, en küçük kompleks tek hücreli organizmanın, yaşayabilmek için 300 ila 500 gene (yaklaşık 318.000 ila 562.000 nükleotide) ihtiyaç duyacağını hesaplamışlardır. Daha kompleks tek hücreliler 1 milyon nükleotid gerektirirler. Buna göre, trilobit gibi kompleks bir arthropodu meydana getirecek gerekli proteinlerin düzenlenebilmesi için onun katları şeklinde yükselen sayılarda kodlama emirlerinin verilmesi gerekmektedir. Örneğin, günümüz arthropodlarından meyve sineği *Drosophila Melanogaster*, yaklaşık olarak 180 milyon baz DNA çifti gerektirmektedir. Tek bir hücreden, bir hücre kolonisinin meydana gelmesi, hücre çeşitlerinin çok ciddi şekilde artması, müthiş bir genetik çeşitliliğin hatasız olarak meydana gelmesi anlamına gelmektedir.[137]

Dolayısıyla, tek hücreden çok hücreli canlıların meydana gelmesi, dev bir genetik bilginin oluşmasını gerektirir. Aynı zamanda genlerin ürünleri olan proteinlerin müthiş bir organizasyon içinde düzenlenmelerini de gerektirmektedir. Yeni proteinler, yeni hücre tipleri gerektirirler. Ve bu yeni proteinler, hücre içindeki yeni sistemler içinde organize olmalıdırlar. Yeni hücre tipleri, yeni dokular, organlar ve vücut sistemleri şeklinde düzenlenmelidirler. Bu durum, tüm vücut planlarının düzenlenmesi şeklinde bir araya gelmeli ve bir organizmayı, bir trilobiti, bir fili, bir insanı meydana getirmelidir. Farklı fonksiyonları meydana getiren farklı parçalar, tek bir organizmanın en mükemmel şekilde yaşamını devam ettirebileceği şekilde kusursuz olarak organize olmalıdırlar. Bu nedenle evrimcilerin, Kambriyen döneminde bu aşamalarla ortaya çıkmasını bekledikleri yeni canlılar, en küçük birimlerinden tüm fonksiyonel özelliklerine kadar herşeyde hiyerarşik bir organizasyona sahip olmalıdırlar. Olağanüstü derecede üstün ve fonksiyonel, aynı zamanda tüm parçaları özellikli olan yepyeni bir düzenlemenin meydana gelmesi ve bunda hiçbir aksama oluşmaması gerekmektedir.

Tek bir hücrede herhangi bir olumlu değişimin, fonksiyonel farklılaşmanın ve mükemmel bir yapı ve işlev dönüşümünün açıklamasını yapamamış olan neo-Darwinistler için, çok hücreli Kambriyen canlılarının oluşumu bir problemdir. Kambriyen patlamasında ortaya çıkan vücut planlarındaki özel komplekslik, her detayda açıklama gerektirmektedir. Ve neo-Darwinizm'in bunların hiçbirine getirebildiği bilimsel bir açıklama yoktur.

Cambridge Üniversitesi, Bilim Tarihi ve Felsefesi bölümünden Stephen C. Meyer, neo-Darwinistlerin iddialarının çürüklüğünü ve başarısızlığını şu sözlerle ifade etmektedir:

> İkinci senaryoda, neo-Darwinistler yeni gen ve proteinlerin, daha önce var olan ve proteinleri kodlayan genetik dizilimdeki sayısız başarılı mutasyon sonucunda meydana gelebileceklerini tasarladılar. Dawkins'in benzetmesini buraya uyarlarsak, bu senaryo fonksiyonel bir zirveden yavaş yavaş inip, daha sonra diğerine tırmanmayı tasarlamaktadır. Ancak hücredeki mutasyon deneyleri, yeniden zorluklar sunmaktadır. Son deneyler, tek bir kıvrım ve fonksiyona sahip proteinler tarafından yerleştirilen amino asit sıralama bölgesini keşfederken bile, pek çok çoklu-pozisyon değişikliklerinin proteinin fonksiyonunu kaybetmesine neden olduğunu gösterdi. Elbette bir proteini, tamamen yeni bir yapı ve fonksiyona sahip diğer bir proteine dönüştürmek, pek çok bölgede oldukça özelleşmiş değişikliklerin olmasını gerektirmektedir. Gerçekten de, yeni bir protein meydana getirmek için gerekli olan değişiklik sayısı, fonksiyonel kayıpları meydana getiren değişikliklerin sayısını artırmaktadır. Bunu baz alarak, yeni bir fonksiyonu meydana getirmek için gereken değişikliklerin rastgele aranışı sırasında fonksiyonel kayıplardan kurtulma ihtimali oldukça düşüktür – ve bu ihtimal, her yeni gerekli değişiklik ile katlanarak azalmaktadır. Bu nedenle, Axe'in sonuçlarının gösterdiğine göre, tüm olasılıklarda, yeni proteinlerin rastgele aranması, yeni fonksiyonel bir proteinin ortaya çıkmasından çok önce, fonksiyonel kayıp ile sonuçlanacaktır.[138]

1990'ların başında yapılan hesaplamalar, 100 amino asitten oluşan kısa bir proteinin rastgele meydana gelen bir dizilimle oluşma ihtimalinin 1065'te bir olduğunu ortaya koymuştur.[139] Kambriyen'de ortaya çıkan yapılar ise, çok daha fazla amino asitin bir araya gelmesi sonucunda oluşan fonksiyonel ve çok daha kompleks proteinlerin varlığını gerektirmektedir. Neo-Darwinistlerin, ortaya çıkan 50 filum içinde var olan tüm türlerdeki her bir farklı hücre yapısını şekillendiren farklı proteinlerin teker teker oluşumlarını açıklamaları gerekmektedir. Neo-Darwinizm, henüz tek bir farklı hücre tipi için bile açıklama getirebilmiş değildir.

Londra Doğa Tarihi Müzesi paleontologlarından evrimci Richard Fortey, bu gerçeği şu sözlerle açıklamıştır:

> Daha eski bir ataya ait bir delil bulunsa dahi, Kambriyen'in en alt tabakalarında neden o kadar çok hayvanın, boyut olarak o kadar çok büyüdüğünü ve neden o kadar kısa sürede kabuk elde ettiğini açıklamak, bir çelişki olarak kalacaktır.[140]

Bu hayali faydalı mutasyonların gerçekleştiğini varsaydığımızda bile, evrimcilerin öne sürdüğü ikinci sözde evrimleştirici mekanizmanın yani doğal seleksiyonun zorluk çıkardığı gerçeği ortaya çıkar. Yeni hücre tiplerinin, fonksiyonel olabilmek için, birbirleriyle yakın koordinasyon içinde olmaları gerekmektedir. Bu da tümüyle bir organı meydana getiren tüm sistemlerin aynı anda hatasız şekilde var olmalarını gerektirmektedir. Evrimin iddiasına göre, fonksiyonel avantajlar doğal seleksiyon mekanizması yoluyla seçilirken, fonksiyonel olmayan proteinler seçilmeyecektir. Dolayısıyla bir hücrenin, diğer hücrelerle birlikte fonksiyonel bir şekilde işlevini yerine getirene kadar yok olup gitmiş olması gerekmektedir. Tüm bunlar elbette, her iki mekanizmanın varlığı durumunda, evrimin hiçbir şekilde gerçekleşemeyeceğini açıkça gösterir.

Japon bilim adamı Susomo Ohno, *Proceedings of the National Academy of Sciences* (Ulusal Bilimler Akademisi Yöntemleri) dergisinde bu gerçeği çeşitli hesaplamalarla şöyle açıklar:

> Rastgele meydana gelen mutasyon oranının yılda baz çifti başına 10-9 olduğunu varsayarak ve doğal seleksiyonun negatif etkilerini de göz önünde bulundurarak, DNA baz dizilerinde %1'lik bir değişiklik olabilmesi için 10 milyon yıla ihtiyaç vardır. Evrimsel zamanda ise 6-10 milyon yıl göz kırpması kadar

kısadır. Hayvanlar aleminin neredeyse tüm filumlarının aniden ortaya çıkışını gösteren Kambriyen patlamasının 6-10 milyon yıllık bir zaman arasında meydana gelmesinin ise kesinlikle genlerdeki mutasyonlara bağlı değişimlerle açıklanması mümkün değildir.[141]

Stasis yani fosil kayıtlarındaki durağanlık da, neo-Darwinizm'in öngördüğü mutasyonlarla aşamalı evrim modelini reddetmektedir. (Bkz. *www.yasayanfosiller.com*) Stasis, yaşayan canlıların milyonlarca yıl önceki örneklerinin, günümüzdeki halleriyle fosil kayıtlarında kendisini göstermesi anlamına gelir. Stasis gerçeğine göre canlılar, fosil kayıtlarında, milyonlarca yıl önce bıraktıkları kalıntılarla aynı özelliklere sahip olarak günümüzde veya günümüze yakın tarihlerde ortaya çıkmaktadırlar. Söz konusu fosil kayıtları, hiçbir ara geçiş örneği vermemekte ve milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişim göstermemektedirler. Bu durum, canlıların evrim geçirmemiş olduklarını doğrulamakta ve neo-Darwinizm'e en büyük darbelerden birini oluşturmaktadır. Harvard Üniversitesi Jeoloji bölümünden evrimci Peter G. Williamson, *Nature* dergisindeki yazısında bu durumu şu şekilde açıklamıştır.

Temel problem morfolojik (yapısal) stasisdir. Bir teori, ancak teorisyenlerin tahminleri kadar iyidir. Ve evrimsel sürece ayrıntılı bir açıklama getirme iddiasındaki geleneksel neo-Darwinizm, şu anda fosil kayıtlarının en çarpıcı gerçeklerinden biri olarak tanımlanan Dünya'nın her yanına yayılmış uzun süreli morfolojik stasisi tahmin etme konusunda başarısızlığa düşmüştür.[142]

Stephen J. Gould'un, neo-Darwinizm'in fosil kayıtları tarafından desteklenmediğini itiraf etmesinin ardından bu gerçek karşısında teorinin düştüğü durumu anlatan ifadeleri ise bir ölüm ilanından farksızdır:

Ders kitaplarında onaylanmış olmakta ısrar etse de, (neo-Darwinizm) fiilen ölmüştür.[143]

Neo-Darwinizm, ya da diğer adıyla Modern Sentetik Teori, sadece evrimcilerin karşı karşıya bulunduğu büyük ihtiyaçtan, delil yokluğundan dolayı ortaya atılmış bir teoridir. Kambriyen patlamasına bir açıklama getirebilmek, evrimi ayakta tutmak için senaryolaşmış bir diğer iddia, bir diğer hikayedir. Öyle ki, bazı evrimciler bile bu iddianın geçersizliği konusunda hemfikirdirler.

Chicago Museum'dan evrimci paleontolog Dr. David Raup, bu gerçeği şu şekilde dile getirmiştir:

"İddialarını 30'ların sonlarında ve 40'larda geliştiren neo-Darwinizm teorisinin bütün yazarları etkilerini kaybediyorlar... Tahminime göre, bütün bu kavram bir on sene içinde tamamen reddedilecek ve bunun yerini alacak yeni bir teori planlanacak. Yeni bir düşünce tarzı her yeri silip süpürecek."

Bu teori ne olacak peki? Dr. Raup şu şekilde itiraf eder: "Hiçbir fikrim yok."[144]

Hox Genleri

Kambriyen patlamasının hayali evrimsel kökenine dair herhangi bir açıklama getiremeyen evrimciler, şu önemli gerçeğin aslında açıkça farkına varmışlardı: Genetik biliminin ortaya koyduğu yenilikler, birbirinden olağanüstü derecede farklılık gösteren çeşit çeşit canlıların, "ortak bir ata"ya sahip olduğu iddiasını tümüyle geçersiz kılıyordu. Bu durum karşısında evrimciler iddialarını, genetik bilimine uydurma ihtiyacı duydular. Hox genleri iddiası, bu çabanın sonunda ortaya atıldı.

Hox (homeobox) genleri, farklı hayvan gruplarında ortak olarak bulunduğu keşfedilen bir grup gendir. Bunları diğer genlerden ayıran özellikleri, canlıların vücutlarının inşasında üstlendikleri merkezi görevdir. Hox genleri, döllenmiş yumurta hücresinden yetişkinliğe kadar tüm canlı gelişimini kontrol eden; belli bir organı

inşa edecek genlere, ne zaman ve nerede devreye gireceklerini söyleyen yönetici genlerdir. Hox genleri, embriyo hücrelerinde vücutta hangi yapıların nerede bulunacaklarını ve bu nedenle de neye dönüşeceklerini belirleyen genlerdir. Örneğin omuriliği meydana getirecek olan hücreler, daha ilk embriyonun oluştuğu andan itibaren, omurilik bölgesine yerleşirler. Gözler için belirlenen hücreler de, baş kısmındaki yerlerini alırlar. Bu düzen, Hox genlerinde kodlanmıştır. Hox genlerinin verdiği komutlar, yine Hox genlerinin ürettiği 60 amino asit dizilimli bir başlatıcı proteinle ulaştırılır. Bu protein, ilgili genlere bağlanarak onları harekete geçirir. Öte yandan, herhangi bir organın, örneğin gözün, üretim bilgileri Hox genlerinde bulunmaz. Onlar sadece bu bilgiyi taşıyan genleri aktif veya pasif hale geçirmekle yükümlüdürler. Kısacası Hox genleri, sadece belli bir üretimle ilgili gen grubunu açıp kapatan düğmeler gibidir. Örneğin memelilerdeki vücut planı, mimarisi, görünüşü ve gelişimi yaklaşık 40 kadar Hox geni ile kontrol edilmektedir.[145]

Hox genlerinin önemli bir özellikleri, genlerin kromozom üzerindeki diziliş sıralarının, yine bu genlerin ilgili oldukları bölgelerin beden üzerindeki dizilimleriyle aynı olmasıdır. Örneğin bir sineği başından itibaren inceleyecek olursak, bedeninin çeşitli bölümlerden meydana geldiğini görebiliriz. Baş kısmı, gövde kısmı ve karın kısmı. Sineğin Homeobox genlerinde, önce kafanın üretimini yöneten gen, sonra gövdenin üretimini yöneten gen gelir ve sıra bu şekilde devam eder.

Bilim adamları bu dizilimi keşfettiklerinde Hox genlerinin dizilimleriyle oynamanın canlı üzerinde ne gibi etkiler ortaya çıkaracağını merak etmiş, bunun için bazı mutasyon deneyleri gerçekleştirmişlerdir. *Drosophilia* meyve sineklerinde bu genlerin yerlerinin değiştirilmesi, kafaları karınlarından, kolları kafalarından çıkan garip varlıkların ortaya çıkmalarına neden olmuştur.[146]

Bu sonuçlar, canlıların ne denli kompleks olduğunu, bu komplekslik üzerindeki rastlantısal değişimlerin (mutasyonların) organizma üzerinde kaçınılmaz olarak yıkıcı olduğunu açıkça göstermiştir. Böylece, Hox mutasyonlarının canlıları başka canlılara evrimleştirebileceği düşüncesinin bir hayalden ibaret olduğu ortaya çıkmıştır. Güney Carolina Tıp Üniversitesi Biyokimya ve Moleküler Biyoloji bölümünden Dr. Christian Schwabe, bu yöndeki sonuçları şöyle ifade eder:

> Homeotik genler gibi kontrol genleri, fenotipleri[1] muhtemelen değiştirebilen mutasyonların hedefleri olabilir. Ancak şu unutulmamalıdır ki, kompleks bir sistemdeki değişiklikler ne kadar merkezi olursa bunların çevresel etkileri de o kadar yıkıcı olur… *Drosophilia* [meyve sineği] genlerinde meydana getirilen homeotik değişimler, sadece çirkin ve garip varlıklarla son bulmuştur ve çoğu deneyci, mutasyona uğrattıkları *Drosophili*alardan bir arı elde etmeyi umut etmemektedirler.[147]

Görüldüğü gibi bir canlının gelişimi son derece kompleks bir süreçtir. Böylesine kompleks bir süreci yöneten Hox genleri ise, rastlantısal değişim senaryolarını kesin olarak reddetmektedir. Ancak yine de, bazı evrimciler bilimin gösterdiği bu gerçeği görmezden gelerek Hox genleriyle ilgili evrimsel senaryoları savunmayı kendilerince sürdürmektedirler. Berkeley'deki California Üniversitesi'nden James Valentine, Chicago Üniversitesi'nden David Jablonski ve Washington DC'deki Doğal Tarih Müzesi'nden Douglas Erwin, Hox genleriyle Kambriyen canlılarının ani ortaya çıkışını bağdaştırmakta, bu dönemde ortaya çıkan çok sayıda filumun, bu genlerde meydana gelen mutasyonlar sonucunda farklılaştığını öne sürmektedirler. Bu senaryoyu Hox mutasyonlarının bilinen yıkıcı etkisinden korumak içinse "o dönemdeki Hox genleri çok esnekti, kapasite olarak değişime izin veriyorlardı" gibi hiçbir bilimsel gözleme dayanmayan, tamamen yapay bir iddiaya

[1] **Bir canlının dış görünümü ile ilgili tüm özelliklerini belirleyen genlerin bütününe fenotip adı verilir.**

sarılmaktadırlar. Cambridge Üniversitesi'nden Simon Conway Morris, bu varsayılan esnekliğin hiçbir bilimsel dayanağının olmadığını şu şekilde ifade etmiştir:

> Valentine'e göre, tıpkı konuşma dilinin tüm insan kültürünü destekleyecek kadar esnek olması gibi, genlerin bu dizilimini ifade eden genetik dil de şaşırtıcı hayvan çeşitliliğinin tamamının sebebi olabilecek kadar temel, güçlü ve uyumlandırabilir nitelikteydi.
>
> Bunları duymak çok güzeldi, fakat cesurca iddialarda bulunmak işin kolay yanıydı. Diğer meslektaşlarını ikna etmek için birtakım delillerin olması gerekiyordu. Valentine'in, Jablonski'nin ve Erwin'in, bu genlerin Kambriyen'de gerçekten mevcut olduklarını göstermeleri gerekiyordu. Bu bir problem oluşturuyordu – genler fosil bırakmıyorlardı. En azından yarım milyar yıl ve daha öncesinden kalanlar.[148]

Zoolog ve moleküler biyolog Dr. Raymond G. Bohlin ise Kambriyen'deki Hox genlerinin hayali esnekliğiyle ilgili varsayımın bilim dışı yönünü şu şekilde anlatır:

> Bazı evrimciler daha da ileri giderek Kambriyen'de işleyen evrim mekanizmasının, o zamandan bu zamana süregelenden tamamen farklı olduğunu iddia ettiler. Bu durum, söz konusu mekanizmaları hiçbir zaman inceleyemeyeceğimiz ihtimalini, çünkü düzgün genetik yapılara sahip bu canlıların şu anda var olmadıklarını ortaya çıkarmaktadır. Elimizde sadece Kambriyen canlıları vardır ve bunların öncüleri bulunmamaktadır. Bu nedenle spekülasyonlar çılgınca ve kontrol edilemez bir hale gelecektir, çünkü bu teorileri test edebilme yolu olmayacaktır. Fosiller genetik organizasyonların izlerini hiçbir zaman bırakmazlar.[149]

Hox genlerinin fosil kayıtlarında yer almaması, evrimciler açısından bir problemdir. Ancak evrimciler, Kambriyen canlılarının söz konusu genlerini fosillerde bulmuş olsalar da kendileri için sorun çözümlenmiş olmayacaktır. Çünkü Hox genlerinin yapı ve işlevleri, evrim teorisini desteklememektedir. Bu genlerin özelliği, sadece zaten kodlanmış olan yapıları kontrol etmeleridir. Bu genler, yeni bir yapıyı kodlayamaz, olmayan bir özelliği organizmaya ekleyemezler. Yapıların oluşması için yeni genetik bilgiyi sağlamazlar. Onlar sadece düzenleyicidirler. Kendilerine verilmiş bilgileri kullanır ve onları, Allah'ın izni ve dilemesiyle, vücut içinde bir düzen oluşturacak şekilde organize ederler. Dolayısıyla, bir canlıdan, tamamen farklı başka bir canlının oluşması için gereken yeni bilgilerin, yeni yapıların ve yeni organların sebebi olmaları mümkün değildir.

Çin'in Chengjiang faunasındaki Kambriyen fosillerini bulan ve bunlar üzerinde uzun araştırmalar yapan San Francisco Biyoloji Departmanı'nın başında bulunan Dr. Paul Chien, bu konuyla ilgili olarak şunları söylemektedir.

> Başka teoriler de vardır. Berkeley profesörü James Valentine'ınki gibi. (...) Gelişen biyolojide embriyo üzerindeki çalışmalar, Hox geni adı verilen büyük bir keşfi ortaya çıkardı. Bunlar düzenleyici genlerdir ve göz ve diğer yapıların gelişiminin açma kapama düğmeleridir.
>
> Valentine, ilkel organizmaların yeterli miktarda Hox genlerinin bulunduğunu ve bunların aniden farklı yapılar meydana getirdiklerini savunmaktadır. Böylelikle Kambriyen patlamasını bu Hox geni kümeleşmesi ile ilişkilendirmeye çalışır. Ama sanırım pek çok teorik zorluk ile karşı karşıya kalmaktadır.

> Jonathan Wells'in ise Hox geninin bunları yapamayacağına dair bir fikri vardır. Hox genlerinin sadece düğmeler olduğunu belirtir. Farklı sistemlerde bu düğmeyi açabilirsiniz ve bu sadece çalışır veya durur. Ama Hox genleri ile yeni bir bilgi ekleyemezsiniz.[150]

Evrimcilerin açıklayamadıkları bir başka nokta da, ilk Hox geninin nasıl ortaya çıkmış olduğudur. Evrimciler, Hox genlerinin oluşturduğu yığınların Kambriyen çeşitliliğine sebep olduklarını iddia ederler. Ancak son derece kompleks bir yapıya, mükemmel bir dizilim ve işleyişe sahip olan bu düzenleyici genlerin nasıl ortaya çıktıkları konusunda sessizdirler. Farklı özelliklerin düzenlenmesini kontrol eden farklı genlerin, birbirlerinden evrimleştiklerini iddia ederler, ki bu bilimsel olarak imkansızdır. Zaten tüm bunların "atası" olduğunu iddia ettikleri hayali "ilk Hox geninin" tesadüfen nasıl ortaya çıktığı da hala açıklama beklemektedir.

Kaldı ki Hox genlerinde, Kambriyen patlaması gibi biyolojik bir Big Bang ortaya çıkaracak potansiyel bulunduğunu iddia edenler, bunun neden doğa tarihinin sonraki 540 milyon yıllık bölümünde gerçekleşmediğini de açıklamak zorundadır. Hox genlerinde böyle bir potansiyel varsa, Kambriyen sonrası dönemde yaşamış canlılar neden başka patlamalar meydana getirmemiş, neden bambaşka filumlar ortaya çıkmamıştır? Bu durum günümüz için de geçerlidir. Neden günümüz bilim adamları böyle değişimlere şahit olmamaktadırlar? *Nature*, *Science* gibi bilim dergilerinde bu gibi gözlemlerin devamlı olarak rapor edilmesi gerekirken, neden yayınlanmış tek bir örnek dahi bulunmamaktadır?

Ayrıca Hox mutasyonlarının -daha önce belirttiğimiz meyve sineklerinde görüldüğü gibi- garip varlıklar meydana getirdiği bir gerçektir. Kambriyen filumlarının daha önce yaşamış tek hücrelilerden evrimleştiği teorisi de, sayısız canlının sakat doğmuş olmasını gerektirir. Dolayısıyla eğer Kambriyen filumları Hox mutasyonlarıyla ortaya çıkmışsa, sayısız garip canlının fosilleri nerededir? Örneğin neden ayakları kafasından çıkmış trilobit fosillerine rastlanmamaktadır? Neden canlılar fosil kayıtlarında daima kusursuzca gelişmiş yapıdadır?

Evrim teorisinin bunlara verebilecek hiçbir cevabı yoktur.

Simon Conway Morris, bu "cevapsızlığı" kitabında şöyle itiraf eder:

> Eğer bizler, vücut bölümleri ve kol ve bacaklar gibi özelliklerin oluştuğu bir seri embriyotik aşama yoluyla döllenmiş bir yumurtadan bir hayvanın nasıl geliştiğini açıklayabilirsek, bu durumda bu bilgiyi Kambriyen patlamasına da uygulama gibi olağanüstü bir ihtimal oluşur. Peki farklı canlılar, farklı genetik talimat dizilerine sahip midirler? Eğer öyleyse, bunlar nasıl evrimleşmiş olabilirler ve Kambriyen evrimsel patlamasında bugün var olmayan özel mekanizmalar mı görev almıştır? İstisnai olarak gevşek olan genetik talimat dizilerinin, Kambriyen sularındaki hayvan vücut planlarının görünür bolluğunu açıklamak için nadiren de olsa değişken olduğunu öne sürmek gerekli midir? Hala, kesin cevaplar vermekten çok uzağız, ama şu anda ve her nasılsa sürpriz bir şekilde, bütün bu sorulara verilecek cevap 'Hayır' gibi görünüyor.[151]

Kuşkusuz hayali bir evrimsel gelişimin Hox genleriyle nasıl sağlanacağına evrimcilerin tam anlamıyla cevapsız kalması, Hox genleriyle ilgili Kambriyen senaryosunun tümüyle tutarsız, körü körüne bir inançtan ibaret olduğunu açıkça göstermektedir. Hox genlerinin Kambriyen canlılarının evrimine ve çeşitliliğine sebep olduğu iddiası, bilimsellikten tamamen uzak ve spekülatiftir. *Time* dergisindeki "When Life Exploded" (Yaşam Patladığında) başlıklı Kambriyen patlamasını konu alan yazıda, evrimcilerin Hox geni iddiasının hayal ürünü olduğu gerçeği, açıkça ifade edilmiştir:

Elbette, Kambriyen patlamasını neyin mümkün kıldığını anlamak, bunun nasıl bu kadar hızlı gerçekleştiği gibi çok daha büyük bir soruyu yanıtlamamaktadır. Burada bilim adamları nazik bir şekilde ince buz şeklindeki verilerin üzerinden kaymakta, **somut delillerden çok sezgilere dayanan senaryolar öne sürmektedirler.**[152]

Kambriyen canlılarının nasıl meydana çıktıkları ile ilgili olarak ortaya atılan her teori, bir zandır, evrimcilerin gerçekleşmiş olmasını çok istedikleri bir hikayedir. Evrimciler, bilimsel olarak gerçekleşme ihtimali olmadığını çok iyi bilmelerine rağmen, iddialarından vazgeçmez, birini savunamaz hale gelince, diğerini üretirler. Bu hayal gücü, evrimciler için sorun değildir. Dünya üzerindeki canlı tarihini zaten tamamen baştan kurgulamışlardır ve bu senaryonun içindeki detaylara da yeni hikayeler uydurmakta sakınca görmezler. Ancak ne yaparlarsa yapsınlar, ortada, kesin olarak açıklayamadıkları Kambriyen canlıları vardır.

Allah ayetinde şu şekilde buyurmaktadır:

Onlar (inanmayanlar) bir düzen kurdular. Allah da (buna karşılık) bir düzen kurdu. Allah, düzen kurucuların en hayırlısıdır. (Al-i İmran Suresi, 54)

İşte inkar edenler, ayette belirtilen bu gerçekten habersizdirler. Allah'ı inkar eden, Allah'a karşı mücadelede kararlı olanların mutlaka Allah'ın düzeni ile karşılaşacaklarını bilmemektedirler. Her şeyi Allah'ın yarattığına inanmayı reddettikleri için, yerde ve gökte olanların tümünün, kendi yapıp ettiklerinin tamamının, Allah'ın kontrolünde olduğunu anlamazlar. Allah'ın kusursuz yaratışını, Kendisi'ne karşı gelenlerin hangi örneklerle ortaya çıkacaklarını bildiğini kavrayamazlar. Allah'a karşı getirilen tüm örneklerin, tüm iddiaların, daha baştan geçersiz olduğunu görüp idrak edemezler. İşte bu nedenle boşa uğraşıp durur, yaratılış gerçeğine karşı sürekli olarak teoriler üretmeye kalkışırlar. Asla sonuç alamayacakları bir yola sapar ve ömürlerini bu uğurda harcar dururlar. Oysa onları da, 530 milyon yıl önce yaşamış olan Kambriyen canlılarını da yaratmış olan Allah'tır ve Allah, onların her yaptığını bilen ve görendir. Her birinin yaptıklarını ahirette mutlaka kendilerine haber verecektir.

Dikkatli olun; göklerde ve yerde olanların hepsi Allah'ındır. O, üzerinde bulunduğunuz şeyi elbette bilir. Ve O'na döndürülecekleri gün, yaptıklarını kendilerine haber verecektir. Allah, herşeyi bilendir. (Nur Suresi, 64)

Fosil Kayıtları Önemli Bir Gerçeği Göstermektedir: EVRİM YAŞANMAMIŞTIR

Stephen Jay Gould'un *Book of Life* (Yaşamın Kitabı) isimli kitabında geçen aşağıdaki sözler, Dünya'da hali hazırda var olan muazzam canlı çeşitliliği hakkında özet bir bilgi verir:

> Hayvan yaşamı inanılmaz derecede çeşitlidir, yaşamın diğer altı aleminden çok daha fazladır. Son üç yüzyıl boyunca, bilim adamları 1.5 milyon yaşayan hayvan türü tespit ettiler. Ancak pek çok tür üzerinde henüz çalışma bile yapılmamıştır –özellikle de tropik bölgelerdeki küçük canlılar üzerinde– bunların toplam 5 ila 50 milyon kadar oldukları tahmin edilmektedir. Bu türlerin pek çoğu (tüm türlerin %75'ini genellikle arthropodlar ve parazitler oluşturur) karada yaşarlar. Daha az sayıda türler okyanuslarda yaşar (yaklaşık 295.000 tane tanımlanmıştır). Ama yine de, hayvanlar aleminin en temel bölümlerini, yani filumları –neredeyse filumların tamamını– içeren de okyanuslardır.[153]

Evrimcilerin, ortaya attıkları teori nedeniyle, bu olağanüstü çeşitliliğin ve bundan önce yok olup gidenlerin tamamının açıklamasını yapmaları gerekmektedir. Bir bakteri hücresinin, nasıl olup da bir balinaya dönüşebileceğini, nasıl olup da milyonlarca hayvan türünü ortaya çıkarabileceğini göstermeleri gerekmektedir. Evrimcilerin, bu türlerin her biri için bir evrimsel süreç senaryosu geliştirmeleri, bunu delillendirmeleri ve bu sürecin gerçekleştiğine dair fosil kayıtlarında izler göstermeleri gerekmektedir.

Ama fosil kayıtlarında bu sürece dair hiçbir iz yoktur. Milyonlarca farklı türün tek bir tanesi bile ara fosil kalıntısı bırakmamıştır. Evrimcilere göre bir bakteri çeşitli aşamalarla balığa dönüşmüş olmalıdır ve bu hayali değişim milyonlarca yıl sürmelidir. Ancak bu uzun süreçte böyle bir değişimin gerçekleştiğine dair tek bir tane ara geçiş formu yoktur. Bakteriler bile kendi izlerini kayalıklar arasında bırakırken, sayısız balık fosili eksiksiz ve en mükemmel halleri ile fosil katmanlarında kendilerini sergilemişken, bunların arasında yer alması gereken garip ara geçiş canlılarının varlıklarından eser yoktur.

Çünkü, evrim yaşanmamıştır. Canlılar evrimleşerek gelişim göstermemişler, birbirlerinden dönüşerek türleri meydana getirmemişlerdir. Evrimcilerin 150 yıldır hikayesini anlatıp durdukları "evrim süreci" bir hayaldir. Evrim teorisinin "tek bir iddiası" bile bilimsel olarak kanıtlanmamıştır. Evrim teorisi, en büyük dayanağı ve en büyük şahidi olması gereken fosil kayıtlarından "tek bir delil" getirememiştir. Evrim teorisinin "tek bir mekanizmasının" bile evrim sağladığı görülmemiştir. Bilimin hiçbir dalı, hiçbir şekilde evrim teorisini desteklememekte, aksine sürekli olarak onu çürütecek deliller sunmaktadır.

Özetle, canlılar evrimleşmemişlerdir.

Evrimcilerin büyük bir dehşet ve derin şok içinde karşıladıkları Kambriyen canlıları, bütün bu gerçeklerin çok çarpıcı bir delilidir. Hayvanlar aleminin tüm temel yapılarını içine alan 50'ye yakın filumun sergilendiği, 530 milyon yıl önceki bu manzara, evrim teorisini derinden çökertmiştir. Evrimciler hala bunun şokunu atlatmaya, bu olağanüstü olayı geçiştirmeye çalışmaktadırlar. Oysa Kambriyen patlaması bir gerçektir ve evrim, bu gerçek karşısında eriyip yok olmuştur.

Berkeley'deki California Üniversitesi'nden Biyokimyacı ve aynı zamanda yaratılış gerçeği savunucularından Duane Gish, bu önemli gerçeği şu sözlerle ifade eder:

> Yaratılış inancına karşı olanlar yaşamın tarihindeki bu derin durağanlığı büyük bir sessizlik büyüsü içinde kapatıyorlar. Bunun nasıl olduğu konusunda hiçbir sözde hikaye öne sürmeye kalkışmadıkları gibi, bunu tamamen görmezden geliyorlar. Yaratılış inancına karşı gerçekleştirdikleri polemiklerde tartışmak için bile bu, evrim teorisi açısından oldukça utanç verici.[154]

Evrimci biyolog Douglas Futuyma ise bu gerçeği şöyle açıklar:

> Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmişlerdir. Eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde üstün bir Akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir.[155]

Kambriyen patlaması bize Futuyma'nın ifade ettiği gibi canlıların yeryüzünde "tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde" ortaya çıktıklarını açıkça göstermektedir. New York State Üniversitesi'nden ekoloji ve evrim profesörü Jeffrey S. Levinton da, *Scientific American* dergisine yazdığı "Hayvan Evriminin Big Bang'i" başlıklı bir makalesinde bu gerçeği kabul etmekte ve "Kambriyen devrinde çok özel ve gizemli bir yaratıcı gücün varlığını görüyoruz" itirafını yapmaktadır.[156]

Evrimciler için artık evrimi tartışıp, onun lehine delilller sunmaya çalışmanın bir anlamı yoktur. Çünkü Kambriyen canlıları dururken, evrimin nasıl mükemmel mekanizmalara sahip olduğu hikayelerinin anlatılması, sudan-karaya, karadan-havaya hayali geçişin abartılı senaryolarının detaylandırılması, son derecede anlamsızdır. Paleontologların elinde 530 milyon yıl öncesine dair bir delil vardır ve bu hayranlık uyandırıcı olayın bir açıklamasının olması gerekmektedir. Ancak evrimin dahil olduğu hiçbir açıklama, bu mükemmelliğin nasıl meydana geldiği sorusuna bir cevap getirememektedir.

Bunun gösterdiği gerçek şudur: Bundan 530 milyon yıl önce, yeryüzünde – dünyanın ilk oluşumundan itibaren olduğu gibi- bir yaratılış mucizesi sergilenmiştir. Birbirinden farklı 50 filumun içerdiği birbirinden değişik binlerce türün sayısız bireyi, gözleri, sinir sistemleri, solungaçları, avlarına ulaşabilecekleri uzantıları, yürüyecek ayakları, muhteşem kabukları ve bunun gibi yüzlerce özellikleriyle birlikte yoktan var edilmişlerdir. Kambriyen'de ortaya çıkanlar da dahil olmak üzere tüm varlıkları içine alan hayranlık uyandırıcı canlı yaşamı, sonsuz ilme, sonsuz güce ve sonsuz kudrete sahip olan Allah'ın eseridir. Bu gerçek, evrimciler istese de istemese de gözler önündedir ve batıl, bu gerçek karşısında mutlaka yok olucudur.

> **Biz, bir 'oyun ve oyalanma konusu' olsun diye göğü, yeri ve ikisi arasında bulunanları yaratmadık. Eğer bir 'oyun ve oyalanma' edinmek isteseydik, bunu, Kendi Katımız'dan edinirdik. Yapacak olsaydık, böyle yapardık.**
>
> **Hayır, Biz hakkı batılın üstüne fırlatırız, o da onun beynini darmadağın eder. Bir de bakarsın ki, o, yok olup gitmiştir. (Allah'a karşı) Nitelendiregeldiklerinizden dolayı eyvahlar size.**
>
> **Göklerde ve yerde kim varsa O'nundur. O'nun yanında olanlar, O'na ibadet etmekte büyüklüğe kapılmazlar ve yorgunluk duymazlar. (Enbiya Suresi, 16-19)**

Darwin'in Hayat Ağacı Silinip Gitti

Bilindiği gibi Darwinizm, canlılığın tek bir ortak atadan geldiğini ve küçük değişimlerle farklılaştığını öne sürmektedir. Bu durumda, canlılığın, ilk başta birbirine çok benzer ve basit formlarda ortaya çıkmış olması

gerekir. Yine aynı iddiaya göre, canlıların birbirlerinden farklılaşmaları ve kompleksliklerinin artması da, çok uzun zamanlar içinde olmalıdır. Dolayısıyla Darwinizm'e göre, canlılık tek bir kökten gelen, ancak sonra dallara ayrılan bir ağaç gibi olmalıdır. Nitekim bu varsayım Darwinist kaynaklarda ısrarla vurgulanır ve "hayat ağacı" (tree of life) kavramı sık sık kullanılır. Bu hayat ağacına göre, başlangıçta sadece tek bir filum olmalıdır (ilk hayali hücre aynı zamanda yaşamın ilk ana beden planı yani filumu anlamına geldiği için). Daha sonra bu tür, uzun zamanlar içinde değişim göstererek başka türlere dönüşmeli, ortaya çıkan türler, bu hayali evrimsel atalarından uzaklaştıkça görünümleri arasındaki farklılıklar da artmalıdır. Buna bağlı olarak filumların sayısı da zaman içinde artış göstermelidir.

Darwin'in bu hayali hayat ağacı, *Türlerin Kökeni* kitabında şu şekilde resmedilmiştir:

Darwin, bu grafikte A ile gösterdiği bir türün 14 zaman dilimine ayırdığı uzun bir dönem boyunca, bir ağaç gibi çeşitleneceğini, türler arası farklılıkların zaman içinde artış göstereceğini iddia etmiştir. Amatör biyolog, bu yöndeki hayallerini *"bu süreci cinslerle sınırlandırmak için bir sınır görmüyorum. Cinsler de aileler veya takımlar meydana getirecektir"* sözleriyle ifade etmiştir.[157]

Darwin'in bu gerçek dışı öngörüsü çeşitli şartları beraberinde gerektirmektedir:

Darwin'e göre "önce türler" çeşitlenmeli, bunu daha yüksek kategorilerin ve nihayet filumların ortaya çıkması izlemelidir. Dolayısıyla filumların sayısı zaman içinde artmalıdır. Böylece, biyolojik kategorilerin fosil kayıtlarında belirme yönünün "aşağıdan-yukarı" doğru bir seyir izlemiş olması gerekir.

Hayat ağacı bir üçgen formunda düşünülürse, biyolojik çeşitliliğin zaman içindeki seyri, "giderek genişleyen bir farklılık üçgeni" şeklinde olmalıdır. Dolayısıyla farklılık üçgeni, bir "V" şekline benzer duruş sergilemelidir.

Ancak fosil kayıtları Darwinizm'in bu öngörülerinin hepsinin temelden yanlış olduğunu göstermektedir:

Darwin'e yalanlama 1: Biyolojik kategorilerin fosil kayıtlarında belirme yönü "aşağıdan yukarıya" doğru değil, "yukarıdan-aşağıya" doğru bir seyir izlemiş ve önce filumlar oluşmuştur.

Fosil kayıtlarının bu konuyla ilgili gerçeği "önce filumlar" şeklindedir. Önce filumlar var olmuş, tür gibi daha küçük kategorilerin ortaya çıkışı daha sonra gerçekleşmiştir. Araştırmacılar D. H. Erwin, J. W. Valentine ve J. J. Sepkowski'nin çeşitlenmeyle ilgili karşılaştırmalı çalışmalarında vardıkları sonuç, bu gerçeği doğrular niteliktedir:

> Fosil kayıtları filumların çeşitlenmesinin sınıflarınkinden, sınıfların çeşitlenmesinin takımlarınkinden, takımların çeşitlenmesinin ise ailelerinkinden önce olduğunu göstermektedir... Yüksek kategoriler, daha alt kategorilerin birikimi sürecinde ortaya çıkmış görünmemektedirler.[158]

Darwin, sınıf ve aile gibi daha alt kategorilerin zamanla çeşitleneceğini, tek bir filumdan çeşitlenen türlerin farklı filumları ortaya çıkaracağını iddia etmekle, "aşağıdan yukarıya" bir gelişim varsaymıştır. Oysa Kambriyen patlaması, bilim yazarı Roger Lewin'in belirttiği gibi, tam tersi bir durum ortaya koymaktadır:

> Yüksek kategorilerin oluşmasında birkaç muhtemel şekil vardır. Bunlardan en önemli ikisi aşağıdan-yukarıya ve yukarıdan-aşağıya olan yaklaşımlardır. İkincisinde evrimsel yenilikler küçük küçük ilerlemelerle gerçekleşir... Kambriyen patlaması ikinci şekille, yukarıdan aşağıya olanla uyumludur.[159]

Biyolojik kategorilerin fosil kayıtlarında belirme yönü "yukarıdan-aşağı" doğru bir seyir izlemiştir. Dahası, uzun zaman aralıkları içinde aşamalarla çoğalması gereken filum sayısı gitgide azalmıştır. Kambriyen'de birbirinden farklı 50 filum ortaya çıkmış olmasına rağmen, günümüzde korunan filum sayısı 35 civarındadır. (Bkz. Fosiller İnceleniyor bölümü) Bu gerçekler karşısında Darwin'in varsayımları, fosil kayıtlarının gerçekleri karşısında kelimenin tam anlamıyla "altüst" olmuş, paleontoloji biliminin bulguları teorisini, kesin ve net olarak geçersiz kılmıştır.

Darwin'e yalanlama 2: Farklılık üçgeni Darwin'in iddia ettiğinin tamamen zıttıdır.

Darwin, giderek dallanan hayat ağacı grafiğinde yaşamın, "giderek genişleyen bir farklılık üçgeni" şeklinde çeşitleneceğini varsaymıştır. Oysa canlılık, giderek **genişleyip, çeşitlenmemekte,** aksine çok çeşitli başlayıp giderek **daralmaktadır.** Berkeley, California Üniversitesi profesörü Philip Johnson, paleontolojinin ortaya koyduğu bu gerçeğin, Darwinizm'le olan açık çelişkisini şöyle açıklamaktadır:

> Darwinist teori, canlılığın bir tür "giderek genişleyen bir farklılık üçgeni" içinde geliştiğini öngörür. Buna göre canlılık, ilk canlı organizmadan ya da ilk hayvan türünden başlayarak, giderek farklılaşmış ve biyolojik sınıflandırmanın daha yüksek kategorilerini oluşturmuş olmalıdır. Ama hayvan fosilleri bizlere bu üçgenin gerçekte baş aşağı durduğunu göstermektedir: Filumlar henüz ilk anda hep birlikte vardır, sonra giderek sayıları azalır.[160]

Böylece Darwin yalanlanmıştır. Farklılık üçgeni " ㄹ", artık düz bir çizgi "_" şeklinde durmaktadır

Darwin'in ünlü "hayat ağacının" açıkça bir yalandan ibaret olması, hem teorinin kendisi hem de teorinin destekçileri açısından büyük bir hayal kırıklığıdır. Jonathan Wells, *Icons of Evolution* (Evrimin İkonları) isimli kitabında bu gerçeği şu şekilde ifade etmiştir:

> Biyolojik hiyerarşinin üst basamakları önce ortaya çıktığından, Kambriyen patlamasının Darwin'in hayat ağacının baş aşağı çevrildiği söylenebilir. Eğer botanik bir analojinin yapılması uygun düşseydi, ona ağaçtan çok çimenlik demek doğru olurdu. Yine de evrimci biyologlar Darwin teoremini terk etmeye isteksiz görünmektedirler. Çoğu, Kambriyen fosillerinden elde edilen kanıtları hesap dışı tutmaktadır.[161]

Yaşam, Kambriyen patlaması ile aniden ve mükemmel bir çeşitlilikle oluşmuştur. Darwinistlerin iddia ettikleri gibi, tek bir bakteriden gitgide değişime uğrayan ve sonunda insana kadar ulaşan bir evrim sürecinin olmadığı açıktır. Darwin'in hayat ağacı, bir anda yok olup silinmiştir.

Kambriyen Patlaması, Darwin'e Göre, Evrim Teorisi İçin Öldürücü Bir Darbedir

> Fosil kayıtları Darwin için rahatlatıcı değil sıkıntılıydı. Hiçbir şey onu Kambriyen Patlaması'ndan, neredeyse tüm kompleks organik tasarımların, eş zamanlı ortaya çıkışından daha çok huzursuz etmemişti.[162] (Stephen J. Gould, paleontolog, Harvard Üniversitesi)

Darwin döneminde Kambriyen patlaması, yeni keşfedilmiş bir gerçekti. Canlıların oldukça ağır aşamalarla rastgele ortaya çıktıklarını iddia eden bir biyolog için beklenmedik ve oldukça şaşırtıcı bir olaydı. Darwin bunu, *Türlerin Kökeni* adlı kitabında ciddi bir zorluk olarak tanımlamıştı:

> Bununla bağlantılı başka bir zorluk daha vardır ki bu çok daha ciddidir. Hayvanlar aleminin çeşitli temel bölümlerine ait türler, bilinen en alt fosil katmanlarında aniden ortaya çıkmıştır.[163]

Bir başka sözünde ise Darwin, bu konuda teorisine uygun bir açıklama yapamayacağını açıkça itiraf etmişti:

> Kambriyen sisteminden öncesine ait varsayılan en eski dönemlere ait zengin fosil kalıntılarını neden bulamadığımız sorusuna, tatmin edici hiçbir cevap veremem.[164]

Normal şartlarda böylesine büyük bir gerçeğin evrim teorisini rafa kaldırması, evrim destekçilerini tamamen susturması beklenirdi. Ancak Darwin için, bu şekilde olmadı. O, ileride, Kambriyen'de ortaya çıkan bu olağanüstü çeşitliliğe bir açıklama getirileceğini umuyordu. Ama eğer bir açıklama bulunamazsa, yani fosil kayıtları beklenen ara geçiş örneklerini vermezse, bunun teorisi için öldürücü olduğunu da açıkça kabul etmişti:

> Türlerin tüm gruplarının belirli formlarda aniden ortaya çıkışları gibi beklenmedik bir olay, pek çok paleontolog tarafından – örneğin Agassiz, Pictet ve Sedgwick gibi – türler arası mutasyon inancına, ölümcül bir itiraz olarak ileri sürüldü. **Eğer aynı soya veya aileye ait sayısız tür, gerçekten yaşama bir kerede başladılarsa, bu gerçek, doğal seleksiyon yoluyla evrim teorisi için öldürücü olacaktır.**[165]

Darwin'in bu itirafı, şu anda evrim teorisinin geçersizliğinin, Darwin'in dilinden bir ifadesidir. Darwin'in ileride bulunmasını beklediği ara geçiş örnekleri bulunamamıştır. Sayısız türün, yaşama bir kerede, herhangi bir evrim süreci olmadan başladıkları gerçeği açıktır. 50 ayrı filumun bir arada, sadece tek hücreli canlıların hakim olması gereken bir dönemde yaşamış olmaları, bu öldürücü darbe için yeterli bir sebeptir.

Basitten Komplekse Gelişim Hikayesi Bir Aldatmacadır

Darwin'in teorisi, günümüz yaşam formlarındaki tüm kompleksliğin, milyonlarca yıl sürdüğü farz edilen, hayali evrim sürecinde ortaya çıktığını iddia ediyordu. Bir yunusun sonar sistemi, bukalemunun dili, kuşun kanadı veya bir ahtopotun kolları gibi kompleks yapılar bu varsayıma göre daha alt sistemlerden aşama aşama ortaya çıkmış olmalıydı. Teori, hayali evrim sürecinin başlangıç noktasına, bu kompleks sistemlerden hiçbirine sahip olmayan, hayali ilk hücreyi yerleştiriyordu. Dolayısıyla, Darwinizm'e göre, yaşam formlarının iddia edilen evrimi, doğa tarihi boyunca sürekli basitten komplekse doğru bir gelişim göstermiş olmalıydı. Ancak Kambriyen patlaması bu iddiayı kesin olarak geçersiz kıldı.

Öncelikle Kambriyen döneminde ortaya çıkan canlılar, zaten son derece kompleks yapıda bulunuyorlardı. Biyokimyager D. B. Gower, bu gerçeği şöyle açıklamaktaydı:

> En eski kayalarda, ilkel canlılardan gelişmiş formlara doğru, kademeli gelişimleri içeren, seri fosilleri bulamıyoruz. Bunun yerine en eski kayalarda, aniden ortaya çıkan, gelişmiş türlerle karşılaşıyoruz.[166]

İkincisi, canlıların fosil kaydı, Kambriyen sonrası dönemde yaşamış türlerde de, Darwin'in kademeli gelişim modeliyle zıttı; aşamalı bir gelişim göstermiyordu. 20. yüzyılın önde gelen paleontologlarından George Gaylord Simpson bunu şöyle ifade etmişti:

> Bilinen fosil kaydının bir özelliği şudur ki, birçok kategori aniden ortaya çıkar. Şurası artık bir kural haline gelmiştir ki bu kategoriler, Darwin'in evrimle ilgili genel inancının aksine, birbirlerinden son derece küçük değişikliklere sahip olan, öncüllerin serisi sonucunda ortaya çıkmazlar.[167]

Üçüncüsü evrimciler tüm arayışlarına karşın, fosil kayıtlarında herhangi bir biyolojik kompleksliğin, evrimle ortaya çıktığına dair en küçük bir kanıt dahi bulamadılar. Darwinizm'in 20. yüzyıldaki en etkili savunucularından biri ve Harvard Üniversitesi zooloğu olan Ernst Mayr, evrimcilerin bu çaresizliğini şöyle itiraf etmiştir:

> Aşamalar sonucu evrimsel bir yeniliğin ortaya çıktığına dair açık bir **kanıt yoktur**.[168]

Kompleksliğin üzerine araştırmalar yapan evrimci Kevin Kelly ise aynı konuda şu itirafta bulunmaktadır:

> Henüz hiç kimse, fosil kayıtlarında, gerçek yaşamda veya bilgisayar yaşamında, doğal seleksiyonun, kompleksliği bir sonraki seviyeye taşımasından kaynaklanan geçiş anlarına şahit olmamıştır.[169]

Yaşam, zaten kompleks varlıklarla başlamıştı. Kompleksliğin evrimsel olarak arttığına dair hiçbir kanıt ise yoktu. Dolayısıyla doğa tarihi boyunca küçükten büyüğe doğru ilerleyen bir tür komplekslik merdiveni iddiası bir aldatmacaydı. Böylece kompleksliğin doğa tarihinde ortaya koyduğu seyrin, Darwinist senaryo ile taban tabana çeliştiği ortaya çıkmıştır. Fosil tabakaları hakkında uzman kuruluş olan, Amerikan Jeoloji Enstitüsü'nün yayınlarından birinde bu konuyla ilgili olarak şu itiraf yer alır:

> Evrimin, giderek daha gelişmiş formlardan meydana gelen, bir merdiven gibi, günümüze doğru ulaştığını öne süren Darwinci görüş, kanıtlara dayanmamaktadır.[170]

Kompleksliğin, daha basit yapılardan gelişmiş olabileceği iddiasına kanıt toplamaya çalışan bilim adamları, bunun tam tersi durumlarla karşılaşmışlardır. Örneğin omurgalı çenesi, her parçası son derece hassas bir şekilde işlev gören kompleks bir yapıdır. Bu kompleks yapı, Darwinizm'e göre hayali evrim ağacının, alt dallarında bulunan balıklarda daha basit yapıda olmalı, sonraki omurgalılarda ise daha evrimleşmiş olmalıdır. Ama gerçekler bunun tam aksidir:

Omurgalıların hayali evrim ağacında aşağılarda yer alan balıklarda, omurga daha gelişmiş durumdadır. Amerikan Doğa Tarihi Müzesi Paleontoloji bölümünden John G. Maisey bu gerçeği şöyle ifade eder:

> Evrimsel merdivenimizde aşağıya doğru indiğimizde çene yapısı daha az yerine daha çok kompleks bir hal alır ve balıklarda çene gerçekten de ayrıntılıdır.[171]

Bu konuda başka bir önemli örnek de, soyu tükenmiş bir eklembacaklı olan trilobitin gözüdür. En eski hayvanlardan birinin bedeninde bulunan bu organın kompleksliğine sonraki hiçbir eklembacaklı erişememiştir. Bu durum sadece trilobite has da değildir. Hiçbir canlı soyu, Darwinizm'in varsaydığı gibi bir gelişim şeklini kanıtlayacak fosil kanıtlara sahip değildir. Stephen J. Gould bu konuda şunları yazmıştır:

> İlk trilobitlerin gözlerindeki komplekslik ve görüş keskinliğine sonraki hiçbir arthropod ulaşabilmiş değildir... Yaşamın tarihinde açık bir gelişim yönü bulmadaki başarısızlığı, fosil kaydının en şaşırtıcı gerçeği olarak görüyorum.[172]

Fosil kayıtları, paleontologlara devamlı olarak, Darwin'in teorisinin bilimsel gerçeklerle ne denli büyük bir çelişki ortaya koyduğunu öğretmiştir. Harvard Üniversitesi Evrimsel biyoloğu Dr. Ernst Mayr'ın itiraf ettiği gibi:

> Paleontologlar, uzun süredir Darwin'in küçük aşamalarla değişim şartının, paleontolojinin bulguları ile çeliştiğinin farkında.[173]

Yukarıdaki ifadelerden de anlaşıldığı gibi yaşam formlarının doğa tarihi, Darwinizm'le asla açıklanamamaktadır. Kambriyen patlamasında sergilenen komplekslik, zaten son derece ileri seviyededir. Sonraki dönemlerde de canlılar, basitten komplekse doğru gelişmemiş, Yüce Allah onları ilk yarattığından beri aynen korunmuşlardır.

Hayali Evrim Mekanizmaları İflas Etmiştir

Darwin, genetik varyasyon ve doğal seleksiyonu, hayali evrim sürecinin mekanizmaları olarak önerdiğinde yaşamın basit temellere dayandığını varsaymış, içinde bulunduğu dönemin ilkel bilimsel ortamında, hücredeki kompleksliğin boyutlarını tahmin dahi edememişti. Ancak moleküler biyoloji alanında 20. yüzyılın ikinci yarısında yaşanan gelişmeler, hücrenin kompleks yapısını aydınlattı. Hücrede en ileri teknolojilerle dahi taklit edilemeyen kompleksliklar bulunduğu, yaşamın en temel seviyede dahi tesadüf iddiasını reddettiği ortaya çıktı. Bu, doğal seleksiyon yoluyla evrimleşme iddiasını tamamen ortadan kaldırıyordu. Biyokimya profesörü Garret Vanderkooi bu süreci şöyle açıklar:

> Geçmişte evrimciler, yaşamın kökeni probleminin, biyokimya isimli yeni bilim tarafından çözüleceğinden emindiler. Oysa umduklarının tam aksi oldu. Canlı maddenin kimyasal yapısı ve organizasyonu hakkında öğrenilenler arttıkça, bunların daha alt formlardan doğal süreçlerle nasıl gelişmiş olabileceği konusunda spekülasyon yapmak zorlaştı. Bilimsel bir bakış açısından, **evrim Darwin'in gününde makul bir hipotez olmuş olabilir ancak şimdi artık, moleküler biyolojideki gelişmeler nedeniyle tamamen savunulmaz hale geldi.**[174]

Doğal seleksiyon ve mutasyon ikilisinin, hayali evrimin hiçbir şekilde sebebi olmadıklarının anlaşılmasında, bir koldan moleküler biyoloji alanındaki bu gelişmeler, diğer bir koldan da Kambriyen patlamasıyla ilgili anlayışın ilerlemesi temel rol oynadı. Kambriyen patlamasıyla ilgili gerçeklerin ortaya çıkmaya başladığı 1980'li yıllara gelmeden çok önce, moleküler biyoloji, mutasyon ve doğal seleksiyonun evrimleştirici hiçbir gücü olmadığını ortaya çıkarmıştı. Darwinistler, canlılar alemindeki genetik varyasyonun hayali evrimsel mekanizmasının, mutasyonlar olduğunu iddia etmişler, ancak bunların organizma üzerindeki etkisinin daima yıkıcı olduğu ortaya çıkmıştı.

Kısaca hatırlayacak olursak, mutasyonlar genlerdeki nükleotid diziliminde meydana gelen rastlantısal değişimlerdir. Bir canlının bedeni, DNA'sındaki genetik plana göre inşa edilir. Bu plan ise DNA üzerinde sıralanan nükleotidlerle kodlanmıştır. Canlıların DNA'ları ciltler dolusu ansiklopedik bilgi içerir. Her bir proteinin yapısı, çok özel bir nükleotid dizilimine dayalıdır ve bir hücrede on binlerce protein bulunur. Rastlantısal değişimlerden ibaret olan mutasyonların böyle yüklü miktarda genetik bilgiyi meydana getirebilecek hiçbir kapasitesi bulunmamaktadır. Fransız Bilimler Akademisi'nin eski başkanı Pierre Paul Grassé'nin mutasyonlar hakkında yaptığı yorum, bu noktada oldukça açıklayıcıdır. Grassé, mutasyonları **"yazılı bir metnin kopyalanması sırasında yapılan harf hataları"**na benzetmiştir. Ve harf hatası gibi mutasyonlar da bilgi oluşturmaz, aksine var olan bilgiyi bozar. Grassé bu olguyu şöyle açıklamıştır:

> Mutasyonlar, zaman içinde son derece düzensiz biçimde meydana gelirler. Birbirlerini tamamlayıcı bir özellikleri yoktur ve birbirini izleyen nesiller üzerinde, belirli bir yöne doğru birikmiş bir etkileri olmaz. Zaten var olan yapıyı değiştirirler, ama bunu tamamen düzensiz bir biçimde yaparlar... Bir canlı vücudunda çok küçük bile olsa, bir düzensizlik oluştuğunda ise, bunun sonucu ölüm olur. Yaşam olgusu ile anarşi (düzensizlik) arasında hiçbir olası uzlaşma yoktur. [175]

İşte bu nedenle, yine Grassé'nin ifadesiyle "mutasyonlar ne kadar çok sayıda olursa olsunlar, herhangi bir evrim meydana getirmezler." [176]

Grassé bunları 1977 yılında yayınladığı kitabında ilan ediyordu. O dönemde doğal seleksiyonun da hiçbir şekilde canlıları evrimleştirici bir mekanizma olmadığı gayet iyi biliniyordu. Örneğin İngiltere Doğa Tarihi Müzesi baş paleontoloğu Colin Patterson, 1982 yılında şunları söylüyordu:

> Hiç kimse doğal seleksiyon mekanizmalarıyla yeni bir tür üretememiştir. Hiç kimse böyle bir şeyin yakınına bile yaklaşamamıştır. Bugün neo-Darwinizm'in en çok tartışılan konusu da budur. [177]

Kısacası 1980'li yıllarda Darwinizm'in doğal seleksiyon ve rastgele mutasyon mekanizmaları, hiçbir işlev veya faydaları olmadığı halde, alternatifleri bulunmadığı için dükkanda sergilenen hurda antikalar gibiydiler.

Bu dönemde Burgess Shale ile ilgili gerçeklerin ortaya çıkması ve sonra yeni Kambriyen yataklarının bulunması, Darwinizm aleyhinde yeni bir veri dalgasının kaynağı oldu. Moleküler biyolojinin bulgularıyla sarsılan Darwinizm dünyası, bu defa paleontolojinin açtığı ateş altındaydı. Kambriyen patlamasında hayvanlar zaten çok kompleks yapılarla ortaya çıkmıştı. Günümüzün tüm filumları o dönemde ortaya çıkmıştı. Bunların sayısı günümüze kadar artmamış, azalmıştı. Filumlar, türlerden daha önce çeşitlenmişti. Kambriyen patlamasının bu gerçekleri, doğa tarihiyle ilgili Darwinist yorumların geçersizliğini kesin olarak ortaya koydu.

Ancak 1990'larda anlaşılan bir başka Kambriyen gerçeği vardı ki, Darwinizm'i bir başka yerden, mekanizmalardan vurdu. Bu, hassas zirkon tarihlendirmeleriyle pekişen "az zamana karşın çok komplekslik" paradoksuydu. Hayvanlar aleminin tüm filumları, sadece beş milyon yıllık bir sürede ortaya çıkmıştı. Hatta James Valentine, brachiopoda filumunun ortaya çıkışının 5 milyon yıldan çok daha az, muhtemelen 1 milyondan da az bir sürede tamamlanmış olabileceğini tahmin ediyordu.[178] Valentine'ın bazı durumlarda sadece birkaç yüz bin yıllık sürelerden söz ettiği dahi oluyordu.[179]

Prekambriyen'de tek hücreliler ve hiçbir kompleks organa sahip olmayan Ediacaran canlıları vardı. Bunlar üç tane filum yapıyordu. Bunlara, günümüzden 530 milyon ila 525 milyon yıl önceki beş milyon yıllık dönemde, 45'in üzerinde filum eklendi. Sadece beş milyon yılda, daha önce hiçbir örneği bulunmayan göz, anten, bacak, mide, gibi organlar; bağışıklık sistemleri, sinir sistemleri, fizyolojik sistemler, gelişimsel sistemler, ve kompleks ekosistemler eklendi. Üstelik bu, tek bir lokal alanda değil, dünya çapında görülen bir yayılımdı. Darwin, geniş çaplı tesadüfi değişimlerin kompleks sistemlerdeki yıkıcı etkisini bildiğinden, sadece çok küçük değişimlere izin vermiş, hayali evrim sürecini, yeni türleri ancak çok uzun zamanlarda, dünyanın tarihinin büyük kısmında üretebilecek gibi kurgulamıştı. Dünya tarihinin yaklaşık binde biri kadar olan bir zaman diliminde hayvanlar aleminin tüm filumlarının aniden kurulması, doğal seleksiyon ve mutasyonların bu ağır işleyişiyle izah edilebilecek bir durum değildi.

Darwinistler, mutasyonların henüz tek bir yeni protein ortaya çıkarmadığını, bunların genetik bilgi üzerindeki etkisinin daima yıkıcı olduğunu gayet iyi biliyorlardı. Yaşamın kompleksliği alanında elde edilen bulgular, mutasyon senaryosunu savunmayı gitgide zorlaştırdı. Kambriyen patlaması buna bir de zaman problemini ekledi. 5 milyon yıla indirgenen patlama süresi, kıskacı daha da daralttı. Doğal seleksiyon mekanizmasının herhangi bir evrim sağlayamayacağı zaten anlaşılmıştı. Şimdi ise, Kambriyen patlamasındaki genetik bilgi artışının mutasyonlarla gerçekleşmesinin, matematiksel bir imkansızlık olduğu ortaya çıkmış oluyordu. Yani evrimin hayali mekanizmalarıyla evrim senaryosu, bir aldatmacadan ibaretti.

Japon bilim adamı Susumo Ohno, *Proceedings of the National Academy of Sciences* dergisinde, Kambriyen patlamasının, mutasyon senaryosunu geçersiz kıldığını şöyle açıklıyordu:

> Rastgele meydana gelen mutasyon oranının yılda, baz çifti başına 10-9 olduğunu varsayarak ve doğal seleksiyonun negatif etkilerini de göz önünde bulundurarak, DNA baz dizilerinde %1'lik bir değişiklik olabilmesi için 10 milyon yıla ihtiyaç vardır. Evrimsel zamanda ise 6-10 milyon yıl göz kırpması kadar kısadır. Hayvanlar aleminin neredeyse tüm filumlarının aniden ortaya çıkışını gösteren Kambriyen patlamasının 6-10 milyon yıllık bir zaman arasında meydana gelmesinin ise kesinlikle genlerdeki mutasyonlara bağlı değişimlerle açıklanması mümkün değildir.[180]

Günümüzde hiçbir evrimci, Kambriyen patlamasının Darwinizm'in doğal seleksiyon-mutasyon ikilisiyle açıklanabilir olduğunu iddia etmemektedir. Aksine, evrimci uzmanlar Kambriyen patlamasıyla ilgili bulgular karşısında Darwinizm'in mekanizmalarının geçersizliğini açıkça ifade etmektedirler. Modern bilim, bu mekanizmaların geçerliliğinin bulunmadığını açıkça ortaya koymuştur. Bunlardan hala medet ummaya çalışan Darwinistler, Kambriyen patlaması karşısında gerçek bir acizlik durumu yaşamaktadırlar. Evrimcilerin tüm çabası, karanlıklar içinde çırpınmaktan ibarettir.

Yüce Allah Enam Suresi'ndeki bir ayette şöyle bildirir:

> **Bizim ayetlerimizi yalan sayanlar karanlıklar içinde sağırdırlar, dilsizdirler. Allah, kimi dilerse onu şaşırtıp-saptırır, kimi dilerse de onu dosdoğru yol üzerinde kılar. (Enam Suresi, 39)**

Evrim Bir Aldatmacadır, Kambriyen Patlaması Bunu Açıkça İlan Eder

> Bir kişi, küçük veya büyük herhangi bir hayvan veya bitki grubunu rastgele bir şekilde seçsin. Daha sonra bir kütüphaneye gitsin. Gösterdiği büyük sabır sonucunda yetenekli bir yazarın bu formun evrimsel bir kökeninin bilinmediğine dair ifadesini bulacaktır.[181]

Evrim teorisinin temeli tümüyle ideolojik bir inanca dayanır. Yaratılış gerçeğine itiraz olarak ortaya atılmıştır ve dünya çapında her ne kadar spekülasyonlarla yaygınlaştırılsa da, zamanla teorinin gerçeklere dayanmadığı, bilimsel delillerle desteklenmediği anlaşılmıştır. İşte bu nedenle Darwinistler, bu ideolojik inancı ayakta tutabilmek, insanlara teorinin doğru olduğu izlenimi verip onları yanıltabilmek için sahtekarlıklara başvururlar. Evrim teorisinin tarihi, sahte fosillerin birbirine yapıştırılıp sergilendiği, dinozor fosillerine tüy eklendiği, tek bir diş fosilinden hayali ara geçiş canlılarının rekonstrüksiyonlarının çizildiği, sahte at serilerinin oluşturulduğu ve sahte embriyo çizimlerinin yapıldığı sayısız sahtekarlık örneği ile doludur.

Ancak Kambriyen patlaması ile ortaya çıkan olağanüstü canlı yaşamı, evrimcilerin her türlü spekülasyonunu ve sahtekarlığını ortadan kaldıracak kadar büyük bir olaydır. Tüm deliller öylesine belirgin, öylesine fazla sayıda ve öylesine mükemmel haldedir ki, evrimcilerin bu gerçeği örtbas edebilecekleri, fosil kayıtlarındaki eksiklikleri delil gösterebilecekleri bir durum oluşamamaktadır. Kambriyen patlamasına uzun yıllardır açıklama getirmeye çalışan ve bu uğurda Hox genleri gibi başarısız bir teori ortaya atan evrimci James Valentine ve Douglas Erwin, bunu açıklıkla itiraf etmişlerdir:

> Şu anda elimizde bulunan Kambriyen kayalıkları (elimizde oldukça fazla vardır), aynı zaman aralığındaki benzer tortul bölgeler kadar tamamlanmış durumdadır. Patlama gerçektir. Bu, fosil kayıtlarındaki eksiklerle örtülemeyecek kadar büyüktür.[182]

Aslında, canlıların evrim geçirmemiş olduklarının evrimciler de farkındadırlar. Dolayısıyla sahte bir teoriyi ayakta tutabilmek için insanlara sahte deliller sunmaları, insanları aldatmaları gerekmektedir. Bunu o kadar yaygın şekilde yaparlar ki, evrimi yalanlayan her yeni bulgunun etkisini, sahte delillerle ortadan kaldırmaya çalışırlar. Ancak Kambriyen patlamasına benzer olağanüstü gerçekler karşısında bocalarlar ve bu konuda aldatmaya dayalı sahte deliller, gerçek dışı iddialar bile öne süremezler.

Kambriyen Gerçeği Darwinizm'in Dogmatizmini Yeniden Gözler Önüne Sermiştir

Kambriyen patlaması, Darwinizm'e olan bağlılığı ile bilinen *Scientific American* dergisinde yayınlanmış bir makalede, "evrim biyolojisinin en derin paradoksu" olarak nitelendirilmiştir.[183] Kambriyen patlaması, evrimcilerin bakış açılarını oturttukları temel varsayımların tümünü geçersiz kılmıştır. (Basitten komplekse gelişim, ara-form iddiası, önce türlerin çeşitleneceği iddiası ve mekanizmalarla ilgili varsayım vs.). Diğer yandan Darwinistler teorilerini bir dogma, doğanın bir kanunu olarak benimsemişlerdir. Bu körü körüne inançları sebebiyle kanıtlarla teorinin çeliştiği yerde teoriyi değil, daima kanıtları sorgulamayı alışkanlık haline getirmişlerdir.

Körü kürüne benimsedikleri evrim teorisi, dünya görüşlerini öylesine ele geçirmiştir ki, bu düşünceyle ilgili en küçük şüphe duygusuna kapılmaları dahi neredeyse imkansız olmaktadır. Durum öylesine vahimdir ki, Darwinizm hakkında şüpheyle baktıkları tek şey, Darwinist teoriye şüpheyle bakanlardır!

Bilim tarihçisi Margorie Grene, Darwinistlerin bu kapalı zihin yapısını şöyle ifade etmiştir:

> Darwinizm, bir bilim dinidir ve insanların zihnini ele geçirmektedir... Değiştirilmiş ama karakteristik olarak hala Darwinci olan teori, yandaşlarınca dinsel bir ihtirasla vaaz edilen bir Ortodoksluk haline gelmiştir ve teorinin yandaşları görüşlerinden, sadece bilimsel inançta ermiş olmayan, birkaç bozguncunun şüphe duyduğunu düşünmektedirler.[184]

İşte Darwinistler, Kambriyen patlaması gibi tüm yönleriyle evrimin anti-tezini haykıran bir olayı ele alırken dahi bu kapalı zihin yapısını korumakta, körü körüne inançlarını asla sorgulamamaktadırlar. Kambriyen patlaması bilimsel bir gerçektir. Dolayısıyla bunun sonuçlarını kabullenmeyi reddeden bir anlayış, gerçekçilikten tamamen uzak ve dogmatiktir. Bu anlayışın Darwinistleri, bilim dışı davranışlara itmesi de kaçınılmaz olmaktadır.

Kuşkusuz bunların başında Walcott'un kanıtları örtbas edişi gelmektedir. Walcott, akademik açıdan bilgili ve yetenekli bir bilim adamıydı. 27 yıl hizmet ettiği Amerikan Jeoloji Araştırmaları'nın 12 yıl boyunca başkanı olarak çalışmıştı. Daha sonra Amerika'nın en köklü ve saygın bilimsel kurumlarından Smithsonian Institution'ın tam 20 yıl boyunca yöneticiliğini yürütmüştü. Üstelik Ulusal Bilimler Akademisi'nin başkanlığına kadar yükselmişti. Bu kariyeri onu Amerikan tarihinin en önemli bilimsel simalarından biri yapıyordu.

Ama tüm bilgi ve tecrübesine rağmen, Burgess Shale'deki fosillere karşı eşi güç bulunur bir körlük sergilemişti. Birçok Burgess Shale canlısı bilim için, yepyeni filumların varlığını haber veriyordu. Bunları yeni filumlarda ele almak, bilinen filumlara başkalarını eklemenin gerektiği, gün gibi ortadaydı. Ama Walcott, paleontologlar tarafından "yaşam tarihinde en göze çarpan ve kafa karıştıran olay"[185] olarak anılan Kambriyen patlamasını görmezden geldi. Yeni filumlar isimlendirmek yerine, fosilleri var olan filumların kalıbına uydurmaya çalıştı. Bu son derece yüzeysel, bir o kadar da zorlama bir yorumdu. Paleontoloji dünyası, Walcott'un yorumlarının ne denli çürük ve çarpık olduğunu, Morris ve ekibinin çalışmalarının yanı sıra, Harvard

Üniversitesi'nden paleontolog Stephen J. Gould'un ödüllü kitabı *Wonderful Life* (Harika Yaşam - 1989) sayesinde anladı. Walcott'un not ve fotoğraflarını birer birer inceleyen Gould, bu kitabında onu yoğun olarak eleştirdi. Burgess Shale'deki olağanüstü duruma karşı Darwinist ön yargıları sebebiyle körleştiğini yazdı. Walcott, Darwinist senaryoya saplantılı bağlılığı sebebiyle gözünün önündeki gerçekleri değil, zihninde yaşattığı hikayeyi anlatmıştı.

Aslında Walcott sadece bir başlangıçtı. Günümüz evrimci bilim adamları da Kambriyen patlaması karşısında gösterdikleri performansla bu bilimsellikten uzak tutumu sürdürdüler. Darwinistlerin bu dogmatizmi, Kambriyen patlamasının süresini sadece beş milyon yıla indirgeyen zirkon tarihlendirmeleri karşısında bile değişmemişti.

Darwinistler akıl, bilim ve mantığın gerektirdiği çok kolay bir şeyi, bu çok güçlü kanıtları takip edip sonuçlarını kabullenme işini başaramamaktadırlar. Konu kendi dünya görüşleri olunca bilimsel şüpheciliği hemen bir yana bırakmaktadırlar.

"Bilimde şüphecilik esastır" mantığı, bilimsel ilerlemenin ancak şüphecilik üzerine gerçekleşebileceği üzerine kurulmuş bir felsefedir. Eğer bilimde şüphecilik esassa, Darwinistlerin, tesadüflerin her şeyi meydana getirdiğine inandıkları gibi, her şeyi Allah'ın yarattığına da ihtimal vermeleri gerekir. Madem bilimde şüphecilik gerekiyor, bu durumda canlı varlıkları Allah'ın yarattığına %50 ihtimal vermeleri gerekir. Ama ısrarla bundan kaçındıkları görülmektedir. Darwinistler Kambriyen patlamasıyla ilgili evrimsel kökenleri en baştan varsaymaktadırlar çünkü özel yaratılış ihtimalini en baştan reddetmektedirler. Ve bunca araştırma ve zahmet sonucunda, Kambriyen patlaması hakkında edinilen bilgilerin ortaya koyduğu yaratılış gerçeği sonucunu, ısrarla gözardı etmektedirler. Bilim onlara "açıklama" verdiği halde onlar, "görmezlikten gelmeyi" tercih etmektedirler. Tüm bunlar Darwinizm'in, ne denli körü körüne bir inanç olduğunun bir göstergesidir.

Kambriyen Canlıları Birer Yaratılış Harikasıdır

Şimdiye kadar Kambriyen ile ilgili olarak anlatılanlar şunu açıkça göstermektedir: Canlılar, Kambriyen kayalıklarında, bundan yaklaşık 530 milyon yıl önce, hiçbir ataları olmadan, hiçbir şekilde birbirlerinden evrimleşmeden, oldukları halleriyle aniden ve kusursuzca var olmuşlardır. İsveçli bilim adamı Dr. Jan Bergstrom'un belirttiği gibi, "Kambriyen geçişi bir evrim değil, bir devrimdir."[186]

Bunun gösterdiği gerçek şudur: Bundan 530 milyon yıl önce, yeryüzünde bir yaratılış mucizesi sergilenmiştir. Birbirinden farklı 50 filumun içerdiği birbirinden farklı binlerce türün sayısız bireyi, gözleri, sinir sistemleri, solungaçları, avlarına ulaşabilecekleri uzantıları, yürüyecek ayakları, muhteşem kabukları ve bunun gibi yüzlerce özellikleriyle birlikte yoktan var edilmişlerdir. Bu canlıların yapıları, kusursuz birer yaratılış harikasıdır, olağanüstü detayların milyonlarca yıl önce sergilendiği benzersiz bir sanat eseridir. Bu eserin sahibi, bu canlıların tümünün Yaratıcısı, alemlerin Rabbi olan Yüce Allah'tır. O bir şeyi dilediği an, onun için emri yalnızca "Ol" demesidir. İşte evrimcilerin yıllardır yanıldıkları ve anlamak istemedikleri gerçek budur. Bu gerçeğin farkına varamadıkça, olmayan ara geçiş formlarını aramaya devam edecek, sahtekarlıklarla insanları aldatmayı sürdürecek ve boş bir hayalin peşinden koşmak için tüm ömürlerini harcayacaklardır.

Gökleri ve yeri (bir örnek edinmeksizin) yaratandır. O, bir işin olmasına karar verirse, ona yalnızca "Ol" der, o da hemen oluverir. (Bakara Suresi, 117)

Yeryüzünde tüm canlılarda hakim olan mükemmelliğin, bundan 530 milyon yıl önce, kusursuz bir şekilde aniden ortaya çıkması, Allah'ın bir mucizesidir. Kambriyen patlaması, öylesine büyük, öylesine şaşırtıcı ve olağanüstü bir olaydır ki, evrimciler istedikleri kadar açıklama getirmeye çalışsınlar, anlamak için aradan yüzlerce yılın geçmesini beklesinler, yıllarca araştırma yapsınlar, burada sergilenmiş olan yaratılış gerçeğini görmemekte ısrar ettikçe, hiçbir sonuç alamayacaklardır. Milyonlarca yıl önce sergilenmiş olan bu büyük olay karşısında evrimcilerin çaresizliğini, İsveçli evrimci paleontolog Stefan Bengtson şu şekilde ifade eder:

> Eğer yaşamın tarihinde insanın oluşumu hikayesine benzeyen herhangi bir olay varsa, bu da çok hücreli organizmaların (...) baş aktörler olarak ortaya çıktığı deniz yaşamının ani çeşitliliğidir. Darwin için kafa karıştırıcı (ve utandırıcı)dır ki, bu olay bizleri hala şaşırtmakta ve kendi kendine kopyalanma ve çok hücreli canlıların kökeninin keşfedilmesiyle eşit seviyede büyük bir biyolojik devrim olarak durmaktadır. Hayvan filumları, kendi soylarının en modern özellikleriyle, Prekambriyen sislerinin içinden aniden ortaya çıkmıştır.[187]

Harvard Üniversitesi'nden evrimci paleontolog Dr. George Gaylord Simpson'un "yaşam tarihinin en büyük gizemi"[188] olarak tanımladığı Kambriyen patlaması, aslında Allah'ın yüceliğini, büyüklüğünü, eşsiz yaratma sanatını sergileyen örneklerden yalnızca biridir. Evreni, galaksileri, bunların olağanüstü dengelerini, Dünya üzerinde yaşamı, bildiğimiz veya bilmediğimiz birbirinden çeşitli canlıları, bunların yaşam şekillerini, insanı, yaşamış ve yaşayan her insanın kaderini, her birinin sahip olduğu tek bir DNA'da görev alan tek bir enzimi, yeryüzündeki milyarlarca ağaçtan sadece bir tanesinin üzerinden düşen tek bir yaprağı, bu yaprağın üzerindeki tek bir mikroorganizmayı, bu mikroorganizmanın fotosentez yapan organellerini yaratan, bunların tümünü bilen, bunları her an kontrolü altında tutan Allah'tır. Bütün bunları durmaksızın yaratan, gizliyi, gizlinin gizlisini bilen Yüce Allah için, kuşkusuz dilediği bir zamanda, tek bir an içinde birbirinden çeşitli sayısız canlıyı yaratmak çok kolaydır.

Kambriyen patlaması, evrimcilerin beklenmedik bir zamanda beklenmedik bir şekilde karşılaştıkları biyolojik bir patlama olması nedeniyle "en büyük gizem" olarak nitelendirilmektedir. Oysa aslında evrimciler için yeryüzüne şu anda hakim olan, benzersiz, kusursuz, olağanüstü derecede kompleks ve hayranlık uyandırıcı bir yaşamın varlığı, gizemlerin en büyüğüdür. Evrimciler, sanki şu anda var olan müthiş canlı çeşitliliğini açıklayabilmişler gibi, Kambriyen patlamasını en büyük sorunlarıymış gibi göstermeye çalışırlar. Kambriyen patlaması, gerçekten de bir evrimci için açıklanması imkansız büyük bir sorun, büyük bir sırdır. Ama onlar için asıl büyük sorun, kendi bedenlerine her baktıklarında, bir canlıyı her incelediklerinde, tek bir hücrenin sahip olduğu komplekslikle ilgili aldıkları her yeni bilgide, sürekli olarak artmaktadır:

> **O, gökleri dayanak olmaksızın yaratmıştır, bunu görmektesiniz. Arzda da, sizi sarsıntıya uğratır diye sarsılmaz dağlar bıraktı ve orada her canlıdan türetip yayıverdi. Biz gökten su indirdik, böylelikle orada her güzel olan çiftten bir bitki bitirdik. Bu, Allah'ın yaratmasıdır. Şu halde, O'nun dışında olanların yarattıklarını Bana gösterin. Hayır, zulmedenler, açıkça bir sapıklık içindedirler. (Lokman Suresi, 10-11)**

SONUÇ

Her varlığı yoktan yaratan, ona bir kader belirleyen, ona bir yaşam şekli sunan, rızık veren, ona nimetler bahşeden, onu her an, hiç durmaksızın Kendi kontrolünde tutan Allah'tır. Olağanüstü hücre sistemi, kusursuz anatomik, fiziksel ve moleküler yapısı ile bir insanın, muhteşem korunaklı yapısı ile bir kaplumbağanın, durduğu yerde zahmetsizce üreyip çoğalan bir bitkinin, benzerine asla ulaşılamayan hayranlık uyandırıcı kokusu ile bir çiçeğin, içine her türlü vitamin ve mineralin depolandığı, kusursuz muhafazası, göz alıcı rengi ve olağanüstü tadı ile bir meyvenin varlığı bu gerçeğin açık birer delilidir. Hiç durmadan dönmesine rağmen üzerinde sorunsuz yaşadığımız Dünya, sayısız korunaklı sistemi ile atmosfer, dev yıldızlarla donatılmış dev galaksiler, bunların arasındaki dev kuvvetler, bütün bunlar içinde yaşamın varlığını sağlayan sayısız sebebin bizler için bir araya getirilişi, Allah'ın Yüce kudretini anlamak için başlıbaşına yeterlidir. Allah, varlığı ile her yeri kuşatmıştır. O, tüm varlıkların hakimidir. Allah, yerde ve gökte olanların tümünü, bundan milyonlarca yıl önce var olanları da, gelecekte var olacakları da bilen, onları yaratandır. Her varlık O'na boyun eğmiştir, O'nun dilediği şekilde yaşar, O'nun emrettiği şeyi yapar. Allah ayetinde şöyle buyurur:

Peki onlar, Allah'ın dininden başka bir din mi arıyorlar? Oysa göklerde ve yerde her ne varsa -istese de, istemese de- O'na teslim olmuştur ve O'na döndürülmektedirler. (Al-i İmran Suresi, 83)

Fakat bazı insanlar için bu gerçekler yeterli değildir. Onlar, yeryüzünün her milimetrekaresinde büyük bir ihtişamla var olan olağanüstülüğü görmezden gelirler. Kendilerine, Allah'ın varlığına dair sunulmuş olan delillere yüz çevirirler. Peki acaba neden bunu yaparlar? Açıkça var olan sayısız yaratılış deliline rağmen acaba neden inanmazlar? Acaba neden akıl dışı iddialara bağlanır ve bunlara delil aramaya kalkışırlar? Acaba neden karşılarında açık gerçekler dururken, hiçbir şekilde sonuca ulaşmayacak sahte bir inancın peşine düşerler?

Cevap açıktır: Onlar, Allah inancı ile mücadele halindedirler.

O'nun Yüce kudretini ve büyüklüğünü kabul etmek istemezler.

Onlar Allah'a karşı büyüklenenlerdir.

Bu kitap ile sunulmuş olan deliller, bu tutumlarında ısrarcı olan bir takım evrim savunucularının yanılgılarını ortaya çıkarmak, onların Allah'ın mutlak varlığına karşı sürdürdükleri mücadeleyi tersine çevirmek içindir. Bu kitapta, Allah'ın varlığına karşı inkarda ısrarlı olanların, neredeyse tüm iddialarını ve tüm dayanaklarını ortadan kaldıran bir delil sunulmuştur. Kambriyen patlaması, evrimin iddialarını toprağın ta derinliklerine gömmüştür. Evrimciler teorilerini ne kadar kurtarmaya çalışsalar da bir sonuç elde edememekte, her yeni bilimsel gelişme bu gerçeği bir kere daha teyid etmektedir. Bu kişilerin yapamadıkları şey, evrimin olmadığını açıkça itiraf edip yaratılış gerçeğini kabul etmektir. Bunu yapamamalarının tek sebebi ise, Allah'a karşı büyüklenmelerinden başka bir şey değildir. Allah, ayetinde bu gerçeği haber vermiştir.

Şüphesiz, kendilerine gelmiş bulunan hiçbir delil olmaksızın, Allah'ın ayetleri konusunda mücadele edenlere gelince; onların göğüslerinde kendisine ulaşamayacakları bir büyüklük (isteğin)den başkası yoktur. Artık sen Allah'a sığın. Şüphesiz O hakkıyla işiten, hakkıyla görendir. (Mümin Suresi, 56)

Bu insanların farkında olmadıkları bir gerçek vardır: Allah, tüm alemlerin sahibidir. O, en yüce ve en büyüktür. İnsanın kendi büyüklük iddiası, yalnızca kendisini aldatır. İnsan, Allah'ın kendisine vermiş olduğu kadar bilgi ve yeteneğe sahip, ancak O'nun kendisine öğrettiklerini yapıp uygulayabilen, O'nun belirlediği kadere göre yaşayan bir varlıktır. Allah'ın sonsuz aklı, sonsuz ilmi ve sonsuz gücü karşısında son derece aciz ve güçsüzdür. Kuşkusuz Allah için, şu an yeryüzünde var olan canlıların tümünü, evreni, gezegenleri ve daha nicesini, dilediği zaman yok edip dilediği zaman tekrar yaratmak çok kolaydır. Elbette Allah, evrimcilerin hayretle izleyip inceledikleri Kambriyen patlamasını, dilediği an dilediği şekilde tekrar var edebilir.

Bu, evrimcilerin görmezden geldikleri, anlamak istemedikleri çok açık bir gerçektir. Yapılması gereken şey, insanın Allah'a karşı aciz bir varlık olduğunu kabul etmesi, tüm varlıkların Allah'ın eseri olduğu gerçeğine gözlerini açması ve Allah'ın yüceliğini takdir etmesidir. Yıllarca sahte bir teorinin peşinden koşmuş olmak, bu gerçeği görüp anlamak için bir engel değildir. Bir bilim adamı yıllarca yanlış bir yol izlemiş olabilir, ama bilimin evrim teorisinin sahteliğini göstermesi karşısında fikrini değiştirebilir. Eğer evrimi sadece ispatlanmayı bekleyen bir teori olarak görüyorsa, bu şekilde yapması gerekir. Çünkü bilim, evrimi ispatlamamış aksine geçersiz kılmıştır. Teori başarısızdır. Ve Kambriyen patlaması gerçeği, bunu en açık şekilde ortaya çıkaran delillerden biridir.

Evrim Aldatmacası

Darwinizm, yani evrim teorisi, Yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok açık bir düzen bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle ve evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını ortaya koyan 350 milyona yakın fosilin bulunmasıyla çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini Yaratılış gerçeğiyle açıklamaktadırlar.

Evrim teorisinin çöküşünü ve Yaratılış'ın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan pagan bir öğreti olmakla birlikte, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine kendince karşı çıkıyordu. Darwin'in yanılgılarına göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce dünyada hayali şekilde tesadüfen ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, Yaratılış'ı cahilce reddettiği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde kör tesadüflerin ürünü olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı. Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti: **"Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür."** (Sidney Fox, Klaus Dose, *Molecular Evolution and The Origin of Life*, New York: Marcel Dekker, 1977, s. 2.)

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı:

> **"Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır."** (Alexander I. Oparin, *Origin of Life*, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s. 196.)

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi.

O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı. ("New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", *Bulletin of the American Meteorological Society*, c. 63, Kasım 1982, s. 1328-1330)

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti. (Stanley Miller, *Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules*, 1986, s. 7.)

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci *Earth* dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

> Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı? (Jeffrey Bada, *Earth,* Şubat 1998, s. 40.)

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrimcilerin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmelerinin başlıca nedeni, Darwinistlerin en basit zannettikleri canlı yapıların bile olağanüstü derecede kompleks özelliklere sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha komplekstir. Öyle ki, bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre, hatta hücreye ait tek bir protein bile üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Ancak bunu detaylarıyla açıklamaya bile gerek yoktur. Evrimciler daha hücre aşamasına gelmeden çıkmaza girerler. Çünkü hücrenin yapı taşlarından biri olan proteinlerin tek bir tanesinin dahi tesadüfen meydana gelmesi ihtimali matematiksel olarak "0"dır.

Bunun nedenlerinden başlıcası bir proteinin oluşması için başka proteinlerin varlığının gerekmesidir ki bu, bir proteinin tesadüfen oluşma ihtimalini tamamen ortadan kaldırır. Dolayısıyla tek başına bu gerçek bile

evrimcilerin tesadüf iddiasını en baştan yok etmek için yeterlidir. Konunun önemi açısından özetle açıklayacak olursak,

1. Enzimler olmadan protein sentezlenemez ve enzimler de birer proteindir.

2. Tek bir proteinin sentezlenmesi için 100'e yakın proteinin hazır bulunması gerekmektedir. Dolayısıyla proteinlerin varlığı için proteinler gerekir.

3. Proteinleri sentezleyen enzimleri DNA üretir. DNA olmadan protein sentezlenemez. Dolayısıyla proteinlerin oluşabilmesi için DNA da gerekir.

4. Protein sentezleme işleminde hücredeki tüm organellerin önemli görevleri vardır. Yani proteinlerin oluşabilmesi için, eksiksiz ve tam işleyen bir hücrenin tüm organelleri ile var olması gerekmektedir.

Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, *Scientific American* dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

> Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır. (Leslie E. Orgel, *The Origin of Life on Earth*, Scientific American, c. 271, Ekim 1994, s. 78.)

Kuşkusuz eğer hayatın kör tesadüfler neticesinde kendi kendine ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın yaratıldığını kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı Yaratılış'ı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır.

Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: *Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...*

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden

oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve *Türlerin Kökeni* adlı kitabında **"Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz"** demek zorunda kalmıştı. (Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 184.)

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin *Türlerin Kökeni* adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti. *(B. G. Ranganathan, Origins?, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988.)*

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20.yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi. Bugün de hala bilimsel olarak geçersiz olduğunu bilmelerine rağmen, Darwinistlerin savunduğu model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: **Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.**

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi bir tesadüfi etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

> Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem

> bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir. (Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 179.)

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisinin bilim dışı iddiasına göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu hayali varlıklara "ara-geçiş formu" adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu garip canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde bunu şöyle açıklamıştır:

> Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir. (Charles Darwin, *The Origin of Species*, s. 172, 280.)

Ancak bu satırları yazan Darwin, bu ara formların fosillerinin bir türlü bulunamadığının da farkındaydı. Bunun teorisi için büyük bir açmaz oluşturduğunu görüyordu. Bu yüzden, *Türlerin Kökeni* kitabının "Teorinin Zorlukları" (Difficulties on Theory) adlı bölümünde şöyle yazmıştı:

> Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse, neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz? Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de, tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz... Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil? *(Charles Darwin, The Origin of Species, s. 172, 280)*

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

> Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz. (Derek A. Ager, *"The Nature of the Fossil Record"*, Proceedings of the British Geological Association, c. 87, 1976, s. 133.)

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

> Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir. (Douglas J. Futuyma, *Science on Trial*, New York: Pantheon Books, 1983. s. 197.)

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir **biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani "türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil Yaratılıştır.**

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, insanın sözde maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, insan ile hayali ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- Australopithecus

2- Homo habilis

3- Homo erectus

4- Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen *"Australopithecus"* ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin *Australopithecus*

örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir. (Charles E. Oxnard, *"The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt"*, Nature, c. 258, s. 389.)

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, *Australopithecuslar*'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "*Homo sapiens*'e uzanan zincir gerçekte kayıptır" diyerek bunu kabul eder. (J. Rennie, *"Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr"*, Scientific American, Aralık 1992)

Evrimciler "*Australopithecus* > *Homo habilis* > *Homo erectus* > *Homo sapiens*" sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, *Australopithecus*, *Homo habilis* ve *Homo erectus*'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir. (Alan Walker, *Science*, c. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, *Physical Antropology,* 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272.)

Dahası *Homo erectus* sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, *Homo sapiens neandertalensis* ve *Homo sapiens sapiens* (insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır. (*Time*, Kasım 1996)

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

> Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler. (S. J. Gould, *Natural History*, c. 85, 1976, s. 30.)

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir. Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle *Australopithecus* fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

> Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse

için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür. (Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19.)

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu akıl dışı iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, istedikleri kadar da protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler.

Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, bilinçsiz **atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar.** Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. **Madde, ancak Yüce Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.**

Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir.

Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır. Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir?

Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran Yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

> Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz. (Richard Lewontin, *"The Demon-Haunted World"*, The New York Review of Books, 9 Ocak, 1997, s. 28.)

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı var ettiğine inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendilerince Allah'ın apaçık olan varlığını kabul etmemek için, bu akıl ve bilim dışı kabulü cehaletle savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği görürler: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, profesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim (as)'ın kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa (as)'ın kavminin içinden bazı insanların altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da

işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azap onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)

… Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Allah, Hicr Suresi'nde ise, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "büyü"den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa (as) ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa (as), Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa (as)'a, kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa (as), büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayet şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la -Hz. Musa (as) ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa (as)'ın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, ayette bildirildiği gibi "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Ayetlerde de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim, yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir

felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

> **Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum.** Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır. (Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s. 43)

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Artık evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

NOTLAR

1 Charles Darwin, *The Origin of Species*, s. 234

2 Charles Darwin, *The Origin of Species*, s. 179

3 Charles Darwin, *The Origin of Species*, s. 172, 280.

4 Jonathan Wells, *Icons of Evolution (Science or Myth, Why Much of What We Teach About Evolution is Wrong?),* Regnery Publishing, 2000, s. 35 - Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 313-314

5 Jonathan Wells, *Icons of Evolution (Science or Myth, Why Much of What We Teach About Evolution is Wrong?),* Regnery Publishing, 2000, s. 37 - Charles Darwin, *The Origin of Species*, s. 351 – http://www.learnthebible.org/creation_science_cambrian_explosion_disproves_evolution.htm

6 Charles Darwin, *Evrim Kuramı - Seçme Yazılar, Eleştiriler*, Hürriyet Vakfı yayınları, s. 124

7 Jonathan Wells, *Icons of Evolution (Science or Myth, Why Much of What We Teach About Evolution is Wrong?),* Regnery Publishing, 2000, s. 37

8 Jonathan Wells, *Icons of Evolution (Science or Myth, Why Much of What We Teach About Evolution is Wrong?),* Regnery Publishing, 2000, s. 37

9 Peter Douglas Ward, *On Methuselah's Trail "Living Fossils and Great Extinctions",* W. H. Freeman and Company, 1992, s. 30

10 http://www.learnthebible.org/creation_science_cambrian_explosion_disproves_evolution.htm - *Discover*, Ekim 1989, s. 65

11 Walter Starkey, *The Cambrian Explosion "Evolution's Big Bang? Or Darwin's Dillema?"*, WLS Publishing, 1999, s. 233 - http://www.creationscience.com/onlinebook/ReferencesandNotes24.html

12 Walter Starkey, *The Cambrian Explosion "Evolution's Big Bang? Or Darwin's Dillema?",* WLS Publishing, 1999, s. 233

13 Andrew Parker, *In The Blink of an Eye*, Perseus Publishing, Nisan 2003, s. 15-18

14 Duane T. Gish, *Evolution: The Fossils Still Say No!,* Institude of Creation Research, California, 1985, s. 58

15 Duane T. Gish, *Evolution: The Fossils Still Say No!,* Institude of Creation Research, California, 1985, s. 68-69

16 Stephen Jay Gould, *The Book of Life: The Burgess Shale and the Nature of History,* W. W. Norton & Company Inc., 2001, s. 46

17 I. Axelrod, "Early Cambrian Marine Fauna," *Science*, sayı 128, 4 Temmuz 1958, s. 7 http://www.learnthebible.org/creation_science_cambrian_explosion_disproves_evolution.htm

18 Wesson, Robert G., "Beyond Natural Selection", MIT Press: Cambridge MA, 1994, s. 45 - http://members.iinet.net.au/~sejones/fsslrc03.html#TOP

19 Duane T. Gish, *Evolution: The Fossils Still Say No!,* Institude of Creation Research, California, 1985, s. 67

20 Luther Sunderland, *Darwin's Enigma "Ebbing the Tide of Naturalism",* Master Books, 2002, s. 53

21 Stephen Jay Gould, "The Ediacaran Experiment," *Natural History*, sayı 93, Şubat 1984, s. 23 - http://www.trueorigin.org/0105.asp

22 T. Neville George, "Fossils in Evolutionary Perspective," *Science Progress*, sayı 48, No. 189, Ocak 1960, s. 5 - http://www.learnthebible.org/creation_science_cambrian_explosion_disproves_evolution.htm

23 Duane T. Gish, *"Creation Scientists Answer Their Critics",* Institute for Creation Research: El Cajon CA, 1993, s. 115-116

24 Andrew Parker, *In The Blink of an Eye*, Perseus Publishing, Nisan 2003, s. 15-22

25 Stephen Jay Gould, *The Book of Life: The Burgess Shale and the Nature of History,* W. W. Norton & Company Inc., 2001, s. 46-47

26 http://www.rae.org/cambrian.html

27 University of Chicago, Berkeley, Museum of Paleontology, http://www.ucmp.berkeley.edu/vendian/critters.html

28 Duane T. Gish, *Evolution: The Fossils Still Say No!,* Institude of Creation Research, California, 1985, s. 57

29 http://www.newscientist.com/article.ns?id=mg15621045.100

30 http://www.newscientist.com/article.ns?id=mg17823904.500

31 http://www.sciencemag.org/cgi/content/full/305/5687/1115/F1

32 Jonathan Wells, *"Evrim mi, Mit mi?" Evrimin İkonları*, Gelenek Yayıncılık, 2003, s. 48-49

33 Simon Conway Morris , *The Crucible Creation The Burgess Shale and the Rise of Animals*, Oxford University Press, 1999, s. 145-146

34 Jonathan Wells, *Icons of Evolution "Science or Myth, Why Much of What We Teach About Evolution is Wrong?",* Regnery Publishing, 2000, s. 44

35 http://www.newscientist.com/article.ns?id=mg12717294.000 - *New Scientist*, 11 Ağustos 1999

36 Luther Sunderland, *Darwin's Enigma,"Ebbing the Tide of Naturalism",* Master Books, 2002, s. 56

37 Stephen Jay Gould, "The Ediacaran Experiment," *Natural History*, sayı 93, Şubat 1984, s. 22 - http://www.trueorigin.org/ca_tw_02.asp

38 Jonathan Wells, *"Evrim mi, Mit mi?" Evrimin İkonları*, Gelenek Yayıncılık, 2003, s. 48-49

39 Luther Sunderland, *Darwin's Enigma, "Ebbing the Tide of Naturalism"*, Master Books, 2002, s. 59

40 Mikhail Fedonkin, "Vendian body fossils and trace fossils," Early Life on Earth. Nobel Symposium No. 84 (New York: Columbia University Press, 1993), s. 370-388 - http://www.creationapologetics.org/editorials/cambrian.html

41 Stephen Jay Gould, *The Book of Life: The Burgess Shale and the Nature of History*, W. W. Norton & Company Inc., 2001, s. 52

42 Andrew Parker, *In The Blink of an Eye*, Perseus Publishing, April 2003, s. 6

43 Pierre P. Grassé, *Evolution of Living Organisms*, Academic Press, New York, 1977, s. 82

44 http://www.leaderu.com/orgs/probe/docs/bigbang.html

45 Andrew Parker, *In The Blink of an Eye*, Perseus Publishing, April 2003, s. 30

46 Gerald Schroeder, "Evolution: Rationality vs. Randomness", http://www.geraldschroeder.com/evolution.html

47 http://www.learnthebible.org/creation_science_cambrian_explosion_disproves_evolution.htm

48 http://www.palaeos.com/Paleozoic/Cambrian/Cambrian.htm

49 Richard Monastersky, "The first monsters: long before sharks, Anomalocaris ruled the seas - oldest known large predators", *Science News*, 27 Ağustos1994

50 Richard A. Kerr, "A Trigger for the Cambrian Explosion?", *Science*, 298, 22 Kasım 2002, 1547

51 Ernst Mayr, *This is Biology "The Science of the Living World"*, The Belknap Press of Harvard University Press, 1997, s. 196

52 Stephen Jay Gould, *Wonderful Life: The Burgess Shale and the Nature of History,* Penguin: Londra, 1991, s. 46-47

53 Stephen Jay Gould, *The Book of Life: The Burgess Shale and the Nature of History,* W. W. Norton & Company Inc., 2001, s. 51

54 Richard Monestarsky, "Mysteries of the Orient", *Discover*, Nisan 1993, s. 40

55 http://bevets.com/equotesd2.htm - Richard Dawkins, *The Blind Watchmaker*, London, W. W. Norton, 1986, s. 229

56 http://www.arn.org/docs/abstasis.htm

57 Simon Conway Morris, *The Crucible Creation The Burgess Shale and the Rise of Animals*, Oxford University Press, 1999, s. 171

58 Dr. Jonathan Wells, *"Evrim mi, Mit mi?" Evrimin İkonları*, Gelenek Yayıncılık, 2003, s. 48-49

59 http://www.origins.org/articles/chien_explosionoflife.html

60 http://www.abc.net.au/rn/science/ss/stories/s1375551.htm

61 Duane T. Gish, *The Evolution: The Fossils Still Say No!,* Institude of Creation Research, California, 1985, s. 58

62 http://www.origins.org/articles/chien_explosionoflife.html

63 Nash, J. Madeleine, “When Life Exploded”, *Time*, 4 Aralık 1995, s. 74. http://www.time.com/time/magazine/archive/1995/951204/cover.html

64 http://www.angelfire.com/tn/tifni/misc/cambrianexplosion.html

65 Walter Starkey, *The Cambrian Explosion, Evolution’s Big Bang? Or Darwin’s Dillema?,* WLS Publishing, 1999, s. 281

66 Jonathan Wells, *Evrim mi, Mit mi? Evrimin İkonları,* Gelenek Yayıncılık, 2003, s. 49

67 http://www.leaderu.com/orgs/probe/docs/bigbang.html

68 Stephen Jay Gould, “The Evolution of Life on the Earth”, *Scientific American*, Ekim 1994, s. 67

69 George G. Simpson, *The Major Features of Evolution*, s. 360.

70 Stephen Jay Gould, (1988), “A Web of Tales”, *Natural History*, Ekim 1988, s. 16-23

71 Stephen J. Gould, "Evolution's Erratic Pace," *Natural History*, Sayı 86, No. 5, Mayıs 1977, s.14 - http://members.iinet.net.au/~sejones/fsslrc02.html

72 Derek E. G. Briggs, Douglas H. Erwin, Frederick J. Collier, *The Fossils of the Burgess Shale,* 1994, Smithsonian Books, s. 142-143

73 Derek E. G. Briggs, Douglas H. Erwin, Frederick J. Collier, *The Fossils of the Burgess Shale,* 1994, Smithsonian Books, s. 145-147

74 Derek E. G. Briggs, Douglas H. Erwin, Frederick J. Collier, *The Fossils of the Burgess Shale,* 1994, Smithsonian Books, s. 138

75 Derek E. G. Briggs, Douglas H. Erwin, Frederick J. Collier, *The Fossils of the Burgess Shale,* 1994, Smithsonian Books, s. 150

76 Derek E. G. Briggs, Douglas H. Erwin, Frederick J. Collier, *The Fossils of the Burgess Shale,* 1994, Smithsonian Books, s. 201-202

77 http://www.palaeos.com/Paleozoic/Cambrian/Cambrian.htm

78 Derek E. G. Briggs, Douglas H. Erwin, Frederick J. Collier, *The Fossils of the Burgess Shale,* 1994, Smithsonian Books, s. 199

79 http://www.sizinti.com.tr/ konu.sizinti?SIN=554355b924&k=293&1331833302

80 Derek E. G. Briggs, Douglas H. Erwin, Frederick J. Collier, *The Fossils of the Burgess Shale,* 1994, Smithsonian Books, s. 131

81 Derek E. G. Briggs, Douglas H. Erwin, Frederick J. Collier, *The Fossils of the Burgess Shale,* 1994, Smithsonian Books, s. 140-141

82 Fred Heeren, “A little fish challenges a giant of science”, The Boston Globe, 30 Mayıs 2000, s. E1

83 http://www.nature.com/nature/journal/ v383/n6603/abs/383810a0.html

84 http://www.china.org.cn/english/culture/54836.htm

85 http://news.bbc.co.uk/1/hi/sci/tech/504776.stm

86 Richard Monastersky, Waking Up to the Dawn of Vertebrates, *Science News*, Vol. 156, No. 19, 6 Kasım 1999, s. 292

87 John Maynard Smith, *The Evolution,* Cambridge University Press, 2000, s.19

88 Duane T. Gish, *Evolution: The Fossils Still Say No!,* Institude of Creation Research, California, 1985, s. 66

89 http://www.newscientist.com/article.ns?id=mg15621045.100

90 Masao Ito, Yasushi Miyashita, Edmund T. Rolls, *"Cognition, Computation and Consciousness",* Oxford University Press, 1997, s. 21

91 Michael Denton, *Nature's Destiny,* Free Press,1998, s. 321

92 Marshall Kay ve Edwin H. Colbert, *Stratigraphy and Life History,* 1965, sayı 736, s.102-103

93 http://www.findarticles.com/p/articles/mi_m1200/ is_n9_v146/ai_15811436

94 http://www.findarticles.com/p/articles/ mi_m1200/is_n9_v146/ai_15811436

95 http://www.findarticles.com/p/articles/ mi_m1200/is_n9_v146/ai_15811436

96 Henüz bu yapıdaki komplekslik seviyesi dahi evrim teorisini çürütmeye yeterlidir Detaylı bilgi için bkz. Harun Yahya, Hayatın Gerçek Kökeni, Vural Yayıncılık, İstanbul, 2000

97 Stephen C. Meyer, Paul A. Nelson, Paul Chien, "The Cambrian Explosion: Biology's Big Bang", http://www.discovery.org/articlefiles/pdfs/cambrian.pdf

98 Stephen C. Meyer, Paul A. Nelson, Paul Chien, "The Cambrian Explosion: Biology's Big Bang", http://www.discovery.org/articlefiles/pdfs/cambrian.pdf

99 Frank B. Salisbury, "Doubts about the Modern Synthetic Theory of Evolution", *American Biology Teacher*, Eylül 1971, s. 336

100 Stephen C. Meyer, Paul A. Nelson, Paul Chien, "The Cambrian Explosion: Biology's Big Bang", http://www.discovery.org/articlefiles/pdfs/cambrian.pdf

101 R. Levi-Setti, Trilobites: A Photographic Atlas, University of Chicago Press, Chicago, 1975, http://www.answersingenesis.org/creation/v21/i1/trilobite.asp

102 Richard Fortey, Trilobite, "Eyewitness to Evolution", Vintage Books, 2000, s. 27-28

103 Richard Fortey, Trilobite, "Eyewitness to Evolution", Vintage Books, 2000, s. 30-31

104 Richard Fortey, *Trilobite, "Eyewitness to Evolution",* Vintage Books, 2000, s. 30-31

105 Richard Fortey, *Trilobite, "Eyewitness to Evolution",* Vintage Books, 2000, s. 62-63

106 Andrew Parker, *In the Blink of an Eye,* Perseus Publishing, 2003, s. 188

107 Richard Fortey, *Trilobite, "Eyewitness to Evolution",* Vintage Books, 2000, s. 92

108 Richard Fortey, *Trilobite, "Eyewitness to Evolution"* Vintage Books, 2000, s. 92, 93, 94

109 Richard Fortey, *Trilobite, "Eyewitness to Evolution",* Vintage Books, 2000, s. 77

110 Richard Fortey, *Trilobite, "Eyewitness to Evolution",* Vintage Books, 2000, s. 96

111 Richard Fortey, *Trilobite, "Eyewitness to Evolution",* Vintage Books, 2000, s. 101

112 Richard Fortey, *Trilobite, "Eyewitness to Evolution",* Vintage Books, 2000, s. 98

113 David Raup, "Conflicts Between Darwin and Paleontology", Bulletin, Field Museum of Natural History, cilt 50, Ocak 1979, s. 24

114 Levi-Setti, *R. Trilobites,* University of Chicago Press, Chicago, 1993, s.54

115 Richard Ellis, Aquagenesis, Viking Publishing, New York, 2001, s. 49 - http://www.apologeticspress.org/articles/2021

116 Richard Fortey, "Crystal Eyes", *Natural History*, 2000, vol 109, no. 8 s. 68-72 - http://www.apologeticspress.org/articles/2021

117 R. Levi-Setti, *R. Trilobites,* University of Chicago Press, Chicago, 1993, s.54 - http://www.apologeticspress.org/articles/2021

118 R. Levi-Setti, Trilobites: A Photographic Atlas, University of Chicago Press, Chicago, 1975, s. 33 - http://www.answersingenesis.org/creation/v21/i1/trilobite.asp

119 Raup D.M., "Conflicts Between Darwin and Paleontology," Field Museum of Natural History Bulletin, Field Museum of Natural History: Chicago IL, Ocak 1979, Vol. 50, No. 1, s.22-29, s.24

120 R. L. Gregory, *Eye and Brain: The Physiology of Seeing*, Oxford University Press, 1995, s. 31

121 Luther Sunderland, *Darwin's Enigma "Ebbing the Tide of Naturalism"*, Master Books, 2. Baskı, Mayıs 2002, s. 168

122 Niles Eldredge and Stephen Jay Gould, "Punctuated Equilibria: An Alternative to Phyletic Gradualism," in Models in Paleobiology, ed. T. J. Schopf (San Francisco: Freeman, Cooper, and Company, 1972), s. 82–115

123 R. A. Robison, Species Diversitiy Among Agnostoid Trilobites, Fossils and Strata, 1975, sayı 4, s. 219-226; Stephen J. Gould, *The Structure of Evolutionary Theory*, Belknap Press, 2002, s. 754

124 Richard Fortey, *Trilobite, "Eyewitness to Evolution"* Vintage Books, 2000, s. 128

125 Trilobite Origins, http://www.peripatus.gen.nz/Taxa/Arthropoda/Trilobita/TriOri.html

126 Norman Macbeth, Harvard Universitesinde bir konferans, 24 Eylül 1983 - L.D. Sunderland, Darwin's Enigma (1988), p. 150 - http://www.pathlights.com/ce_encyclopedia/12fos06.htm

127 Gregory A. Wray, "The Grand Scheme of Life", Review of The Crucible Creation: The Burgess Shale and the Rise of Animals by Simon Conway Morris, Trends in Genetics, Şubat 1999, vol 15, no. 2

128 http://www.leaderu.com/orgs/probe/docs/bigbang.html

129 Steven Darksyde, The Cambrian Explosion And Creationism, http://politics.humanbeams.com/p405darksyde-cambrianexplosion.php

130 http://www.newscientist.com/article.ns?id=mg17823904.500

131 BBC Science and Nature, Horizon: Snowball Earth, http://www.bbc.co.uk/science/horizon/2000/snowballearth.shtml

132 http://www.newscientist.com/article.ns?id=mg17823904.500 - Snowball Earth, Gabrielle Walker, Crown Publishers, 2003, s. 203

133 Andrew Parker, *In The Blink of an Eye,* Perseus Publishing, Nisan 2003, s. 42

134 http://www.newscientist.com/article.ns?id=mg17823904.500

135 http://www.origins.org/articles/chien_explosionoflife.html

136 http://www.discovery.org/scripts/viewDB/ index.php?command=view&id=2177

137 http://www.discovery.org/scripts/viewDB/ index.php?command=view&id=2177

138 http://www.discovery.org/scripts/viewDB/ index.php?command=view&id=2177

139 http://www.discovery.org/scripts/viewDB/ index.php?command=view&id=2177

140 Richard Fortey, “Cambrian Explosion Exploded?”, *Science*, 20 Temmuz 2001 - http://www.sciencemag.org/cgi/content/full/293/5529/438?maxtoshow=&HITS=10&hits=10&RESULTFORMAT=&author1=Fortey%2C+Richard&titleabstract=cambrian&searchid=1130628266485_5010&stored_search=&FIRSTINDEX=0&fdate=10/1/1995&tdate=10/31/2005

141 Susumo Ohno, “The notion of the Cambrian pananimalia genome”, Proceedings of the National Academy of Sciences USA 93 (Ağustos 1996): 8475-78

142 Peter G. Williamson, "Morphological stasis and developmental constraint: real problems for neo-Darwinism," *Nature*, vol 294, 19 Kasım 1981, s.214 - http://members.iinet.net.au/~sejones/fsslrc02.html

143 http://www.arn.org/docs/abstasis.htm

144 Luther Sunderland, *Darwin’s Enigma “Ebbing the Tide of Naturalism”,* Master Books, 2. Baskı, Mayıs 2002, s. 114

145 http://www.biltek.tubitak.gov.tr/merak_ettikleriniz/index.php?kategori_id=7&soru_id=1088

146 http://www.newscientist.com/article.ns?id=mg15621045.100

147 Mini Review: C. Schwabe, 1994. Theoretical limitations of molecular phylogenetics and the evolution of relaxins. Comp. Biochem. Physiol.107B:167–177; Don Batten, Hox (homeobox) Genes—Evolution’s Saviour?, http://www.answersingenesis.org/docs/4205.asp

148 http://www.newscientist.com/article.ns?id=mg15621045.100

149 http://www.leaderu.com/orgs/probe/docs/bigbang.html

150 http://www.origins.org/articles/chien_explosionoflife.html

151 Simon Conway Morris, *The Crucible Creation The Burgess Shale and the Rise of Animals*, Oxford University Press, 1999, s. 148

152 Nash J. Madeleine, "When Life Exploded," Time, 4 Aralık 1995, s. 74 - http://www.leaderu.com/orgs/probe/docs/bigbang.html

153 Stephen Jay Gould, *The Book of Life,* W. W. Norton & Company Inc., 2001, sf. 51-52

154 http://www.rae.org/bits05.htm

155 Douglas J. Futuyma, *Science on Trial*, Pantheon Books, New York, 1983, s. 197.

156 Jeffrey S. Levinton, »The Big Bang of Animal Evolution«, *Scientific American*, vol. 267, no. 84, Kasım 1992

157 Charles Darwin, *Origin of Species*, Londra, 6. baskı, 1872, Everyman's Library, 1958, s. 115

158 D. H. Erwin, J. W. Valentine, and J. J. Sepkowski, "A Comparative Study Of Diversification Events: The Early Paleozoic Versus The Mesozoic", Evolution 41, 1987: 1183

159 R. Lewin, "A Lopsided Look at Evolution", *Science,* vol 241, 15 Temmuz 1988, s. 292. - http://antievolution.org/people/meyer_sc/meyer2004_bio_info/cmp_mea2003_mea2001_10_106.html

160 Phillip E. Johnson, "Darwinism's Rules of Reasoning", Darwinism: Science or Philosophy, Foundation for Thought and Ethics, 1994, s. 12

161 Dr. Jonathan Wells, *Evrim mi Mit mi? Evrimin İkonları*, Gelenek Yayıncılık, 2003, s. 52

162 Stephen J. Gould, *The Panda's Thumb*, 1980, s. 238-239

163 Charles Darwin, *The Origin of Species*, s. 348 - http://www.learnthebible.org/creation_science_cambrian_explosion_disproves_evolution.htm

164 Charles Darwin, *The Origin of Species*, s. 350 - http://www.learnthebible.org/creation_science_cambrian_explosion_disproves_evolution.htm

165 Charles Darwin, *The Origin of Species*, s. 344 - http://www.learnthebible.org/creation_science_cambrian_explosion_disproves_evolution.htm

166 D.B. Gower, *Biochemist*, "Scientist Rejects Evolution", *Kentish Times*, England, 11 Aralık 1975, s. 4 - http://www.pathlights.com/ce_encyclopedia/20hist15.htm

167 Stephen J. Gould, *The Structure of Evolutionary Theory*, Belknap Press, 2002, s. 755.

168 Ernst Mayr, *Toward a New Philosophy of Biology: Observations of an Evolutionist*, Harvard University Press: Cambridge MA, 1988, s.529-530

169 Kevin Kelly, *Out of Control: The New Biology of Machines*, 1994, Fourth Estate: Londra, 1995, s .475

170 N.D.Newell, *Why Scientists Believe in Evolution*, 1984, s. 10, American Geological Institute kitapçığı

171 John G. Maisey, *Fossil Fishes*, Westview Press, Boulder, CO. , 2000, s. 61.

172 Stephen Jay Gould, "The Ediacaran Experiment", *Natural History*, Şubat 1984, s. 22-23 - http://www.creationscience.com/ReferencesandNotes10.html

173 Ernst Mayr, *One Long Argument:Charles Darwin and Genesis of Modern Evolutionary Thought*, Harvard University Press, Cambridge, Massachusetts, 1991, s. 138

174 Garret Vanderkooi, “Evolution as a Scientific Theory”, *In Christianity Today*, Mayıs 7, 1971, s. 13

175 Pierre-Paul Grassé, *Evolution of Living Organisms*, Academic Press, New York, N.Y. 1977, s. 97

176 Pierre-Paul Grassé, *Evolution of Living Organisms*, Academic Press, New York, N.Y. 1977, s. 88

177 Colin Patterson, “Cladistics”, Brian Leek ile Röportaj, Peter Franz, 4 Mart 1982, BBC

178 J. W. Valentine and D. H. Erwin, AInterpreting Great Developmental Experiments: the Fossil Record, *Development as an Evolutionary Process,* New York, Liss Yayınevi, 1987, s. 88

179 J. W. Valentine and D. H. Erwin, AInterpreting Great Developmental Experiments: the Fossil Record, *Patterns and Processes in the History of Life* (Berlin: Springer-Verlag, 1986)

180 Susumo Ohno, “The notion of the Cambrian pananimalia genome”, Proceedings of the National Academy of Sciences, (Ağustos 1996): 8475-78

181 http://www.creationscience.com/onlinebook/ReferencesandNotes24.html

182 Jonathan Wells, *Icons of Evolution (Science or Myth, Why Much of What We Teach About Evolution is Wrong?*), Regnery Publishing, 2000, s. 44

183 J. S. Levinton, AThe Big Bang of Animal Evolution, *Scientific American,* vol 267, 1992, s. 84

184 M. Grene, Encounter, Kasım 1959, s. 48-50

185 Stephen Jay Gould, “The Evolution of Life on Earth”, *Scientific American*, vol 271, Ekim 1994, s.89

186 Duane T. Gish, *Evolution: The Fossils Still Say No!,* Institude of Creation Research, California, 1985, s. 59

187 Duane T. Gish, *Evolution: The Fossils Still Say No!,* Institude of Creation Research, California, 1985, s. 60

188 Luther Sunderland, *Darwin’s Enigma, “Ebbing the Tide of Naturalism”,* Master Books, 2002, s. 53

TARİHİ BİR YALAN: KABATAŞ DEVRİ

Medeniyet İlerlediği Gibi Geriler De......

Darwinizm'in iddiası, insanın ve dolayısıyla sahip olduğu kültürün, ilkellikten medeniyete doğru ilerlediğidir. Ancak arkeolojik bulgular, insanlık tarihinin ilk gününden itibaren, toplumların çok ileri kültürlere sahip olduğu dönemler olduğu gibi, çok geri kültürleri yaşadıkları dönemler de olduğunu göstermektedir. Hatta çoğu zaman, son derece zengin medeniyetlerle geri medeniyetler aynı dönem içinde var olmuşlardır. Tarih boyunca, aynı dönemde yaşayan toplumların birçoğunun teknoloji ve medeniyet düzeyleri, sosyolojik ve kültürel yapıları, aynı bugün olduğu gibi birbirinden farklıdır. Örneğin günümüzde, Kuzey Amerika kıtası tıpta, bilimde, mimaride ve teknolojide oldukça ilerlemiş olmasına rağmen, Güney Amerika'nın çeşitli bölgelerinde teknoloji açısından oldukça geri, dünya ile hiçbir bağlantısı olmayan toplumlar yaşamaktadır. Dünyanın pek çok bölgesinde hastalıklar en ileri görüntüleme teknikleri ve tahlillerle teşhis edilip, son derece modern koşullarda tedavi edilirken, diğer çeşitli bölgelerinde de hastalıkların sözde kötü ruhların etkisiyle meydana geldiği düşünülüp, sahte kötü ruhları kovma ayinleriyle hastalar iyileştirilmeye çalışılmaktadır. MÖ 3000'lerde yaşayan Sümerler, Eski Mısırlılar, İndus halkı gibi toplumlar, her açıdan günümüzde yaşayan bu kabilelerle -hatta bu kabilelerden ileride olan pek çok toplumla- kıyas kabul etmeyecek bir medeniyete sahiptiler. Demek ki tarihin her döneminde medeniyet açısından gelişmişle geri kalmış toplumlar birarada varlıklarını sürdürebilmişlerdir. Binlerce yıl önce yaşayan bir toplum, 20. yüzyıldaki bir topluluktan çok daha ileriye gidebilmiştir. Bu da bize gelişimin evrimsel bir süreç içinde oluşmadığını, yani tarih içinde ilkel toplumdan medeniye doğru bir gelişim bulunmadığını göstermektedir.

Elbette tarihsel süreç içerisinde her alanda büyük ilerlemeler kaydedilmiş, bilim ve teknolojide büyük gelişmeler sağlanmıştır. Fakat bu değişimleri evrimcilerin ve materyalistlerin iddia ettiği gibi bir "evrim" süreci olarak tanımlamak akılcı ve bilimsel bir yaklaşım değildir. Kültür ve tecrübe birikimi sayesinde teknoloji ve bilim gibi alanlarda sürekli bir gelişim söz konusudur. Ancak burada önemli olan nokta şudur; günümüz insanı ile binlerce yıl önce yaşayan bir kişi arasında, nasıl fiziksel özellikler açısından bir fark yoksa, zeka ve yetenek açısından da bir fark yoktur. 20. yüzyıldaki insanların beyin kapasitesi ve zekası daha çok geliştiği için daha ileri bir uygarlığa sahip olduğumuz düşüncesi, evrim teorisinin telkinleri sonucunda oluşan yanlış bir bakış açısıdır. Oysa günümüzde dahi farklı bölgelerdeki halklar farklı anlayışlara ve kültürlere sahip olabilmektedir. Örneğin, bugün Avustralya'daki bir yerlinin ABD'deki bir bilim adamının sahip olduğu bilgiye sahip olmaması onun zekasının ya da beyninin yeteri kadar gelişmediğini göstermez. Çok zeki olmasına rağmen, bu tip bir kabile içinde doğup hayatını sürdüren, hatta elektriğin varlığından dahi haberi olmayan birçok insan olabilir. Ayrıca farklı yüzyıllarda farklı ihtiyaçlar gelişmiş olabilir. Örneğin günümüz moda anlayışı ile Mısırlıların moda anlayışının aynı olmaması bizim kültürümüzün onlarınkinden daha ileride olduğunu göstermez. 20. yüzyılda medeniyetin işareti gökdelenlerken, Mısır döneminde uygarlığın kanıtı piramitler ve sfenkslerdi.

Önemli olan elde edilen bulguların nasıl bir bakış açısıyla değerlendirildiğidir. Bulguların, sözde evrimsel gelişim gösterdiği ön yargısıyla hareket eden bir kişi, ele geçen her türlü bilgiyi bu ön yargıya göre değerlendirecektir. Böylece hayali hikayelerle savını desteklemeye çalışacaktır. Bulduğu bir kemik parçasının üzerine, o bölgede yaşayan insanların neler hissettikleri, günlük yaşamlarını nasıl değerlendirdikleri, aile

yapıları, sosyal ilişkileri gibi pek çok detayı, ön yargısına uygun şekilde ortaya koyacaktır. Bu kemik parçasından, o dönemde, yarı dik, vücudu tüylerle kaplı, hırıltılar çıkaran, taş aletler kullanan insanların yaşadığı sonucuna varan bir kişi, bilimsel deliller bunu gösterdiği için değil, ideolojisi bunu gerektirdiği için böyle bir hikaye anlatmaktadır. Çünkü elde edilen veriler gerçekte böyle bir manzara ortaya koymamaktadır. Bu hayali manzara, Darwinist zihniyetin yorumlarıyla meydana getirilmektedir.

Bugün buldukları fosil kalıntılarına, yontulmuş taşlara, mağara duvarlarına çizilmiş resimlere bakarak o dönem hakkında detaylı yorumlar yapan bazı arkeologların durumu da bu örnekten çok farklı değildir. Ne var ki, eldeki delilleri ön yargılı bir yaklaşımla değerlendirerek sözde ilkel insanın neredeyse hayatının her anına ilişkin hikayeler yazan evrimcilerin sahte illüstrasyonları ve masalları, pek çok dergi ve gazetenin sayfalarını süsleyebilmektedir. İşte çağımızın tanınan evrimcilerinden Louis Leakey'nin sözde ilkel insanın günlük hayatına dair yazdığı senaryolardan biri:

> Bir an için 20-30 bin yıl kadar geriye giderek bir kaya sığınağında yer alan olayları birbiri ardından izleyebildiğimizi farz edelim: Taş devrinde yaşamakta olan bir avcı, vadide o günkü avının peşindeyken birden tepedeki dik yarın yanında bir kaya sığınağı görür. Burası bir arslan veya mağara ayısının ini olabileceğinden veya buranın başka bir aile tarafından iskan edilmiş olma ihtimali bulunduğundan, büyük bir dikkat ile buraya tırmanır. Epey yaklaşıp, buranın boş olduğunu gördükten sonra içine girer ve iyice araştırır. Buranın şimdi ailece oturmakta oldukları ufak sığınaktan çok daha elverişli olduğuna karar veren avcı, ailenin diğer kişilerini de alıp buraya getirmeye gider. Bundan sonra ailenin yeni evlerine gelip, yerleştiklerini görürüz. Bu yeni evin ateşi, ya eski evden büyük bir dikkat ve itina ile getirilen birkaç kor parçasından veya tahtayı tahtaya sürtmek suretiyle yakılır. (Taş devri insanının ateşi nasıl elde ettiği tam olarak bilinmiyorsa da, en eski devirlerden beri ateşten yararlandıkları ve onu kullandığı bir gerçektir. Çünkü mağara ve kaya sığınaklarındaki hemen hemen bütün yerleşme katlarında, ocaklar, günlük hayatın bir parçası olarak karşımıza çıkar.) Belki bundan sonra, ailenin bazı kişileri üzerlerinde yatacakları döşekleri hazırlamak üzere ot toplamaya gideceklerdir. Ailenin diğer kişileri ise civardaki çalı ve fundalıklardan dal kesip yerleştikleri bu yeni evin ön tarafına kaba bir çit yaparlar. Bu arada evdeki eşyalar yerleştirilir ve çeşitli hayvan postları getirilip, yerlere serilir. Bundan böyle artık aile yeni evlerine yerleşmiş olup, hayat devam eder. Yiyecek temini için erkekler vahşi hayvanları avlarlar. Kadınlar, av esnasında erkeklere yardım ettikleri gibi, yenecek meyveleri, kabuklu yemişleri ve kökleri toplarlar.3

En küçük detaylarına kadar tarif edilen bu senaryo herhangi bir bilimsel bulguya değil, tamamen yazarın hayal gücüne dayanmaktadır. Bu ve benzeri hikayeleri, çeşitli bilimsel kelimelerle süsleyip aktaran evrimciler, birkaç parça kemik parçasına dayanarak tüm bu detayları şekillendirmektedirler. (Üstelik bulunan bu fosiller, evrimcilerin iddialarının tam tersini göstermekte, evrim sürecinin asla yaşanmadığını ispatlamaktadır.) Oysa kemik parçalarının, eski dönemlerde yaşamış olan insanların hangi duygularla hareket ettiklerine, günlük yaşamlarında neler yaptıklarına, aralarındaki iş bölümünün nasıl olduğuna dair kesin bilgiler vermeyeceği açıktır. Ama bu gibi hayali senaryolar ve çizimlerle zenginleştirilen insanın evrimi masalı, evrimciler tarafından çok yoğun bir biçimde kullanılır. Evrim teorisinin ortaya atıldığı ilk günden itibaren bu dogmadan kendini kurtaramayan sayısız evrimci, yukarıdaki senaryonun değişik versiyonlarını üretmiştir. Amaç gerçekleri anlatmak değil, insanları telkin ve propaganda yoluyla ilkel insanın yaşadığına ikna etmektir.

Her ne kadar evrimci bilim adamları ellerinde hiçbir delil olmadığı halde böyle senaryolar üreterek iddialarını kanıtlamaya çalışsalar da, karşılarına çıkan her bulgu, tarafsız olarak değerlendirildiğinde, onlara bazı gerçekleri çok açık bir şekilde göstermektedir. Bu gerçeklerden biri şudur; insan var olduğu ilk günden beri insandır. Zekası, sanat ve estetik yeteneği gibi özellikleri tarihin tüm dönemlerinde aynıdır. Geçmişte de,

evrimcilerin iddia ettikleri gibi ilkel, yarı hayvan yarı insan yaratıklar değil, aynı bizler gibi düşünen, konuşan, sanat eserleri meydana getiren, bir kültür ve ahlak yapısına sahip insanlar yaşamıştır. Birazdan da değineceğimiz gibi arkeolojik ve paleontolojik bulgular kesin ve açık bir şekilde bu gerçeği ispatlamaktadır.

MEDENİYETİMİZDEN GERİYE KALANLAR ......

Bugün sahip olduğumuz dev medeniyetten bundan yüz binlerce yıl sonra geriye ne kalabileceğini bir düşünün. Binlerce yılın kültür birikimi; tablolar, heykeller, saraylar yok olacak, teknolojiye ait neredeyse hiçbir iz kalmayacaktır. Aşınmaya dayanıklı olarak tasarlanan pek çok malzeme dahi belirli bir süre içerisinde –doğal koşullar altında- aşınmaya başlamaktadır. Çelikler paslanmakta, betonlar aşınmakta, toprak altındaki tesisatlar çürümekte, tüm malzemeler onarım gerektirmektedir. Bir de bunların üzerinden on binlerce yıl geçtiğini, binlerce ton yağmura, şiddetli rüzgarlara, sellere, depremlere maruz kaldıklarını düşünün. Belki de geriye kalacak olan, aynı geçmişten bize kaldığı gibi, sadece işlenmiş iri taş parçaları, binaları meydana getiren blok taşlar ve bazı heykel kalıntıları olacaktır. Ya da günümüzün ileri medeniyetlerinden geriye günlük yaşamımızı tam olarak anlayabilecekler net bir iz kalmazken, Afrika'da, Avusturalya'da veya dünyanın bir başka yerinde yaşayan kabilelerden geriye bazı izler kalacaktır. Yani, sahip olduğumuz teknolojinin (televizyonlar, bilgisayarlar, mikrodalga fırınlar vs) izleri kalmayacak, ama belki de taş bir binanın ana hatları, büyük bir heykelin parçaları kalacaktır. O dönemin bilim adamları bu izlere bakarak, bizim yaşadığımız dönemdeki tüm toplumları "kültürel olarak geri" diye tanımlarlarsa bu, gerçeklerden ne kadar sapmış olduklarını göstermez mi?

Ya da bundan binlerce yıl sonra, üzerinde Çince yazılar bulunan bir eseri keşfeden bir kişi, sadece bu bilgiye dayanarak, Çinlilerin garip işaretlerle anlaşan, geri kalmış bir tür olduğunu öne sürerse, bunun gerçeği yansıtmayan bir yorum olacağı açık değil midir? Veya şöyle bir örnek düşünelim: Rodin'in "Düşünen Adam" heykeli bütün dünyaca bilinir. Bu heykelin on binlerce yıl sonra geleceğin arkeologları tarafından bulunduğunu farz edelim. Eğer araştırmacıların söz konusu toplumun inançları ve yaşayışı hakkında birtakım ön yargıları varsa ve ellerinde yeterli tarihi belge yoksa, bu heykeli çok farklı şekillerde yorumlayabilirler. O toplumda yaşamış insanların "düşünen bir adama taptıklarını" düşünebilir veya bu heykelin mitolojideki sözde bir tanrıya ait olduğunu iddia edebilirler. Ama bugün biz biliyoruz ki, "Düşünen Adam" heykeli sadece sanatsal amaçlarla yapılmış bir eserdir. Yani, günümüzden on binlerce yıl sonra yaşayan bir araştırmacının elindeki veriler yetersizse ve bir de, o döneme ait ön yargıları varsa, doğruya ulaşması neredeyse imkansızdır. Zira bu heykeli, sahip olduğu ön yargıya göre değerlendirecek ve zihninde buna göre bir senaryo oluşturacaktır. Bu nedenle elde edilen verilerin ön yargısız ve tarafsız bir bakış açısıyla değerlendirilmesi, her türlü ön kabulden uzak, geniş düşünerek hareket edilmesi son derece önemlidir. Unutulmamalıdır ki, bugün elimizde toplumların evrimleştiğine ya da geçmiş toplulukların ilkel olduğuna dair hiçbir kanıt bulunmamaktadır. Öne sürülenler sadece varsayımlardan ibarettir ve evrimi savunan tarihçilerin ya da arkeologların taraflı yorumlarına dayanmaktadır. Örneğin, bir mağaranın duvarlarına çizilmiş hayvan figürleri, hemen ilkçağ adamının çizdiği ilkel resimler olarak tanımlanmıştır. Oysa bu resimler, dönemin sanatçılarının sanat anlayışlarını da ifade ediyor olabilirler. Çağının koşullarına göre son derece modern kıyafetler içinde bir sanatçı, yalnızca sanatsal gayelerle bu şekilleri resmetmiş olabilir. Nitekim, pek çok bilim adamı söz konusu mağara resimlerinin, ilkel bir zihnin ürünü olmasının imkansızlığını vurgulamaktadır.

Bir diğer örnek de keskin uçlu taşların sözde "maymun-insanın" yaptığı ilk aletler olarak yorumlanmasıdır. O dönemin insanları bu taşları şekillendirip dekoratif amaçla da kullanıyor olabilirler. Bulunan parçaların, dönemin insanları tarafından mutlaka alet olarak kullandıklarını gösteren bir kanıt yoktur. Bu bir varsayımdır. Evrimci bilim adamları, kazılar esnasında buldukları kanıtları taraflı bir bakış açısıyla incelemişler, kendilerince teoriyi kanıtlamak için fosillerin üzerinde oynamalar yapmışlar ya da sadece uygun gördüklerini alıp, diğerlerini bir kenara atmışlardır. Aynı oyun, tarihin evrim geçirdiğini göstermek amacıyla da oynanmıştır.5 Amerikalı

antropolog Melville Herskovits "tarihin evrimi" görüşünün ortaya çıkış şeklini ve evrimcilerin delilleri değerlendirme biçimini şöyle açıklamaktadır:

Kültürel evrimi savunan her araştırmacı kafasında tasarladığı insan ırkının gelişimi ile ilgili mizansene bir varsayım eklemiştir. Bu yüzden aynı evrim teorisinde bilinçli seçilen kafataslarında olduğu gibi, burada da birbirini izleyen olaylar örnek olarak alınmamıştır. Belirtilen ilerlemelerin çoğu, bir kültürün sadece tek yönünü göstermektedir.6

Herskovits'in bu düşüncesini doğrulayan en önemli örneklerden biri, evrimci etnograf Lewis Henry Morgan'ın yaptığı çalışmalardan biridir. Morgan, ilkelden gelişmişe doğru evrim süreci yaşandığını iddia ettiği bir toplumun, ataerkil ve tek eşli bir yapıya ulaşmak için geçirdiği evreleri incelemiştir. Ancak bu araştırmayı yaparken, dünyanın dört bir yanında, birbirleriyle hiçbir ilgisi olmayan farklı toplumları örnek olarak almış, ulaşmak istediği sonuca göre bu toplumları bir sıraya dizmiştir. Yüz binlerce kültür içinde neden sadece tezine uygun olan toplumları seçtiği açıkça ortadadır. Herskovits, Morgan'ın tarihi kendi fikirlerine göre nasıl yeniden yorumladığını şöyle açıklamaktadır:

Morgan, tarihte soyu belirleyen ataerkil ve tek eşli sisteme nasıl geçildiğini açıklarken, ilk önce çok ilkel bir Avustralyalı kabiledeki ana erkil yapıyı almış, daha sonra Amerikan Kızılderililerine geçerek, burada nesli belirleyici faktörün erkek olmasını örnek olarak göstermiş, daha sonra protohistorik tarihin ilk devirlerinde erkek egemen, daha çok tek eşli Yunan kabilelerini sosyal evrim zincirine eklemiş, son olarak da tek eşli, erkek egemen toplum olarak günümüz medeniyetini, göstererek evrim zincirini oluşturmuştur.7

Herskovits, Morgan'ın bu hayali zincirini, "Bu seri, tarihsel yaklaşım açısından uydurmadır" şeklinde tanımlamaktadır.

MAĞARALARDAKİ GELİŞMİŞ SANAT

Evrimciler, sözde maymunumsu insanların Avrupa'da bundan yaklaşık 30-40 bin yıl önce, Afrika'da biraz daha eski bir dönemde ani bir geçiş süreci yaşadıklarını, böylece birdenbire modern insanlar gibi düşünme ve üretme kabiliyeti kazandıklarını öne sürerler. Çünkü bu döneme ait arkeolojik bulgular evrim teorisiyle açıklanması mümkün olmayan delillerdir. Darwinist iddiaya göre, neredeyse 200 bin yıl boyunca değişmeden kalan taş-alet teknolojisinin yerini birdenbire, daha ileri ve hızla gelişen el sanatları teknolojisi almıştır. Sözde bir süre önce ağaçlardan inen ve modernleşmeye başlayan hayali ilkel adam, birdenbire sanatsal kabiliyetler geliştirmiş, mağara duvarlarına oyarak veya boyayarak şaşırtıcı güzellikte resimler yapmaya başlamış, kolyeler, gerdanlıklar gibi son derece estetik süs eşyaları üretmiştir. Peki ne olmuştur da böyle bir gelişme yaşanmıştır? "Yarı maymun ilkel varlıklar" neden ve nasıl birdenbire sanata eğilim göstermişlerdir? Evrimci bilim adamları bunun nasıl olup da gerçekleştiğini hiçbir şekilde açıklayamaz, ancak birtakım varsayımlar öne sürerler. Evrimci Roger Lewin, Darwinistlerin bu konuda içine düştüğü sıkıntıyı, *Modern İnsanın Kökeni kitabında şu sözlerle ifade eder: "Hala eksik durumdaki arkeolojik kayıtların her bakımdan belirsizliğinden olacak, bilim adamları bu soruya başka başka yanıtlar veriyorlar."*11

Arkeolojik bulguların gösterdiği gerçek ise, insanın var olduğu günden itibaren kültürel anlayışa sahip olduğudur. Bu anlayışta zaman zaman ilerlemeler, zaman zaman gerilemeler, keskin değişimler yaşanmış olması mümkündür. Ancak bu, evrimsel bir süreç yaşandığı değil, kültürel bir gelişim ve değişim yaşandığı anlamına gelmektedir. Evrimcilerin, "ani değişiklik" olarak nitelendirdikleri sanatsal eserlerin ortaya çıkışı da, biyolojik (özellikle zihinsel yetenek) olarak insanın gelişimini gösteren bir durum değildir. O dönemde yaşayan insanlar birtakım toplumsal değişimler yaşamış olabilirler, sanat ve üretim anlayışları değişmiş olabilir, ama bu bilgiler, insanın ilkellikten modernliğe geçiş yaptığını gösteren veriler değillerdir.

Geçmiş insanların geride bıraktıkları arkeolojik izlerle, evrimcilere göre olması gereken anatomik ve biyolojik izlerin birbirleriyle tutarsızlığı da Darwinizm'in bu konudaki iddialarını bir kez daha geçersiz kılmaktadır. (Darwinizm'in temel iddiası olan insanın sözde soy ağacını bilimsel olarak yıkan bilgiler için bkz. Harun Yahya, *Hayatın Gerçek Kökeni*.) Evrimci iddiaya göre, insanın kültürel gelişiminin de biyolojik gelişimiyle doğru orantılı olması gerekir. Örneğin, insanlar önce basit çizgilerle sanatsal duygularını ifade etmeli, daha sonra bu çizgiler biraz daha gelişmeli, bu gelişme yavaş yavaş ilerleyerek sanatsal yetenek doruk noktasına ulaşmalıdır. Oysa, insanlık tarihine ait bulunan ilk sanatsal izler bu varsayımı temelden sarsmaktadır. Sanat tarihinin ilk örnekleri olarak kabul edilen mağara resimleri, oymaları ve kaya kabartmaları dönemin insanının çok üstün bir sanat anlayışına sahip olduğunu göstermektedir. Mağaralarda araştırmalar yapan bilim adamları, bu resimleri sanat tarihinin en önemli ve değerli çalışmalarından biri olarak değerlendirmektedirler. Resimlerdeki gölgelemeler, perspektifin kullanımı ve zarif çizgiler, kabartmalarda ustaca yansıtılan derinlik hissi, oymalarda güneş ışığının çarpmasıyla meydana gelen estetik oynamalar, evrimcilerin açıklayamayacakları özelliklerdir. Çünkü bunlar Darwinist iddiaya göre çok daha ileride ortaya çıkması gereken bir gelişmedir.

Fransa, İspanya, İtalya, Çin, Hindistan ve Afrika'nın çeşitli yerlerinde, kısaca dünyanın farklı bölgelerinde bulunan pek çok mağara resmi, geçmiş insanın kültürel yapısı hakkında çok önemli bilgiler sunmaktadır. Bu resimlerde kullanılan üslup ve boyama teknikleri, araştırmacıları şaşkınlığa düşürecek kalite ve üstünlüktedir. Darwinist bilim adamları bu resimleri ön yargıyla değerlendirmekte, duydukları şaşkınlığa rağmen, söz konusu eserleri evrim hikayelerini süsleyebilmek için taraflı bir şekilde yorumlamaktadırlar. Günümüz insanının yapısına henüz ulaşmış varlıkların, son derece ilkel koşullar içinde yaşadıkları mağaralarda, korktukları ya da avladıkları hayvanların şekillerini resmettiklerini söylemektedirler. Oysa bu eserlerde kullanılan teknikler söz

konusu resmi yapan sanatçıların çok derin bir kavrayışa, kavradıklarını etkileyici bir şekilde resmedebilme yeteneğine sahip olduklarını göstermektedir. Kullanılan boyama teknikleri ise hiç de tahmin edildiği gibi ilkel bir koşulda yaşamıyor olabileceklerinin bir diğer göstergesidir. Üstelik, mağara duvarlarına yapılmış bu resimler dönemin insanlarının mağaralarda yaşadığını gösteren bir delil değildir. Bu eserleri meydana getiren sanatçılar, pekala, yakın civarda bir evde yaşıyor ama eserlerini söz konusu mağara duvarlarına yapmayı tercih ediyor da olabilirler. Neyi resmedeceğini hangi duygu ve düşünceyle seçtiği ise sadece sanatçının bileceği bir şeydir. Bu resimler üzerine pek çok yorum yapılabilir, ama yapılabilecek en gerçek dışı yorum bunların ilkellikten henüz kurtulmuş varlıklar tarafından yapıldıklarıdır. Nitekim, BBC'nin internette yayınlanan bilim sayfasında yer alan 22 fiubat 2000 tarihli haberde mağara resimleriyle ilgili olarak şu satırlara yer verilmektedir:

Bunların ilkel adamlar tarafından yapıldığı düşünülüyordu... Ancak iki bilim adamının yaptığı çalışmalara göre, antik ressamlarla ilgili bu kanaat tamamen yanlış. Onlar bu resimlerin kompleks ve modern toplumun kanıtları olduğunu düşünüyorlar.12

Günümüz sanat anlayışının pek çok eseri de, binlerce yıl sonra aynı mantıkla değerlendirilseydi, 21. yüzyıl toplumunun ilkel bir kabile mi yoksa gelişmiş bir medeniyet mi olduğu sorusu birçok tartışmaya neden olabilirdi. Bundan 5000 sene sonra günümüz ressamlarının tabloları hiç zarar görmeden bulunsa ve günümüzle ilgili hiçbir tarihi belge kalmamış olsa o dönemin insanları çağımız hakkında ne düşünürlerdi? Van Gogh'un ya da Pablo Picasso'nun eserlerini bulan geleceğin insanları, evrimci mantığa göre hareket ediyor olsalar, günümüz toplumu için nasıl yorumlar yaparlardı? Manzara resmi çizen Claude Monet'den dolayı "Daha sanayi gelişememiş, insanlar tarım hayatı yaşıyorlardı" veya Kandinsky'nin soyut resimlerinden dolayı, "Henüz okuma yazma bilmeyen gelişmemiş insanlar çeşitli karalamalarla anlaşabiliyorlardı" yorumunu yapmak günümüz hakkında onları doğru sonuçlara ulaştırabilir miydi?

MAĞARA RESİMLERİNDEKİ ÜSTÜN BOYA TEKNİĞİ

Fransız Pireneleri'ndeki Niaux Mağarası, eski dönemde yaşayan insanların yaptıkları birbirinden etkileyici resimlerle doludur. Resimler üzerinde yapılan karbon testleri bu eserlerin yaklaşık 14 bin yıl önce yapıldıklarını göstermektedir. Niaux Mağarası'ndaki resimler 1906 yılında gün ışığına çıkarılmışlardır ve o günden bu yana da detaylı olarak incelenmektedirler. Mağaranın en süslü bölümü, Siyah Salon olarak adlandırılan karanlık bir kesimdeki yüksek bir oyuktan oluşan köşedir. Bizon, at, geyik ve dağ keçisi resimlerinin olduğu bu bölümle ilgili olarak, Modern İnsanın Kökeni kitabında Roger Lewin şu yorumu yapmaktadır: *"... kompozisyonlar, yapılışlarında yaratıcılık ve bilincin etkili olduğu izlenimini vermektedir."*13

Bu resimlerle ilgili bilim adamlarının ilgisini çeken en önemli unsurlardan biri de kullanılan boyama tekniğidir. Yapılan araştırmalar, bu resimlerde doğal ve yerel kaynakların biraraya getirilerek özel karışımlar elde edildiğini göstermektedir. fiüphesiz bu, ilkellikten henüz çıkmış varlıkların yapamayacağı bir düşünme, planlama ve üretme yeteneğinin göstergesidir. Roger Lewin, bu boyama tekniğini şöyle anlatmaktadır:

Boya yapımında kullanılan maddeler (pigmentler) ve mineral dolgu maddeleri, Üst Paleolitik insanlarca özenle seçilerek, özel bir karışım oluşturmak üzere 5-10 mikrona dek inceltiliyordu. Siyah boya, tahmin edileceği gibi, odun kömürü ve manganezdioksitti. Ancak ilgi, daha çok, dolgu maddeleri üzerine yoğunlaşmıştı. Dolgu maddeleri, renklere canlılık verdiği gibi, adından da anlaşılacağı üzere, boyayı kalınlaştırmaya da yarar. Dört değişik türü olduğu anlaşılan bu maddeleri, araştırmacılar birden dörde kadar sıralamışlardır: Talk, barit, potasyum feldispat ve biyotit (mika) ağırlıklı feldispat potasyum. Clottes ve arkadaşları bu dolgu maddelerini kendileri de denemişler ve çok etkili olduğunu görmüşlerdir.14

Görüldüğü gibi kullanılan teknik, son derece ileridir. Bu da açık bir gerçeği yeniden gözler önüne sermektedir: Geçmişte ilkel olarak adlandırılan herhangi bir varlık yaşamamıştır. İnsan ilk var olduğu günden beri, düşünme, konuşma, akletme, kavrama, değerlendirme, plan yapma, üretme yeteneği olan üstün bir varlıktır. Resimlerini renklendirmek için dolgu maddesi kullanan, bu dolgu maddelerini hazırlamak için tarik, barit, potasyum feldispat ve biyotit gibi kimyasalları başarıyla biraraya getiren kimselerin sözde maymunsuluktan yeni çıkmış, henüz medenileşmiş varlıklar olduklarını iddia etmek akla ve mantığa aykırıdır.

BLOMBOS MAĞARASI’NDA BULUNAN ESERLER, İNSANIN EVRİMİ SENARYOSUNU BİR KEZ DAHA YIKIYOR!

Güney Afrika sahillerindeki Blombos Mağaralarında yapılan kazılarda elde edilen veriler, insanın evrimi senaryosunu bir kez daha alt üst etti. *Daily Telegraph* gazetesi konuyla ilgili haberi, "Taş Devri Adamı O Kadar Saf Değilmiş" (Stone Age Man Wasn't So Dumb) başlığıyla verdi. Birçok gazete ve dergide ise haber, "eski insanlarla ilgili teorilerin tamamen değiştirilmesi gerektiği" şeklinde yorumlandı. Örneğin BBC News konuyu şu şekilde bildiriyordu: *"Bilim adamları bu buluşun, modern düşünme yöntemlerinin tahmin edilenden çok daha önce gelişmiş olduğunu gösterdiğini düşünüyorlar."*15

Blombos Mağaralarında, bundan 80 bin -100 bin yıl öncesine ait toprak boya kalıpları bulunmuştu. Bu kalıpların hem vücut hem de sanat eserlerinin boyamasında kullanıldığı tahmin edilmekteydi. Bu buluştan önce bilim adamları, insanın düşünme, kavrama ve üretme yeteneğinin geliştiğini gösteren verilerin en erken 35 bin yıl önce ortaya çıktığını öne sürüyorlardı. Bulunan bu kalıplar ise söz konusu iddiayı tamamen sarstı. Evrimci bilim adamlarının sözde ilkel, hatta yarı maymunsu olarak nitelendirdikleri bu dönemin insanları, tıpkı günümüz insanları gibi kavrama ve üretme yeteneğine sahipti.

CHAUVET MAĞARASI'NDAKİ OLAĞANÜSTÜ RESİMLER

Chauvet Mağarası 1994 yılında keşfedildi ve bulunan resimler, bilim dünyasında büyük yankı uyandırdı. Bundan önce Ardeche'deki sanat eserleri, Lascaux'daki 20 bin yıllık resimler ya da İspanya Altamira'daki 17 bin yıllık eserler de ilgi çekmişti ama Chauvet'deki eserler çok daha eski bir zamana aitti. Karbon-14 yöntemiyle yapılan tarihlendirme çalışmaları sonucunda, bu resimlerin yaklaşık 35 bin yıllık olduğu ortaya çıktı. *National Geographic* dergisinde Chauvet'deki eserlerle ilgili şu yorum yapılmaktaydı:

> *Mağaranın ilk fotoğrafları uzmanlar kadar kamuoyunu da büyüledi. On yıllar boyunca akademisyenler sanatın ilkel çizimlerden canlı, natüralist resimlere doğru kademeli olarak ilerlediği kuramını ortaya koymuşlardı... Daha ünlü mağaralarda yer alan resimlerin yaklaşık iki katı yaşında olan Chauvet'deki resimler, sadece tarih öncesine ait sanatın bulunduğu en yüksek noktayı değil, aynı zamanda sanatın bilinen en eski başlangıcını temsil ediyordu.* 16

LASCAUX MAĞARALARINDAKİ 16.500 YILLIK ASTRONOMİ HARİTALARI

Münih Üniversitesi'nden araştırmacı Dr. Micheal Rappenglueck, Lascaux Mağaralarında yaptığı incelemeler neticesinde, bu mağaraların duvarlarında yer alan resimlerin astronomik anlamlar taşıyor olabileceğini ortaya çıkarmıştır. Mağara duvarlarında yer alan figürler, fotogrametri yöntemi kullanılarak bilgisayar ortamında yeniden yapılandırılmış ve ortaya çıkan geometrik çizim, dairelerin, açıların ve düz çizgilerin birer anlam taşıyor olabileceğini göstermiştir. Bilgisayar ortamında yapılan hesaplamalara, ekliptik eğrilik, ekinoksun eksen sapması, yıldızların düzenli hareketleri, Ay'ın ve Güneş'in çap ve yarı çap ölçümleri, evrendeki kırılmalar ve bastırılmalarla ilgili tüm değerler eklenmiştir. Ve yapılan incelemeler sonucunda bu çizimlerin bazı yıldız takımlarını ve Ay'ın belirli hareketlerini işaret ettiği görülmüştür. BBC kanalı bilim ve teknik bölümü konuyla ilgili şu bilgilere yer vermiştir:

Orta Fransa'da bulunan Lascaux Mağaralarındaki ünlü duvar resimlerinde tarih öncesine ait (gece) gökyüzü haritası keşfedildi. 16.500 yıllık tarihe sahip olduğu tahmin edilen harita, günümüzde Yaz Üçgeni (summer triangle) olarak bilinen üç parlak yıldızı gösteriyor. Lascaux çizimleri arasında ayrıca, Pleidas yıldız kümesinin de haritası bulundu... 1940'larda keşfedilen duvarlar atalarımızın sanatsal kabiliyetini gösteriyordu. Ancak bugün artık söz konusu çizimlerin, onların bilimsel bilgi seviyesini de gösterdiği anlaşılmıştır.17

Darwinistlerin iddialarına göre, bu resimleri yapanlar sözde ağaçlardan henüz inmiş, zihinsel gelişimlerini henüz tamamlamaya başlamış varlıklardır. Ancak gerek bu resimlerin sanatsal değerleri, gerekse son araştırmaların gösterdiği neticeler, evrimcilerin bu iddialarını geçersiz kılmaktadır. Söz konusu resimleri yapanlar hem üstün bir estetik anlayışa, hem gelişmiş sanat tekniğine, hem de araştırmaların gösterdiğine göre bilimsel bilgiye sahip insanlardır.

KUZEY AFRİKA'DAKİ KAYA KABARTMALARI VE RESİMLERİ, EVRİMCİLERİ HAYRETE DÜŞÜRÜYOR

Yaklaşık 7 bin yıllık olan bu zürafa kabartmaları, görenlere "sürünün hareket halinde olduğu hissini" verecek mükemmellikte yapılmış. Bu eserin düşünebilen, muhakeme yeteneği olan, kendisini ifade edebilen, üretebilen, sanat anlayışı olan insanların ürünü olduğu çok açıktır.

Yine yaklaşık 7 bin yıllık olan bu resimde, müzik aleti çalan bir adam görülmektedir. Yandaki diğer resimde de, Botswana'da yaşayan Dzu yerlilerinden biri benzer bir müzik aletini çalarken görülmektedir. 7 bin yıl önce kullanılan bir müzik aletinin çok benzerinin bugün halen kullanılıyor olması dikkat çekici bir durumdur. Bu, Darwinistlerin iddiasını yıkan örneklerden biridir. Darwinizm'in iddia ettiği gibi medeniyet hep ileri gitmemekte kimi zaman da binlerce yıl aynı şekilde kalmaktadır. Bu adam 7 bin yıldır var olan bir müzik aletini kullanmaya devam ederken, dünyanın öbür ucunda en gelişmiş müzik aletleriyle senfoniler bestelenmekte, her iki kültür de aynı dönemde yaşanmaktadır.

TARİHİN İLK ŞEHRİ OLARAK KABUL EDİLEN Ç ATALHÖYÜK, EVRİMİ REDDEDİYOR

MÖ 9000 yılına ait olduğu kabul edilen Çatalhöyük, tarihin ilk şehirlerinden biri olarak nitelendirilmektedir. İlk buluntularla birlikte, arkeoloji dünyasında büyük tartışmalar başlamış, evrimci iddiaların bir kez daha geçersizliği görülmüştür. Arkeolog James Melaart -kendisini de hayrete düşüren- bölgedeki gelişmişliği şu şekilde anlatmaktadır:

> Neolitik dönemin önde gelen toplumlarından biri olan Çatalhöyük'teki gelişmiş toplumun sahip olduğu teknolojik özellikler hayrete düşürücüdür... Örneğin, obsidyen (sert bir volkanik cam türü) bir aynayı nasıl olup da hiç çizmeden parlatmışlardır, ya da taş boncuklarda günümüzün çelik iğnelerinin dahi açmakta zorlanacağı delikleri açmayı nasıl başarmışlardır? Ne zaman ve nasıl bakırı, kurşunu ve diğer metalleri eritmeyi öğrenmişlerdir?18

Bulgular Çatalhöyük'te yaşayan insanların gelişmiş şehircilik anlayışına, planlama, tasarlama, hesaplama yapma kabiliyetine sahip olduklarını, sanat anlayışlarının ise tahmin edilenden çok daha ileri olduğunu göstermiştir. Kazı ekibinin günümüzdeki lideri Prof. Ian Hodder, burada elde edilen bulguların evrimci iddiaları geçersiz kıldığını şöyle ifade etmektedir:

> Nereden geldiği belli olmayan şaşırtıcı bir sanatları var. Çatalhöyük'ün coğrafi konumunu da açıklamak bayağı zor. Dönemine ait yerleşim yöreleriyle doğrudan bir coğrafi bağlantısı yok... Ortaya çıkarılan sıvaüstü resimler dönemine göre çok ileri. Bu insanlar bu sanat seviyesine neden ve nasıl ulaştılar?... Sorulması gereken esas soru bu: Bir grup insan nasıl olup da bu kadar muazzam bir kültürel başarı sağlayabiliyor? Aniden ve yoktan son derece önemli sanat eserleri oluşturmuşlar... **Bildiğimiz kadarıyla Çatalhöyük'te elde edilen kültürel gelişmede bir evrim bulunmuyor.**19

EVRİMCİLERİ ŞAŞIRTAN 400 BİN YILLIK MIZRAKLAR

Almanya'nın Schöningen şehrinde 1995 yılında, Alman arkeolog Hartmut Thieme tarafından birtakım ahşap kalıntılar bulundu. Bunlar, dikkatlice ve özenle yapılmış mızraklardı, yani bulunan en eski tarihli avlanma aracıydılar. Bu buluntular, evrimciler arasında büyük şaşkınlığa neden oldu, çünkü evrimci görüşe göre sistematik avlanma modern insanın ortaya çıktığı varsayılan bundan yaklaşık 40 bin yıl öncesinde başlamış olmalıydı. Hatta bu hikayeye uygun olması için daha önce bulunan Clacton ve Lehringen mızrakları göz ardı edilmiş, bunların sadece yeri kazmakta kullanılan sopalar veya kar sondaları olduğu iddia edilerek, yaşları küçültülmüş ve evrim yalanı devam ettirilmeye çalışılmıştı.20

Mızrakların tarihleri ise çok daha eskiyi gösteriyordu: Yaklaşık 400 bin yıl öncesini... Üstelik Schöningen mızraklarının yaşı o kadar kesindi ki, konuyla ilgili Nature dergisinde yazısı yayınlanan Sheffield Üniversitesi arkeologlarından Robin Dennell, bu mızrakların yaşını değiştirmenin ya da bunlarla ilgili sahte yorumlarda bulunmanın mümkün olmadığını şöyle ifade ediyordu:

> Ama Schöningen buluntuları hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde mızraktırlar, bunları kar sondası veya kazı sopaları olarak nitelendirmek, elektrikli matkapların kağıt ağırlığı olduğunu iddia etmekten farklı değildir.21

Bu mızrakların evrimci bilim adamlarını şaşırtmasının bir nedeni de, mızrakların yapılabilmesi için gerekli olan planlama, hesaplama, üretme yeteneklerinin o dönemde yaşayan sözde ilkel insanlarda olmadığı yanılgısıdır. Oysa bu mızraklar, plan yapabilen, hesap yapabilen, aşamalı düşünebilen bir zihnin ürünleridir. Her bir mızrak için yaklaşık 30 yaşındaki ladin ağacının gövdesi kullanılmıştır ve her bir mızrağın uç kısmı ağacın en sert olan yerinden yani tabanından yapılmıştır. Her bir mızrak, tıpkı modern ciritlerde olduğu gibi eşit oranla tasarlanmıştır; ağırlık merkezi, uç noktanın 1/3 uzaklığındadır. Tüm bu bilgiler karşısında Robin Dennell şu yorumu yapmaktadır:

> Bu mızraklar, önemli bir zaman ve kabiliyet yatırımı –uygun ağacın seçilmesi, biçimin belirlenmesi ve en son aşamada gerekli şekillendirmenin tasarlanması. Diğer bir deyişle, bu insanlar gelişigüzel "beş dakikalık

bir kültürle" yaşamıyorlardı. Daha ziyade, derin bir planlama, gelişmiş bir tasarım ve ahşabı şekillendirmek için sabır görüyoruz ve tüm bunlar, sadece modern insanlarda görebildiğimiz özellikler.22

Mızrakları bulan arkeolog Thieme ise şunları söylemektedir:

Orta Pleistosen gibi erken bir çağda böyle gelişmiş mızrakların kullanılmış olması, eski insan tavırları ve kültürleri hakkındaki pek çok teoriyi yeniden gözden geçirmemizi gerektirmektedir.23

Hartmut Thieme ve Robin Donnell'in de ifade ettikleri gibi, Darwinistlerin insanlık tarihiyle ilgili öne sürdükleri iddialar gerçekleri ifade etmemektedir. Gerçek şudur; insanlık hiçbir zaman evrim geçirmemiştir. Geçmişte geri medeniyetler olduğu gibi son derece gelişmiş ve ileri medeniyetler de yaşamıştır.

URFA, GÖBEKLİ TEPE'DEKİ MEDENİYET İZLERİ

Urfa yakınlarındaki Göbekli Tepe'deki kazılarda, bilim adamları tarafından "olağanüstü ve benzersiz" olarak nitelendirilen buluntular elde edilmiş, üzerinde hayvan rölyeflerinin olduğu, çapı 20 metreyi, boyu insan boyunu aşan dev T şeklinde sütunlar ortaya çıkarılmıştır. Bu sütunlar dairesel olarak dizilmişlerdir. Bilim dünyasını asıl etkileyen özellik ise, bu alanın yaşıdır: Göbekli Tepe'deki alan günümüzden 11 bin yıl önce inşa edilmiştir. Evrimci iddiaya göre, dönemin insanları ilkel taş aletlerle bu görkemli yapıyı inşa etmişlerdir. Bu yanılgıya göre, söz konusu mühendislik harikası, bundan 11 bin yıl önce en ilkel araçlarla çalışan toplayıcı-avcı insanların eseridir. Elbette bu inanılması mümkün olmayan bir hikayedir. Nitekim Göbekli Tepe'deki kazı ekibinin başkanlığını yürüten Prof. Klaus Schmidt de bu gerçeği ifade etmektedir:

> O dönemde yaşayan insanların tıpkı bu gün olduğu gibi düşünme kapasiteleri olduğu görülmektedir. Hep düşündüğümüz gibi ilkel insanlar değillerdir. Ağaçtan inip uygarlık kurmaya çalışan maymun benzeri yaratıklar oldukları düşünülmemelidir. Zeka yönünden bakacak olursak bize benzedikleri görülmektedir.24

Arkeolog Klaus Schmidt, bu dev boyuttaki taşların o günün koşullarında nasıl taşındıklarını, nasıl şekillendirildiklerini ortaya çıkarabilmek için kazı ekibiyle birlikte küçük bir deney yapmıştır. Bu deneyde, makinelerin yardımı olmaksızın, sadece sözde tarih öncesi insanların kullandığı ilkel aletlerle devasa bir kaya bloğunu işlemeye çalışmışlar ve çok kısa bir mesafeye taşımayı denemişlerdir. Gerçeklerine oranla daha küçük bir kaya bloğu üzerinde çalışmayı tercih etmişlerdir. Ekibin bir kısmı kütükler, ipler ve kol güçleriyle doğal ve basit kaldıraçlar yaparak taş üzerinde çalışmaya başlamış, diğerleri de ellerinde taşlarla MÖ 9000 yılında yaşayan taş ustaları gibi sert bir zeminde oluk açmaya çalışmışlardır. (Evrimci tarih anlayışına göre, o günlerde metal araçlar olmadığından, taş devrinin insanlarının sert ve keskin uçlu çakmak taşını kullandığına inanılmaktadır.) Taşı oymaya çalışan işçilerin 2 saat boyunca durmaksızın devam eden çalışmaları sonucunda, ortaya sadece belli belirsiz bir hat çıkmıştır. Taşı taşımaya çalışan ekibin 4 saatlik yoğun çalışması neticesinde ise, 12 adam ağır kaya bloğunu sadece 7 metre hareket ettirmeyi başarabilmişlerdir. Yapılan bu deney sonucunda tek bir taş çember alanı oluşturmak için yüzlerce işçinin aylarca çalışması gerektiği ortaya çıkmıştır. Bu basit deney bile açıkça ortaya koymaktadır ki, dönemin insanları evrimci bilim adamlarının ileri sürdüğü gibi ilkel koşullara değil, çok büyük ihtimalle son derece gelişmiş imkanlara sahiptiler.

Evrimci anlayışın bir diğer çelişkisi de bu eserlerin meydana getirildiği dönemi, "çanak çömleksiz Neolitik çağ" olarak adlandırmalarıdır. Bu gerçek dışı yoruma göre, bu dönemin insanları henüz çanak çömlek yapacak teknolojiye ulaşmamışlardı. Heykeller yapabiliyor, dev taşları taşıyabiliyor, bunları estetik sütunlar haline getirebiliyor, bunların üzerlerine hayvan kabartmaları işleyebiliyor, duvarları resimle süsleyebiliyor, mühendislik ve mimari bilgiyi kullanabiliyor ama henüz çanak çömlek yapmayı bilmiyorlar demek, sadece evrimci ön yargıları savunabilmek için ısrarla söylenen bir kandırmacadır. Kuşkusuz ki sözü edilen eserler bu insanların tahmin edilenden çok daha ileri bir ilme, teknolojiye ve medeniyete sahip olduklarını göstermektedir. Bu T şeklindeki büyük sütunların, nasıl işlendiğinin, oraya nasıl getirildiğinin açıklaması olması gerekir. Bu da söz konusu insanların iddia edildiği gibi ilkel olmadıklarını gözler önüne sermektedir. Nitekim *Bilim Teknik* dergisinde yer alan bir haberde, Göbekli Tepe'de elde edilen buluntuların, insanlık tarihine dair yaygın bir yanılgıyı açığa çıkardığı ifade edilmektedir: *"Bu yeni veriler, insanlık tarihine ilişkin önemli bir yanılgıyı ortaya koyuyor."*25 Bu yanılgı, insanlık tarihinin evrim aldatmacası doğrultusunda yorumlanmasıdır.

8 BİN YIL ÖNCE PROFESYONEL YÖNTEMLERLE DİŞ TEDAVİSİ YAPILIYORDU

Pakistan'da yapılan kazı çalışmaları bundan 8 bin yıldan çok daha uzun yıllar önce, dişçilerin diş çürümelerini dolguyla tedavi ettiklerini göstermiştir. Columbia Üniversitesi arkeologlarından Andrea Cucina, Pakistan'da yürüttüğü kazı çalışmalarında bundan 8-9 bin yıl öncesine ait kesici dişlerde küçük delikler fark etmiştir. Yaklaşık 2.5 mm çapındaki bu küçük deliklerin muntazamlığından etkilenen Cucina, konuyla ilgili araştırmalarını derinleştirmiştir. Daha sonra elektron mikroskopları kullanılarak yapılan incelemeler, söz konusu minik deliklerin bakteriler tarafından meydana getirilemeyecek kadar düzgün

olduklarını ortaya koymuştur. Yani bunlar bakteriler tarafından meydana getirilen delikler değil, bilinçli müdahale ile oluşturulan, tedavi amaçlı deliklerdir. Minik deliklerin bulunduğu dişlerin hiçbirinde, herhangi bir çürük izine de rastlanmamıştır. Bu da, *New Scientist* dergisinin ifadesiyle, *"Tarih öncesi dişçilerinin, işlerinde ne kadar başarılı olduklarının bir delilidir."*26

Evrimci görüşe göre bu dönem, sözde insanların maymunlardan daha henüz ayrıldıkları, son derece ilkel koşullarda yaşadıkları, hatta çanak çömlek yapmayı dahi yeni yeni belli bölgelerde öğrendikleri bir dönemdir. Evrimcilere göre böylesine ilkel koşullarda yaşayan insanların nasıl olup da, ellerinde hiçbir teknoloji olmadan, birtakım taş aletlerle dişlerde muntazam delikler açıp dolgular yaptıkları ise bir muammadır. Açıktır ki, diş tedavisini gerçekleştiren bu insanlar ne ilkeldir ne de ilkel koşullara sahiptirler. Tam tersine, hastalığı teşhis edebilecek, tedavi yöntemleri ortaya koyabilecek düşünce yapısına ve bu yöntemleri başarıyla uygulayabilecek teknik imkanlara sahiptirler. Bu da -bir kez daha- Darwinistlerin, toplumların ilkellikten modernliğe doğru sürekli evrimleştiği yanılgısını geçersiz kılmaktadır.

ESKİ İNSANLARIN MÜZİK TUTKUSU

Sanatın her dalı gibi müzik de sadece insana hastır. Bundan yaklaşık 100 bin yıl önce yaşamış olan insanların müziğe karşı olan ilgisi, söz konusu kişilerin günümüz insanlarıyla hemen hemen aynı zevklere sahip olduğunun bir başka göstergesidir. Bilinen en eski müzik aleti Libya'nın Haua Fteah isimli yöresinde bulunan ve 70.000 ile 80.000 yıllık olduğu tahmin edilen kuş kemiğinden yapılmış bir flüttür.27 Ayrıca Doğu Kırım'da incelemelerin yapıldığı Prolom II isimli sitede 41 tane düdük bulunmuştur.28 Prolom II sitesinin ise 90.000 ila 100.000 yıl öncesine dayandığı keşfedilmiştir.29

Ancak bu dönemin insanlarının müzik bilgisi bununla da kalmamaktadır. Bir müzikolog olan Bob Fink, Kuzey Yugoslavya'daki bir mağarada arkeolog Ivan Turk tarafından 1995 Temmuzu'nda bulunan, bir ayının uyluk kemiğinden yapılmış olan eski bir kemik flütteki delikleri analiz etti. Karbon testine göre yaşının 43.000 ile 67.000 yıl arasında olduğu düşünülen bu aletin 4 nota çıkardığını ve flütte yarım tonlar ve tam tonların da olduğunu tespit etti. Bu keşif, sözkonusu insanların Batı müziğinin temel formu olan yedi nota ölçüsünü kullandıklarını göstermektedir. Flütü inceleyen Fink, "eski flütün üzerindeki ikinci ve üçüncü delikler arasındaki mesafenin, üçüncü ve dördüncü delikler arasındaki mesafenin iki katı" olduğunu belirtmektedir. Bunun anlamı birinci mesafenin tam notayı, ona komşu olan mesafenin de yarım notayı temsil ettiğidir. "Bu üç nota inkar edilemez bir şekilde diatonik ve modern yahut antika olsun standart diatonik bir ölçekteki gibi ses çıkarır"30 diyen Fink, bunları kullananların müzik kulağı ve bilgisi olan insanlar olduğunu bir kez daha ortaya koymuştur.

Bütün bu eserler ve arkeolojik buluntular evrim teorisi tarafından açıklanması mümkün olmayan pek çok soruyu gündeme getirmektedir. İnsanların maymunlarla ortak bir atadan geldikleri yanılgısını savunan Darwinizm bu soruların hiçbirini açıklayamaz. Örneğin, on binlerce yıl önce sözde hırıltılar çıkarıp, hayvani bir yaşam sürdüğünü iddia ettikleri maymunumsu varlıkların neden ve nasıl sosyalleşmeye başladıkları sorusu evrimciler için çok büyük bir açmazdır. Bu maymunumsuların neden ağaçlardan yere indikleri, nasıl iki ayakları üzerinde durmaya başladıkları, akıllarının ve yeteneklerinin ne şekilde geliştiği gibi sorular karşısında evrim teorisi bilimsel ve akılcı cevaplar veremez. Bu konuda ileri sürülen açıklamalar yalnızca birtakım ön yargılardan ve hayal ürünü hikayelerden ibarettir.

> Evrimcilere "Dallardan dallara atlayarak dolaşan maymunlar, ne olmuştur da yere inmeye karar vermişlerdir?" diye sorarsanız, bunu iklim koşullarının gereği diye cevaplarlar. "Diğer maymunlar da onları taklit ederek yere inebilecekken, neden dallarda dolaşmayı tercih etmişlerdir? Ya da bu iklim koşulları neden sadece bir kısım maymunu etkilemiştir? Aynı iklim koşullarında yaşayan diğer maymunları yere inmekten alıkoyan nedir?" gibi ilk planda aklınıza gelen pek çok soru ise evrim teorisi tarafından akılcı ve mantıklı bir şekilde cevaplanamaz. "Yere inen maymunlar nasıl olmuştur da iki ayakları üzerinde yürümeye başlamışlardır?" diye bir soru sorarsanız evrimciler bu soruya da kendilerince farklı açıklamalar getirmeye çalışırlar. Örneğin bazı evrimciler, diğer güçlü hayvanlardan korunma ihtiyacı nedeniyle bu maymunumsuların arka ayakları üzerinde dik durmaya karar verdiklerini söylerler. Ama bu açıklamaların hiçbiri bilimsel değildir.

Öncelikle iki ayaklılığın evrimi diye bir şey söz konusu bile değildir. İnsan iki ayağı üzerinde dik yürür. Bu, başka hiçbir canlıda rastlanmayan, çok özel bir hareket şeklidir. Burada belirtilmesi gereken en önemli noktalardan biri iki ayaklılığın bir avantaj olmadığıdır. Zira, maymunların hareket şekli insanın iki ayaklı yürüyüşünden daha kolay, hızlı ve verimlidir. İnsan ne bir şempanze gibi ağaçlar arasında daldan dala atlayarak ilerleyebilir, ne de bir çita gibi saatte 125 km. hızla koşabilir. Aksine insan, iki ayağı üzerinde yürüdüğü için, yerde çok daha yavaş bir biçimde hareket edebilir ve bu nedenle doğadaki canlıların en savunmasızlarından biridir. Dolayısıyla, evrim teorisinin kendi mantığına göre, maymunların iki ayaklı yürümeye yönelmelerinin hiçbir anlamı yoktur. Aksine, evrimin hikayelerine göre insanlar dört ayaklı hale gelmelidirler.

Evrimci iddianın bir diğer çıkmazı ise, iki ayaklılığın Darwinizm'in "aşama aşama gelişme" modeline kesinlikle uymamasıdır. Evrimin temelini oluşturan bu model, evrimin bir aşamasında iki ayaklılıkla dört ayaklılık arasında "karma" bir yürüyüş olmasını zorunlu kılar. Oysa İngiliz paleoantropolog Robin Crompton, 1996 yılında bilgisayar yardımıyla yaptığı araştırmalarda bu çeşit bir "karma" yürüyüşün imkansız olduğunu göstermiştir. Crompton'un vardığı sonuç şudur: Bir canlı ya tam dik, ya da tam dört ayağı

üzerinde yürüyebilir.31 Bu ikisinin arası bir yürüyüş biçimi, enerji kullanımının aşırı derecede artması nedeniyle mümkün olmamaktadır. Bu yüzden yarı-iki ayaklı bir canlının var olması mümkün değildir.

Bu sözde ilkel varlıkların nasıl akıllı ve sosyal davranışlar geliştirdikleri sorusunun cevabı da evrimcilerin hezeyanlarına göre, toplu halde yaşadıkları, böylece akıllı ve sosyal davranışlar geliştirdikleridir. Oysa sürü halinde yaşayan yalnızca bu sözde ilkel varlıklar değildir. Goriller, şempanzeler, maymunlar ve daha pek çok hayvan türü sürüler halinde yaşamaktadır. Ama bunların hiçbiri insanlar gibi akıllı ve sosyal davranışlar geliştirmemiştir. Hiçbiri sanatsal yapılar inşa etmemiş, astronomiyle ilgilenmemiş, dev anıtlar yapmamış, kısaca akıl ve yetenek sergileyememiştir. Çünkü akıllı ve bilinçli davranış yalnızca insanlara has özelliklerdir. Geçmişten günümüze izi kalan tüm bu eserler de, bizler gibi akıl ve şuura sahip, hesaplama, planlama, üretme yeteneği olan insanlar tarafından meydana getirilmiştir. Bu insanların ilkel koşullarda yaşadıkları iddiası ise bizzat arkeolojik bulgular tarafından yalanlanmaktadır.

EV RİMCİLERİN ÖNE SÜRDÜĞÜ İNSANLIK TARİHİ TABLOSUNU YALANLAYAN BULGULAR

Arkeolog Michael A. Cremo ve Richard L. Thompson tarafından hazırlanan Forbidden Archeology (Yasaklanmış Arkeoloji) kitabında sunulan deliller, evrimcilerin öne sürdükleri insanın tarihi tablosunu alt üst etmektedir. Bu bulgular, evrimci anlayışa göre, hiç umulmadık dönemlerde umulmadık kalıntıları ortaya koymaktadır. Örneğin, 1950'lerde Kanada Ulusal Müzesi'nden araştırmacı Thomas E. Lee, Huron Gölü kuzeyinde, Sheguiandah'daki buzulların bıraktığı tortuların içinde gelişmiş taş aletler bulmuştur. Bunların yaşlarının 65 bin ile 125 bin arasında olduğu meydana çıkınca, araştırma sonuçlarının yayınlanması ertelenmiştir. Çünkü bilim dünyasına hakim olan yanılgıya göre, Kuzey Amerika'ya ilk insanların gelişi 120 bin yıl önce Sibirya'dan olmuştu ve bunun daha önce olduğunun iddia edilmesi mümkün değildi.

Kitapta verilen bir başka örnek de şöyledir: Arjantin, Miramar'da arkeolog Carlos, Ameghino Pliosen dönemine ait bozulmamış 3 milyon yıllık oluşumlarda bola taşları bulmuştur. Aynı katmanda, artık Güney Amerika'da soyu tükenmiş bir Güney Amerika memelisi kemiği bulmuştur. Bu kemiğin içine gömülü durumda bir çakmak taşı ok ucu da vardı. Daha sonra bir başka araştırmacı aynı oluşumun içinde bir insan çenesi parçası buldu. Oysa Darwinistlere göre, bola taşları ve ok uçları yapabilen insanlar ancak 100-150 bin yıl önce ortaya çıkmıştı. Dolayısıyla, 3 milyon yıl öncesine ait bola taşları, bu taşların içinde bulunan kemikler ve ok ucu evrimciler için açıklanması mümkün olmayan bulgulardır. Ve bu durum evrim teorisinin bilimsel bulgularla çeliştiğini bir kez daha göstermektedir.33

İngiliz araştırmacı-yazar Michael Baigent ise Ancient Traces (Antik İzler) kitabında, 1891 yılında 260-320 milyon yıllık bir altın zincirin bulunduğunu anlatmaktadır. Bu zincirin 8 karat altın ve 16 karat başka bir metalin alışımından yapılmış olduğu anlaşılmıştır. Bir kömür parçasının içinden çıkan bu altın zincirin orta kısmı iyice eskiyip aşınmış, ama uç kısımları sağlam durumdadır ve iki ucu birbirine sıkıca bağlıdır. Aşınmış kısımın, kömür içine iyice işlemiş izi de vardır. Tüm bunlar, bulunan zincirin, kömür parçası kadar eski olduğunu göstermektedir. Kömürün çıkarıldığı madendeki yatakların tarihi ise 260-320 milyon yıl arasındadır.34 Evrimcilerin, insanın dahi olmadığını iddia ettikleri bir dönemde, medeniyetin önemli göstergelerinden biri olan altın takının bulunması, evrimcilerin çizdiği insanlık tarihi tablosunu yerle bir etmektedir.

Bir toplumun mücevher kullanması, süs eşyaları meydana getirmesi, o toplumun medeni bir yaşam sürdüğünün önemli delillerindendir. Üstelik altın zincirin yapılabilmesi hem uzmanlık hem de teknik donanım gerektiren bir iştir. Taştan aletler kullanarak ham altından düzgün bir zincir meydana getirilemez. Açıktır ki, günümüzden milyonlarca yıl önce yaşayan insanlar da, takı ve mücevheri biliyor, estetikten zevk alıyor, insani bir yaşam sürüyorlardı.

İnsanlık tarihinin evrimi teorisini yıkan bulgulardan biri de, 387 milyon yıllık olduğu tahmin edilen demir çivi parçasıdır. Sir David Brewster tarafından British Association for the Advancement of Science (İngiliz Bilimsel Gelişme Birliği)'ne sunulan raporda yer alan bilgiye göre, çivi kum taşı içinde bulunmuştur. Kum taşının çıkarılmış olduğu taş yatağı Erken Devonian dönemine aittir, yaklaşık 387 milyon yaşındadır.35

Burada sadece birkaç örneğine yer verdiğimiz bulgular, insanın evrimcilerin iddia ettiği gibi hiçbir zaman yarı hayvan-yarı insan bir varlık olmadığını, asla hayvani bir yaşam sürmediğini göstermektedir. Micheal Baigent, benzer örnekleri saydıktan sonra konuyla ilgili şöyle bir yorum yapmaktadır:

... Açıktır ki, bu verilerin hiçbiri dünya tarihiyle ilgili klasik tutucu bilimsel anlayış tarafından açıklanamaz... Aslında bu deliller -sadece örneklerini incelediklerimizden bir teki bile-, göstermektedir ki, modern insan yeryüzünde çok uzun zamandan beri yaşamaktadır.36

Baigent'in klasik tutucu olarak nitelediği evrimci zihniyet, gerçekten de bu bulgular karşısında çaresizdir. Arkeoloji tarihi, bu gibi binlerce örnekle doludur. Ancak evrimci zihniyet bu önemli örnekleri özenle halktan gizler, kendisi de göz ardı eder. Darwinistler ideolojilerini ne kadar ayakta tutmaya çalışsalar da, evrimin bir yalan olduğu Yaratılış'ın ise reddedilmesi mümkün

olmayan bilimsel bir gerçek olduğu tüm delilleriyle ortadadır. Allah insanı yoktan yaratmış, ona ruhundan üflemiş ve bilmediklerini öğretmiştir. Allah'ın ilhamıyla insan, var olduğu ilk günden bu yana insan gibi bir hayat sürmüştür.

"AYN GEV 1" KAZI ALANINDA ELDE EDİLEN BULGULAR, TARİHİN EVRİMİ TEZİNİ YALANLIYOR

Yapılan araştırmalar, binlerce yıl önce yaşayan insanların, günümüzde köylerde kullanılan aletlerin benzerlerini kullandıklarını ortaya koymaktadır. Bugünkü Filistin topraklarında MÖ 15.000'e ait olan "Ayn Gev 1" adlı kazı yerinde, konut olarak kullanılan yuvarlak bir kulübenin temellerinde tahıl öğütme taşları, taş bir havan ve oraklar bulunmuştur. Bu aletlerin en eskileri MÖ 50.000 seneden daha evvelki zamanlara aittir.37[37]

Kazılarda bulunan bütün bu objeler, insanoğlunun ihtiyaçlarının her dönemde aynı olduğunu ve -sahip oldukları teknolojiyle doğru orantılı olmakla birlikte- buldukları çözümlerin de birbirine benzediğini gözler önüne sermektedir. Tahıl öğütme taşları, havan, orak gibi günümüzde çeşitli köylerde en çok kullanılan ve ihtiyaç duyulan aletler o dönemde de kullanılmışlardır.

GEÇMİŞ MEDENİYETLERİN HAYRANLIK UYANDIRAN İZLERİ

August Comte, Herbert Spencer, Lewis Henry Morgan gibi ideologlar tarafından farklı dönemlerde ortaya atılan ve daha sonra Charles Darwin'in teorisiyle birleştirilen, sosyo-kültürel evrim kavramının yanılgılarına göre, tüm toplumlar ilkellikten medeniyete doğru bir evrim geçirmektedir. 19. yüzyılın sonlarında gelişen ve Birinci Dünya Savaşı döneminde etkisini gittikçe artıran bu yanılgı, ilerleyen yıllarda ırkçılık, sömürgecilik, öjeni gibi bir çok acımasız akım ve uygulamanın sözde bilimsel temelini oluşturdu. Dünyanın değişik bölgelerinde yaşayan farklı kültürlere, renklere, fiziksel özelliklere sahip çeşitli toplumlar, bu bilim dışı anlayış öne sürülerek insanlık dışı muamelelere tabi tutuldu.

Adam Ferguson, John Millar, Adam Smith gibi yazarlar ve düşünürler tüm toplumların dört temel aşamadan geçerek sözde evrimleştiklerini öne sürüyorlardı. Bu dört aşama şunlardı: Avcılık ve toplama, hayvancılık, tarım ve son olarak da ticaret. Evrimci iddialara göre sözde maymunsuluktan yeni kurtulan ilkel insan yaptığı basit aletlerle sadece avlanıyor ve etraftaki bitkileri, yemişleri vs. topluyordu, zihni ve yetenekleri biraz daha ilerledikçe evcil hayvan yetiştirmeye başladı, daha sonra tarımla uğraşabilecek kadar gelişti ve en son olarak da ticaretle uğraşabilecek zeka ve yetenek kapasitesine ulaştı. Ancak arkeoloji ve antropoloji gibi bilim dallarında yaşanan gelişmeler ve elde edilen bulgular, "kültürel ve toplumsal evrim hikayesinin" bu temel iddiasının bir geçerliliğinin olmadığını ortaya koydu. Tüm bunlar yalnızca materyalistlerin, insanı akılsız hayvanlardan evrimleşmiş bir canlı gibi gösterme ve felsefi olarak inandıkları bu masalı bilimde yerleştirme çabalarından başka bir şey değildi.

Açıktır ki, insanların avcılıkla ya da tarımla geçimlerini sağlamış olmaları, onların zihinsel yetenekleri açısından daha ileri ya da geri olduklarını göstermez. Yani, avcılıkla geçinen bir toplum daha geri ve zihinsel olarak maymunlara sözde daha yakın olduğu için avcılıkla uğraşmaz. Ya da bir toplumun tarımla uğraşması onun maymunsuluktan iyice uzaklaştığı anlamına gelmez. Toplumların uğraşıları, insanların bir başka canlıdan türediğini gösteren unsurlar da değildir. Bu uğraşılar, sözde evrimsel bir süreçle zihinsel ve yetenek olarak daha gelişmiş bireyler meydana getirmez, yeni bir canlı türü ortaya çıkaramaz. Günümüzde de teknolojik olarak geri kalmış pek çok kabile, yalnızca avcılık ve toplayıcılıkla uğraşmaktadır. Ancak bu durum onların, daha az insan olduklarını kesinlikle göstermez. Aynı durum bundan yüz binlerce yıl önce yaşayan insanlar için olduğu gibi, bundan on binlerce yıl sonra yaşayacak insanlar için de geçerlidir. Ne geçmişte yaşayanlar ilkel insanlardır, ne de gelecekte yaşayanlar daha gelişmiş farklı bir tür olacaktır.

Yaşam şekli açısından toplumlara evrimsel bir medeniyet tarihi çizmek bilimsel olmayan bir bakış açısıdır. Bu bakış açısı, arkeolojik kazılarda elde edilen bazı buluntuların Darwinist bilim adamlarınca materyalist ideolojinin ön yargılarına uygun olarak yorumlanmasına dayanmaktadır. Bu batıl inanışa göre taş aletler kullanan insanların homurtular çıkararak dizleri bükük ve kambur şekilde yürüyen, hayvanımsı davranışlarda bulunan maymun adamlar oldukları varsayılmaktadır. Halbuki bulunan hiçbir kalıntı, bunları kullananların zihin gücünün kapasitesine dair somut ipuçları vermez. Daha önce de belirttiğimiz gibi bu bir tasvir işidir; örneğin günümüzden yüz bin yıl sonra bu döneme ait değişik şekillerdeki modern sanat eserleri bulunmuş olsa ve gelecekteki insanların çağımıza ait başka hiçbir bulguları olmasa, büyük bir olasılıkla bu eserlerden yola çıkarak çağımız insanları ve sahip oldukları teknoloji hakkında çok daha farklı yorum ve tasvirler yapılabilecektir.

Toplumların evrimi iddiası, görüldüğü gibi hiçbir bilimsel bulguya dayanmayan hayal ürünü hikayelerden ibarettir. Ve bu hikayelerin temeli, insanın sözde maymunsu bir zihne sahip olduğu yanılgısını savunan bilim dışı bakış açısıdır. Harvard Üniversitesi'nden evrimci antropolog William Howells, bu gerçeğe dair şu itirafta bulunmuştur:

Evrim teorisi bedenle ilgili değil ama davranışla ilgili başka sorular da gündeme getirmektedir. Bunlar felsefeyle ilgilidir, [bilimsel] gerçekleri bulmak çok daha güçtür. Davranış, kafatası gibi fosilleşmez veya taştan aletler gibi günümüze ulaşmaz ve bu durumda bizler [eski dönemlerde] neler olmuş olabileceğine dair çok küçük işaretlere sahibizdir; hipotezlerin test edilmesi neredeyse imkansızdır.38

Nitekim son dönemlerde sosyal bilimcilerin büyük bir çoğunluğu evrimci görüşün yanlışlıklarını kabul etmektedirler. Bu bilim adamları sosyal evrim teorisinin şu noktalarda bilimle çeliştiğini söylemektedirler:

1. Teori etnik ayrımcılıkla derinden bağlantılıdır; farklı toplumlar hakkında taraflı değerlendirmeler yapar, örneğin yalnızca Batılı toplumları medenileşmiş olarak değerlendirir.

2. Bütün toplumların aynı yolu ya da yöntemleri izleyerek ilerlediğini ve aynı hedeflere sahip olduğunu öne sürer.

3. Toplumu materyalist bir bakış açısıyla değerlendirir.

4. Bulgularla büyük oranda çelişmektedir. İlkel koşullarda yaşayan pek çok toplum, modern olarak kabul edilen çeşitli toplumlardan daha medeni değerlere sahiptir, yani barışsever ve eşitlikçidir. Birçoğu beslenme koşullarına bağlı olarak da çok daha sağlıklı ve güçlüdür.

Bu maddelerde de açıkça görüldüğü gibi, toplumların ilkelden medeniye doğru ilerlediğini öne süren evrimci anlayış, bilimsel değerlerle ve gerçeklerle uyumlu değildir. Bu, materyalist ideolojinin etkisiyle öne sürülen zorlama yorumlara dayalı bir teoridir. Geçmiş medeniyetlerin geride bıraktıkları izler ve eserler de, evrimcilerin "tarihin ve kültürlerin evrimi" aldatmacasının yanılgılarını gözler önüne sermektedir.

GEÇMİŞİN İZLERİ EVRİMİ YALANLIYOR

Geçmiş medeniyetlere dair buluntular, evrim teorisinin "ilkelden medeniyete doğru ilerleme" iddialarını geçersiz kılmaktadır. Tarihin akışını incelediğimizde karşımıza çıkan gerçek, insanın her zaman günümüz insanıyla aynı zekaya ve yaratıcılığa sahip olduğudur. Yüz binlerce yıl önce yaşamış insanların ürettikleri eserler ve geride bıraktıkları izler, evrimci iddialardan bambaşka manalar taşır. Bu izleri incelediğimizde görürüz ki, geçmişte yaşamış insanlar da, zekalarıyla, yetenekleriyle yaşadıkları her çağda yeni keşifler yapmışlar, ihtiyaçlarını karşılamışlar ve kendi uygarlıklarını inşa etmişlerdir.

Gönderilen elçiler, içinde bulundukları kavmin gelişmesine ve büyük değişim yaşayıp ilerlemesine vesile olmuşlardır. Peygamberler, Allah'ın ilhamıyla, detaylı ilmi bilgiye sahiptirler. Örneğin Hz. Nuh gemi yapma teknolojisini bilmektedir. Kuran'da yer alan bilgiden Hz. Nuh'un inşa ettiği geminin buharlı bir gemi olduğu anlaşılmaktadır. (Doğrusunu Allah bilir.) Bu bilgiye, ayette yer alan **"... tandır feveran ettiği zaman..."** ifadesiyle dikkat çekilmektedir.

Sonunda emrimiz geldiğinde ve tandır feveran ettiği zaman, dedik ki: "Her birinden ikişer çift (hayvan) ile aleyhlerinde söz geçmiş olanlar dışında, aileni ve iman edenleri ona yükle." Zaten onunla birlikte çok azından başkası iman etmemişti. (Hud Suresi, 40)

Tandır, halen çeşitli bölgelerde kullanılan bir tür ocaktır. Feveran etmek, fışkırmak ve kaynamak anlamındadır. Hz. Nuh'un gemisinin, tandırın feveran etmesiyle yani ocağın (kazanın) kaynamasıyla hareket etmeye hazır hale geldiği anlaşılmaktadır. Nitekim Elmalılı Hamdi Yazır tefsirinde de, Hz. Nuh'un gemisinin "kazanla çalışan yani bir tür buharlı gemi" olduğu açıklanmaktadır:

Tennur: Lugatta kapalı bir ocak, bir fırındır ki, dilimizde "tandır" olarak kullanılır. Feveran kelimesi de biliniyor ki, kuvvet ve şiddetle kaynamak ve fışkırmaktır.... Yani geminin yelkenli bir gemi değil, kazanla çalışan bir vapur olduğunu hatırlatır niteliktedir.39

Hz. Süleyman döneminde de, bu kutlu peygamber vesilesiyle bilim, sanat ve teknolojide çok önemli ilerlemeler sağlanmıştır. Örneğin Kuran'da Hz. Süleyman döneminde uçak gibi hızlı ulaşım araçlarının kullanıldığına işaret edilmektedir:

Süleyman için de, sabah gidişi bir ay, akşam dönüşü bir ay (mesafe) olan rüzgara (boyun eğdirdik)... (Sebe Suresi, 12)

Bu ayet-i kerimede ulaşılması oldukça uzak olan mesafelere, Hz. Süleyman döneminde kısa sürede ulaşılabildiğine dikkat çekilmektedir. Bu, günümüzdeki uçak teknolojisine benzer bir teknoloji kullanılan, rüzgarla hareket eden vasıtalara işaret etmektedir. (Doğrusunu Allah bilir.) Ayrıca Kuran'da, Hz. Süleyman döneminde "kaleler, heykeller, havuz büyüklüğünde çanaklar ve yerinden sökülmeyen kazanlar" yapıldığı haber verilmektedir.

Ona dilediği şekilde kaleler, heykeller, havuz büyüklüğünde çanaklar ve yerinden sökülmeyen kazanlar yaparlardı. "Ey Davud ailesi, şükrederek çalışın." Kullarımdan şükredenler azdır. (Sebe Suresi, 13)

Bu ayetten, Hz. Süleyman'ın çok gelişmiş inşaat ve mimari teknolojisi kullandırttığı anlaşılmaktadır.

Ayette, Hz. Süleyman'ın emrinde bina ustaları ve dalgıçlar olduğu bildirilmiştir:

... fieytanları da; her bina ustasını ve dalgıç olanı. (Sad Suresi, 36-37)

Dalgıç cinlerin Hz. Süleyman'ın emrinde olması, o dönemde deniz altındaki zenginliklerin işlendiğine işaret etmektedir. Deniz altındaki petrol, altın gibi kıymetli madenlerin çıkarılıp işlenmesi, insanlara faydalı ve kullanılır hale getirilmesi için çok yüksek bir teknoloji gerekmektedir. Hz. Süleyman döneminde bu teknolojinin kullanıldığına dikkat çekilmektedir.

Bir başka ayette ise, Hz. Süleyman'ın "**erimiş bakırı sel gibi**" kullandığı haber verilmiştir. (Sebe Suresi, 12) Erimiş bakırın kullanılması ile, Hz. Süleyman döneminde elektrik kullanılan yüksek bir teknolojinin varlığına da işaret edilmektedir. Bilindiği gibi bakır, elektriği ve ısıyı en iyi ileten metallerden biridir ve bu yönüyle elektrik sanayinin temelini oluşturmaktadır. Ayette geçen "sel gibi akıttık" ifadesiyle, muhtemelen Hz. Süleyman döneminde yüksek miktarda üretilen elektriğin, teknolojide pek çok alanda kullanıldığına dikkat çekilmektedir. (Doğrusunu Allah bilir.)

Kuran ayetlerinden Hz. Davud'un da demiri işlemeyi ve zırh sanatını çok iyi bildiği anlaşılmaktadır. Ayetlerde şu şekilde haber verilmektedir:

... Ve ona demiri yumuşattık. Geniş zırhlar yap, (onları) düzenli bir biçime sok ve hepiniz salih ameller yapın, gerçekten Ben, sizin yaptıklarınızı görenim (diye vahyettik). (Sebe Suresi, 10-11)

Kuran'da Hz. Zülkarneyn'in, iki dağ arasına, dönemin toplumları tarafından "aşılabilmesi ve delinmesi mümkün olmayan" bir set inşa ettiği haber verilmektedir. Ayette bildirildiğine göre, Hz. Zülkarneyn bu seti inşa ederken demir kütleleri ve eritilmiş bakır kullanmıştır:

"Bana demir kütleleri getirin", iki dağın arası eşit düzeye gelince, "Körükleyin" dedi. Onu ateş haline getirinceye kadar (bu işi yaptı, sonra:) dedi ki: "Bana getirin, üzerine eritilmiş bakır (katran) dökeyim." (Kehf Suresi, 96)

Bu bilgi, Hz. Zülkarneyn'in betonarme teknolojisinden faydalandığına işaret etmektedir. İnşaat sektöründe kullanılan en sağlam malzeme demirdir. Binaların ya da köprü, baraj gibi mimari eserlerin sağlamlığının artırılması için mutlaka demir kullanılması gerekir. Ayetten anlaşıldığına göre, Hz. Zülkarneyn de demirleri uç uça getirmiş ve üzerlerine dökülen harç ile sağlam bir betonarme yapı oluşturmuştur. (Doğrusunu Allah bilir).

Eski Orta Amerika medeniyetlerinin yazıtlarında ise, beyaz kıyafetler içinde gelen, uzun boylu, sakallı bir kişiden bahsedilmektedir. Bu yazıtlarda, kısa bir süreyi içine alan bir dönemde, tek İlah inancının yayıldığı ve sanat ve bilimde ani bir gelişme kaydedildiği bildirilmektedir.

Antik Mısır toplumuna da Hz. Yakup, Hz. Yusuf, Hz. Musa, Hz. Harun gibi birçok peygamber gönderilmiştir. Mısır medeniyetinin sanatta ve bilimde belli dönemlerde yaşadığı hızlı gelişmelerde bu elçilerin ve onlara inanan insanların büyük etkisi olmuş olabilir.

Kuran'ı ve Peygamberimiz (sav)'in sünnetini takip eden Müslüman bilim adamları da, astronomi, matematik, geometri, tıp gibi bilim dallarında çok önemli keşifler gerçekleştirmişlerdir. Bu bilgiler vesilesiyle, bilimde ve toplumsal yaşamda büyük değişimler ve çok önemli ilerlemeler olmuştur. Bu Müslüman bilim adamları ve çalışmalarından bazıları şöyledir:

Abdüllatif el-Bağdadi, anatomi konusundaki çalışmaları ile tanınmaktadır. Alt çene ve göğüs kemiği gibi vücuttaki birçok kemiğin anatomisi hakkında geçmişte yapılmış hataları düzeltmiştir. Bağdadi'nin *El-İfade ve'l-İtibar* adlı eseri 1788 yılında düzenlenerek, Latince, Almanca ve Fransızca'ya çevrilmiştir. Makalatün fi'l-Havas isimli eseri ise beş duyu organını incelemektedir.

İbn-i Sina, birçok hastalığın nasıl tedavi edilebileceğini açıklamıştır. En ünlü eseri olan *El-Kanun fi't-Tıb* Arapça yazılmış ve 12. yüzyılda Latince'ye çevrilerek Avrupa üniversitelerinde 17. yüzyıla kadar temel ders kitabı olarak kabul edilmiş ve okutulmuştur. *El-Kanun*'da söz edilen tıbbi bilgilerin büyük bir bölümü bugün dahi geçerliliğini korumaktadır.

Zekeriya Kazvini, Aristo'dan beri süregelen beyin ve kalple ilgili birçok yanlış düşünceyi çürütmüştür. Kalp ve beyinle ilgili bilgileri bugünkü bilgilerimize son derece yakındır.

Zekeriya Kazvini, Hamdullah Müstevfi el-Kazvini (1281-1350) ve **İbnü'n-Nefis**'in anatomi üzerine olan çalışmaları modern tıp biliminin temelini oluşturmuştur.

Ali bin İsa'nın üç ciltlik göz hastalıkları üzerine yazdığı *Tezkiretü'l-Kehhalin fi'l-Ayn ve Emraziha* isimli eserinin birinci cildi tamamen göz anatomisine ayrılmış olup çok değerli bilgiler mevcuttur. Bu eser daha sonraları Latince'ye ve Almanca'ya çevrilmiştir.

Beyruni, Galilei'den 600 yıl önce dünyanın döndüğünü kanıtlamış, Newton'dan 700 sene önce dünyanın çapını hesaplamıştır.

Ali Kuşçu, Ay'ın evreleri üzerine önemli çalışmalar yapıp, konuyla ilgili bir kitap yayınlamıştır. Ay hakkındaki çalışmaları, kendisinden sonraki dönemlerde yaşayanlar için yol gösterici olmuştur.

Sabit Bin Kurra, Newton'dan asırlar önce diferansiyel hesabını keşfetmiştir.

Battani, yaptığı astronomik gözlemlerin doğruluğu, kendisinden sonra gelen bilim adamlarını hayran bırakmıştır. 533 yıldız gözlemlemiş, Güneş'in Dünya'dan en uzak olduğu mesafeyi doğru olarak hesaplamıştır. Trigonometri üzerine yaptığı çalışmalar ve hesaplamalarla, matematik alanında öncü olmuştur.

Ebu'l Vefa, ise trigonometriye "sekant-kosekant" terimlerini kazandırmıştır.

Harizmi, ilk cebir kitabını yazmıştır.

Mağribi, Tuhfetü'l Ada isimli kitabında üçgen, dörtgen, daire ve diğer geometrik şekillerinin yüz ölçümlerini bulmak için metodlar göstermiştir.

İbn-i Heysem, optik biliminin kurucusudur. Roger Bacon ve Kepler onun eserlerinden faydalanmışlar, Galilei de onun eserlerinden faydalanarak teleskobu bulmuştur.

Kindi, ise Einstein'dan 1100 yıl önce izafi fizik ve izafiyet teorisini ortaya atmıştır.

Pasteur'den yaklaşık 400 sene önce yaşayan **Akşemseddin**, mikropları ilk olarak tanıtan İtalyan hekim Fracastor'dan yaklaşık 100 sene önce mikropların varlığından bahsetmiştir.

Ali bin Abbas el-Mecusi, 10. yüzyılda yazdığı Kamil as-Sina'a at-Tıbbiya kitabıyla tıp biliminin öncüsü olmuş, eseri pek çok hastalığın tedavisinde temel kaynak kabul edilmiştir.

İbn-i Cessar, cüzzamın sebep ve tedavi şekillerini açıklamıştır.

Burada sadece birkaçına yer verilen Müslüman bilim adamları, Kuran'ı ve Peygamberimiz (sav)'in yolunu izleyerek, modern bilimin temelini oluşturacak önemli keşiflerde bulunmuşlardır.

Görüldüğü gibi, tarihte birçok kavim gönderilen elçiler vasıtasıyla sanatta, tıpta, teknolojide ve bilimde gelişmeler sağlamışlardır. Peygamberlere itaat edip uyarak, bu mübarek insanların teşvikleri ve tavsiyeleriyle onlardan öğrendikleri bilgileri geliştirmişler ve bunları sonraki nesillere de aktarmışlardır. Ayrıca tarih boyunca zaman zaman hak dinden uzaklaşıp batıl inanışlar geliştiren toplumlar, bu mübarek elçilerin tebliğleriyle yeniden tek İlah inancına dönmüşlerdir.

Geçmiş devirlere ait bulgulara bu şekilde ön yargısız bakıldığında, "insanlık tarihi"nin doğru ve net olarak anlaşılması mümkün olur.

Ayrıca daha önce de belirttiğimiz gibi, günümüzle benzer bir şekilde tarihin hemen her döneminde ileri ve geri medeniyetler birarada aynı dönem içerisinde var olmuşlardır. Nasıl ki günümüzde bir yanda uzay teknolojisi yaşanırken, diğer yanda dünyanın çeşitli bölgelerinde insanlar ilkel koşullarda yaşamlarını devam ettiriyorlarsa, geçmişte de bir yanda görkemli Mısır medeniyeti varken, diğer yanda oldukça geri medeniyete sahip toplumlar var olmuştur. Son derece gelişmiş şehirler inşa eden, ileri bir teknolojiye sahip oldukları bıraktıkları izlerden açıkça anlaşılan Mayalar, Venüs'ün yörüngesini hesaplayıp, Jüpiter'in uydularını keşfederken, aynı dönemde Avrupa'nın pek çok bölgesinde insanlar dünyanın Güneş Sistemi'nin merkezinde olduğuna inanıyordu. Mısırlılar başarılı beyin ameliyatları yaparlarken, diğer bazı bölgelerde insanlar hastalıkların sözde kötü ruhların etkisiyle oluştuğunu sanıyorlardı. Sümerler hukuk sistemleri, edebiyatları, sanat anlayışları, astronomi bilgileriyle Mezopotamya'da köklü bir medeniyet inşa ediyorlarken, dünyanın bir başka köşesinde henüz yazıyı kullanmayan topluluklar vardı. Dolayısıyla, nasıl ki günümüzde sadece ileri medeniyetler yaşamıyorsa, geçmiş de sadece geri medeniyetlerin var olduğu bir dönem değildi.

Kitabın buraya kadar olan bölümlerinde tarihin farklı dönemlerine ait delilleri ve bundan yüz binlerce ya da on binlerce yıl önce yaşamış insanların kültürlerinin örneklerini inceledik. Daha yakın tarihe baktığımızda ise yine "insanın her zaman insan olduğu" gerçeğinin delillerinden biri ile karşılaşırız. Karşımızda sözde "maymunsu"luktan yeni kurtulmuş "ilkel" insanlar değil, binlerce yıldır süregelen bir medeniyetin torunları oldukları anlaşılan uygar insanlar vardır.

20. yüzyılda gelişen teknolojiyle arkeolojik çalışmalar büyük bir hız kazanmış ve bu hızla birlikte insanlık tarihinin gerçek yüzüne ait önemli deliller toprak altından birer birer toplanmaya başlanmıştır. Böylece binlerce yıl önce, Mısır'da, Orta Amerika'da, Mezopotamya'da ve diğer bölgelerde yaşanan hayatın, pek çok yönden günümüzle paralellik gösterdiği ortaya çıkmıştır.

İNSANLIK TARİHİNİN ŞAŞIRTICI ESERLERİ: MEGALİTLER

Megalit, büyük taş bloklardan oluşan yapıtlara verilen isimdir. Bu yapıtlar farklı amaçlarla inşa edilmiştir. İnsanlık tarihine bakıldığında, geçmişten günümüze pek çok megalitin kaldığı görülmektedir. Bu yapıtların en şaşırtıcı yönlerinden biri, bazıları bin tondan daha ağır olan taş blokların, söz konusu yapıların inşasında nasıl kullanıldıklarıdır. Bu dev taşlar ne şekilde inşaat alanına getirilmiş, hangi teknikler kullanılarak kaldırılmışlardır. O dönemin insanları bunları nasıl üst üste koyarak bu yapıtları inşa etmişlerdir? Genellikle taşların uzak bölgelerden taşınmasıyla inşa edilen bu megalitler, birer inşaat ve mühendislik harikası olarak değerlendirilmektedir. Bu tip eserleri meydana getiren insanların ise, oldukça ileri bir teknolojiye sahip olmaları gerektiği açıktır.

Bu yapıtların meydana getirilmesi için öncelikle planlanmaları gerekir, bu planın inşaatın yapımında çalışacak tüm insanlara doğru ve eksiksiz olarak bildirilmesi şarttır. Plan yapılırken, yapıtın nereye nasıl inşa edileceğini gösteren teknik çizimler yapılmalıdır. Üstelik bu teknik çizimlerdeki hesaplamaların hatasız olması gerekir, çünkü en küçük bir hesaplama hatası yapıtın inşasını imkansız hale getirebilir. Tüm bunların yanı sıra, inşaatın gerçekleşebilmesi için organizasyonun da kusursuz olması gerekir. Çalışanların koordinasyonunun sağlanması, ihtiyaçlarının (yemek, dinlenme vs) karşılanması, inşaatın istenildiği gibi ilerlemesi ve neticelenmesi için önemli hususlardır.

Bu yapıtları inşa eden insanların, tahmin edilenin ötesinde bir bilgi birikimine ve teknolojiye sahip oldukları açıkça görülmektedir. Kitabın önceki sayfalarında da değindiğimiz gibi, medeniyet her zaman ileri gitmemekte, kimi zaman da gerilemektedir. Hatta, çoğu zaman da ileri ve geri medeniyetler aynı tarih döneminde dünyanın farklı köşelerinde birarada yaşayabilmektedirler.

Söz konusu megalitleri inşa eden insanların da ileri bir medeniyeti yaşamış olmaları -arkeolojik ve tarihsel kanıtların gösterdiği gibi- oldukça yüksek bir ihtimaldir. Çünkü ortaya koydukları eserler, kapsamlı matematik ve geometri bilgisine sahip olduklarını, engebeli arazilerde, sabit noktaları ölçüp üzerine yapıt inşa edebilecek teknik bilgiyi bildiklerini, coğrafi konumları belirleyebilecek malzemeler (pusula gibi) kullandıklarını, gerektiğinde kilometrelerce uzaklıktan inşaatları için gerekli malzemeleri nakledebildiklerini göstermektedir. Tüm bunları birtakım ilkel malzemeler ve sadece insan gücü kullanarak başarmadıkları açıktır. Nitekim, günümüz araştırmacıları ve arkeologları tarafından yapılan pek çok deney, evrim teorisinin öne sürdüğü koşullarla, bu yapıtların inşa edilmiş olmasının imkansız olduğunu gözler önüne sermiştir. Evrimcilerin öne sürdüğü hayali koşulları günümüz şartlarında oluşturarak, benzer yapıtlar inşa etmeye çalışan araştırmacılar, büyük bir başarısızlıkla karşı karşıya kalmışlardır. Söz konusu araştırmacılar, değil benzer bir yapıyı inşa etmek, bu yapıtların temel malzemeleri olan taşları bir yerden diğerine taşımakta dahi büyük zorluklarla karşılaşmışlardır. Bu da bir kez daha göstermektedir ki, dönemin insanları evrimcilerin öne sürdükleri gibi geri bir hayat yaşamıyorlardı. Sanattan zevk alıyor, mimariyi iyi biliyor, inşaat teknolojisini ustaca kullanıyor, astronomik incelemelerde bulunuyorlardı.

Geçmiş medeniyetlerden geriye, çoğu zaman taş blokların, kütlesel taş yapıların ya da yüz binlerce yıl öncesinden sadece birtakım taş aletlerin kalmış olması ise son derece olağan bir durumdur. Birtakım taş yapıtlara ve eserlere bakarak dönemin insanlarının sadece taşı kullanıp işleyebilen, teknolojiden uzak geri medeniyetler olduğunu öne sürmek ise makul değildir. Bunlar, çeşitli dogmaların etkisiyle yapılan yorumlar olmanın ötesinde bilimsel bir anlam taşımamaktadır. Daha önce de vurguladığımız ve pek çok önde gelen evrimci tarafından da kabul edildiği gibi, elde edilen kalıntılar toplumsal yaşam hakkında bizlere kesin bilgiler veremez. Ancak bu bulgular ön yargıların olumsuz etkisinden kurtularak değerlendirilirse, gerçeğe daha yakın

yorumlar yapılabilir. Yüz binlerce yıl öncesine ait bir toplumdan geriye; bu toplum görkemli ahşap köşklerde yaşıyor, camdan zemini olan estetik villalar inşa ediyor, en estetik iç dekorasyon malzemeleri kullanıyor olsa dahi, bunların yüz binlerce yıl boyunca maruz kalacağı rüzgarlar, yağmurlar, depremler, sellerle aşınmaları neticesinde net deliller kalmayacağı açıktır. Ahşabın, camın, bakırın, tuncun ve diğer çeşitli metallerin doğal koşullarda aşınması en fazla ortalama 100-200 yıl sürmektedir. Yani, aradan geçen 150-200 yıl sonra evinizin beton veya ahşap duvarları aşınıp gidecek, içindeki malzemelerden ise geriye çok az iz kalacaktır. Depreme, sele veya fırtınaya maruz kalınması durumunda geriye kalan izler iyice yok olacaktır. Geriye ancak aşınması çok daha uzun zaman alan blok taş parçalar kalacaktır. Zira, küçük parçalara ayrılan taş malzemeler de ufalanıp gidecektir. Dolayısıyla salt bu taş bloklara dayanarak o dönemde yaşamış toplumların gündelik hayatları, sosyal ilişkileri, inançları, zevkleri, sanat anlayışları hakkında yapılacak yorumların kesinlik taşıması mümkün değildir.

Ne var ki evrimciler mümkün olmayanı yapmaya çalışmakta, birtakım buluntuları hayali yorumlarla süsleyip, çeşitli senaryolar üretmektedirler. Gerçekleri saptırarak hikayeler üretmek, aslında bazı evrimciler tarafından da bizzat eleştirilen bir durumdur. Hatta bu yaklaşımın bir de ismi vardır: **"İşte öylesine hikayeler."** Bu isim, evrimci paleontolog Stephen Jay Gould'un, İngiliz öykü yazarı ve şair Rudyard Kipling (1865-1936) tarafından 1902 yılında yayınlanan aynı isimli kitaba atfen yaptığı eleştiriden gelmektedir. Kipling, çocuklara yönelik hikayelerini derlediği bu kitabında; canlıların çeşitli organlarını nasıl kazanmış olabileceğine dair hayal gücüne dayalı gelişimsel masallar anlatmıştı. Örneğin Kipling, filin hortumunu anlattığı hikayesinde şunları yazıyordu:

> Günün birinde bir yavru fil annesinin gerektiği kadar yakınında durmuyordu. Nehrin parlak sularını gördü ve meraklı bir şekilde kıyıya yanaştı incelemeye koyuldu. Suyun yüzeyinde çıkıntı yapan bir tümsek vardı ve bunun ne olduğunu merak eden fil yavrusu daha yakından bakmak için suya doğru eğildi. Birdenbire o tümsek yukarı fırladı ve küçük filin burnunu yakaladı. [Bu, bir timsahtı]… Sonra filin yavrusu kalçasının üzerine oturdu ve kendisini geri itmeye başladı, itti, itti ve burnu giderek uzamaya başladı. Ve timsah çırpınarak kıyıya doğru çekildi ve kuyruğunun darbeleriyle suyu krema gibi beyaz yaptı; timsah da [filin burnunu] çekti, çekti ve çekmeye devam etti.40

Gould da bazı evrimci bilim adamlarını, literatürü yukarıdaki bu hikayeyle büyük paralellikler gösteren ve hiçbir şeyin kanıtı olmayan "işte öylesine hikayeler"le doldurmakla eleştirmiştir. Aynı durum evrim teorisiyle toplumların gelişimini açıklamaya çalışanlar için de geçerlidir. Kipling'in hikayeleri gibi, evrimci sosyal bilimcilerin işte-öylesine hikayeleri de sadece hayal gücüne dayanır. Ve aslında, önceleri sadece birtakım hırıltılar çıkararak kaba taş aletler kullanabilen, mağaralarda yaşayan, avcılık ve toplayıcılıkla geçinen, sonra geliştikçe tarımla uğraşmaya başlayan, daha sonra diğer madenleri kullanmaya başlayan ve gittikçe zihinsel gelişim göstererek topluluklar şeklinde yaşayıp sosyal ilişkiler kuran sözde insanlık tarihi de suyun kenarında hortumu uzayan filin masalından farklı değildir.

Bu bilim dışı anlayışı Gould şöyle ifade eder:

> Bilim adamları bu masalların hikaye olduğunu bilirler; maalesef, bunlar profesyonel literatürde fazlasıyla ciddi ve gerçekçi gibi alınırlar. Daha sonra bunlar [bilimsel] 'gerçekler' haline dönüşür, popüler literatüre girerler.41

Gould ayrıca, bu hikayelerin evrim teorisi açısından hiçbir şeyin kanıtı olmadığını şu sözleriyle belirtmiştir:

> Evrimsel doğa tarihinin 'işte-öylesine hikayeler' geleneğindeki bu masallar, hiçbir şeyin kanıtı değildirler. Ancak bunların oluşturduğu ağırlık ve benzer birçok durum benim kademeli gelişim fikrine (gradualism)

olan inancımı uzun bir süre önce öldürdü. Daha yaratıcı zihinler bunları hala idare edebilir, ancak sadece becerikli spekülasyonla kurtarılmış kavramlar bana fazla bir şey ifade etmiyor.42

Newgrange

MÖ 3200 yıllarında inşa edildiği kabul edilen Newgrange, Dublin yakınlarında bir anıt mezardır. Henüz Mısır medeniyetinin ortada olmadığı, Babil veya Girit medeniyetinin doğmadığı dönemde Newgrange vardı. Bu dönemde, dünyanın ünlü taş yapıtlarından biri olan Stonehenge dahi henüz inşa edilmemişti. Yapılan araştırmalar, Newgrange'in sadece bir mezar olmadığını göstermekte, bu anıtı inşa eden kişilerin kapsamlı bir astronomi bilgisine sahip olduklarını da ortaya koymaktadır. Newgrange'in astronomik özelliklerine geçmeden önce inşaat özelliklerine değinmekte yarar vardır. Çünkü Newgrange'i inşa edenlerin, üzerinde önemle durulması gereken bir mühendislik teknikleri ve mimari bilgileri vardır.

Newgrange, pek çok arkeolog tarafından teknik bir mucize olarak adlandırılmaktadır. Örneğin, yapının üzerindeki kubbe, başlı başına bir mühendislik harikasıdır. Alt tarafları ağır, üst tarafları hafif olan yekpare taşlar öylesine üst üste konulmuştur ki, her üste konan taş alttakinden biraz daha dışarı çıkık vaziyettedir. Bu şekilde, yapının üstünde orta kısımda 6 metre yüksekliğinde altıgen bir baca ortaya çıkmıştır. Bacanın sonunda istenildiğinde açılıp kapanan bir kapak taşı vardır.

Bu dev yapının, mühendislikten çok iyi anlayan, iyi hesap yapabilen, doğru planlama yeteneğine sahip, yük taşımacılığı yapan ve pratik inşaat bilgilerini iyi kullanan insanlar tarafından inşa edildiği açıkça görülmektedir. Evrimcilerin iddialarıyla böyle bir yapının nasıl inşa edildiği açıklanamaz. Çünkü evrimcilerin gerçek dışı yorumlarına göre bu dönemin insanları geri ve ilkel koşullara sahiptir. Ancak böylesine dev bir yapıtın ilkel koşullarla, mühendislik ve inşaat bilgisi olmayan insanlar tarafından inşa edilmiş olması imkansızdır.

Yapının astronomik özellikleri de hayret vericidir. Bu dev anıt öyle bir şekilde inşa edilmiştir ki, Güneş'in dönüm günlerinde yapının içinde çok etkileyici bir ışık oyunu meydana gelmektedir. Kış güneşinin dönüm gününde, yani yılın en kısa gününün gün doğumundan kısa bir süre sonra, güneş ışığı doğrudan Newgrange'in mezar odasına düşmektedir. Bundan sonra çeşitli koridor kapılarına ve dev taşlara yansıyarak ilerlemekte ve en son olarak arka duvara kadar ulaşmaktadır. Ve bu esnada mükemmel bir ışık oyunu meydana getirmektedir. Dikkat çekici bir husus, ışığın yapının içine koridordan değil, koridor kapısının çatısının üzerinde özel olarak yapılmış dar delikten girmesidir. Ve yerleştirilen tüm blok taşlar da ışığın değip yansıyabileceği açıdadır. Zaten, ışık oyununu görkemli kılan unsurlardan biri de budur.

Dolayısıyla bu dev yapıyı inşa edenlerin, mühendislik bilgilerinin yanı sıra, gün dönümlerini ve Güneş'in hareketini hesaplayacak astronomi bilgisine de sahip oldukları ortaya çıkmaktadır.

Newgrange, Britanya'da eski dönemlerden geriye kalan pek çok taş yapıdan sadece birisidir. Bu yapıya bakılarak yapılması gereken yorum, söz konusu yapıtın köklü bir bilgi birikimine sahip insanlar tarafından, gelişmiş inşaat teknikleri ve araçları kullanılarak yapılmış olduğudur. Dönemin insanlarının nasıl bir hayat sürdüklerine dair yapılması gereken yorum ise, böylesine bir yapıyı inşa edebilecek insanların kendi yaşadıkları ortamların da konforlu ve gelişmiş olabileceğidir. Astronomi bilgileri, uzayı gözlemleyebilecek teknolojiye ve gözlemlerini doğru şekilde yorumlayabilecek bilgi birikimine sahip olduklarını işaret etmektedir. Uzayı gözlemleyip elde ettikleri bulguları doğru şekilde yorumlayabilen insanların, günlük yaşamları da bu birikimle doğru orantılı olarak, medeni olmalıdır. Belki de son derece konforlu konaklarda oturan, bakımlı bahçeleri olan, iyi hastanelerde tedavi olma imkanına sahip, ticari faaliyetlerde bulunan, sanata, edebiyata önem veren, geniş

bir kültür birikimine sahip bu topluluktan geriye sadece bu taş yapıt kalmıştır. Bunların hepsi, arkeolojik bulgular ve tarihsel verilere dayanılarak, bu taş yapıt ve bu yapıtı inşa edenler hakkında yapılabilecek gerçekçi yorumlardır. Ne var ki evrimciler, sadece materyalist kalıplar içinde düşünmeye alıştıklarından, akla ve bilime uygun bu yorumlar yerine, belirli dogmaların ürünü olan hikayeleri anlatıp dururlar. Ancak bu hikayeler hiçbir zaman kesin bir gerçeği ifade edemez.

Stonehenge

Stonehenge çember halinde yerleştirilmiş, büyük taş bloklardan oluşan bir yapıttır. Ortalama 4.5 metre yüksekliğinde, her biri ortalama 25 ton ağırlığında yaklaşık 30 adet taş bloğun biraraya gelmesiyle oluşmuştur. İngiltere'de bulunan bu yapıt araştırmacıların çok ilgisini çekmektedir. Yapımı ve yapılış amacı hakkında pek çok teori ortaya atılmıştır. Burada üzerinde durulması gereken bu teorilerden hangilerinin doğruluk içerdiği değildir. Önemli olan bu yapıtın, evrim teorisinin insanlık tarihini açıklamak için öne sürdüğü iddiaları geçersiz kılan örneklerden biri olmasıdır.

Yapılan araştırmalar Stonehenge'in üç inşaat aşamasında meydana geldiğini ortaya koymaktadır. Birçok kaynağa göre, Stonehenge'in en eski dönemi MÖ 2800 yılına dayanmaktadır. Yani Stonehenge'in tarihi bundan yaklaşık 5000 yıl öncesine kadar uzanmaktadır. Tarihi kaynaklar, ilk inşaat sırasında arazide dev taşlardan küçük bir çember yapıldığını ve bu çemberin dışına da bir topuk taşı yerleştirildiğini ortaya koymaktadır. Daha sonra, yine dev taşlarla ikinci bir çember oluşturulmuş, bundan sonra da çemberlerin iç kısmına "mavi taş" denilen taş bloklar yerleştirilmiştir.

Bu yapının en dikkat çekici yönlerinden biri, burada kullanılan mavi taşlardır. Çünkü Stonehenge'in yakınında herhangi bir mavi taş kaynağı yoktur. Yapılan araştırmalar, bu taşların Prescelly dağlarından, yapıtın olduğu yere getirildiğini ortaya koymuştur. Burada ise karşımıza yine olağanüstü bir durum çıkmaktadır. Çünkü, söz konusu mavi taş kaynağı, Stonehenge'den yaklaşık 380 km (kara yoluyla) uzaklıktadır. Eğer dönemin insanları evrimci hikayelerde anlatıldığı gibi, ilkel koşullarda yaşayan, ellerindeki tek malzeme ağaçtan kaldıraçlar, kütükten yapılmış sallar ve taş baltalar olan insanlar olsaydı, tonlarca ağırlığındaki bu taşlar Stonehenge'in olduğu bölgeye nasıl getirilmiş olacaktı? İşte bu, evrimcilerin hayal ürünü senaryolarıyla, cevaplanması mümkün olmayan bir sorudur.

Bir grup araştırmacı, o dönemin koşullarını canlandırarak mavi taşları Stonehenge'e kadar taşımaya çalışmışlardır. Bunun için ağaçtan kaldıraçlar kullanmışlar, üç sandalı birbirine bağlayarak benzer büyüklükteki taşların sığabileceği bir sal meydana getirmişler, ağaçtan sırıkları kullanarak salı nehir yukarı taşımaya çalışmışlar, daha sonra da kabaca hazırlanmış tekerlekler üzerinde taşları tepeye doğru çıkarmaya uğraşmışlardır. Ancak tüm bu uğraşıları sonuçsuz kalmıştır. Bu, mavi taşların Stonehenge'in olduğu yere nasıl taşındığını anlayabilmek için yapılan denemelerden sadece biridir. Daha pek çok deneme yapılmış ve dönemin insanlarının nasıl bir nakliye imkanı kullandığı anlaşılmaya çalışılmıştır. Ancak evrimci ön yargıların ışığında yapılan bu araştırmalar neticeye ulaşmaktan hep uzak kalmışlardır. Çünkü tüm bu denemeler, Stonehenge'in yapıldığı dönemde yaşayanların sadece taş ve ağaç gibi kaba malzemeler kullandıkları ve geri bir medeniyete sahip oldukları yanılgısı ışığında yapılmaktadır.

Burada üzerinde durulması gereken bir husus daha vardır. Söz konusu denemeler yapılırken gemi tersanelerinde yapılan çeşitli modellerden yararlanılmakta, gelişmiş fabrikalarda üretilen halatlar kullanılmakta, detaylı hesaplar ve planlamalar yapılmaktadır. Yani günümüz teknolojisinin imkanlarından faydalanılmaktadır. Buna rağmen sonuç elde edilememektedir. Bundan yaklaşık 5000 yıl önce yaşayan insanlar ise, tonlarca ağırlığındaki bu taşları taşımışlar, coğrafi konumlarını hesaplayarak bir çember haline getirmişlerdir. Tüm

bunları taş baltalar, kütükten yapılmış sallar, ağaçtan inşa edilmiş kaldıraçlarla yapmadıkları açıktır. Stonehenge ve diğer pek çok megalit, belki de bizim dahi tahmin edemeyeceğimiz bir teknoloji kullanılarak inşa edilmiştir.

Tiahuanaco fiehrindeki Hayret Verici Kalıntılar

Bolivya And dağları üzerinde, Bolivya ile Peru arasında, deniz seviyesinden yaklaşık 4 bin metre yükseklikte bulunan tarihi Tiahuanaco şehri, görenleri hayrete düşüren pek çok kalıntı ile doludur. Bu bölge Güney Amerika'nın arkeolojik harikalarından biri olarak kabul edilmektedir. Tiahuanaco'da bulunan en şaşırtıcı kalıntılardan biri, ekinoksları, mevsimleri, ayın her saatteki durumunu ve hareketlerini gösteren bir takvimdir. Bu takvim, söz konusu bölgede yaşayan insanların çok ileri bir medeniyet seviyesine sahip olduklarını gösteren delillerdendir. Tiahuanaco'daki diğer şaşırtıcı eserler ise, bazıları 100 ton ağırlığını bulan taş bloklardan oluşan yapıtlardır.

Reader's Digest Tiahuanaco şehrindeki anıtlar ve taş kalıntılar hakkında, *"... Günümüzün en iyi mühendisleri, hala kendilerine bu kadar büyük kaya kütlelerini kesip taşıyarak bir şehir imar edip edemeyeceklerini sormaktadırlar. Devasa bloklar sanki bir metal kalıp kullanılarak kesilmiş gibi..."* yorumunu yapmaktadır.43

Örneğin bu şehirde duvarlar 100 ton ağırlığındaki kumtaşı blokları üzerine 60 tonluk başka bloklar konularak inşa edilmiştir. Bu duvarların yapılması için büyük ustalık isteyen taş işçiliği kullanılmıştır. Büyük kare taşlar, pürüzsüz oluklarla birleştirilmişlerdir. 10 ton ağırlığındaki taş bloklarda, 2.5 metre uzunluğunda delikler açılmıştır. Kalıntıların çeşitli yerlerinde 1.80 metre uzunluğunda ve yarım metre genişliğinde su kanalları vardır. Bu kanallar, günümüzde dahi eşine az rastlanır bir düzgünlüktedir. Bu insanların, -evrimci yalanlarda öne sürüldüğü gibi- teknolojik imkanları olmadan bu eserleri meydana getirmiş olmaları mümkün değildir. Zira evrimcilerin öne sürdüğü sözde ilkel koşullarda, bu eserlerden tek bir tanesinin dahi oluşturulması için bir insanın ömründen daha uzun bir süre gereklidir. Bu durumda Tiahunaco'nun meydana getirilmesi yüzlerce yıl sürerdi, ki bu da evrimci tezlerin doğru olmadığını göstermektedir.

Tiahuanaco'da en dikkat çekici yapıtlardan biri de Güneş Kapısı'dır. Yekpare taştan meydana getirilen bu eser, 3 metre yüksekliğinde ve 5 metre genişliğindedir. Ağırlığının yaklaşık 10 ton olduğu tahmin edilmektedir. Kapının üzeri çeşitli çizimlerle süslenmiştir. Bu bölgede yaşayanların Güneş Kapısı'nı, nasıl bir yöntem kullanarak inşa ettikleri hala açıklanamamaktadır. Böyle görkemli bir kapının inşasında nasıl bir teknoloji kullanılmıştır? 10 ton ağırlığında kayalar, taş ocaklarından nasıl çıkarılmışlar, nereden hangi tekniklerle taşınmışlardır? Bütün bu işler yapılırken, evrimcilerin iddia ettiği gibi, basit araçlar ve gereçler kullanılmadığı açıktır. Tiahuanaco'nun kurulmuş olduğu bölgenin coğrafi koşulları düşünüldüğünde, herşey çok daha şaşırtıcı bir hal almaktadır. fiehir, normal yerleşim alanlarından kilometrelerce uzakta ve yaklaşık 4 bin metre yükseklikte kurulmuştur. fiehrin bulunduğu yüksek platoda, atmosfer basıncının deniz seviyesinden neredeyse yarı yarıya düşmesi, oksijen oranının da çok azalması nedeniyle, insan gücü gerektiren işleri yapmak çok daha zor hale gelmektedir.

Tüm bu bilgiler, dünyanın pek çok bölgesinde olduğu gibi burada da geçmişte çok ileri medeniyetlerin yaşadığını dolayısıyla da insanlık tarihinin ileri doğru evrimleştiği iddiasının geçersiz olduğunu göstermektedir.

SANAT VE BİLİM YÖNÜNDEN MUHTEŞEM BİR MEDENİYET: ANTİK MISIR

Antik Mısır, insanoğlunun binlerce yıl önce kurduğu sanat ve bilim yönünden en etkileyici medeniyetlerden bir tanesidir. Eski Mısırlılar, ilkel bir toplumun devamı olamayacak kadar engin bir tecrübeye ve bilgi birikimine sahiptiler. Putperest sapkın bir dine mensup olan Mısırlılar arasında Hz. Nuh döneminden, Hz. İbrahim döneminden gelen sanat bilgisine sahip olan ustalar vardı. Bu Musevi ustalar, geçmiş peygamberler döneminden öğrendikleri bilgileri kullanıyorlardı.

Günümüzde dünyanın pek çok bölgesinde, Mısırlıların ulaşmış olduğu medeniyet seviyesine ulaşılamamıştır. Örneğin bugün Afrika'nın çeşitli bölgelerinde, Güney Amerika'nın bazı yörelerinde, Asya'nın çeşitli topraklarında Mısır da dahil olmak üzere pek çok bölgede, geçmişteki medeniyet seviyesinden çok geri bir yaşam sürülmektedir. Tıp, anatomi başta olmak üzere şehir planlamacılığında, mimaride, güzel sanatlarda, tekstilde çok başarılı olan Mısır medeniyeti, bugün büyük bir takdirle ve hayretle bilim adamları tarafından incelenmektedir.

Tıbbın Kökeni Antik Mısır'da

Eski Mısır'da tıbbın ulaştığı gelişmişlik düzeyi oldukça şaşırtıcıdır. Kazılarda ele geçen bulgular, arkeologların yanı sıra birçok tarihçiyi de hayrete düşürmüştür. Çünkü hiçbir tarihçi MÖ. 3000'lerde yaşamış eski bir medeniyetten böylesine gelişmiş bir teknoloji beklemiyordu. Bugün X-ışınları kullanılarak, mumyalar üzerinde yapılan incelemeler sonucunda Antik Mısır'da beyin ameliyatlarının yapılmış olduğu anlaşılmıştır.45 Üstelik bu ameliyatlar oldukça profesyonel yöntemler kullanılarak gerçekleştirilmiştir. Cerrahi operasyon geçirmiş mumyaların kafatasları incelendiğinde, ameliyat yerlerinin düzgünce kesilmiş olduğu görülmektedir. Hatta bu insanların ameliyattan sonra hayatta kaldıklarını ispatlayan, kaynamış kafatası kemiklerine rastlanmıştır.46

Diğer bir örnek ise bazı ilaçlarla ilgilidir. 19. yüzyılda oldukça hızlı bir ilerleme kaydeden deneysel bilim sonucunda tıp alanında da büyük gelişmeler oldu. Antibiyotiğin keşfi de bu yüzyıldaki gelişmelerden biridir. Aslında bunlara "keşfedildi" demek hata olur, çünkü bu tekniklerin büyük bir bölümü Antik Mısır'da zaten kullanılıyordu.47

Mısırlıların tıp ve anatomide ne kadar ileride olduklarını gösteren en önemli eserlerden biri de, kuşkusuz geride bıraktıkları mumyalardır. Mısırlılar mumyalama konusunda yüzlerce farklı teknik kullanmışlardır.

Cansız bedenin binlerce yıl bozulmadan saklanabilmesine olanak sağlayan mumyalama işlemi, aslında oldukça karmaşık bir işlemdir. Bu konuda Mısırlıların kullandığı teknik özetle şu şekildedir: İlk önce ölünün iç organları dışarı çıkarılır, burundan beyin alınır, vücut sterilize edilir ve beden natron denilen bir madde ile sarılıp 40 gün bekletilirdi. (Natron; sodyum karbonat, sodyum bikarbonat ve sodyum kloridle, sodyum sülfatın karışımından oluşan bir maddedir.) Daha sonra bu madde vücuttan çıkarılır, kol ve bacaklar gibi vücudun eklemli yerleri çamur ya da kumla sarılır, sonra beden reçineye batırılmış ketenle, kokulu bir çeşit sarı sakızla ve tarçınla sarılırdı. Bir çeşit merhemin vücuda sürülmesinden sonra da ince bir keten tülle örtülürdü.48

Mısırlılar mumyalama tekniklerini sadece insanlarda değil, farklı hayvanlarda da denemişlerdir. Antik Mısır'da tıbbın oldukça gelişmiş olduğu, ele geçen arkeolojik buluntulardan ve özellikle mumyalama tekniklerinden açıkça anlaşılmaktadır. Ayrıca unutmamak gerekir ki, vücudun şeklini bozmadan, ölünün tüm iç organlarını çıkartarak mumyalamaları, bu işi yapan insanların, her organın yerini bilecek bir anatomi bilgisine sahip olduklarını göstermektedir.

Mumyalamanın dışında Mısırlılar tarafından 5000 yıl önce kullanılmış olan birçok tıbbi teknik ve alet de yapılan araştırmalarda gün ışığına çıkarılmıştır. Bu konuyla ilgili pek çok detay sıralayabiliriz:

- Mısır'da tıpla ilgilenen rahipler, tapınaklarda çeşitli hastalıkları tedavi ediyorlardı. Mısırlı doktorlar, günümüzdeki gibi farklı alanlarda uzmanlaşmışlardı. Her doktorun kendine ait bir branşı vardı. Göz doktorlarından, dişçilere kadar her konuda ihtisaslaşmış hekimler hizmet veriyordu.

- Mısır'da doktorlar, devlet denetimindeydiler. Eğer hastası iyileşmezse, yahut ölürse devlet bu hatanın sebeplerini soruşturur ve doktorun kullandığı yöntemin kurallara uygun olup olmadığını öğrenirdi. Tedavi sırasında bir ihmalkarlık yapılmışsa, bu durum tespit edilir ve doktora kanunlar çerçevesinde ceza verilirdi.

- Tapınakların her biri, ilaçların hazırlandığı ve depolandığı tam teçhizatlı bir laboratuvara sahipti.

- Bilinen ilk eczacılık uygulamaları, bandaj ve kompres kullanımı örneklerine Mısır'da rastlanmıştır. Smith Papirüsü'nde, keten bezinden yapılan yapışkan bantların yaraları kapamada ne şekilde kullanıldığından bahsedilmektedir. Keten bez, bunun dışında bandaj için de uygun bir malzemeydi.

- Arkeolojik bulgulardan, Mısır'daki tıbbi uygulamaların tamamına ait detaylı bir tablo ele geçmiştir. Bununla beraber, her biri kendi alanında ihtisaslaşmış 100'den fazla doktorun ismi ve ünvanı da bulunmuştur.

- Ayrıca Kom Ombo'daki bir başka tapınak duvarındaki rölyeflerde bir cerrahi alet kutusu resmedilmiştir. Bu kutuda büyük metal bir makas, cerrahi bıçaklar, testereler, sondalar, spatulalar, küçük kancalar ve pensler mevcuttu.

- Teknikler çok sayıda ve çok çeşitliydi. Kırıklar, çatlaklar tam olarak oturtuluyor, kırık tahtaları kullanılıyor ve yaralar dikişle kapatılıyordu. Mumyaların çoğunda çok başarılı bir biçimde tedavi edilmiş kırıklara rastlamak mümkündür.

- Mumyalarda herhangi bir cerrahi dikiş izine rastlanmamasına rağmen yara dikilmesi ile ilgili Smith Papirüsü'nde (bu papirüsün tamamı tıpla ilgilidir) on üç referans mevcuttur. Bu, Mısırlıların estetik yara dikimini de başarmış olduklarına işaret etmektedir. Yara dikiminde keten iplik kullanılıyordu. İğneler ise muhtemelen bakırdandı.

- Mısırlı doktorlar, steril yaralar ile enfeksiyonlu yaraları ayırt edebiliyorlardı. Enfeksiyonlu yaraların temizlenmesinde keçi yağı, köknar yağı ve ezilmiş bezelyeden oluşan bir karışım kullanıyorlardı.

- Penisilin ve antibiyotiğin bulunuşu oldukça yenidir. Fakat Eski Mısırlılar bu tür tedavilerin ilk organik versiyonlarını kullanıyorlardı. Ayrıca, Mısırlılar antibiyotiğin farklı çeşitlerini biliyorlardı. Belli türdeki hastalıklara uygun reçeteleri yazıyorlardı.49

Görüldüğü gibi Mısır medeniyeti tıp konusunda oldukça önemli adımlar atmış, tedavi yöntemleri geliştirmiş, uzman doktorlar yetiştirmiştir. Yapılan kazılarda, tıp alanında sağlanan bu önemli başarıların yanı sıra, Mısırlıların şehir planlamacılığı ve mimari gibi konularla da çok ilgili oldukları ortaya çıkmıştır.

Eski Mısır'da Gelişmiş Metalurji

Metalurji en genel anlamıyla, gerekli hammaddeler kullanılarak metal ve alıaşımlarının üretilmesi, saflaştırılması, şekillendirilmesi ve korunmasını içeren bilim ve teknoloji dalıdır. Eski Mısır medeniyeti incelendiğinde, bundan yaklaşık 3000 - 3500 yıl önce, Mısırlıların başta altın, bakır, demir olmak üzere çeşitli maden ve metallerin çıkarılması ve işlenmesi konusunda uzman oldukları görülmektedir. Metalurjinin gelişmiş olması, Antik Mısırlıların, cevherlerin bulunması, çıkarılması, işlenmesi alanlarında ileri bir teknolojiye ve aynı zamanda gelişmiş bir kimya bilgisine sahip oldukları anlamına da gelmektedir.

Yapılan arkeolojik çalışmalar MÖ 3400 yıllarında Mısırlıların bakır cevherleri hakkında detaylı çalışmalar yaptıklarını ve metal alaşımları meydana getirdiklerini ortaya koymuştur. Dördüncü Hanedanlık döneminde (MÖ 2900 yılları), madenlerin araştırma ve işletmesinin en yüksek düzey yetkililer tarafından takip edildiği ve Firavunların oğulları tarafından denetlendiği bilinmektedir.

Bakırın yanı sıra, eski Mısırlıların sıkça kullandıkları madenler ve metaller arasında demir de vardı. Bronzun üretimi için tin, camların renklendirilmesinde de kobalt kullanılıyordu. Mısır'da bulunmayan metaller ise başta İran olmak üzere diğer bölgelerden getirtiliyordu.

Antik Mısırlıların en çok kullandıkları ve değer verdikleri maden ise altındı. Mısır'da ve Antik Mısır'ın sınırları içinde olan bugünkü Sudan'ın belli bölgelerinde, eski Mısırlılara ait olduğu tahmin edilen yüzlerce altın maden yatağı bulunmuştur. Apollinopolis yakınlarındaki bir altın madeninin planının bulunduğu MÖ 14. yüzyıla ait bir papirüs, eski Mısırlıların altın madenleri konusundaki profesyonelliklerini ortaya koymuştur. Papirüste yer alan bilgilere göre, maden çevresinde sayısı 1300'den fazla evin yalnızca madende çalışanların konaklaması için inşa edildiği anlatılmaktadır. Antik Mısır'da altın işlemeciliği ve mücevher sanatının önemi, bu bilgilerden anlaşılmaktadır. Nitekim arkeolojik kazılarda bulunan, yüzlerce altından yapılmış, kullanım ve süs eşyası da, eski Mısırlıların altın madenciliği ve işlemeciliği konusundaki uzmanlıklarının bir göstergesidir.

Tüm bu bilgiler eski Mısırlıların maden yataklarını tespit edebilecek, bu yataklardan madeni çıkarabilecek, çıkan madeni işleyebilecek, ayrıştırabilecek ve yeni metaller oluşturabilecek bilimsel bilgiye ve teknolojiye sahip olduklarını göstermektedir.

fiehir Planlamacılı¤ı ve Alt Yapının Eski Mısır'daki Önemi

Mısır'ın kuru bir iklime sahip olması, bugün bize bu medeniyetten geriye pek çok ipucu bırakmıştır Bu bilgiler, antik Mısır şehirlerinin son derece gelişmiş bir alt yapıya sahip olduğunu göstermektedir.

Kuşkusuz alt yapının gelişmiş olması, bu şehirleri inşa edenlerin ileri bir mimari ve mühendislik bilgisine sahip olduklarını göstermektedir..Yer altından yol yapıldığında statiğin ölçülmesi, nerelere kirişler konması gerektiğinin saptanması, ne kadar derine inileceğinin ve ne kadar uzunlukta yol alınacağının belirlenmesi, havalandırmanın nerede, nasıl etkili olacağının hesaplanması, temiz ve kirli suların birbirine karışmadan nakledilebilmesi gibi birçok detayın ince ince düşünülmesi ve en önemlisi de bunların yapımında hiçbir hatanın meydana gelmemesi gerekir. Tüm bu teknikleri Mısırlılar biliyorlardı. Elimize ulaşan bilgiler bu gerçeği açıkça kanıtlamaktadır.

MÖ 3000'lerde Mısırlıların kullandıkları mimari teknikleri ve altyapı sorununa yaklaşımları, son derece profesyonel ve sorunları çözmeye yöneliktir. Kurak bir ülke olan Mısır için suyun önemi çok büyüktür. Nitekim bu konuda da kalıcı çözümler bulmuşlardır.

Alt yapıyla ilgili olarak, Mısırlıların geliştirdikleri en önemli projelerden birisi suyu korumak için inşa ettikleri depolardır.

Örneğin, Fayyum vahasında keşfedilen büyük su deposu bunlardan biridir. Antik Mısır'da hayatın belli bir bölgede sürekliliğini sağlayabilmek için suni göletler de inşa edilmiştir. Bu sayede Nil'in suyu bu göletlerde biriktirilerek Mısır çöllerinde ileri bir medeniyet inşa edilebilmiştir. Bugünkü Kahire'nin seksen kilometre güneyindeki Moris Gölü, Mısırlılar tarafından, Nil'in suyunu bir kanal aracılığıyla depolamak amacıyla yapılan bu göletlerden biridir. Bu su haznesinin yakınlarına ise ev ve mabetler inşa edilmiştir.50

Mısırlıların tıbbi bilgileri, şehir planlaması, mühendislik bilgileri ve uygulamaları son derece ileri bir medeniyete sahip olduklarını gösteren önemli delillerden birkaçıdır. Bu bilgi ve uygulamalar, evrimcilerin iddia ettiği, "toplumların ilkelden medeniye doğru ilerledikleri" tezini bir kez daha yerle bir etmektedir. Günümüzden yaklaşık 5000 yıl önce yaşayan bir toplum, günümüzdeki çeşitli toplumlardan, hatta günümüzde bu topraklarda yaşayan bazı topluluklardan dahi daha ileri bir medeniyet seviyesine sahiptir ve bu durumun evrimle açıklanabilmesi mümkün değildir. Kuşkusuz, Mısırlıların bu yüksek medeniyeti yaşadığı dönemde, dünyanın farklı bölgelerinde daha geri medeniyetler, daha ilkel koşullarda yaşayan insanlar da var olmuştur. Ancak bunların hiçbiri, ne daha az insan özelliklerine sahiptir, ne de sözde maymunsu özelliklere. Antik Mısırlılar da, Antik Mısırlılarla aynı dönemde ilkel koşullarda yaşayan insanlar da, bundan yüz binlerce yıl önce var olmuş insan toplulukları da, günümüz insanı da tüm özellikleriyle hep insan olarak var olmuşlardır. Kimi toplumların daha ileri kimilerinin ise daha geri koşullarda yaşamış olmaları, Darwinistlerin iddia ettikleri gibi, onların asla hayvanlardan meydana gelen bir tür olduğunu veya birinin diğerinden evrimleştiğini göstermez. Bu bilime, akla ve mantığa aykırı bir yorumdur.

Antik Mısırlıların Tekstildeki Başarıları

Eski Mısır'da keten kumaşı dokuması yapılırdı. MÖ 2500'den kalan kumaş parçalarından anlaşıldığına göre, o dönemde gerek iplik bükümü, gerekse dokuma tarzı bakımından çok kaliteli kumaşlar üretilmiştir. Fakat her şeyden önemlisi bu kumaşların dokumasındaki detaylardır. Günümüzde teknoloji yardımıyla donatılmış makinelerde üretilebilen ince iplikleri Mısırlılar, MÖ 2500 tarihlerinde üretmiş ve keten iplikten dokunmuş kumaşları, mumyalama işleminde kullanmışlardır. Bu kumaşlardaki ince dokuma, antik Mısırla ilgilenen bilim adamlarını hayrete düşürmüştür. Büyüteçle sayılabilen dokumalardaki ipliklerin inceliği, bugün makine ile

dokunan ipek kumaşlar ayarındadır.51 Günümüzde dahi bu kumaşların kalitesi meşhurdur ve Mısır keteni günümüzdeki ününü MÖ 2000'lerde yaşamış olan Antik Mısır halkından almıştır.52

Matematikte İleri Seviye

Mısır'da rakamlar çok eski zamanlardan itibaren kullanılıyordu. MÖ 2000 yılına ait birtakım aritmetik problemlerini açıklayan papirüsler ele geçmiştir. Bu dokümanlar, Kahun, Berlin ve Rhind papirüsleri diye bilinmektedir. Bu belgelerde, ölçülerin ne gibi esaslara göre yapılacağı örneklerle belirtilmiştir. Mısırlılar, Pisagor Teoremi'ni, ölçüleri 3-4-5 olan bir üçgenin dik üçgen olduğunu biliyor ve bundan inşa ölçümlerinde faydalanıyorlardı.53

Ayrıca Mısırlılar, yıldızlarla gezegenler arasındaki ayrımı da biliyorlardı. Astronomi ile ilgili çalışmalarına görülmesi çok zor olan yıldızları da eklemişlerdi.

Diğer taraftan Mısırlıların hayatı, Nil'in yükselme ve alçalmasına bağlı olduğundan, bu durumu daima ölçmeleri ve kontrol etmeleri gerekliydi. Hükümdar, Nil'in yükselme ve alçalmasını kaydettirmek için, bir "Nilometre" yaptırmış ve bu işle uğraşmak üzere memurlar tayin etmişti.54

Sırlarla Dolu İnşa Teknolojisi

Antik Mısır'da inşa edilen ve günümüzde hala büyük bir hayranlıkla izlenen en önemli eserler gizemli piramitlerdir. Bu piramitlerin en ihtişamlısı olan "Büyük Piramit" şimdiye kadar dünya üzerinde inşa edilmiş en büyük taş yapı olarak kabul edilir. Bu piramitin nasıl inşa edildiği konusunda Herodot zamanından itibaren birçok tarihçi ve arkeolog, çeşitli teoriler ortaya atmıştır. Kimileri bu piramitin yapımı sırasında kölelerin çalıştırıldığını ve rampa tekniğinden basamaklı piramite kadar birçok yöntemin kullanıldığını savunmuştur. Bu yöntemlerin karşımıza çıkan manzarası şöyledir:

-Bu piramidi kölelerin inşa etmiş olma ihtimali durumunda, çalışan köle sayısının 240.000 gibi olağanüstü bir rakam olması gerekirdi.

-Eğer inşa tekniği olarak rampa yöntemi kullanılmış olsaydı, piramitin yapımı bittikten sonra bu rampanın yıkılması için yaklaşık 8 yıl gerekirdi. Danimarkalı bir inşaat mühendisi olan Garde-Hanson'a göre bu, oldukça saçma bir teoriydi. Çünkü bu rampanın yıkılmasından sonra geride kalan dev moloz artıklarını bir yerlerde görmemiz gerekirdi. Ama böyle bir delile hiçbir yerde rastlanmamıştır.55

Historical Deception: The Untold Story of Ancient Egypt adlı kitabında Garde-Hanson'ın diğer teorisyenlerin önemsemediği bazı yönleri ele aldığını belirten Moustafa Gadalla şöyle devam eder:

Piramidi ziyaret ettiğinizde şaşırtıcı görüntüleri gözünüzün önüne getirmeye çalışın: 5000 yıl önceki taş ocağı işçisi, günde, piramitlerin inşasında kullanılan 330 taş blok üretiyor. Suyun bastırdığı mevsimde, günde 4000 blok Nil nehrinin üzerinde taşınıyor ve Giza platosuna gelindiğinde bu taşlar platodan yukarıya taşınarak, piramidin inşa edileceği bölgeye ulaştırılıyor. Eğer bu şartlar altında taşıma işlemi gerçekleşiyor olsaydı, dakikada 6.67 blok taşınması gerekirdi. Bu sonuç, sunulan teorinin geçersizliği için yeterli bir rakamdır.56

-Tüm bunların yanında, piramidin bir yüzeyinin alanının yaklaşık olarak 2.5 hektar olduğu düşünülürse, her bir yüzeyin yaklaşık olarak 115.000 kaplama taşıyla kaplanmış olması gerekir. Bu taşlar da öylesine itinayla yerleştirilmiştir ki, taşlar arasında bırakılan mesafe bir kağıdın geçmesine olanak vermeyecek derecede dardır.57

Tüm bunlar piramitlerin yapımlarıyla ilgili sırların günümüz bilim ve teknolojisiyle dahi çözülemediğini gösteren bilgilerden bazılarıdır.

GİZE'DEKİ PİRAMİTLERLE İLGİLİ ÇARPICI BİLGİLER

Gize'deki piramitlerle ilgili yapılan bazı matematiksel araştırmalar, eski Mısırlıların çok gelişmiş bir matematik ve geometri bilgileri olduğunu göstermektedir. Bu hesaplamalara göre, piramitleri planlayanların matematik ve geometri bilgisi dışında, dünyanın ölçüleri, çevresi, ekseni ve bu eksenin eğimi gibi bilgilere de sahip olmaları gereklidir. MÖ yaklaşık 2500'lü yıllarda inşasına başlanan piramitlerle ilgili bu bilgiler, büyük matematik bilginleri Pisagor, Arşimet ve Öklid'den dahi 2000 yıl önce bu piramitlerin inşa edildiği göz önünde bulundurulursa, çok daha çarpıcı bir hal almaktadır:

- Piramitin açıları Nil deltasını iki eşit yarıya böler.

- Gize'nin üç piramit aralarında, bir Pisagor üçgeni oluşturacak biçimde düzenlenmişlerdir. Bu üçgenin kenarlarının birbirlerine oranları 3:4:5'tir.

- Piramitin yüksekliğiyle çevresi arasındaki oran bir dairenin yarı çapıyla çevresi arasındaki orana eşittir.

- Piramit dev bir güneş saatidir. Ekim ortasıyla Mart başı arasında düşürdüğü gölgeler mevsimleri ve yılın uzunluğunu gösterir. Piramiti çevreleyen taş levhaların uzunluğu, bir günün gölge uzunluğuna eşittir.

- Piramitin dikdörtgen biçimindeki tabanının normal kenar uzunluğu 365,342 Mısır endazesine (dönemin ölçü birimi) denk gelir. Bu sayı günümüzde de kullanılan güneş yılının günlerinin sayısına oldukça yakındır. (Günümüzde güneş yılının gün sayısı 365,224 olarak hesaplanmaktadır.)

- Büyük Piramitle dünyanın merkezi arasındaki uzaklık, Kuzey Kutbuyla piramitin arasındaki uzaklığa eşittir.

- Piramitin tabanının çevre uzunluğu, anıtın yüksekliğinin iki katına bölündüğünde, pi sayısı elde edilir.

- Piramitin dört yüzünün toplam yüzölçümü piramitin yüksekliğinin karesine eşittir.58

Piramitler Tekrar İnşa Edilmek İstense...

1978'de Amerika'daki, Indiana Limestone Institute of America Inc. (dünyada kireçtaşı ocakları konusunda en büyük ve en uzman kuruluş), bugün Büyük Piramit gibi bir piramit inşa edilmek istense, insan gücü ve materyallerin ne olması gerektiği hakkında bir araştırma yapmıştır. Sonuç oldukça düşündürücüdür; şirket yetkilileri, piramitlerin inşasındaki zorluğu şöyle açıklamaktadırlar:

Eğer mümkün olan gücü maksimuma çıkartsak, bu da bugünkü üretimi üç katına çıkartmak anlamına gelir ki, bu kadar kireçtaşını ocaktan çıkarmak ve transfer etmek ancak 27 yıl sürer. Üstelik tüm bu çalışmalar Amerika'nın üstün teknolojisiyle yani hidrolik çekiçler, elektronik kristal başlı testereler kullanılarak yapılabilir. Bu büyük çaba, sadece kireçtaşını madenden çıkarmak ve onu taşımak için kullanılacaktır. Ve buna, Büyük Piramit'in inşası için gerekli olan laboratuvar testleri ve bunun gibi ön çalışmalar dahil değildir.59

Peki Antik Mısır'da bu dev piramitler nasıl inşa edilmiştir? Kayalık taraçalar hangi güçle, hangi makinelerle, hangi teknikle düzleştirilmiştir? Kaya mezarları hangi imkanlarla kazılmıştır? İnşaat sırasında aydınlatma nasıl sağlanmıştır? (Piramitlerin ve mezarların duvarlarında ve tavanlarında, herhangi bir kararma ve is izine rastlanmamıştır.) Taş bloklar taş ocaklarından nasıl çıkarılmış, farklı şekillerdeki taşların kenarları nasıl düzleştirilmiştir? Tonlarca ağırlığındaki bu taşlar nasıl taşınmış ve birbirlerine santimetrenin binde biri gibi bir yakınlıkta nasıl birleştirilmiştir? Bu sorular daha da artırılabilir. Peki bu sorular evrimcilerin insanlık tarihi yanılgısıyla akılcı ve mantıklı bir şekilde cevaplanabilir mi? Elbette hayır.

Antik Mısır'da, sanatıyla, tıbbıyla, mimarisi ve kültürüyle dev bir medeniyet kurulmuştur. Mısırlıların geride bıraktıkları eserler, kullandıkları tedavi yöntemleri, sahip oldukları bilgi birikiminin ve tecrübenin en önemli delillerindendir. Bugün bazı bilim adamları, tarihin evrimi iddiasına göre piramitleri yapması oldukça zor olan Mısırlıların eserlerinin, uzaylılar tarafından yapıldığını dahi iddia edebilmektedirler.

Elbetteki "piramitleri uzaylılar inşa ettiler" iddiası, demagoji ile bile bir açıklama yapamadıklarında evrimcilerin sığındıkları son derece akıl ve mantık dışı bir iddiadır. Her şeyden önce buna dair en ufak bir bilgi veya delil dahi bulunmamaktadır. Evrimciler tesadüflerle veya hayali evrimsel süreçle açıklama yapamayacaklarını anladıkları zaman hemen "uzaylılara" sığınmaktadırlar. Nitekim canlılığın yapı taşını oluşturan ilk proteinin ve hücrenin çekirdeğindeki DNA'nın, tesadüfen cansız maddelerden meydana gelemeyecek kadar kompleks ve olağanüstü bir yapıya sahip olduğunu anladıklarında şöyle gülünç bir iddiada bulunmuşlardır: "İlk canlı organizmayı dünyaya uzaylılar getirip bıraktılar." Bazı evrimci bilim adamları tarafından savunulan bu iddianın saçmalığı elbette ki evrimcilerin içine düştükleri çaresizliğin göstergelerindendir.

Mısır'da kurulan medeniyet ve tarih boyunca kurulan diğer tüm medeniyetlerin her biri akıl ve irade sahibi insanlar tarafından kurulmuştur. Üstelik bunlar çok eski dönemlere ait medeniyetlerdir. Bugün Mısır'ın MÖ 3000 yılındaki eserlerini inceleyerek hayranlığımızı dile getiriyoruz ve bilim adamları ve konuyla ilgili uzmanlar bu eserlerin nasıl meydana getirilmiş olabileceğini tartışıp araştırıyorlar. Ancak şu nokta çok önemlidir; Mısır'da bugün izlerine rastlanan 5000 yıl önceki medeniyet, elbette ki binlerce yılın tecrübe ve bilgi birikimi ile oluşmuştur. Yani bu medeniyetin kökleri daha da öncesine dayanmaktadır. Dolayısıyla evrimcilerin ve tarihin evrimine inananların iddia ettikleri gibi ilk çağlarda ilkel ve konuşma yeteneğinden yoksun, sadece hayvan avlayarak geçimini sağlayabilen, yarı hayvan insanlar yoktu. İnsan ilk yaratıldığı günden bu yana, günümüz insanının sahip olduğu zeka, estetik anlayışı, kavrayış, bilinç ve ahlak gibi tüm insani özelliklere sahipti.

GEÇMİŞ MEDENİYETLERİN GÖKYÜZÜNDEKİ KEŞİFLERİ

Uçmak tarihin her döneminde insanların en büyük hayallerinden biri olmuştur. İçi sıcak hava ile dolu bir balonla olan ilk uçuş 1780'li yıllarda bir Fransız tarafindan gerçekleştirilmiştir. 1903 yılında ise Wright kardeşler ilk motorlu uçağı yapmışlardır. Bu, insanoğlunun göklerdeki yolculuğunun bilinen tarihidir. Ancak, araştırmacılar insanın uçuş tarihini çok daha eski tarihlere kadar götürmektedirler.

Geçmiş medeniyetlere ait kalıntılar incelendiğinde, hava ulaşımının bildiğimiz tarihten çok daha eskilere kadar uzandığı anlaşılmaktadır. Mayaların kalıntılarında, Mısır piramitlerindeki resimlerde, Sümer yazıtlarında ve Japonya'da bulunan kalıntılarda çeşitli uçak, planör, helikopter benzeri araçlara, pilot giysili heykellere sıkça rastlanmaktadır. Bunlardan anlaşıldığı kadarıyla, günümüzden binlerce yıl önce de insanlar hava ulaşımını yapmakta, şu anda kullanılanlara benzer araçlar kullanmaktaydılar.

Kuran-ı Kerim ayetlerinde de geçmiş dönemlerde hava ulaşım aletlerinin kullanılıyor olabileceğine işaret edilmektedir. Bu ayetlerden biri şöyledir:

Süleyman için de, sabah gidişi bir ay, akşam dönüşü bir ay (mesafe) olan rüzgara (boyun eğdirdir)... (Sebe Suresi, 12)

Bu ayette ulaşılması oldukça uzak olan mesafelere, Hz Süleyman döneminde kısa sürede ulaşılabildiğine dikkat çekiliyor olması muhtemeldir. Bu ulaşım, günümüzdeki uçak teknolojisine benzer bir teknoloji kullanılarak, rüzgarla hareket eden vasıtalar meydana getirilmesiyle gerçekleşmiş olabilir. (Doğrusunu Allah bilir.)

Geçmiş medeniyetlerin hava ulaşımını kullandıklarına işaret eden delillerden biri, Mısır'da bulunan planör modelidir. 1898 yılında arkeologlar tarafindan, Saqquara'daki bir mezarın içinde bulunan bu planör modelinin MÖ 2000 yılında yapılmış olduğu ortaya çıkarılmıştır. Bundan yaklaşık 2200 yıl öncesine ait bir planör modelinin ortaya çıkarılması elbette olağanüstü bir durumdur. Bu, evrimci tarih anlayışını temelden sarsan arkeolojik bir buluştur. Söz konusu modelin teknik özellikleri incelendiğinde ortaya çok daha ilginç bir manzara çıkmaktadır. Bu ahşap modelin kanatlarının şekli ve oranları, günümüzün en ileri teknolojisiyle yapılan Concorde uçaklarda olduğu gibi, hızdan minimum kayıpla maksimum kaldırma kuvveti sağlayacak şekilde tasarlanmıştır. Bu durum, Antik Mısırlıların çok iyi aerodimanik bilgisine sahip olduklarını da göstermektedir.60

ANTİK MISIR’DA ELEKTRİK VAR MIYDI?

Dendera'daki Hathor Tapınağı'nda bulunan bazı duvar resimleri, Antik Mısırla ilgili oldukça ilginç bir bilgiyi gün yüzüne çıkarmıştır. Resimde yer alan figürler, Antik Mısırlıların elektriği bildiği ve kullandığı ihtimalini gündeme getirmiştir. Söz konusu resim dikkatlice incelendiğinde, tıpkı günümüzdeki gibi yüksek voltaj yalıtımının o günlerde de kullanıldığı görülür: Ampul görünümündeki şekil dikdörgen bir sütun (bu sütun izolatör olarak kullanıldığı tahmin edilen ve ced sütunu olarak adlandırılan bir sütundur) tarafından desteklenmektedir. Resimdeki şeklin günümüz elektrik lambalarıyla olan bu şaşırtıcı benzerliği, çok dikkat çekicidir. Tunsten ampulün kaşifi olan Dr. Colin G. Fink, 1933 yılında eski Mısır’a ait metal eşyaları analiz ederken Mısırlıların bundan yaklaşık 4300 yıl önce, bakırı antimon elementiyle kaplamayı bildiklerini bulmuştur. Bu kaplama, günümüzde elektrolizle kaplama adı verilen yöntemle elde edilen sonucun aynısının elde edildiği bir yöntemdir.68

Resimde tarif edilen bu sistemin ışık yayıp yaymadığı, bilim adamları tarafından denenmiştir. Avusturyalı elektrik mühendisi Walter Garn, kabartmada yer alan resmi çok detaylı olarak incelemiş, resimdeki ampulü, yılanlı teli, duyu, ced sütunu olarak kullanılan izolatörün aynısını yapmıştır. Ve ortaya çıkan sistem etrafı aydınlatmış, yani ışık yaymıştır.69

Mısır'da elektriğin kullanılmış olabileceğini gösteren delillerden biri de piramitlerin iç duvarlarında hiç is izinin bulunmamasıdır. Eğer evrimci arkeologların iddia ettiği gibi, aydınlatma için meşale ve benzeri malzemeler kullanılmış olsaydı duvarlarda mutlaka is olması gerekirdi. Ancak piramitlerin en içteki dehlizlerinde dahi böyle bir is izi yoktur. Gerekli aydınlatma sağlanmadan, inşaatın devam etmesi, daha da önemlisi duvarlardaki gösterişli resimlerin yapılabilmesi mümkün değildir. Bu da Mısır'da elektriğin kullanılmış olma ihtimalini güçlendirmektedir.

SÜMER MEDENİYETİ

Darwinist bilim adamları insanlık tarihinin sözde evrimini anlatırlarken, çok önemli bir konuda daha aciz kalmaktadırlar. Bu da insanlığın üniversiteler, hastaneler, fabrikalar, devletler kurmasına, besteler yapmasına, olimpiyatlar düzenlemesine, uzaya gitmesine vesile olan, kısaca insanı insan yapan en önemli özelliklerinden biri olan "akıldır."

Evrimciler insan aklının, sözde yaşayan en yakın akrabası şempanzelerle ayrıldıktan sonra yaşanan süreçte evrimleşerek bugünkü halini aldığını iddia ederler. Aklın sözde evriminde var olduğunu iddia ettikleri sıçramaları ise beyinde meydana gelen rastlantısal değişimlere ve alet yapımı yeteneğinin geliştirici etkisine dayandırırlar. Bu iddialarını televizyon belgesellerinde, dergi ve gazete yazılarında sık sık karşımıza çıkarır ve önce taştan bıçak, sonra da mızrak yapmayı öğrenen maymun adamların hikayesini anlatırlar. Ancak bu propaganda geçersizdir. İnsanlara aktarılan senaryolar bilimsel gösterilmeye çalışılmalarına karşın tamamen bilim dışıdır ve tek kaynakları Darwinist ön yargılardır. Ve kuşkusuz en önemlisi, insan aklının maddeye indirgenemez oluşudur. Bu gerçek materyalizmin geçersizliğini belgeleyerek aklın evrimi iddialarını temelinden yıkmaktadır.

Gerçekte aklın evrimle ortaya çıktığını iddia eden evrimciler, ilkel bir akıl seviyesine sahip olmanın neye benzediğini kişisel olarak tecrübe etme ve sözde evrimsel süreçteki şartları tekrarlama imkanına sahip

değildirler. Evrimci yayınlarıyla bilinen Nature dergisinin editörü Henry Gee, bir evrimci olmasına karşın bu tür iddiaların bilim dışı olduğunu açıkça kabul etmektedir:

> Mesela, insanın evriminin, vücudun duruşu, beyin hacmi ile ateş, alet kullanımı gibi teknolojik başarılar ve lisanın ortaya çıkmasını sağlayan el-göz koordinasyonundaki gelişmelere bağlı olarak geliştiği söylenir. Ancak bu gibi senaryolar subjektiftir. Deneylerle asla test edilemezler, öyleyse bilimsel değildirler. Genelde kullanımda olmaları, bilimsel testlere değil, sahiplerinin iddia ve otoritesine dayanır.70

Bu tür senaryolar bilim dışı olmalarının yanı sıra mantıksal açıdan da tutarsızdırlar. Evrimciler sözde evrimle ortaya çıkan akıl sayesinde alet kullanımının ortaya çıkıp geliştiğini; alet kullanımı sayesinde de aklın geliştiğini savunmaktadırlar. Oysa böyle bir gelişim ancak insan aklı zaten mevcutken mümkündür. Bu anlatıma göre ilk olarak teknolojinin mi yoksa aklın mı sözde evrimle ortaya çıktığı sorusu cevapsızdır.

Darwinizm'in en etkili eleştirmenlerinden Phillip Johnson bu konuda şunları yazar:

> Aklın ürünü olan bir teori, teoriyi üreten aklı uygun bir şekilde asla açıklayamaz. Mutlak doğruyu keşfeden üstün bilimsel aklın hikayesi ancak ve ancak aklı verilmiş bir yetenek olarak kabul ederseniz tatmin edicidir. Aklı kendi icatlarının bir ürünü olarak açıklamaya çalıştığımız anda, çıkışı olmayan aynalı bir koridora girmişizdir.71

Darwinistlerin insan aklını açıklamakta aciz kalmaları, insanlığın kültürel ve sosyal tarihi hakkında öne sürdükleri iddiaların da geçersiz olduğunu gözler önüne serer. Nitekim buraya kadar incelediğimiz bütün bilgiler ve bulgular da Darwinist bilim adamlarının, "tarihin evrimi" iddiasını tam anlamıyla geçersiz kılmaktadır.

İnsanlık tarihi, eski dönemlerde yaşayanların -evrimcilerin iddialarının aksine- tahmin edilenden çok daha üstün bir teknoloji ve medeniyete sahip olduklarını gösteren yüzlerce delil ve bulguyla doludur. Bunlardan biri de Sümer medeniyetidir. Sümerlerin geriye bıraktığı eserler, insanoğlunun binlerce yıl önce sahip olduğu bilgi birikiminin delillerindendir.

İleri Bir Medeniyet: Sümerler

Mezopotamya, Yunancada "nehirler arasında" anlamına gelir. Bu bölge, dünyadaki en verimli topraklardan biridir ve bu özelliğiyle büyük medeniyetlerin geliştiği bir bölge olmuştur.

Bu toprakların güneyinde bulunan ve bugün Kuveyt ve Kuzey Suudi Arabistan olarak bilinen bölgeden çıkan bir grup insan, diğer topluluklardan farklı bir dil konuşuyor, şehirlerde oturuyor, hukuki düzene dayalı bir monarşi ile yönetiliyor ve yazıyı kullanıyorlardı. Bu toplum Sümerlerdi. MÖ 3000'den itibaren büyük şehir devletleri kurarak gittikçe genişlemiş, geniş kitleleri kontrol altına almışlardı.72

Sümerler ilerleyen tarihlerde, Akad toplumu tarafından yenilgiye uğratılarak kontrol altına alınmışlardır. Ancak Akadlar, Sümerlerin kültürünü, dinini, sanatını, hukukunu, yazısını, devlet yapısını ve edebiyatını benimseyerek, Mezopotamya uygarlığının devam etmesini sağlamışlardır.

Sümerler döneminde teknolojiden sanata, hukuktan edebiyata kadar tüm alanlarda önemli gelişmeler yaşanmıştır. Sümerlerin gelişmiş ticaretleri ve güçlü bir ekonomileri vardı. Tunç metalurjisi, tekerlekli araçlar, tekneler, heykeller ve anıtsal yapılar bu dönemdeki hızlı gelişimin günümüze ulaşan kanıtlarından birkaçıdır. Ayrıca Sümerlerin, günümüze kadar ulaşamamış olan birçok el sanatına da sahip olduğu bilinmektedir.

Mezopotamya kentleri için önemli bir dış satım malı olan yün dokumaların dokunup boyanması da, gelişmiş yan sanatlara örnek olarak verilebilir.73

Sümerlerin toplumsal alanda da gelişmiş bir yapılanması vardı. Sümer devleti monarşik bir yapıya sahipti. İktidarda bulunan rahip-kral, devleti bir dizi bürokratlar yardımıyla yönetiyordu. Yardımcıları, hasattan sonra, ürünleri halk arasında paylaştırır, toprakları gezip gözlem yaparlardı. Sümerlerin sahip olduğu yönetim sisteminin temelini bürokrasi oluşturmaktaydı. Her bölgedeki rahip, orada yaşayan halkın sorumluluğunu üstüne alır ve özellikle büyük şehirlerde gıda paylaşımının dikkatli bir şekilde yapılmasını sağlardı. Rahiplerin bu çalışmaları kaydedilerek saklanırdı.

Günümüzden yaklaşık 5000 yıl önce yaşamış olan Sümerlerin sosyal, sanatsal, bilimsel ve ekonomik alandaki yaşantıları, evrimcilerin öne sürdükleri sözde "ilkelden gelişmişe doğru ilerleyen insan" modeliyle tamamen çelişmektedir. Sümerlerin inşa etmiş olduğu büyük medeniyet hem kendi devrinde son derece ileridir, hem de günümüzde dahi pek çok toplumla kıyaslandığında oldukça gelişmiş bir medeniyettir. Evrimcilerin iddialarıyla, sözde maymunsuluktan bir müddet önce kurtulmuş, hırıltılar çıkarmaktan konuşmaya geçeli kısa bir süre olmuş, daha yeni sosyalleşmeye başlamış, hayvan yetiştirmeyi, tarımla uğraşmayı yeni öğrenmiş insanların nasıl olup da bu derece gelişmiş bir kültür inşa ettikleri açıklanamaz. Açıkça görülmektedir ki, tarihin her döneminde insan zihniyle, yetenekleriyle, zevkleriyle, sosyal ilişkileriyle insan olarak var olmuştur. Evrimcilerin çeşitli yayın organlarında sıkça gündeme getirdikleri, ateş başında oturan, mağaralara sığınmış, kaba taştan aletler yaparak günlerini geçiren yarı maymun-yarı insan çizimleri ise hayal ürünü olmaktan öteye gitmeyen, tarihsel, arkeolojik ve bilimsel bulgularla hiçbir şekilde uyuşmayan hikayelerden ibarettir.

Sümerler ve Bilim

Sümerler, matematikte sayı sistemini uygulamışlardır. Günümüzde kullanılan 10 sayısına dayalı matematik sistemi yerine, 60 sayısına dayalı bir matematik sistemi kullanmışlardır. 60 sayısı, halen bazı hesaplamalarda önemli bir yer tutar, bir saatin 60 dakikadan, bir dakikanın 60 saniyeden oluşması ya da dairede 360 derece olması gibi... Bu nedenledir ki, geometri ve cebirin de ilk formüllerini ortaya koyan Sümerlerin matematik bilgileri, günümüz matematiğinin temeli olarak kabul edilir.

Ayrıca Sümerler, astronomide oldukça ileri bir düzeye ulaşmış, ay, yıl, gün hesaplarını günümüzle neredeyse aynı şekilde yapmışlardır. 12 aydan oluşan bir takvime sahip olan Sümerlerin takvimini, Antik Mısırlılar, Yunanlılar ve bazı Semitik toplumlar da kullanmıştır. Bu takvime göre, bir yıl kış ve yaz olmak üzere iki mevsimden oluşmaktaydı. Yaz mevsimi ilkbahardaki gün dönümünde, kış mevsimi ise sonbahardaki gün dönümünde başlıyordu.

Sümerler, "Ziggurat" adını verdikleri kulelerde uzayı da incelemişlerdir.74 Güneş ve Ay tutulmalarını önceden saptayabildikleri, çeşitli kayıtlarda açıkça görülmektedir. Sümerlerin bir diğer astronomik bulgusu da, pek çok takımyıldızın haritasını çıkarmış olmalarıdır. Güneş ve Ay'ın yanı sıra, Merkür, Venüs, Mars, Jüpiter ve Satürn'ün de hareketlerini takip edip kaydetmişlerdir. Bundan 5000 yıl önce Sümerlerin uzayla ilgili yaptıkları bilimsel saptamalar, bugün uzay araçlarından gönderilen görüntülerle doğrulanmaktadır.

Hiç şüphesiz bu durum, tarihin evrimi iddialarıyla tamamen çelişmektedir. Ortada, günümüzün dev teleskopları, gelişmiş bilgisayarları, her türlü teknik alt yapıya sahip gözlem merkezleri sayesinde ancak yeni elde edilmiş bilgileri, bundan 5000 yıl önce keşfetmiş bir topluluk vardır. Bu durumda evrimci bilim adamlarının yapması gereken, ön yargılarını bir kenara bırakarak, bilimsel ve tarihsel bulguların onlara gösterdiği gerçeğe göre hareket etmektir. Ve bu gerçek, Darwinistlerin iddia ettiği gibi, medeniyetlerin sürekli ilkelden gelişmişe doğru ilerlediği, toplumların ve kültürlerin evrim geçirdiği tezinin bilimsel ve tarihsel bir geçerliliği olmadığını göstermektedir. Medeniyetler kuran, besteler yapan, sanat eserleri meydana getiren, görkemli yapılar inşa eden, uzayla ilgili araştırmalar yapıp önemli veriler elde eden, bilimsel gelişmelere imza atan, teknolojik buluşlar ortaya koyan insanın tarihini sözde evrimsel bir süreçle açıklamaya çalışmanın temelinde yatan neden, birtakım ideolojik kaygılardır. Bilim adamlarına yakışan tavır ise ideolojik kaygılara göre değil, deneylere, bulgulara, gözlemlere kısaca bilimsel verilerin ortaya koyduğu delillere göre davranmaktır.

NEMRUD MERCEĞİ

1850 yılında arkeolog John Layard'ın elde etmiş olduğu bir bulgu, "Merceği aslında ilk olarak kim kullandı?" sorusunu gündeme getirmiştir. John Layard, şimdiki Irak topraklarında yaptığı kazıda, günümüzden 3000 yıl öncesine ait mercek görünümünde bir parça bulmuştur. Halen İngiliz Müzesi'nin arşivinde yer alan bu parça, bilim dünyasında bilinen ilk merceğin Asurlular döneminde kullanıldığını göstermiştir. Roma Üniversitesi'nden Prof. Giovvani Pettinato da, bilim tarihinin belirlenmesi konusunda önemli bir buluş olarak nitelendirdiği bu parçanın, Asurluların kapsamlı astronomi bilgisinin kaynağını da açıkladığını söylemektedir. Asurlular, Satürn gezegenini ve bu gezegenin etrafındaki halkaları tespit etmiş bir toplumdu.75

Bu merceğin hangi amaçla kullanılmış olduğu elbette tartışılabilir bir konudur, ancak açık bir gerçek vardır, o da geçmiş toplumların hepsinin evrimci bilim adamlarının öne sürdüğü gibi basit bir hayat yaşamadıklarıdır. Geçmişteki toplumlar da, bilimi ve teknolojiyi kullanmış, köklü medeniyetler inşa etmiş, gelişmiş bir yaşam

sürmüşlerdir. Nasıl bir yaşam sürdüklerine dair günümüze son derece kısıtlı bilgi ulaşmıştır. Ama ulaşan bilgilerin hemen hepsi bu toplumların evrim geçirmediğini açıkça göstermektedir.

BAĞDAT PİLİ

1938 yılında Alman arkeolog Wilhelm Konig tarafından bulunan vazo görünümündeki bir parça, "Bağdat Pili" olarak adlandırılmaktadır. Peki yaklaşık 2000 yıllık bir geçmişi olduğu hesaplanan bu parçanın pil olarak kullanıldığı sonucuna nasıl varılmıştır? Zira, eğer bu parçanın pil olarak kullanıldığı doğruysa –ki yapılan araştırmalar doğru olduğunu göstermektedir- medeniyetin sürekli ileri gittiği, geçmişteki toplumların ise geri koşullarda yaşadığına dair tüm teoriler yerle bir olmaktadır. Ağız kısmı asfaltla kapatılmış olan bu toprak kabın iç kısmında bakır bir tüp bulunmaktadır. Alt kısmından bakır bir diskle kapalı olan bu tüp içinde bir demir çubuk üst taraftaki asfalt kapak aracılığıyla tutturulmuştur. Çubuk, tüpün içine doğru sallanır pozisyondadır, ancak hiçbir noktayla temas etmemektedir.

Kabın bir elektrolitle doldurulması durumunda ise, akım üreten bir pil elde edilmiş olunur. İşte bu, elektrokimyasal reaksiyon olarak bilinen olaydır ve günümüzde kullanılan pillerin işleyiş mekanizmasından hiçbir farkı yoktur. Bağdat pili esas alınarak oluşturulan modellerle yapılan denemelerde 1.5-2 volt arasında enerji elde edilmiştir.

Bu durumda önemli bir soru daha gündeme gelmektedir: Bundan 2000 yıl önce pil, ne için kullanılmaktadır? Ortada bir pil olduğuna göre, pille kullanılan birçok da cihaz ve alet olması gerektiği açıktır. Ve bu durum, bundan 2000 yıl önce yaşayan insanların bilinen ve tahmin edilenden çok daha gelişmiş yaşam standartlarına sahip olduklarını bir kez daha göstermektedir.

Tarihin Evrimi İddialarını Çürüten Bir Başka Medeniyet: Mayalar

Evrimci yayınların hemen hepsinde ortak bir nokta vardır. Bu yayınlarda bir canlıya ait biyolojik yapı veya özelliğin niçin evrimleşmiş olabileceğine dair hayali senaryolara yer verilir. Dikkat çekici olansa, evrimcilerin hayal gücüyle ürettikleri hikayelerin bilimsel gerçeklermiş gibi anlatılmasıdır. Oysa bu yayınlarda anlatılanlar "Darwinist masallar"dan başka bir şey değildir. Evrimciler kendi zihinlerinde kurguladıkları senaryoları, topluma sözde bilimsel kanıt gibi sunmaya çalışmaktadırlar. Oysa bu anlatımlar tümüyle aldatıcıdır. Darwinist masallar, herhangi bilimsel bir değer taşımazlar; evrimci iddialar için de asla kanıt oluşturmazlar.

Evrimci literatürde sıkça rastlanılan hikayelerden biri de, sözde maymunsu varlıkların insana dönüşmesi ve ilk başlarda sözde ilkel olan insanın da belirli bir süreç içerisinde sosyalleşerek gelişmesidir. Hiçbir bilimsel kanıtı olmamasına rağmen, yarı dik yürüdüğü, hırıltılar çıkardığı varsayılan "mağara adamları"nın ailesiyle birlikte gezerken ya da ellerindeki kaba aletlerle avlanırken veya bir ateş başında otururlarken resmedildiği sözde ilkel insan canlandırmaları da bu hikayenin en bilinen parçalarıdır.

"İnanın ve böyle olduğunu hayal edin" anlamına gelen bu canlandırmalar, evrimcilerin, insanları somut gerçeklerle değil de hayali masallarla iknaya çalıştıklarının en önemli göstergelerindendir. Çünkü bunlar bilimsel kanıtlara değil, sahibinin kabullerine ve ön yargılarına dayalı hikayelerdir.

Evrimciler bu hikayeleri anlatmanın yanlışlığını bile bile bunları profesyonel literatürde tutmakta, topluma bilimsel gerçekler gibi sunmakta bir sakınca görmemektedirler. Ancak evrimcilerin sık sık anlattığı bu senaryolar evrim teorisine hiçbir bilimsel destek oluşturmamaktadır. Çünkü insanın maymunsu atalardan

türediği iddiasını destekleyen bir tek bilimsel bulgu dahi bulunmamaktadır. Aynı şekilde, toplumların ilkelden gelişmişe doğru evrimleştiğini gösteren hiçbir arkeolojik ve tarihsel bulgu da yoktur. İnsan var olduğu ilk günden beri insandır ve her dönemde farklı medeniyetler, kültürler inşa etmiştir. Bu medeniyetlerden biri de, geride bıraktığı izlerle büyük hayranlık uyandıran Maya medeniyetidir.

Tarihi kaynaklarda, bu bölgede yaşayan toplumlara gelen, uzun boylu, beyaz kıyafetli bir kişiden bahsedilmektedir. Yazıtlarda yer alan bilgiye göre, kısa bir dönem için, tek İlah inancının yayıldığı ve bilimde, sanatta gelişme kaydedildiği belirtilmektedir.

Matematik Uzmanı Mayalar

MÖ 1000 yıllarında Orta Amerika'da, diğer medeniyetlerden oldukça uzakta yaşayan Mayalar, tıpkı Mısır, Yunan veya Mezopotamya'daki uygarlıklar gibi gelişmiş bir medeniyet oluşturmuşlardır. Mayaların en önemli özelliği ise, astronomi ve matematik alanındaki çalışmaları ve oldukça karmaşık yazı dilleriyle bilime öncülük etmiş olmalarıdır.

Mayaların zaman, astronomi ve matematik alanlarındaki bilgileri, kendi dönemlerinin Batı dünyasının bilgisinden bin yıl ilerideydi. Mesela Dünya'nın bir yıllık dönüşü hakkındaki hesapları, bilgisayar icat edilmeden önce yapılan hesaplardan daha kesin ve hatasızdı. Matematikte sıfır kavramı, Avrupalı matematikçilerin keşfetmesinden bin yıl önce Mayalar tarafından kullanılıyordu. Matematikte kendi çağdaşlarından çok daha gelişmiş rakamlar ve işaretler kullanmışlardı.

Maya Takvimi

Mayaların kullandığı takvim de, ileri medeniyetlerini gösteren delillerden biridir. Mayalar tarafından kullanılan "Haab takvimi" 365 günden oluşmaktadır. Ayrıca Mayalar, bir yılın 365 günden biraz daha uzun olduğunu da hesaplamışlardır. Mayaların yaptıkları hesaplamalara göre bir yıl 365.242036 günden oluşmaktadır. Günümüzde kullanılan Gregoryen takvimi ise 365.2425 günden oluşmaktadır.76 Görüldüğü gibi iki rakam arasında çok küçük bir fark bulunmaktadır. Bu da, Mayaların matematik ve astronomi konusundaki uzmanlıklarını gözler önüne seren bir başka delildir.

Mayaların Astronomi Bilgileri

Mayalardan günümüze gelen ve Kodeks olarak isimlendirilen üç kitapta, Mayaların yaşantılarına ve astronomi ilimlerine dair önemli bilgiler bulunmaktadır. Madrid Kodeksi, Paris Kodeksi ve Dresden Kodeksi olarak adlandırılan bu üç kitaptan, Dresden Kodeksi Mayaların astronomi hakkında ne kadar çok bilgiye sahip olduklarını göstermesi açısından çok önemlidir. Mayalar oldukça karmaşık bir yazı stiline sahiptirler ve bugüne kadar Maya yazısının %5-%30'luk kısmı çözülebilmiştir. Bu bile, Mayaların ne kadar ileri bir bilim seviyesine sahip olduklarını göstermek için yeterli olmuştur.

Örneğin Dresden Kodeksi'nin 11. sayfasında Venüs gezegenine dair bilgiler bulunur. Mayalar bir Venüs yılını 583.92 gün olarak hesaplamışlar ve bu rakamı yuvarlayarak 584 gün olarak kabul etmişlerdir. Bununla birlikte binlerce yıllık Venüs devrelerini çizimleriyle ortaya koymuşlardır. Aynı kodekste iki sayfa Mars'a, dört sayfa Jüpiter ve uydularına ait bilgilere, sekiz sayfa da Ay'a, Merkür'e, Satürn'e ayrılmıştır. Bu sayfalarda, sözü edilen gezegenlerin Güneş etrafındaki dönüşleri, Güneş'le birlikte hareketleri, gezegenlerin birbirleriyle ilişkileri, Dünya'yla ilişkileri gibi oldukça karmaşık hesaplamalarla belirlenen bilgileri açıklamışlardır.

Mayalıların astronomi bilgisi, Venüs yörüngesinin her 6000 yılda bir gün geri alınmasının gerekli olduğunu tespit edecek kadar mükemmeldir. Böyle bir bilgi birikimini nasıl edindikleriyse, günümüzde halen astrologlar, astro-fizikçiler ve arkeologlar tarafından tartışılmaktadır. Günümüzde böyle karmaşık hesaplar bilgisayar

teknolojisinin yardımıyla yapılabilmektedir. Bugünün bilim adamları uzay hakkında bilgilerini, her türlü teknolojik ve elektronik cihazla donatılmış gözlem merkezlerinde ve üslerde edinmektedirler. Mayalar ise bundan yüzlerce yıl önce günümüz teknolojisiyle ulaşılan bilgi ve hesaplamalara sahiptirler. Bu durum bir kez daha, toplumların sürekli olarak sözde ilkellikten medeniyete doğru ilerledikleri tezini geçersiz kılmaktadır. Tarihte yaşamış pek çok toplum, günümüz toplumları kadar hatta bazılarından çok daha ileri bir medeniyet seviyesine sahiptir. Ve günümüzde de geçmişte yaşamış toplumların seviyesine dahi ulaşamamış gerilikte yaşayan birçok toplum bulunmaktadır. Kısaca, medeniyet kimi zaman ileri, kimi zaman geri gitmekte, kimi zaman da hem ileri hem geri medeniyetler aynı dönem içerisinde yaşayabilmektedir.

Eski Maya fiehri Tikal'deki Yol A¤ı

Tikal, en eski Maya şehirlerinden biridir. MÖ 8. yüzyılda kurulmuştur. Vahşi bir orman arazisinin içine kurulmuş olan Tikal şehrinde yapılan arkeolojik kazılarda şimdiye kadar, evler, saraylar, piramitler, tapınaklar, toplantı alanları ortaya çıkarılmıştır. Tüm bu alanların birbirleriyle yollar aracılığıyla bağlantılı olduğu görülmüştür. Hatta uçaktan çekilen bazı radar fotoğraflarında, komple bir kanalizasyon sisteminin yanı sıra şehrin her alanını kapsayan bir de sulama sistemi olduğu anlaşılmıştır. Ne deniz ne de nehir kenarında bulunan Tikal'de sulamanın gerçekleşebilmesi için yaklaşık on tane de dev su deposu kullanıldığı açığa çıkarılmıştır.

Tikal'den ormana doğru uzanan beş ana cadde vardır. Bunlar arkeologlar tarafından merasim yolları ya da seramoni caddeleri olarak adlandırılmaktadır. Havadan çekilmiş olan fotoğraflar ise, Maya şehirlerinin geniş bir yol ağıyla birbirlerine bağlı olduklarını göstermektedir. Yaklaşık toplam 300 km uzunluğundaki bu yollar, detaylı bir mühendislik çalışması yapıldığını ortaya koyar niteliktedir. Tüm yollar, kırılmış kayalardan yapılmış ve üzerleri açık renk dayanıklı bir tabakayla kaplanmıştır. Cetvelle çizilmiş gibi düzgün bir hatta sahip olan bu yolların nasıl inşa edilmiş olduğu, yollar inşa edilirken Mayaların yönlerini nasıl belirlemiş oldukları, hangi araç ve gereçlerden yararlanmış oldukları cevaplanması gereken önemli sorulardır. Evrimci anlayışla bu sorulara akılcı ve mantıklı cevaplar verilmesi mümkün değildir. Çünkü mühendislik harikası, kilometrelerce uzunluktaki yollar söz konusudur. Gayet açıktır ki, bu yollar ince hesaplamaların, ölçümlerin, yön tayininin, gerekli araç ve gereçlerin kullanımının eseridir.

Mayaların Kullandı¤ı Dişli Çarklar

Mayaların yaşamış oldukları bölgelerde yapılan araştırmalar, dişli çark mekanizmasına sahip aletler yaptıklarını göstermektedir.

Mayaların önemli kentlerinden biri olan Copan'da çekilmiş olan arka sayfadaki fotoğraf, bu durumun delillerinden biridir. Dişli çark mekanizmasını kullanan bir toplumun makine mühendisliği bilgisine sahip olması, kuvvet ve hareketin etkileşimlerini bilmesi şarttır.

Bu bilgilere sahip olmayan birinin dişli çark mekanizmasını meydana getirmesi mümkün değildir. Örneğin sizden, bu resimdekine benzer bir mekanizma oluşturmanızı isteseler, gereken eğitimi almadan bu mekanizmayı meydana getirmeniz ve kusursuz işlemesini sağlamanız olanaksızdır.

Oysa Mayalar bunu başarmıştır. Bu da Mayaların bilgi seviyesinin önemli bir göstergesi, evrimcilerin iddia ettiği gibi "geçmişte yaşayanların geri" olmadıklarının ispatıdır.

Buraya kadar ele alınan bilgiler bize geçmişte yaşamış olan toplumların ileri medeniyet seviyelerinden birkaç küçük örnek sunmaktadır. Bu örnekler, oldukça önemli bir gerçeği göstermektedir: Yıllardır evrimci zihniyetle telkin edilen, geçmişte yaşamış toplumların geri, ilkel ve basit bir yaşamları olduğu tezi doğru değildir. Tarihin her döneminde farklı medeniyet seviyelerinde, farklı kültürlere sahip toplumlar yaşamıştır. Ancak hiçbiri diğerinden evrimleşmemiştir. Bundan 1000 yıl önce bazı geri medeniyetlerin yaşamış olması, tarihin evrimleştiğini, toplumların ilkelden gelişmişe doğru ilerlediğini gösteren bir durum değildir. Çünkü bundan bin yıl önce bu geri toplumlarla beraber, bilim ve teknolojide ilerlemiş, köklü medeniyetler inşa etmiş, son derece ileri toplumlar da yaşamıştır. Toplumların ilerlemesinde, kültürlerin birbirlerinden olan etkileşimleri, nesillerin birbirlerine aktardıkları bilgi birikimi, kuşkusuz önemli bir rol oynar. Ama bu bir evrimleşme değildir.

Kuran-ı Kerim'de de geçmişte yaşamış toplumlardan örnekler verilirken, bunların bazılarının ileri bir medeniyet inşa etmiş oldukları haber verilir:

Onlar, yeryüzünde gezip-dolaşmıyorlar mı ki, böylece kendilerinden öncekilerin nasıl bir sona uğradıklarını bir görsünler. Onlar, kuvvet ve yeryüzündeki eserleri bakımından kendilerinden daha üstün idiler... (Mümin Suresi, 21)

Yeryüzünde gezip dolaşmıyorlar mı ki, kendilerinden öncekilerin nasıl bir sona uğradıklarını bir görsünler. Onlar, kendilerinden (sayıca) daha çoktu ve yeryüzünde kuvvet ve eserler bakımından daha üstündüler. Fakat kazandıkları şeyler, (azaba karşı) onlara hiçbir şey sağlayamadı. (Mümin Suresi, 82)

(Halkı) Zulmediyorken yıkıma uğrattığımız nice ülkeler vardır ki, şimdi onların altları üstlerine gelmiş ıpıssız durmakta, kullanılamaz durumdaki kuyuları (terk edilmiş bulunmakta), yüksek sarayları (çın çın ötmektedir). (Hac Suresi, 45)

Kuran'da haber verilen bu gerçekler, arkeolojik bulgularla da desteklenmektedir. Yeryüzündeki pek çok arkeolojik bulgu ve geçmiş toplumların yaşama alanları incelendiğinde, gerçekten de, bu toplumların çoğunluğunun günümüzdeki bazı toplumlardan dahi ileri bir seviyede yaşadıkları, inşaat teknolojisinde, astronomide, matematikte, tıpta çok büyük aşamalar kaydettikleri görülür. Bu da Darwinistlerin, tarihin ve toplumların evrimi masalını bir kez daha geçersiz kılmaktadır.

DİLİN EVRİMİ AÇMAZI

Tarihin evrimi hikayesini anlatırken evrimcilerin karşılarına çıkan pek çok önemli sorun vardır. Bunlardan biri, insan bilincinin nasıl ortaya çıktığı, diğeri de konuşmanın ilk olarak nasıl meydana geldiğidir. Bu iki konu, insanı diğer canlılardan ayıran önemli özelliklerdir.

Bizler konuşurken düşüncelerimizi dil sayesinde düzenli kalıplar ve karşı tarafın anlayacağı şekilde anlamlı ifadelerle aktarırız. Tüm bunlar son derece özelleşmiş kas hareketleri ve söz dizimi gerektirdiği halde biz bunları dikkate bile almayız. Biz sadece konuşmayı "dileriz". 100'e yakın kasın uyumlu şekilde kasılıp gevşeyerek sesler, heceler ve kelimeler çıkarması ve özne, yüklem, zamir gibi ögelerin uygun sırada dizilmesiyle karşı tarafın anlayacağı cümleler ortaya çıkar. Bu kadar kompleks aşamalara dayalı bir yeteneği kullanmak için bizim 'dilemek' dışında neredeyse hiçbir şey yapmıyor oluşumuz, konuşmanın biyolojik yapılarla sınırlı bir yetenek olmadığını açıkça göstermektedir.

İnsanın konuşma becerisi, evrim sürecinin hayali gereklilikleriyle veya hayali mekanizmalarıyla açıklanamayan son derece kompleks bir yetenektir. Evrimciler, uzun çalışmalarına rağmen, son derece kompleks bir yetenek olan konuşmanın, basit hayvansı iletişim şekillerinden evrimleştiği yönündeki iddialarına kanıt göstermede tamamen başarısız olmuşlardır. Pennsylvania Üniversitesi'nden David Premack'in, "İnsan dili, evrim teorisi için bir utançtır"77 şeklindeki sözleri bu başarısızlığı net bir şekilde ortaya koymaktadır.

Ünlü dilbilimci Derek Bickerton, 'utancın' sebeplerini şöyle özetlemiştir:

Konuşma insan öncesi bir nesilden gelmiş olabilir mi? Hayır. Hayvan iletişimi yapılarına benzeşmekte midir? Hayır... Hiçbir maymun, yoğun eğitime rağmen, dilbilgisi kurallarının köklerine vakıf olamamıştır. Kelimeler nasıl ortaya çıktı, sözlerin dizilişi nasıl ortaya çıktı? Bu problemler konuşmanın evriminin kalbinde yatmaktadır.78

Yeryüzünde mevcut tüm diller komplekstir ve bu kompleksliğin kademeli olarak nasıl kazanılmış olabileceği evrimcilerce hayal dahi edilememektedir. Evrimci biyolog Richard Dawkins'e göre, en ilkel olarak bilinen kabile dilleri de dahil olmak üzere, dünya üzerindeki her dil yüksek derecede komplekstir:

Bu konuda en açık örnek konuşmadır. Hiç kimse nasıl başladığını bilmemektedir... Anlambilim, yani kelimeler ve anlamlarının kökeni de eşit derecede belirsizdir... Dünya üzerindeki binlerce dilin hepsi de çok komplekstir. Bunun kademeli olarak geliştiğini düşünmeye eğilimliyim, fakat böyle olması gerektiği tam olarak açık değildir. Bazıları, belli bir yer ve belli bir zamanda tek bir zeka tarafından icat edildiğini ve aniden başladığını düşünür.79

W. K. Wilkins ve J. Wakefield adlı iki evrimci beyin araştırmacısı ise bu konuda şunları söylemektedirler:

Dil evriminin geçiş aşamalarıyla ilgili delil yoktur. Buna rağmen, alternatif fikirleri kabul etmemiz zordur. Eğer türe özgü bazı özellikler parçalara ayrılmış bir şekilde evrimleşmiyorsa, bu durumu açıklamak için iki yol gözüküyor. Ya henüz keşfedemediğimiz bir güç, belki de İlahi bir müdahaleyle, olması gerektiği gibi yerleştirilmiştir. Ya da türlerin gelişiminde nispeten ani bir değişikliğin, belki de bir tür spontane ve yaygın mutasyonun sonucudur... Ama böyle tesadüfi bir mutasyonun rastlantısal doğası, bu iddiayı şüpheli bir hale getiriyor. Daha önce belirtildiği gibi (Pinker and Bloom, 1990), dil gibi kompleks ve görünüşe göre görevlerine bu kadar ideal bir şekilde uygun bir sisteme yol açacak mutasyonun ihtimali yok denecek kadar düşüktür.80

Dilbilimci Noam Chomsky de konuşma yeteneğinin kompleksliği karşısında düşüncelerini şu şekilde ifade eder:

Konuşmanın oluşumu ile ilgili olarak buraya kadar hiçbir şey söylemedim. Sebebi ise, söylenebilecek çok az şey olması. Dışarıdan görünen birkaç husus dışında, konuşmak büyük ölçüde bir sırdır.81

Evrimci ön yargılara saplanıp kalmayan birisi için ise konuşma becerisinin kaynağı çok açıktır. Bu yeteneği insana veren Yüce Allah'tır. Allah insanlara konuşmayı ilham eder ve onları konuşturur. Bu gerçek bir Kuran ayetinde şöyle haber verilir:

... Dediler ki: "Her şeye nutku verip-konuşturan Allah, bizi konuşturdu. Sizi ilk defa O yarattı ve O'na döndürülüyorsunuz." (Fussilet Suresi, 21)

Evrimciler, dilin dayandığı biyolojik yapıların kompleksliğini açıklayamadıkları gibi, dili mümkün kılan bilincin kökenini de açıklayamamaktadırlar. Maddeye hiçbir şekilde indirgenemeyen insan bilinci ve dildeki komplekslik, dili üstün bir aklın yarattığını göstermektedir. Bu üstün aklın sahibi Rabbimiz olan Yüce Allah'tır.

HAK DİN TARİHİN İLK GÜNÜNDEN BERİ VARDIR

Tarihin ve toplumun evrimleştiği aldatmacasını öne sürenlerin bir diğer yanılgıları da, toplumların en önemli değeri olan dinin de evrim geçirdiği iddiasıdır. Bu iddia, 19. yüzyılda ortaya atılmış, materyalistler ve ateistler tarafından hararetle savunulmuş, ancak bu iddiayı destekleyen hiçbir arkeolojik bulgu elde edilemediği için, bir spekülasyon olarak kalmıştır.

İnsanlığın daha eski çağlarda sözde "ilkel", yani çok-tanrılı ve kabilesel dinlere inandığı, tek Allah'a inanma ve tüm insanlığa hitap etme esasına dayalı hak dinin -ki bu din, ilk insan olan Hz. Adem'den bu yana Rabbimiz'in insanlığa vahy ettiği Hak Din'dir- sonradan ortaya çıktığı iddiasının hiçbir dayanağı yoktur. Ne var ki bazı evrimciler, bu iddiayı sanki kanıtlanmış tarihsel bir gerçekmiş gibi göstermeye çalışmakta, ancak bu tutumlarıyla büyük bir hata yapmaktadırlar. Darwin'in biyolojik evrim teorisi nasıl bir aldatmaca ise, ondan ilham alınarak geliştirilen dinlerin evrimi teorisi de bir aldatmacadır.

Dinlerin Evrimi Yanılgısı Nasıl Gelişti?

Günümüzden yaklaşık bir buçuk asır önce, Charles Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabının henüz ilk baskısının yapıldığı dönemde, evrim kavramı materyalist ve ateist çevrelerden destek almaya başlamıştı. Çağın bazı düşünürleri, insanın çevresinde olup biten herşeyin evrimle açıklanabileceğini sanıyorlardı. Bu yanılgıya göre herşey, sözde ilkelden ve basitten başlıyor, daha sonra gelişerek en mükemmel olana ilerliyordu.

Bu yanılgı pek çok alana uygulanmaya çalışıldı. Örneğin ekonomi alanında Marksizm, evrimsel bir ilerlemenin kaçınılmaz olduğunu ve sonunda tüm milletlerin komünizmi kabul edeceği iddiasını öne sürüyordu. Bunun sadece bir hayalden ibaret olduğu ve Marksizm'in öne sürdüğü iddiaların gerçekleri yansıtmadığı zaman içerisinde yaşanan tecrübelerle kanıtlandı.

Psikoloji alanında Freud, insanın evrimsel olarak ileri bir tür olduğunu, ancak psikolojik olarak hala sözde ilkel atalarının sahip olduğu güdülerle hareket ettiğini söylüyordu. Bu büyük yanılgı, yapılan psikoloji araştırmalarıyla bilimsel olarak tamamen çürütüldü. Freudizm'in temel varsayımlarının hemen hiçbir bilimsel dayanağı olmadığı ortaya çıktı.

Aynı şekilde sosyoloji, antropoloji, tarih gibi bilim dallarında da evrim teorisinin etkisi olmuş, ancak son yüzyılda elde edilen bilgiler ve bulgular bu etkinin ne derece yanlış olduğunu göstermiştir.

Tüm bu evrimsel teorilerin ortak noktası ise Allah inancına karşı olmalarıydı. Dinlerin evrimi yanılgısı da bu amaçla ve bu felsefi temeller üzerinde ortaya atıldı. Bu yanılgının önde gelen savunucularından Herbert Spencer'ın gerçek dışı iddialarına göre, insanlığın ilk dönemlerinde hiçbir dini inanç yoktu. Sözde ilk dinler ise ölülere tapınmayla başlamıştı. Dinlerin evrimi aldatmacasını savunan başka antropologlar daha farklı hikayeler öne sürdüler. Kimisine göre dinin kaynağı animizme (doğaya canlılık atfetme, onda ruh olduğuna inanma), kimilerine göre ise totemizme (sembol olarak seçilen bir insan, grup ya da eşyaya tapma yanılgısı) dayanıyordu. Bir diğer antropolog olan E. B. Taylor'a göre, tarih içinde sırayla animizm (tabiata canlılık atfetme), manizm (atalar kültü), politeizm (çok tanrıcılık) ve son olarak da monoteizm (tek tanrıcılık) geliyordu.

Oysa 19. yüzyılın ateist antropologları tarafından masa başında yazılan senaryolarla ortaya atılan ve sonra da sürekli gündemde tutulan bu teori, bir aldatmacadan başka bir şey değildi. Arkeolojik ve tarihsel bulguların da gösterdiği gibi, söz konusu kişilerin öne sürdüklerinin aksine, tarihin ilk gününden beri Allah'ın,

peygamberleri aracılığıyla insanlara vahyettiği hak din var olmuştur. Ancak hemen her dönemde hak dinle birlikte, batıl ve sapkın inanışlar da var olagelmiştir. Günümüzde de, Allah'ın Bir ve Tek olduğuna iman eden, Rabbimiz'in indirdiği dine uyan insanlar olduğu gibi, taştan, tahtadan yapılmış putlara, birtakım ruhlara, şeytana, çeşitli hayvanlara, atalarına, Güneş'e, Ay'a, yıldızlara tapma yanılgısına düşen insanlar da vardır. Üstelik bunların önemli bir kısmı da, geri değil tam tersine son derece gelişmiş koşullarda yaşayan kimselerdir.

Öte yandan, tarih boyunca Allah'ın indirdiği hak dinlerin emirlerini, uygulamalarını ve ahlaki değerlerini bozmaya çalışan insanlar da olmuştur. Kuran'da, bazı insanların birtakım batıl inanış ve uygulamaları dine dahil etmeye çalıştıkları, dolayısıyla kendilerine gönderilen hak dini değiştirip bozdukları haber verilmiştir:

Artık vay hallerine; kitabı kendi elleriyle yazıp, sonra az bir değer karşılığında satmak için "Bu Allah Katındandır" diyenlere. Artık vay, elleriyle yazdıklarından dolayı onlara; vay kazanmakta olduklarına. (Bakara Suresi, 79)

Bu durum Allah'ın varlığına ve birliğine inanan ve Rabbimiz'in bildirdiği hükümlere uyan bazı insanların, zaman geçtikçe hak dinden uzaklaşma ve sapkın inanışlara, batıl uygulamalara yönelmelerine neden olmuştur. Böylece, birtakım sapkın inanışlar ve batıl uygulamalar ortaya çıkmıştır. Diğer bir deyişle, bazı kimselerin öne sürdüğü gibi "dinlerin evrimi" diye bir süreç asla yaşanmamış, ancak hak dinin belli dönemlerde insanlar tarafından bozulmasıyla sapkın dinler ortaya çıkmıştır.

Hak Dinin Tahrif Edilmesi

20. yüzyılda dinlerin kökeni hakkında ciddi araştırmalar yapılmaya başlandı. Bu sayede dinlerin evrimi iddialarının hiçbir bilimsel değeri olmayan, hayal ürünü senaryolar olduğu çok geçmeden ortaya çıktı. Andrew Lang, Wilhelm Schmidt gibi antropologların önderliğinde dünya üzerindeki dinlerin incelenmesi ile ortaya çıkan sonuçlar, dinlerin evrim geçirmediklerini, aksine zaman zaman tahrif edildiklerini gösterdi. Schmidt'in önderliğinde yayınlanan ve dinlerin kökeni konusunu ele alan *Anthropos* isimli dergide bu bilgiler çok ayrıntılı olarak incelendi.

Özellikle 1900-1935 yılları arasında yapılan çalışmalarda dinlerin evrimi iddialarının tamamen yanlış olduklarının anlaşılması, birçok antropoloğun evrimci fikirlerini terk etmesine yol açtı. Ancak tüm bu bilimsel ve tarihsel gerçeklere rağmen, bazı radikal ateistler bu çökmüş senaryoyu savunmaya devam ettiler.

Mezopotamya ve Mısır'da Elde Edilen Arkeolojik Bulgular

Mezopotamya ovası tarihsel kaynaklarda "uygarlıkların beşiği" olarak nitelendirilir. Mezopotamya ovasına çok da uzakta olmayan bir yerde ise Antik Mısır medeniyeti bulunmaktadır.

Bu uygarlıklarla ilgili yapılan arkeolojik çalışmalarda dikkat çeken hususlardan biri, bu toplulukların dini inançlarına dair elde edilen bulgulardı. Elde edilen yazıtlarda sayısız sahte ilahların yaptıkları işler anlatılıyordu. Daha çok bulgu ele geçtikçe ve araştırmacılar bunları çözmekte daha başarılı yöntemler buldukça bu uygarlıkların inançlarıyla ilgili bazı detaylar ortaya çıkmaya başladı. Dikkati çeken en önemli nokta ise bu kavimlerin inandığı batıl ilahların hepsinin üstünde tek bir İlah inancının bulunuyor olmasıydı. Elde edilen tarihi kayıtlar ve bulgular, tarih boyunca hak dinin var olduğunu göstermekteydi. İlerleyen sayfalarda inceleyeceğimiz Mezopotamya, Mısır, Hint, Avrupa medeniyetlerinin yanı sıra Aztek, İnka, Mayalar gibi Amerika medeniyetlerinin de tek İlah inancını bildiklerini, kendilerine hak dini tebliğ eden uyarıcıların geldiğini gösteren deliller elde edilmiştir. Çok tanrılı inancın içinde tek Tanrı inancının gizli olduğunu bulan araştırmacılardan ilki, Oxford Üniversitesi'nden Stephen Langdon'du. Langdon, 1931 yılında elde ettiği

bulguları bilim dünyasına duyururken, elde ettiği bilgilerin çok beklenmedik olduğunu söylüyordu, çünkü bu bulguların daha önceki evrimci açıklamalarla tamamen çelişmekte olduğunun farkındaydı. Langdon bulgularını şöyle açıklıyordu:

Benim görüşüme göre insanın en eski tarihi, tek tanrı inancından çok sayıda (sözde) tanrının ve kötü ruhların varlığının inancına doğru çok çabuk bir bozulmayı gösteriyor…82

Langdon 5 yıl sonra, *The Scotsman* adlı dergide ise şunları yazıyordu:

… Tüm deliller, kesinlikle başlangıçta bir "tek Tanrı" inancının bulunduğunu gösteriyor. Semitik kökenli halkların arkeolojik ve edebi kalıntıları da en eski zamanlarda bile bir "tek Tanrı" inancının var olduğunu gösteriyor. **Yahudi dininin ve diğer Semitik kökenli dinlerin, totemistik, putlara dayanan bir kökeni olduğu teorisinin tamamen geçersiz olduğu bugün anlaşılmış durumda.**83

Günümüzde Tell-Esmar olarak isimlendirilen MÖ 3000 yılına ait bir Sümer şehrinde yapılan kazılarda da Langdon'un söylediklerini tamamen doğrulayacak bulgular elde edildi. Kazı çalışmalarını yöneten Henry Frankfort resmi raporunda şöyle diyordu:

Kazılarımız, tüm değerli bulgulara ek olarak Babil dinleri hakkında çok önemli bazı gerçekleri daha ortaya çıkardı. Bir sosyal sistem içinde dinsel değerlerin nasıl yerleştirilmiş olduğuna ilk defa şahit oluyoruz.

Bir tapınak ve bu tapınakta ibadet etmekte olan kişilerin evlerinin kalıntıları bulundu. Bu sebeple tek başına bir anlam ifade etmeyen bulguları bir bütün olarak değerlendirebilmekteyiz.

Örneğin, mühürlerin üzerindeki resimlerde genel olarak ilahlara yapılan tapınmalar resmediliyor. Ancak bu resimlerin tümünde bu tapınakta sadece tek bir Tanrı inancının olduğu görülmekte. **Bu sebeple, en eski zamandaki Sümer-Akad inanç sistemi içinde, bu tek İlah'ın değişik sıfatlarının ayrı ilahlar olarak görülmediği anlaşılıyor.**84

Frankfort'un bulguları çok önemli bir gerçeği gösteriyordu: Batıl, çok tanrılı inanç sisteminin ortaya çıkış şekli. Birden çok ilaha tapınma sapkınlığı, dinlerin evrimi teorisinin iddia ettiği gibi insanların doğa güçlerini temsil eden bazı kötü ruhlara tapınmalarıyla ortaya çıkmamıştı. **Bir ve tek olan İlah'ın farklı sıfatları çeşitli insanlar tarafından zaman içinde değişik yorumlanmışlar ve bir İlah inancında bozulmalar meydana gelmişti.** Tek bir İlah'ın değişik sıfatları, zaman içinde birçok ilah inancına dönüşmüştü.

Langdon'un Sümer tabletlerinin tercümelerini yayınlamasından bir süre önce, Friedrich Delitzch isimli araştırmacı da benzer bir keşifte bulunmuştu. Bu araştırmacı, Babil inanç sistemi içindeki çok sayıdaki ilahın, gerçekte o dönemde Marduk olarak adlandırılan tek bir İlahın farklı özelliklerinden türediğini ortaya çıkarmıştı. Yapılan araştırmalar, Marduk inancının da hak olan tek İlah inancının zaman içinde bozulmasıyla türediğini gösteriyordu.

Marduk olarak adlandırılan tek İlah'ın çeşitli isimleri vardı. Bunlardan bazıları "Ninib", yani "Güç Sahibi", "Nergal" yani "Savaş Tanrısı", "Bel" yani "Tek İlah", "Nebo" yani "Mesaj Getiren İlah", "Sin" yani "Geceyi Aydınlatan", "Shamash" yani "Adalet Tanrısı", "Addu" yani "Yağmur Tanrısı"ydı. Zaman içinde Marduk'un bu özellikleri, sanki Marduk'tan bağımsız güçlermiş gibi değişik tanrılara dönüştürülmüştü. Aynı şekilde Güneş tanrısı, Ay tanrısı gibi birçok batıl ilahlar hayal gücünün etkisiyle üretilmişlerdi. Görüldüğü gibi, hem Marduk inancı hem de bu sahte ilahın diğer isimleri, bu inancın aslında Allah inancının zaman içinde bazı insanlar tarafından bozulmasıyla ortaya çıktığını göstermektedir.

Benzer bir bozulmanın izlerini Antik Mısır'da da görmek mümkündür. Araştırmacılar Antik Mısır'ın başlangıçta tek Tanrılı bir inanç sistemine sahip olduğunu, daha sonra bu tek Tanrılı inancın bazı kimseler

tarafından tahrif edilerek Güneş'e tapan "Sabiilik"e dönüştüğünü bulmuşlardı. Antropolog M. de Rouge bu konuda şunları söyler:

Mısır dininin oluşumu, çok sayıda tanrının elenerek tek Tanrıya dönüşmesiyle olmamıştı. Aksine, Mısır dininin tek Tanrı inancına yakın olduğu zamanlar bu uygarlığın şahit olunan en eski zamanlarına denk geliyordu. Mısır dininin son aşamaları ise tüm Mısır dininin en çok bozulmuş hali olmuştur.85

Antropolog Sir Flinders Petrie de, çok tanrılı batıl inanışların tek Tanrılı tevhid inancını taşıyan dinlerin zaman içinde tahrif edilmesiyle ortaya çıktığını söylemektedir. Üstelik bu bozulma süreci, sadece geçmişte yaşamış topluluklarda değil, günümüzde de gözlemlenmektedir. Petrie şöyle demektedir:

Eski zamanlardaki dinlerde birçok sınıfta tanrıya rastlanır. Ancak günümüzdeki pek çok kültürde de böyle bir yaklaşım sergilenir. Örneğin bir Hindu, sayıları gittikçe artmakta olan tanrı ve tanrıçalar arasında yaşamaktan zevk duyar... Diğerleri ise tanrılara bile tapmazlar, animistik ruhlara, şeytanlara tapınırlar...

Eğer ruhlara tapmak tek bir İlah'a tapmaya uzanan bir evrim sürecinin ilk basamağı olsaydı, bu durumda çok tanrılılığın gittikçe tek tanrılılığa evrimleşmesinin kanıtlarını görmemiz gerekirdi... Bunun tam aksine tek görebildiğimiz, tek Tanrı inancının her zaman ilk basamak olduğudur...

Çok tanrı inancını ilk oluşumuna kadar izleyebildiğimiz her yerde, bunun tek Tanrı inancının bir çeşitlemesi olduğunu görüyoruz...86

Hindistan'da Batıl Çok Tanrılı İnancın Kökeni

Hint kültürü, Ortadoğu kültürleri kadar eski olmasa da, dünyanın eski medeniyetlerden birisi sayılmaktadır.

Hindistan'daki batıl inanışlarda tapılan sözde ilahlar neredeyse sayısızdır. Bu batıl dinleri inceleyen araştırmacılardan bir tanesi ise Andrew Lang'dir. Lang, uzun araştırmaları sonucunda, çok tanrılı dinlerin Ortadoğu'da çıkış sürecinin bir benzerinin Hindistan'da da yaşanmış olduğunu ortaya koymuştur.
Edward McCrady de, Hintlilerin Veda isimli kitaplarını incelerken, Hint kültürünün erken dönemlerinde tanrıların, tek bir üstün İlah'ın değişik özellikleri olarak yorumlandıklarını yazar.87 Veda kitabındaki ilahilerde de, açık olarak tek Tanrılı tevhid inanışının bozuluşunun izlerini görmek mümkündür. Konuyu inceleyen araştırmacılardan Max Müller, başlangıçta tek İlah inancının bulunduğunu kabul etmektedir:

Veda'da tek Tanrı inancının çok tanrı inancından daha önce olduğunu görüyoruz. Sayısız tanrıya dualarında dahi tek bir sonsuz Tanrı'nın zikri, göğü bir sis gibi sarmış olan putperest anlayışın arasından, mavi göğün belirivermesi gibi ortaya çıkıyor.88

Bundan da bir kez daha anlaşılmaktadır ki, dinlerin evrimi değil, hak dine insanlar tarafından birtakım batıl inanışlar eklenerek veya bazı emirler ve yasaklar göz ardı edilerek dini inançların zaman içinde bozulması söz konusudur.

Avrupa Tarihinde Dinlerin Tahrif Edilmesi

Tarihi Avrupa toplumlarının inanışlarında da benzer bir bozulmanın izini görmek mümkündür. Örneğin Eski Yunan'ın batıl inançları üzerine araştırmalar yapmış olan Axel W. Persson, *Tarih Öncesi Yunan* isimli eserinde şöyle der:

İlk baştan beri var olan tek Tanrı inancı, daha sonra Yunan dinsel mitlerinde gördüğümüz sayısız önemli önemsiz tanrısal kişiliklere dönüşmüştür. Benim görüşüme göre bu birçok ilahın varlığı, tek ve bir olan bir Tanrı'yı tanımlayan değişik isimlerin zamanla değişik yorumlanmasına bağlıdır.89

Aynı tahrifatın izlerini İtalya'da da takip etmek mümkündür. Arkeolog Rosenzweig, erken Etrüsk dönemine rastgelen "Iguvine Tabletleri" üzerinde yaptığı incelemelerde "ilahlar ilk olarak sıfatların, değişik özellikler olarak yorumlanmasından ortaya çıkmaktadır" demektedir.90

Kısacası yaklaşık bir yüzyıldır ele geçirilen tüm antropolojik ve arkeolojik bulgular, tarih boyunca toplumlarda önce tek Tanrı inancının var olduğunu, ancak bunun zamanla bozulduğunu göstermektedir. Başlangıçta herşeyi yoktan var eden, herşeyi gören ve bilen, tüm alemlerin sahibi olan Allah'a inanan toplumlar, zamanla Rabbimiz'in sıfatlarını ayrı ayrı ilahlar olarak düşünme yanılgısına düşmüş ve birden fazla batıl ilaha tapınmaya başlamışlardır. Hak ve gerçek olan din, bir ve tek ilah olan Allah'a ibadet edilen dindir. Çok tanrılı dinler ise, Rabbimiz'in Hz. Adem'den beri insanlara vahy ettiği hak dinin insan eliyle bozulması sonucunda ortaya çıkmışlardır.

Allah'ın Vahyetti¤i Hak Din

Yeryüzünün farklı coğrafyalarında yaşayan veya yaşamış olan toplumların dini değerlerine ve kültürlerine baktığımızda, çok fazla ortak inanç içerdiklerini görürüz. Aralarında kültürel bir alışveriş yaşanmasının mümkün olmadığı toplumların dinlerinde, melek, cin ve şeytan gibi insanla aynı boyutta yaşamayan varlıklardan, ahiret inancına, insanın çamurdan yaratılmasından, yapılan ibadetlere kadar birçok ortak yön bulunmaktadır. Örneğin Nuh Tufanı ile ilgili bilgiler, Sümer kayıtlarından Galler inanışlarına, Çin yazıtlarından antik Litvanya inanışlarına kadar pek çok farklı kültürde bulunmaktadır.

Bu gerçek ise, din ahlakını bir ve tek olan Yüce bir İlah'ın, yani alemlerin Rabbi olan Allah'ın vahy ettiğini gösteren delillerden biridir. Dünyanın dört bir yanındaki farklı kültürler, aynı yüce makamdan gelen, eşi ve benzeri olmayan tek bir İlah'ın varlığını haber veren dinlerle eğitilmişlerdir. Rabbimiz, tarihin her döneminde seçkin ve üstün kıldığı bazı kulları aracılığıyla, Kendisi'ni insanlara tanıtmış ve insanlar için seçtiği dini bildirmiştir. Yüce Allah'ın son vahyi olan Kuran'da, **"her topluluk için bir hidayet önderi olduğu"** (Rad Suresi, 7) haber verilmiştir. Başka ayetlerde ise, Allah'ın her topluma bir uyarıcı gönderdiği şu şekilde bildirilmektedir:

Kendisi için bir uyarıcı olmaksızın, Biz hiçbir ülkeyi yıkıma uğratmış değiliz. Hatırlatma (yapılmıştır); Biz zulmedici değiliz. (fiuara Suresi, 208-209)

Bu mübarek elçiler, toplumlarına hep bir ve tek olan Allah'a iman ve kulluk etmeleri gerektiğini öğretmişler, iyiliği emredip kötülükten sakındırmışlardır. İnsanları kurtuluşa ulaştıracak olan da Rabbimiz Katında seçkin ve kutlu olan bu elçilere ve onların miras bıraktıkları İlahi kitaplara uymaktır. Rabbimiz'in alemlere rahmet olarak gönderdiği, son peygamber olan Hz. Muhammed (sav) ve İlahi kitapların sonucusu olan ve sonsuza kadar Yüce Allah'ın koruduğu Kuran-ı Kerim de insanlığın en doğru yol göstericisidir.

SONUÇ

Zamansızlık Gerçe¤ini Göz Ardı Etmemek

Kitap boyunca incelediğimiz tarihsel ve arkeolojik bulguların da açıkça gösterdiği gibi Darwinistlerin tarihin ve toplumların evrimi iddiası bir safsatadan ibarettir. Bilimsel hiçbir dayanağı olmayan bu iddiaların gündemde tutulmasının temelinde ise materyalizmi ayakta tutma kaygısı vardır. Bilindiği gibi materyalistler yaratılış gerçeğini reddetme yanılgısı içindedirler. Maddenin sonsuzdan beri var olduğunu ve sonsuza kadar da mutlak bir varlık olarak kalacağını zannederler. Diğer bir deyişle kendilerince maddeyi ilahlaştırırlar. (Allah'ı tenzih ederiz.) Oysa artık bugün bilimin ulaştığı son nokta, "evrenin yoktan var edildiği" yani yaratıldığı gerçeğini teyid etmekte, materyalizmi ve materyalist görüşe dayalı tüm teori ve

felsefeleri yalanlamaktadır.

Buna rağmen materyalistler, maddenin mutlak değil, yaratılmış olduğu gerçeğini bilimle çatışmak pahasına da olsa kabul edemezler. Oysa ön yargılarından ve dogmalarından bir an için uzaklaşsalar onlar da apaçık olan gerçekleri görebilecekler, materyalist telkinlerin üzerlerinde yaptığı büyü etkisinden kurtulabileceklerdir. Bunun için alışageldikleri bakış açısını bir kenara bırakıp, ideolojik taassuplardan kendilerini arındırarak samimi düşünmeleri yeterli olacaktır.

İlk olarak düşünülmesi gereken konulardan biri de zaman kavramının asıl niteliği olmalıdır. Zira materyalistler maddenin yanı sıra, zamanın da mutlak olduğunu sanırlar. Ve bu yanılgı pek çok gerçeği görmelerine engel olur. Modern bilim, maddenin olduğu gibi, maddenin bir türevi olan zamanın da maddeyle birlikte yokluktan var edildiğini ve zamanın da bir başlangıcı olduğunu ispatlamıştır. Aynı zamanda, zamanın izafi (göreceli) bir kavram olduğu, materyalistlerin yüzyıllardır zannettikleri gibi değişmez ve sabit olmadığı, değişken bir algı biçimi olduğu da bu yüzyılda ortaya çıkmıştır.

Zaman Kavramının Aslı

Zaman dediğimiz algı, aslında bir anı bir başka anla kıyaslama yöntemidir. Bunu bir örnekle açıklayabiliriz. Bir cisme vurduğumuzda bundan belirli bir ses çıkar. Aynı cisme tekrar vurduğumuzda yine bir ses çıkar. Kişi, birinci ses ile ikinci ses arasında bir süre olduğunu düşünür ve bu süreye "zaman" der. Oysa ikinci sesi duyduğu anda, birinci ses sadece zihnindeki bir hayalden ibarettir. Sadece hafızasında var olan bir bilgidir. Kişi, hafızasında olanı, yaşamakta olduğu anla kıyaslayarak zaman algısını elde eder. Eğer bu kıyas olmasa, zaman algısı da olmayacaktır.

Ünlü fizikçi Julian Barbour, zamanın tarifini şöyle yapmaktadır:

Zaman eşyaların pozisyonlarını değiştirme ölçüsünden başka bir şey değil. Bir sarkaç sallanır, saatin kolları ilerler.91

Kısacası zaman, beyinde saklanan birtakım hayaller arasında kıyas yapılmasıyla var olmaktadır. Eğer bir insanın hafızası olmasa, beyni bu tür yorumlar yapmaz ve dolayısıyla zaman algısı da oluşmaz. Bir insanın "Ben otuz yaşındayım" demesinin nedeni, beyninde söz konusu otuz yıla ait bazı bilgilerin biriktirilmiş olmasıdır. Eğer hafızası olmasa, ardında böyle bir zaman dilimi olduğunu düşünmeyecek, sadece yaşadığı tek bir "an" ile muhatap olacaktır.

"Geçmiş" Kavramı Hafızamızdaki Bilgilerden İbarettir

Biz, bize verilen telkinden dolayı, geçmiş, şu an ve gelecek gibi bölümlere ayrılmış zaman dilimlerini yaşadığımızı zannederiz. Oysa, "geçmiş" gibi bir kavrama sahip olmamızın tek nedeni, -daha önce de belirttiğimiz gibi- hafızamıza bazı olayların verilmesidir. Örneğin, ilkokula kaydolduğumuz an hafızamızda bulunan bir bilgidir ve biz bu nedenle bunu geçmiş bir olay olarak algılarız. Gelecekle ilgili olaylar ise hafızamızda bulunmaz. Bu nedenle biz henüz haberdar olmadığımız bu olayları "yaşanacak", "gelecekte meydana gelecek" olaylar olarak kabul ederiz. Oysa geçmiş nasıl bizim için yaşanmış, tecrübe edilmiş, görülmüş olaylar ise, gelecek de aynı şekilde yaşanmıştır. Ancak bu olaylar bizim hafızamıza verilmediği için biz bunları bilemeyiz.

Eğer Allah, gelecekle ilgili olayları da hafızamıza vermiş olsaydı, o zaman gelecek de bizim için geçmiş olurdu. Örneğin, 30

yaşındaki bir insanın hafızasında 30 yıllık hatıralar, olaylar bulunur ve bu nedenle bu insan 30 yıllık bir geçmişi olduğunu düşünür. Eğer bu insanın hafızasına 30 ile 70 yaş arasındaki geleceğine dair olaylar da verilecek olsa, o zaman 30 yaşındaki bu insan için hem 30 yılı hem de 30 ile 70 yaşı arasındaki "geleceği" geçmişi haline gelir. Çünkü, bu durumda geçmişi de geleceği de hafızasında mevcut bulunacak, her ikisi de onun için yaşanmış, görülmüş, tecrübe edilmiş olaylar olacaktır.

Ancak Allah, bize olayları belli bir sıra içinde, küçükten büyüğe doğru akacak şekilde, sanki geçmişten geleceğe akan bir zaman varmış gibi algılattığı için, bize geleceğimizle ilgili olayları bildirmez, bunların bilgisini hafızamıza vermez. Gelecek bizim hafızamızda yoktur, ancak Allah'ın sonsuz hıfzında, tüm insanların geçmişleri ve gelecekleri bulunmaktadır. Bu bir insanın hayatını, zaten mevcut olan bir filmden izlemesi gibidir. Film, zaten çekilmiş ve bitmiştir. Ancak, bu filmi ileri sarma imkanı bulunmayan insan, kareleri teker teker seyrettikçe hayatını görür. Henüz seyretmediği karelerin ise geleceği olduğunu zannederek yanılır.

Dünya Tarihi de Göreceli Bir Kavramdır

Tüm bu gerçekler toplumsal yaşam ve tarih için de geçerlidir. Toplumların, dolayısıyla dünyanın tarihini de kendimizin sınırlı olduğu zaman ve mekan kavramları içinde algılayıp değerlendiririz. Bu göreceli algımıza göre, dünya tarihini dönemlere ayırır, inceleriz.

Biz 5 duyumuzla hisseder ve yaşarız. Beş duyumuzun izin verdiği şeyleri algılar, bunun dışına hiçbir zaman çıkamayız. İçinde yaşadığımız zamanı ve mekanı da böyle algılarız. Beynimiz 5 duyuyla bir varlığı tespit edemiyorsa, o varlık için "yok oldu" deriz. Buna bağlı olarak hafızamız hangi olayı ya da görüntüyü veya algıyı muhafaza ederse o bizim için vardır yani diridir, neyi de unutursa artık o bizim için yoktur. Diğer bir deyişle hafızamızda olmayan varlıklar ve olaylar bizim için ölmüştür, geçmiştir, yok olmuştur.

Fakat bu, yalnızca insanlar için geçerli bir durumdur; çünkü yalnızca insanların hafızası sınırlıdır. Allah'ın hafızası ise her şeyin üstündedir, sınırsız ve sonsuzdur. Ancak burada şunu da belirtmek gerekir: "Allah'ın hafızası" kavramının kullanılması yalnızca konuyu açıklayabilmek amaçlıdır, yoksa iki hafıza arasında herhangi bir kıyas ya da benzetme yapılması asla mümkün değildir. Allah, her şeyi yoktan var eden ve her şeyi en ince ayrıntısına kadar bilendir.

Allah'ın hafızası sonsuzdur, o halde onda var olan hiçbir şey yok olmaz. Diğer bir deyişle Allah'ın yarattığı hiçbir canlı ölüp kaybolmaz, hiçbir çiçek solup yok olmaz, hiçbir içecek bitmez, hiçbir süre geçmez, hiçbir yiyecek tükenmez... Allah Katında evren ilk toz bulutu olduğu haliyle durmakta, Stonehenge'in taşları taşınmakta, Mısır piramitleri inşa edilmekte, Sümerler gökyüzünü incelemekte, Neandertaller yaşamlarını devam ettirmekte, Lascaux Mağarasındaki sanatçı resmini yapmakta, Çatalhöyük'te günlük yaşam sürmekte, II. Dünya Savaşı devam etmekte, kısaca tarih boyunca yaşanmış her an Allah Katında olduğu gibi durmaktadır. Aynı şekilde bundan binlerce yıl sonra yaşayacak olan toplumlar da Allah Katında medeniyetlerini inşa etmekte, düzenlerini kurmakta, günlük hayatlarını devam ettirmektedir.

Her varlığın ve olayın yaratıldığı anda aslında onun için sonsuzluk da başlamıştır. Örneğin bir çiçek yaratıldığında aslında bir daha yok olmamak üzere yaratılmıştır. Bu varlığın ya da nesnenin insanın görüntüsünden çıkması, insanın hafızasından silinmesi onun yok olması, ölmesi anlamına gelmez. Önemli olan Allah'ın hafızasındaki, Allah'ın Katındaki halidir. Ve Allah'ın hafızasında bu canlının var oluşu da, yaşamı boyunca geçirdiği anlar da, ölümü de mevcuttur.

Samimi Düşünmek

Kuşkusuz tüm bunlar, bir insanın yaşamında ki en büyük ilimlerden biridir. Üstelik bunlar kesinlikle bir felsefe ya da bir düşünce biçimi değil, **reddedilmesi mümkün olmayan bilimsel sonuçlardır.** Zaman kavramının asıl mahiyetini, sonsuzluk kavramıyla ilgili bu gerçekleri çoğu insan ilk kez duyuyor, ilk kez düşünüyor olabilir.

Önemli olan şudur; Allah Kuran'da yalnızca **"içten Allah'a yönelen"** (Kaf Suresi, 8) kimselerin öğüt alabileceğini haber vermektedir. Yani samimi kalple Allah'tan yardım dileyen, O'nun sonsuz kudretini takdir etmeye çalışan, Rabbimiz'in büyüklüğünü kavramak için çaba gösteren insanlar burada anlatılan gerçeklerden de öğüt alacak ve bu gerçekleri kavramaya başlayacaklardır.

Bir insan hayatı boyunca materyalist telkinlerin etkisi altında kalmış olabilir. Bu telkinler nedeniyle gerçekleri samimi olarak düşünme fırsatı bulamamış olabilir. Ancak bu durum tüm hayatını yanılgılar içinde devam ettirmesini gerektirmez. Yapılması gereken, doğruyu gören bir insanın, vicdanının ve aklının sesine uyarak yanlış olanda ısrar etmemesidir. Her insanın, Kuran-ı Kerim'de bildirildiği gibi, vicdanıyla doğruyu gördüğü halde bundan kaçınan bir kişi olmaktan sakınması gerekir:

Vicdanları kabul ettiği halde, zulüm ve büyüklenme dolayısıyla bunları inkar ettiler. Artık sen, bozguncuların nasıl bir sona uğratıldıklarına bir bak. (Neml Suresi, 14)

Doğruyu gören ve tasdik edenler ise Allah'ın izniyle hem dünyada hem de ahirette kurtuluşa kavuşanlar olacaktır:

Doğruyu getiren ve doğrulayanlara gelince; işte onlar muttaki (takva sahibi) olanlardır. (Zümer Suresi, 33)

DARWINİZM'İN ÇÖKÜŞÜ

Darwinizm, yani evrim teorisi, Yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok açık bir düzen bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle ve evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını ortaya koyan 300 milyonu aşkın fosilin bulunmasıyla çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini Yaratılış gerçeğiyle açıklamaktadırlar.

Evrim teorisinin çöküşünü ve Yaratılış'ın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan pagan bir öğreti olmakla birlikte, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine kendince karşı çıkıyordu. Darwin'in yanılgılarına göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce dünyada hayali şekilde tesadüfen ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, Yaratılış'ı cahilce reddettiği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde kör tesadüflerin ürünü olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti:

Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür.92

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı:

Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır.93

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi.

O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı.94

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti.95

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci *Earth* dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı?96

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrimcilerin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmelerinin başlıca nedeni, Darwinistlerin en basit zannettikleri canlı yapıların bile olağanüstü derecede kompleks özelliklere sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha komplekstir. Öyle ki, bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre, hatta hücreye ait tek bir protein bile üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Ancak bunu detaylarıyla açıklamaya bile gerek yoktur. Evrimciler daha hücre aşamasına gelmeden çıkmaza girerler. Çünkü hücrenin yapı taşlarından biri olan proteinlerin tek bir tanesinin dahi tesadüfen meydana gelmesi ihtimali matematiksel olarak "0"dır.

Bunun nedenlerinden başlıcası bir proteinin oluşması için başka proteinlerin varlığının gerekmesidir ki bu durum, bir proteinin tesadüfen oluşma ihtimalini tamamen ortadan kaldırır. Dolayısıyla tek başına bu gerçek bile evrimcilerin tesadüf iddiasını en baştan yok etmek için yeterlidir. Konunun önemi açısından özetle açıklayacak olursak,

1. **Enzimler olmadan protein sentezlenemez ve enzimler de birer proteindir.**
2. **Tek bir proteinin sentezlenmesi için 100'e yakın proteinin hazır bulunması gerekmektedir. Dolayısıyla proteinlerin varlığı için proteinler gerekir.**
3. **Proteinleri sentezleyen enzimleri DNA üretir. DNA olmadan protein sentezlenemez. Dolayısıyla proteinlerin oluşabilmesi için DNA da gerekir.**
4. **Protein sentezleme işleminde hücredeki tüm organellerin önemli görevleri vardır. Yani proteinlerin oluşabilmesi için, eksiksiz ve tam işleyen bir hücrenin tüm organelleri ile var olması gerekmektedir.**

Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, *Scientific American* dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

> Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır.97

Kuşkusuz eğer hayatın kör tesadüfler neticesinde kendi kendine ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın yaratıldığını kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı Yaratılış'ı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır. Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: ***Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...***

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve *Türlerin Kökeni* adlı kitabında "Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz" demek zorunda kalmıştı.98

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin *Türlerin Kökeni* adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti.99

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20. yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi.

Bugün de hala bilimsel olarak geçersiz olduğunu bilmelerine rağmen, Darwinistlerin savunduğu model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: **Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.**

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi bir tesadüfi etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir.100

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları:
Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisinin bilim dışı iddiasına göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu hayali varlıklara "ara-geçiş formu" adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu garip canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde bunu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir.101

Ancak bu satırları yazan Darwin, bu ara formların fosillerinin bir türlü bulunamadığının da farkındaydı. Bunun teorisi için büyük bir açmaz oluşturduğunu görüyordu. Bu yüzden, *Türlerin Kökeni* kitabının "Teorinin Zorlukları" (Difficulties on Theory) adlı bölümünde şöyle yazmıştı:

Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse, **neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz? Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de, tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz...** Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil?102

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz.103

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek

meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir.104

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani "türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil Yaratılış'tır.

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, insanın sözde maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, insan ile hayali ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- *Australopithecus*

2- *Homo habilis*

3- *Homo erectus*

4- *Homo sapiens*

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "*Australopithecus*" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin *Australopithecus* örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir.105

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, *Australopithecus*lar'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "*Homo sapiens*'e uzanan zincir gerçekte kayıptır" diyerek bunu kabul eder.106

Evrimciler "*Australopithecus* > *Homo habilis* > *Homo erectus* > *Homo sapiens*" sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, *Australopithecus*, *Homo habilis* ve *Homo erectus*'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir.107

Dahası *Homo erectus* sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, *Homo sapiens* neandertalensis ve *Homo sapiens sapiens* (insanı ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır.108

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler.109

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir.

Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle Australopithecus fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür.110

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu akıl dışı iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, istedikleri kadar da (tek bir tanesinin bile tesadüfen oluşması mümkün olmayan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, bilinçsiz atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar. Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur. Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir. Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır.

En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir. Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır. Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan
fiuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir? Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler. Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz.111

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı var ettiğine inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendilerince Allah'ın apaçık olan varlığını kabul etmemek için, bu akıl ve bilim dışı kabulü cehaletle savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği görürler: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, profesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim (as)'ın kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa (as)'ın kavminin içinden bazı insanların altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azab onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)

… Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Allah, Hicr Suresi'nde ise, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "büyü"den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa (as) ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa (as), Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa (as)'a, kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa (as), büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayet şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la -Hz. Musa (as) ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa (as)'ın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, ayette bildirildiği gibi "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Ayetlerde de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim, yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum. Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır.112

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

NOTES

1. Paul Bahn, *Arkeolojinin ABC'si*, sf.16; Burak Eldem, *2012: Marduk'la Randevu*, İnkılap Kitabevi, İstanbul, 2003, sf. 23

2. Richard Leakey, *The Origin of Humankind*, Basic Books, New York, 1994, sf. 12

3. L.S.B.Leakey, *İnsanın Ataları*, Türk Tarih Kurumu Yayınları: Ankara, 1988, sf.8

4. *Natinoal Geographic* Türkiye, Ekim 2004

5. Abram Kardiner, *Posthumous Essays by Branislau Malinowski* isimli yazının özeti, Scientific American, June 1918, sf.58

6. Melville Herskovits, *Man and His Works*, Knopf: NY, 1950, sf. 467

7. Melville Herskovits, *Man and His Works*, Knopf: NY, 1950, sf.476

8. Edward A.Freeman, *Race and Language*, The Colonial Press, New York: 1900

9. Ahmad Thomson, *Making History*, Ta-ha Publishers Ltd, London, 1997, sf.4

10- *Discover Special Issue, Vol. 27, No 1, sf. 28*

11. Roger Lewin, *The Origin of Modern Humans*, W.H. Freeman and Company, New York, 1993, sf. 148

12. *BBC News*, 22 fiubat 200

13. Roger Lewin, *The Origin of Modern Humans*, W.H. Freeman and Company, New York, 1993, sf. 193

14. Roger Lewin, *The Origin of Modern Humans*, W.H. Freeman and Company, New York, 1993, sf. 193

15. *BBC News*, 10 January 2002

16. *National Geographic*, Ağustos 2001, sf. 156

17. *BBC News*, 9 Ağustos 200

18. http://www.goldenageproject.org.uk/

108catalhuyuk.html

19. *Fenomen*, 15 Eylül 1997, sf. 45

20. Robin Dennell, "The World's Oldest Spears", *Nature 385*, Feb. 27, 1997, sf. 767

21. Robin Dennell, "The World's Oldest Spears", Nature 385, Feb. 27, 1997, sf. 767

22. Robin Dennell, "The World's Oldest Spears", *Nature 385*, Feb. 27, 1997, sf. 767

23. Hartmut Thieme, "Lower Palaeolithic Hunting Spears from Germany", *Nature* 385, Feb. 27, 1997, sf. 807

24. Taş Devrinde Yaşam, Terra X Belgeseli, TRT

25. *Bilim ve Teknik*, Eylül 2000

26. Philip Cohen, “Open Wide,” *New Scientist*, No. 2286, 14 Nisan 2001, s. 19New Scientist, 11 Nisan 2001

27. Glynn Isaac, Barbara Isaac, *The Archaeology of Human Origins,* Cambridge University Press: Cambridge, 1989, sf.71; C.B.M Mc Burney, Haua Fteah, Cambridge University Press: Cambridge, 1967, sf.90

28. Vadim N.Stpanchuk, "Prolom II, A Middle Palaeolithic Cave Site in the Eastern Crimea with Non-Utilitarian Bone Artefacts", *Proceedings of the Prehistoric Society 59*, 1993, sf. 17-37, sf. 33- 34.)

29. Paul Mellars, *The Neandertal Legacy*, Princeton: University Press, 1996, sf. 17 ve Vadim N. Stpanchuk, "Prolom II, A Middle Palaeolithic Cave Site in the Eastern Crimea with Non-Utilitarian Bone Artefacts", *Proceedings of the Prehistoric Society 59*, 1993, sf. 17-37, sf. 17)

30. Neandertals Lived Harmoniously, *The AAAS Science News Service*, 3 April 1997

31. Ruth Henke, "Aufrecht aus den Baumen", *Focus*, Cilt 39, 1996, s. 178

32. Elaine Morgan, *The Scars of Evolution*, New York: Oxford University Press, 1994, sf. 5

33. *Chi*, Nisan 2005, sf. 46

34. Cremo and Thompson, *Forbidden Archaeology*, sf. 392

35. Brewster, *Queries and Statements Concerning a Nail Found Embedded in a Block of Sandstone*, II, sf. 51

36. *Micheal Baigent, Ancient Traces, sf. 14*

37. John Baines ve Jaromir Malek, *Eski Mısır Medeniyeti*, İletişim Yayınları, İstanbul, 1986, Giriş Bölümü

38. William Howells, *Getting Here: The Story of Human Evolution*, Compass Press, Washington, DC.,1993, sf 229

39. http://www.kuranikerim.com/telmalili/hud.htm

40. http://www.boop.org/jan/justso/elephant.htm

41. Stephen Jay Gould, Introduction, in Björn Kurtén, Dance of the Tiger: A Novel of the Ice Age (New York: Random House, 1980), xvii-xviii

42. Gould S.J., "The Return of the Hopeful Monster," in "The Panda's Thumb: More Reflections in Natural History," [1980], Penguin: London , 1990, reprint, sf.158

43. Simone Waisbard, in The World's Last Mysteries, (2nd edition) p. 138, Reader's Digest, 1978

44. Graham Hancock, *Heaven's Mirror*, Three River Press, New York, 1998, sf. 304

45. Moustafa Gadalla, *Historical Deception: The Untold Story of Ancient Egypt*, Basted Publishing, Erie, Pa.USA, 1996, sf.295

46. Interview with Dr.Zaki Hawass, Director of the Pyramids, http://www.pbs.org/wgbh/nova/pyramid/excavation/hawass.html

47. Moustafa Gadalla, *Historical Deception: The Untold Story of Ancient Egypt*, Basted Publishing, Erie, Pa.USA, 1996, sf.296

48.www.trms.ga.net/~jtucker/lessons/ss/ancegypt.html

49. Afet İnan, *Eski Mısır Tarihi ve Medeniyet*, Türk Tarih Kurumu Basımevi, Ankara: 1956, sf.318

50. Afet İnan, *Eski Mısır Tarihi ve Medeniyet*, Türk Tarih Kurumu Basımevi, Ankara: 1956, sf.87

51. Prof.Dr.Afet İnan, *Eski Mısır Tarihi ve Medeniyeti*, Türk Tarih Kurumu Yayınları, Ankara, 1956, sf.201

52. J.H.Breasted, *Ancient Times*, 1916, sf.64

53. Moustafa Gadalla, *Egyptian Harmony*: The Visual Music, NC: Tehuti Research Foundation, 2000, sf. 64

54. John Baines, Jaromir Baines, *Eski Mısır*, İletişim Yayınları, İstanbul: 1986, sf.69

55. Moustafa Gadalla, sf.115

56. Moustafa Gadalla, sf.116

57. Moustafa Gadalla, sf.116

58. *Sfenks'in Gözleri*, İnkılap Kitabevi, İstanbul, 1989, sf. 152

59. Nova Productions, W*ho Built the Pyramids*, www.pbs.org

60. http://www.world-mysteries.com/sar_7.htm

61. Donald E. Chittick, *The Puzzle of Ancient Man*, s. 109-110

62. *The six thousand yer old space suit*. Vaughn M. Greene, önsöz Zecharia Sitchin

63.http://www.dreamscape.com/morgana/triton2.htm

64.http://www.dreamscape.com/morgana/triton2.htm

65. http://www.bilgisayardershanesi.com/bilgisayartarihi.htm

66. Donald E. Chittick, *The Puzzle of Ancient Man*, Advanced

67. http://observer.guardian.co.uk/world/story/0,,1854232,00.html, Revealed: world's oldest computer,Helena Smith, Sunday August 20, 2006

68.William R. Corliss, *Ancient Man: A Handbook of Puzzling Artifacts*, Maryland: The Sourcebook Project, 1978, s. 443

69. *Yüce Tanrı'nın İzinde*, Cep Kitapları, İstanbul, Nisan 1995, sf. 186

70. Henry Gee, *In Search of Deep Time: Beyond the Fossil Record to a New History of Life,* The Free Press, A Division of Simon & Schuster, Inc., 1999, sf. 5

71. Phillip E. Johnson, *Reason in the Balance: The Case Against Naturalism in Science,* Law & Education (Downers Grove, Illinois: InterVarsity Press,1995), sf. 62

72. *Temel Britannica*, Cilt 16, Ana Yayıncılık, İstanbul: Haziran 1993, sf.203

73. Georges Contenau, *Everday Life in Babylon and Assyrıa*, Edward Arnold Publishers, London, 1964

74. S.N.Kramer, *Tarih Sümer'de Başlar,* Türk Tarih Kurumu Yayınları, Ankara: 1990, sf. 224-231

75. http://news.bbc.co.uk/1/low/sci/tech/

380186.stm

76.http://webexhibits.org/calendars/calendar-mayan.html

77. Swisher III, Roger Lewin, *Java Man,* Abacus, London, 2002, sf. 205

78. Derek Bickerton, "Babel's Cornerstone," *New Scientist* (vol. 156, October 4, 1997), sf. 42

79. Richard Dawkins, *Unweaving the Rainbow* Boston, Houghton-Miflin Co., 1998, sf. 294

80. Wilkins, W.K. & Wakefield, J., *Brain evolution and neurolinguistic preconditions. Behavioral and Brain Sciences 18* (1): 161-226

81. Noam Chomsky, *Powers and Prospects*, sf.16

82. Stephen H. Langdon, "Semitic Mytology of All Races", Vol. V, *Archaeol. Instit. Amer.,* 1931, s. xviii

83. Stephen H. Langdon, *The Scotsman*, 18 Kasım 1936

84. H. Frankfort, Third Preliminary Report on Excavations at Tell Asmar (Eshnunna): Quoted by P.J. Wiseman in New Discoveries in Babylonia about Genesis, Marshall, Morgan and Scott, sf. 24.

85. P. Le Renouf, "Lectures on the Origin and Growth of Religion" as illustrated by the Religion of Ancient Egypt, Williams and Norgate, London, 1897, s. 90

86. Sir Flinders Petrie, *The Religion of Ancient Egypt, Constable*, London, 1908, sf. 3-4

87. Edward McCrady, *Genesis and Pagaan Cosmogonies,* Trans. Vict. Instit. 72 (1940), sf.55

88. Max Muller, *History of Sanskrit Literature:* Quoted by Samuel Zwemer, sf. 87

89. Axel Persson, *The Religion of Greece in Prehistoric Times*, University of California Press, 1942, sf. 124

90. Book review, *American Journal of Archaeology*, 43 (1939): sf. 170-171

91. Tim Folger, "Buradan Sonsuzluğa", *Discover*, Aralık 2000, sf. 54

92. Sidney Fox, Klaus Dose, Molecular Evolution and The Origin of Life, W. H. Freeman and Company, San Francisco, 1972, p. 4.

93. Alexander I. Oparin, Origin of Life, Dover Publications, New York, 1936, 1953 (reprint), p. 196.

94. "New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life," Bulletin of the American Meteorological Society, vol 63, November 1982, p. 1328-1330.

95. Stanley Miller, Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules, 1986, p. 7.

96. Jeffrey Bada, Earth, February 1998, p. 40.

97. Leslie E. Orgel, "The Origin of Life on Earth", Scientific American, vol. 271, October 1994, p. 78.

98. Charles Darwin, The Origin of Species by Means of Natural Selection, The Modern Library, New York, p. 127.

99. Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, p. 184.

100. B. G. Ranganathan, Origins?, Pennsylvania: The Banner of Truth Trust, 1988, p. 7.

101. Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, p. 179.

102. Charles Darwin, The Origin of Species, p. 172, 280.

103. Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, vol 87, 1976, p. 133.

104. Douglas J. Futuyma, Science on Trial, Pantheon Books, New York, 1983. p. 197.

105. Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, Toplinger Publications, New York, 1970, pp. 75-14; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", Nature, vol 258, p. 389.

106. "Could science be brought to an end by scientists' belief that they have final answers or by society's reluctance to pay the bills?" Scientific American, December 1992, p. 20.

107. Alan Walker, Science, vol. 207, 7 March 1980, p. 1103; A. J. Kelso, Physical Antropology, 1st ed., J. B. Lipincott Co., New York, 1970, p. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, vol. 3, Cambridge University Press, Cambridge, 1971, p. 272.

108. Jeffrey Kluger, "Not So Extinct After All: The Primitive Homo Erectus May Have Survived Long Enough To Coexist With Modern Humans", Time, 23 December 1996.

109. S. J. Gould, Natural History, vol. 85, 1976, p. 30.

110. Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, p. 19.

111. Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World," The New York Review of Books, January 9, 1997, p. 28.

112. Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, p. 43.

HIÇBIR ZAMAN VAR OLMAYAN ARA GEÇIŞ FORMLARI

Eğer dünyamızda gerçekten bir evrim süreci yaşanmış, yani canlı türleri tek bir ortak atadan kademeli olarak türemiş olsalardı, bunun kanıtlarını en açık olarak fosil kayıtlarında görebilirdik. Ünlü Fransız zoolog Pierre Grassé, bu konuda şunları söyler:

> *Doğa bilimciler unutmamalıdırlar ki, evrim süreci sadece fosil kayıtları aracılığıyla açığa çıkar… Sadece paleontoloji (fosil bilimi) evrim konusunda delil oluşturabilir ve evrimin gelişimini ve mekanizmalarını gösterebilir.*[2]

Bunun nedenini anlamak için, evrim teorisinin temel iddiasını kısaca gözden geçirmek gerekecektir:

Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir; önceden tesadüfen var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Bu bilimdışı iddiaya göre, bitkiler, havyanlar, mantarlar, bakteriler hep aynı kaynaktan gelmişlerdir. Hayvanların 100'e yakın farklı filumu (yani yumuşakçalar, eklembacaklılar, solucanlar, süngerler gibi temel kategorileri) hep tek bir ortak atadan türemiştir. Teoriye göre bu gibi omurgasız canlılar zamanla (ve tesadüfen) omurga kazanarak balıklara, balıklar amfibiyenlere, onlar sürüngenlere, sürüngenlerin bir kısmı kuşlara, bir kısmı ise memelilere dönüşmüştür. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca senelik uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir. Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız **"ara tür"**ün oluşmuş ve yaşamış olması gerekir.

Sözgelimi, geçmişte balık özelliklerini hala taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı amfibiyen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı amfibiyen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Örneğin bir sürüngenin ön ayakları her jenerasyonda bir parça daha kuş kanadına benzemelidir. Yüzlerce jenerasyon boyunca bu türün ne tam ön ayakları ne de tam kanatları olacak, yani bu canlı sakat ve kusurlu olarak yaşayacaktır. Evrimcilerin geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu teorik canlılara **"ara geçiş formu"** adı verilir.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışsa, bunların sayılarının ve türlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması, fosillerine de dünyanın dört bir yanında rastlanması gerekir. Bu gerçeği Darwin de kabul etmiş ve neden birçok ara geçiş formu olması gerektiğini şöyle açıklamıştı:

> *Tüm yaşayan türler, her gcinste yer alan atasal türleriyle, bugün yaşamakta olan türlerin evcil ve vahşi varyasyonları arasındaki farktan daha büyük olmayan farklarla bağlantılı olmalıdırlar.*[3]

Darwin'in kastettiği şudur: Günümüzde yaşayan bir canlı türünün varyasyonları (örneğin cins bir köpek ile bir sokak köpeği) arasında ne kadar az fark varsa, "evrim süreci" içinde birbirini izlediği iddia edilen "ata" ve "torun"lar arasında da o kadar az fark olmalıdır.

Dolayısıyla, Darwin'in de belirttiği gibi evrim, eğer gerçekten var olsaydı, "çok küçük kademeli değişimlerle" ilerleyecekti. Mutasyona uğrayan bir canlıdaki değişiklik çok küçük olacaktı. Ayakların kanatlara, solungaçların akciğerlere, yüzgeçlerin ayaklara dönüşmesi gibi büyük değişimlerin meydana gelebilmesi için

milyonlarca küçük değişimin yine milyonlarca yıl içinde birikmesi gerekecekti. Bu süreç ise, milyonlarca ara form oluşmasına neden olacaktı. Darwin bu açıklamasından sonra şu sonuca varmıştır:

Yaşayan veya soyu tükenmiş tüm türler arasındaki ara ve geçiş bağlantılarının sayısı inanılmaz derecede büyük olmalıdır. [4]

Darwin kitabının başka bölümlerinde de aynı gerçeği dile getirmiştir:

*Eğer teorim doğruysa, **türleri birbirine bağlayan sayısız ara geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır...** Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir.*[5]

Ancak bu satırları yazan Darwin, bu ara formların fosillerinin bir türlü bulunamadığının da farkındaydı. Bunun teorisi için büyük bir açmaz oluşturduğunu görüyordu. Bu yüzden, *Türlerin Kökeni* kitabının "Teorinin Zorlukları" (Difficulties on Theory) adlı bölümünde şöyle yazmıştı:

Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse, neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz? Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de, tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz... Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil? Jeoloji iyi derecelendirilmiş bir süreç ortaya çıkarmamaktadır ve belki de bu benim teorime karşı ileri sürülecek en büyük itiraz olacaktır.[6]

Darwin'in bu büyük açmaz karşısında öne sürdüğü tek açıklama ise, o dönemdeki fosil kayıtlarının yetersiz olduğuydu. Fosil kayıtları detaylı olarak incelendiğinde, kayıp ara formların mutlaka bulunacağını iddia etmişti.

Ancak 150 yıldır yapılan fosil araştırmaları Darwin'in ve onu izleyen evrimcilerin boş yere umutlandıklarını göstermiş ve bir tek ara geçiş formuna ait fosil bulunamamıştır. Günümüzde dünyanın her yerinde, binlerce müzede ve koleksiyonda 100 milyonu aşkın fosil bulunmaktadır. Bu fosillerin hepsi birbirlerinden kesin hatlarla ayrılan, özgün yapılara sahip türlere aittir. Evrimcilerin ümitle aradıkları yarı balık-yarı amfibiyen, yarı dinozor-yarı kuş, yarı maymun-yarı insan ve benzeri canlıların fosillerine kesinlikle rastlanmamıştır. Johns Hopkins Üniversitesi'nden profesör S. M. Stanley bir evrimci olmasına rağmen bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Bilinen fosil kayıtları kademeli evrim ile uyumlu değildir ve hiçbir zaman olmamıştır... Günümüzdeki paleontologların azı biyoloji tarihçisi William Coleman'ın şu sözlerle ifade ettiği geçmiş yüzyıldaki durumu fark etmiş görünmektedir: "Paleontologların çoğunluğu, delillerinin Darwin'in bir türün değişimine götüren çok küçük, yavaş ve giderek biriken değişiklikler üzerine yaptığı vurguyla çelişir durumda olduğunu hissetmiştir." Bir sonraki bölümde sadece fosillerin ne söylediklerini değil, aynı zamanda hikayelerinin neden örtbas edildiğini açıklayacağım.[7]

Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nden paleontolog Niles Eldredge ve antropolog Ian Tattersall ise fosil kayıtlarının evrim teorisine karşı geldiğini şöyle açıklarlar:

Kayıtlardaki sıçramalar ve tüm deliller kayıtların gerçek olduğunu gösteriyor: Gördüğümüz boşluklar - yapay bir fosil kaydının yapısını değil, yaşamın tarihindeki gerçek olayları yansıtmaktadır.[8]

Bu evrimci bilim adamlarının da belirttikleri gibi yaşamın gerçek tarihini fosil kayıtlarında görmek mümkündür ve bu tarihte ara geçiş formları yoktur. Başka bilim adamları da ara geçiş formlarının bulunmadığını kabul etmektedirler. Örneğin Indiana Moleküler Biyoloji Enstitüsü Müdürü Rudolf A. Raff ve Indiana Üniversitesi'nden araştırmacı Thomas C. Kaufmann şöyle demektedir:

Fosil türleri arasında ataların ya da ara geçiş formlarının eksikliği, erken metazoan (çok hücreli hayvan) tarihinin garip bir özelliği değildir. Bu boşluklar geneldir ve tüm fosil kayıtları boyunca hakimdir.[9]

Fosil kayıtlarında milyarlarca yıl önce yaşamış olan bakterilerin dahi fosilleri korunmuştur. Buna rağmen, hayali ara geçiş formlarına ait tek bir tane bile fosilin bulunamamış olması dikkat çekicidir. Karıncalardan bakterilere, kuşlardan çiçekli bitkilere kadar birçok canlı türünün fosilleri mevcuttur. Soyu tükenmiş canlıların dahi fosilleri o kadar kusursuzca korunmuştur ki, günümüzde görmediğimiz bu canlıların nasıl bir yapıya sahip olduklarını anlamamız mümkün olabilmektedir. Bu kadar zengin fosil kaynaklarının içinde, bir tane dahi ara geçiş formunun bulunmaması ise, fosil kayıtlarının eksikliğini değil, evrim teorisinin geçersizliğini gösterir.

Ara Formlar Nasıl Olmalı?

İlerleyen bölümlerde, evrimcilerin ara form olduğunu iddia ettikleri canlıları inceleyecek ve bunların gerçekte ara formlar olmadıklarını, bir türe ait tam özelliklere sahip, özgün, mükemmel ve kusursuz canlılar olduklarını göreceğiz. Ancak bundan önce, evrim teorisinin iddiasına göre gerçek ara formların nasıl olmaları gerektiğini incelemekte fayda bulunmaktadır.

Öncelikle evrime göre bir ara form nasıl oluşacaktır, onu tekrar hatırlayalım. Mutasyonlar, yani radyasyon, kimyasal etkenler gibi nedenlerle bir canlının DNA'sında meydana gelen değişiklikler, o canlıda bazı değişikliklere neden olur. Evrim teorisinin iddiasına göre, bir canlı türü jenerasyonlar boyunca bazı mutasyonlara maruz kaldığında, başka bir türe dönüşebilir. Teoriye göre doğal seleksiyon, mutasyonlardan "yararlı" olanları seçer, biriktirir ve böylece uzun zaman içinde yeni biyolojik yapılar oluşturur. Evrim teorisinin türlerin oluşumu ile ilgili iddiasının özeti bu şekildedir.

Ancak, mutasyonlar rastgele meydana gelirler ve çoğunlukla canlıya zarar verirler. Zarar vermediklerinde ise canlı üzerinde bir etkileri olmaz. Mutasyonların bugüne kadar faydalı oldukları tek bir durum dahi tespit edilmemiştir. Dolayısıyla mutasyonların, canlıya yarar sağlaması mümkün değildir. Özellikle de bir canlı türünü en baştan alıp, bilinçli bir şekilde, o canlının şeklindeki düzgünlüğü, fonksiyonlarındaki kusursuzluğu bozmadan, canlının yaşama koşullarını zorlaştırmadan o canlıyı aşama aşama başka özelliklerle inşa etmesi imkansızdır. Örneğin mutasyonlar rastgele ve bilinçsiz oldukları için, denizden karaya çıkacak bir balığa bir kerede akciğer inşa edemezler. Veya bu canlının yüzgeçlerini bir kerede veya makul aşamalarla karada onun ağırlığını taşıyabilecek, yalpalamadan rahat bir şekilde yürüyebileceği ayaklara dönüştüremezler. Mutasyonlar sonucunda solungaçlarla akciğer, yüzgeçlerle ayaklar, pullarla tüyler, ayaklarla kanatlar, dört ayaklı duruş ile iki ayaklı duruş, eğik iskeletle dik duran iskelet arasında hep çok bozuk, birçok anormallik ve şekil bozukluğu taşıyan, gerçek anlamda sakat, günümüzdeki tam türlerle hiçbir ilgisi olmayan, "deforme", garip şekilli yapılar ortaya çıkacaktır.

Ayrıca unutmamak gerekir ki, evrimcilerin iddia ettiği bu hayali değişim milyonlarca yıl süreceği için, bu tür bozuk, sakat ara formların sayısının tam türlerden çok daha fazla olması ve fosil kayıtlarında da en sık bu tür deforme canlılara rastlanması gerekir. Çünkü evrimcilerin iddialarına göre, günümüzde gördüğümüz her tür ve bu türlerin sahip oldukları her yapı, en ince ayrıntısına kadar, göz çukurlarından el bileklerine, parmakları oluşturan küçük kemik parçalarından kafatasının şekline, kaburgaların kafes şeklinden omurganın sayısına kadar tesadüfi mutasyonlar sonucunda **aşama aşama** meydana gelmiştir. O zaman bir canlı türü oluşana kadar o canlı türünün her organı, her uzvu, her parçası **aşama aşama** şekillenmiş demektir.

Örneğin kafatasını ele alalım. Günümüzde gördüğümüz ve geçmişte yaşayıp fosil kayıtlarında bulduğumuz tüm canlıların çok kusursuz, pürüzsüz, simetrik, hiçbir deformasyonu olmayan kafatasları vardır. Oysa evrimcilerin iddialarına göre ilk kusursuz kafatası oluşana kadar, kafatası birçok bozuk aşamadan geçmiş olmalıdır. Örneğin simetrik bir görünüm alana kadar birçok asimetrik şekil almalıdır; sağa doğru daha çok kaymış, çenesi sağa veya sola doğru kayık, burnu sağ yanağına yakın, kulakları yanağına veya daha geriye doğru, diğer taraftaki kulağı ise tam aksi yönde, göz çukurlarının biri daha üstte, diğeri daha sola doğru ve bunlar gibi milyonlarca bozuk form oluşmalıdır. Veya bu kafataslarının bazılarında işe yaramayan, gereksiz kemikler çıkmalı, birkaç jenerasyon sonra bu kemikler işe yaramadıkları için yok olmalıdırlar. Oysa fosil

kayıtlarında hiç böyle canlılar yoktur. Hepsinin kafatasları günümüzdeki canlıların kafatasları gibi düzgün, simetriktir. Göz, kulak, burun gibi organlar için ayrılan boşluklar da yine simetrik ve son derece düzgündür.

Çerçeve içindeki resimlerde görüldüğü gibi, bilinen kafataslarının tamamı tam ve düzgündür. Hiçbiri ara form olma özelliği taşımamaktadır. Hangi türe ait olurlarsa olsunlar, kusursuz bir yapıdadırlar. Yarım kalmış, tamamlanmamış bir görünümleri yoktur. Bir başka deyişle bunlar tesadüfen oluşmuş, rastgele mutasyonlar neticesinde deforme olmuş, bir türden başka bir türe doğru geçiş özelliği gösteren kafatasları değildir. Aynı günümüzdeki canlılar gibi eksiksiz yapılara sahiptirler. Oysa eğer evrim teorisi doğru olsaydı, önceki sayfada görülen yamuk ve şekilsiz, bozuk kafataslarına ait fosiller bulunması gerekirdi. Ancak bu tür fosillerden yeryüzü katmanlarında eser yoktur. Bu açık gerçek, evrim teorisinin iddialarının doğru olmadığının kesin bir ispatıdır.

Fosil kayıtlarında bu tür bozuk yapı ve organlardan, garip ara türlerden ne kadar çok bulunması gerektiğini daha iyi görebilmek için, evrimcilerin tesadüf kavramı üzerinde biraz daha durmak gerekir. Evrim teorisine göre, bu ara formlar tamamen bilinçsizce, tesadüfen oluşmaktadırlar. Örneğin bir canlının yaşadığı bölgede tesadüfen mutasyona sebep olacak bir olay meydana gelmekte, bu olay canlının genetik yapısını etkilemekte ve canlıda birtakım değişiklikler ortaya çıkmaktadır. Ancak, bu mutasyon canlının genetik yapısının tamamını da değiştirmemektedir. Örneğin ellerini, kollarını etkilerken, kafatası aynı kalabilmektedir. Yani mutasyon hangi genlerine isabet ederse, o genlerin kontrol ettiği organ veya yapılarda bir değişiklik olmaktadır. Bu gerçekleşmesi hiçbir şekilde mümkün olmayan bir hayalden başka bir şey değildir.

Bilindiği gibi canlıların sahip oldukları tüm özellikler DNA'larındaki bilgide saklıdır. DNA ise, milyarlarca harften oluşan bir bilgi bankası gibidir. Bu harflere isabet eden rastgele mutasyonlar, bu bilgiyi daha mükemmel hale getiremez, çünkü bu mutasyonlarda bilinç yoktur. Dolayısıyla mutasyonlar DNA'daki kusursuz bilgiyi hep bozacaklardır.

Bilinçsizce meydana gelen mutasyonlar en baştan kusursuz, mükemmel bir yapı oluşturamazlar. Hep bozuk, yamuk, eksik, kusurlu yapılar meydana getirirler. Sözgelimi eller de evrim teorisinin iddiasına göre rastgele mutasyonların bir eseridir. Ancak rastgele meydana gelen mutasyonlar hem estetik, hem en kullanışlı, hem de cisimleri en kusursuz şekilde tutma, kavrama ve hissetme yeteneğine sahip eller oluşturamazlar.

En mükemmele gelene kadar (ki bunu başarmaları imkansızdır) arada milyonlarca bozuk el, kol, ayak, bacak inşa etmeleri gerekir. Örneğin her bir parmağın uzunluğu bugünkü şekline gelene kadar milyonlarca aşamadan geçecektir. Evrimcilerin iddialarına göre kör tesadüfler, parmakları bileklerden, kolun orta kısmından, elin üstünden, avuçlardan çıkartacak, onları yanyana dizene kadar her jenerasyonda birçok sıralama deneyecektir. Nasıl ki elinizde harflerin yazılı olduğu pulları rastgele yere atsanız, bunların belli bir sırada dizilip, anlamlı bir cümle, hatta bir kelime oluşturmalarını bekleyemezseniz, tesadüfen meydana gelen mutasyonların el veya ayak parmaklarını, bacak ve kol kemiklerini de en düzgün, en kullanışlı, en estetik sırada dizmelerini bekleyemezsiniz.

Örneğin ayak kemikleri insanın en ideal ve en az yorularak yürüyebileceği ve vücudun ağırlığını en az hissedebileceği şekilde özel olarak yaratılmışlardır. Ayak tabanındaki kavis, vücut ağırlığına karşı kemiklere destek verme özelliğine sahiptir. Bu nedenle bu kavisten yoksun olan düz tabanlılar yürüme zorluğu çekerler. Evrimci iddiaları doğru kabul etmemiz durumunda, ayak kemiklerinin bu ince detaylara sahip olana kadar geçireceği evreler sayısızdır. O zaman fosil kayıtlarında da bu evrelerin hiç olmazsa birkaç tanesine rastlamak gerekir. Oysa, fosil kayıtlarında yarım evreler değil, her zaman tam ve kusursuz ayaklar bulunmaktadır.

Evrimcilerin iddialarına göre fosil kayıtlarında evrelerine rastlanması gereken bir başka yapı ise bozuk omurgadır. Omurga, "omur" denilen 33 küçük yuvarlak kemiğin birbirinin üzerine dizilmesiyle oluşur ve insan için hayati bir önem taşır. Vücudun üst kısmının tüm ağırlığını omurga taşır. Omurganın "S" şeklindeki kıvrımlı yapısı, üzerindeki yükün eşit dağıtılmasını sağlar. Yürümek için atılan her adımda, vücut ağırlığı nedeniyle yerden vücuda doğru bir tepki kuvveti gelir. Bu kuvvet, omurganın sahip olduğu amortisörler ve "kuvvet dağıtıcı" kıvrımlı şekli sayesinde vücuda zarar vermez. Eğer tepkiyi azaltan amortisörler ve kıvrımlı özel yapı olmasa, atılan her adımda, ortaya çıkan kuvvet direkt olarak kafatasına iletilirdi ve omurganın üst ucu, kafatası kemiklerini parçalayarak beynin içine girerdi. Böyle bir durumda ise, insan soyunun devamı mümkün olamayacaktı.

İnsanın sözde atası olarak gösterilen tüm omurgalıların da omurgası yine son derece düzgündür. Bilinen en eski omurgalılar olan Kambriyen devri balıklarının, onlardan sonra ortaya çıkan balıkların veya kara omurgalıların tümü, düzgün ve kendilerine özgü omurga yapılarına sahiptirler ve aralarında hiçbir ara form yoktur.

Evrim teorisinin iddiasına göre, tesadüfler bu mükemmel omurgaları oluşturana kadar yüzbinlerce ara omurga formu üretmelidirler. Örneğin "S" biçimli kıvrık yapıyı oluşturana kadar birçok farklı ara şekil oluşacaktır, ta ki omurga beyni parçalamayacak bir şekil alana kadar. İnsan omurgasının 33 parçası da bir anda oluşmayacak, binlerce jenerasyon boyunca adım adım inşa edilecektir. Elbette ki bu adım adım gelişim fosil kayıtlarında da iz bırakacak, 2 omurlu, 5 omurlu, 12 omurlu yapılara sahip fosiller bulunacaktır. Ancak, fosil kayıtlarındaki omurgalar hep o canlı için en mükemmel, en uygun olan yapı ve özelliklere sahiptirler. Şekilleri ve yapıları itibariyle kusurlu, eksik, tamamlanmamış değildirler, aksine en mükemmel yapıdadırlar. Yani aşağıdaki çizimlerde görülen ara omurga yapılarına fosil kayıtlarında hiç rastlanmamıştır.

Fosil kayıtlarında tüm canlılar hep en mükemmel halleriyle ve tam olarak vardır. Evrimcilerin ara geçiş formu olarak öne sürdükleri canlılar da, önceki sayfalarda belirtilen ara form özelliklerini göstermemektedir. Bunların her biri tüm özellikleri açısından tamdır, ara aşamada olan, eksik hiçbir organ veya yapıları bulunmamaktadır. Kafatasları, omurgaları, el ve ayak yapılarında hiçbir yarım, noksan kalmış özellik yoktur. Tüm canlılar kusursuz halleriyle mevcuttur.

Örneğin yusufçuğun, baykuşun, balıkların, sincapların öncesinde, yeryüzü tabakalarında biraz yusufçuğu andıran, biraz baykuşa benzeyen, ama bir yandan da başka canlılara ait yarım özellikler taşıyan, garip canlıların fosilleri kesinlikle bulunmamaktadır. Tüm bu gerçekler bize göstermektedir ki, evrim teorisinin "milyonlarca yıl içinde aşama aşama gelişen canlılar" iddiası tamamen bir hayal ürünüdür. Yaklaşık 1.5 asırdır dünyanın her yerinde evrimcilerin çalışmalarına ve delil arayışlarına rağmen, bu iddiayı destekleyecek tek bir delil bugüne kadar bulunamamıştır.

Darwinizm'e Paleontolojik Reddiye: Kambriyen Patlaması

Darwinizm, canlılığın tek bir ortak atadan geldiğini ve küçük değişimlerle farklılaştığını öne sürmektedir. Bu durumda, canlılığın, ilk başta birbirine çok benzer ve basit formlarda ortaya çıkmış olması gerekir. Yine aynı iddiaya göre, canlıların birbirlerinden farklılaşmaları ve kompleksliklerinin artması da, çok uzun zamanlar içinde olmalıdır.

Kısacası Darwinizm'e göre, canlılık tek bir kökten gelen, ancak sonra dallara ayrılan bir ağaç gibi olmalıdır. Nitekim bu varsayım Darwinist kaynaklarda ısrarla vurgulanır ve "hayat ağacı" (tree of life) kavramı sık sık kullanılır. Bu hayat ağacına göre, canlılar arasındaki en temel sınıflandırma birimi olan ve hayvanları vücut planlarına göre sınıflandıran filumların da, kademe kademe ortaya çıkmış olması gerekir.

Darwinizm'e göre önce küçük ve daha basit formlarda türler oluşmalı ve bunlar zaman içinde bir filumu oluşturmalı ve sonra diğer filumlar küçük küçük değişimlerle ve uzun zaman dilimleri içinde yavaş yavaş belirmelidir. Darwinizm'in bu varsayımına göre, hayvan filumlarının sayısında da kademeli bir artış yaşanmış olmadır.

Ancak fosil kayıtları Darwinizm'in bu öngörülerinin doğru olmadığını göstermektedir. Evrimci iddiaların tam aksine havyanlar, ilk ortaya çıktıkları dönemden itibaren birbirlerinden çok farklı ve çok komplekstirler. **Bugün bilinen tüm hayvan filumları ve hatta çok daha fazlası yeryüzünde aynı anda, Kambriyen devri olarak bilinen jeolojik dönemde ortaya çıkmışlardır.**

Canlılığın bilinen tüm hayvan filumları ile ortaya çıktığı Kambriyen devri, 570-505 milyon yıl önce yaşanmış 65 milyon yıllık bir jeolojik dönemdir. Ancak bilinen tüm filumların tamamına yakınının hep birlikte ortaya çıktıkları zaman dilimi, Kambriyen devrin daha küçük bir bölümüdür ve bunun en fazla 10 milyon yıl olduğu hesaplanmaktadır. Bu, jeolojik anlamda çok kısa bir zaman dilimidir.

Bu kadar kısa bir zamanda canlılığın tüm çeşitliliği, tüm farklı vücut planları ile birlikte aniden ortaya çıkması, Darwinizm'in beklentisinin tam aksidir. Kambriyen devrinde ortaya çıkan filumların bir kısmının sonradan soylarının tükenmesi ve bir daha da yeni filum belirmemesi ise bu çelişkiyi daha güçlendirmektedir: Canlılık evrimcilerin iddia ettikleri gibi, giderek genişleyip, çeşitlenmemekte, aksine çok çeşitli başlayıp giderek daralmaktadır.

Darwinizm'in dünya çapındaki en önemli eleştirmenlerinden biri olan Berkeley, California Üniversitesi profesörü Philip Johnson, paleontolojinin ortaya koyduğu bu gerçeğin, Darwinizm'le olan açık çelişkisini şöyle açıklamaktadır:

> *Darwinist teori, canlılığın bir tür "giderek genişleyen bir farklılık üçgeni" içinde geliştiğini öngörür. Buna göre canlılık, ilk canlı organizmadan ya da ilk hayvan türünden başlayarak, giderek farklılaşmış ve biyolojik sınıflandırmanın daha yüksek kategorilerini oluşturmuş olmalıdır. Ama hayvan fosilleri bizlere bu üçgenin gerçekte başaşağı durduğunu göstermektedir: Filumlar henüz ilk anda hep birlikte vardır, sonra giderek sayıları azalır.*[10]

Philip Johnson'ın belirttiği gibi, filumların kademeli olarak oluşması bir yana, tüm filumlar bir anda var olmuşlar; hatta ilerleyen dönemlerde bazılarının soyu tükenmiştir. Kambriyen öncesi (Prekambriyen) dönemde

sadece tek hücreli canlıların ve basit çok hücrelilerin oluşturduğu üç farklı filum vardır. Kambriyen döneminde ise, 60-100 arasında farklı hayvan filumu bir anda ortaya çıkmıştır. İlerleyen dönemde ise bu filumların bir kısmının soyları tükenmiş, günümüze kadar sadece bazı filumlar ulaşmıştır.

Bilim yazarı Roger Lewin, Darwinizm'in, hayatın tarihi hakkındaki tüm varsayımlarını çökerten bu olağanüstü durumdan şöyle söz eder:

> *"Hayvanların tüm tarihindeki en önemli evrimsel olay" olarak tanımlanan Kambriyen Patlaması, daha sonra da varlıklarını koruyacak olan bütün temel vücut formlarını (filumları) ortaya koymuştur. Bunların bir kısmının daha sonra soyları tükenmiştir. Bazı tahminler, şu anda var olan 30 farklı hayvan filumu ile karşılaştırıldığında, Kambriyen Patlamasının yaklaşık 100 kadar farklı filumu ortaya çıkardığı yönündedir.*[11]

Paleontologlar James Valentine, Stanley Avramik, Philip Signor ve Peter Sadler ise Kambriyen Patlaması için şu yorumda bulunurlar:

> *Fosil kayıtlarında açıkça en dikkate değer olay, Kambriyen'in başlangıcında günümüzde yaşayan veya soyu tükenmiş olan birçok filumun aniden ortaya çıkması ve çeşitlenmesidir. Bu daha önce tahmin edilenden daha ani ve geniş kapsamlıdır.*[12]

Darwin, *Türlerin Kökeni*'ni yazarken, Kambriyen'de aniden ortaya çıkan zengin canlı çeşitliliğinin farkındaydı. Henüz bugünkü kadar açık bir biçimde ortaya çıkmış olmasa da, Kambriyen devrindeki olağanüstü durum fark edilmişti ve Darwin bunu teorisi için büyük bir "güçlük" olarak görüyordu. *Türlerin Kökeni*'nde şöyle yazmıştı:

> *Çok daha ciddi bir şekilde ortaya çıkan ilişkili bir problem daha vardır ki, bu da hayvanlar aleminin temel sınıflarına ait türlerin bilinen en aşağı tabakalardaki fosil kayalarında aniden ortaya çıkmasıdır...*[13]

Darwin, Kambriyen'de aniden ortaya çıkan canlıları evrimsel açıdan açıklamanın tek yolu olarak Kambriyen öncesi dönemi görüyordu. Eğer Kambriyen öncesi devirde de çok sayıda, birbirinden farklı ve kompleks canlı grubu varsa, o zaman bunların Kambriyen canlılarının ataları olduğunu iddia edecekti. Darwin şöyle demişti: "*Eğer teori doğruysa, en alt Kambriyen tabakası tortu bırakmadan önce, yeryüzünün canlılarla dolup taştığı çok uzun bir süre geçmiş olması kaçınılmazdır.*"[14] Darwin, Kambriyen öncesinde hiçbir canlı kalıntısı bulunmaması ihtimaline karşı ise, yeryüzündeki fosil kayıtlarının yetersiz olduğunu, yaşlı tabakaların aşırı sıcak ve basınç nedeniyle fosilleri yok ettiğini öne sürdü.[15]

Darwin, yetersiz araştırmalara güvenerek, *Türlerin Kökeni'*nde bu tür bahaneleri sıralamıştı. Ancak günümüzde fosil kayıtları ve jeolojik katmanlar yeteri kadar araştırılmış, Kambriyen'den daha eski fosil yatakları dahi bulunmuştur. Yani günümüzde Kambriyen öncesi dönem hakkındaki bilgiler, Darwin'in bilgilerine göre çok daha güvenilirdir.

Paleontologlar, Galler, Kanada, Greenland ve Çin'de çok iyi korunmuş ve oldukça zengin fosil yataklarının bulunduğu Kambriyen kayalıkları buldular. Yeni bulunan oldukça büyük miktarlardaki Kambriyen ve Kambriyen öncesi fosilleri Darwin'in sorununu çözmekten çok ona daha yenilerini kattı. Öyle ki, paleontologların çok büyük bir bölümü, en önde gelen evrimciler dahi, büyük hayvan gruplarının Kambriyen'in ilk dönemlerinde aniden ortaya çıktıklarına ve öncelerinin olmadığına ikna oldular. Bu olay evrimci yayınlarda dahi **"Kambriyen Patlaması"** veya **"biyolojinin Big Bang'i (büyük patlaması)"** olarak anılmaya başlandı.

Kambriyen Patlamasına Karşı Darwinizm'i Kurtarma Çabaları

Darwin, Kambriyen döneminde hayvan fosillerinin aniden ortaya çıktığını bilmesine rağmen, 1980 yılına kadar bu konunun önemi ve çapı tam anlaşılamadı. Ancak daha önce Kanada'nın British Columbia eyaletinde yer alan Burgess Shale'de bulunan fosiller, paleontologlar Harry Whittington, Derek Briggs ve Simon Conway Morris tarafından tekrar analiz edildiklerinde, Kambriyen Patlamasının önemi ortaya çıktı. 1980'ler aynı zamanda Burgess Shale'e benzeyen iki yeni fosil bölgesinin daha keşfedildiği bir dönem oldu: Kuzey Greenland'de Sirius Passet ve Güney Çin'de Chengjiang. Tüm bu bölgelerde Kambriyen döneminde ortaya çıkan çok farklı canlıların fosilleri bulundu. Chengjiang fosilleri bunların arasında en eskileri ve en iyi korunmuşlarıdır; ayrıca ilk omurgalıları da içermektedir.

Ünlü bilim dergisi *Trends in Genetics* (TIG), Şubat 1999 tarihli sayısında bu konuyu ele almış ve Burgess Shale'deki fosil bulgularının evrim teorisine göre bir türlü açıklanamadığını kabul etmiştir:

> *Küçük bir mekanda bulunmuş olan bu fosillerin, evrim biyolojisindeki bu büyük sorunla ilgili hararetli tartışmanın tam merkezinde yer alması oldukça garip gözükebilir. Fakat bu tartışmalara neden olan şey, Kambriyen devrinde yaşayan hayvanların fosil kayıtlarında şaşırtıcı bir bollukta ve birdenbire belirmeleridir. Radyometrik tarihlendirmelerin daha kesin sonuçları ya da giderek artan yeni fosil bulguları ise, sadece bu biyolojik devrimin aniliğini ve alanını keskinleştirmiştir. Yeryüzünün yaşam potasındaki bu değişimin büyüklüğü bir açıklama gerektirmektedir. Şu ana kadar birçok tez ileri sürülmüş olsa da, genel fikir hiçbirinin ikna edici olmadığıdır.* [16]

"Hiçbiri ikna edici olmayan" bu fikirler, evrimci paleontologlara aittir. Evrimci paleontologlar, evrim teorisini Kambriyen Patlaması karşısında koruyabilmek için zorlama bahaneler öne sürmekte, ancak bunları birbirlerine dahi kabul ettirememektedirler.

Fosil kayıtlarının yetersiz ve parça parça olduğu bahanesi

Evrimcilerin Kambriyen Patlamasına karşı öne sürdükleri ilk bahane fosil kayıtlarının eksik olduğu iddiasıdır. Bu eksiklik nedeni ile Kambriyen öncesindeki canlıların fosillerine ulaşılamadığını ve bu nedenle sanki canlılar bir anda ortaya çıkmış gibi bir görünüm olduğunu öne sürerler.

Oysa fosil kayıtları evrimcilerin iddia ettikleri gibi eksik değildir. Günümüzde, Kambriyen öncesinin son dönemlerine ve Kambriyen'e ait birçok tabaka keşfedilmiştir. Ve paleontologlar, eğer Kambriyen canlılarının ataları Kambriyen öncesinde var olsaydı bunları bulmuş olacağımıza ikna olmuşlardır. California Üniversitesi'nden ve Smithsonian Enstitüsü'nden paleobiyologlar James Valentine ve Douglas Erwin'e göre, Kambriyen dönemine ait fosil kayıtları, benzer özellik ve zaman aralığına sahip daha yakın fosil tabakalarında olduğu kadar tamdır.

Valentine ve Erwin buna rağmen "ataların veya ara geçişlerin" bilinmediğini belirterek şu sonuca varmaktadırlar: *"Patlama gerçek; fosil kayıtlarındaki eksikliklerle örtülemeyecek kadar büyük."* [17]

İngiliz jeologlar M. J. Benton, M. A. Wills ve R. Hitchin ise Şubat 2000'de yazdıkları bir yazıda, *"Fosil kayıtlarının ilk başlarının tamam olmadığı açık, ancak yaşamın tarihini anlamak için yeterli."* [18] diyerek, fosil kayıtlarının eksik olduğunu ileri sürmenin bir bahane olamayacağını açıklamış oluyorlardı.

***Küçük ve yumuşak canlılar fosil bırakmadılar bahanesi**

Evrimcilerin Kambriyen Patlaması ile ilgili diğer bahanesi de aynı şekilde geçersizdir. Bu ikinci bahaneye göre, hayvan filumlarının atalarının Kambriyen öncesinde bulunmayışının nedeni, çok küçük ve yumuşak vücutlu olmaları ve bu nedenle fosil bırakmamalarıdır. Ancak bu bahane geçerli değildir, çünkü yumuşak vücutlu canlılara ait pek çok fosil vardır. Örneğin, Avustralya'daki Ediacara Tepelerindeki fosillerin tamamına yakını yumuşak vücutlu canlılara aittir. Simon Conway Morris, 1998 yılında yayınlanan *The Crucible of Creation* adlı kitabında *"Ediacara organizmalarında iskelet gibi sert yapıların olduğuna dair hiçbir delil yoktur. Ediacara fosilleri yumuşak vücutlu gibi görünüyorlar."* diye yazar. [19] Aynı durum Kambriyen döneminde bulunan bazı fosiller için de geçerlidir. Örneğin Burgess Shale'de yumuşak dokulu canlıların birçok fosili bulunmaktadır. Conway Morris'e göre *"bu ender bulunur fosiller sadece canlıların genel hatlarını değil bazen bağırsak veya kaslar gibi iç organlarını dahi göstermektedir."* [20]

Fosilleşmenin çok da zor bir süreç olmadığını belirtmek açısından, "bakteri fosilleri" bile bulunduğunu hatırlatmak gerekir: 3 milyar yıldan daha yaşlı kayalıklarda çok küçük bakterilerin mikrofosilleri bulunmuştur.

Görüldüğü gibi, Kambriyen Patlamasında ortaya çıkan canlıların Kambriyen öncesinde evrimsel atalarının bulunmamasının nedeni, bu canlıların yumuşak dokulu olmaları değildir. Jeolog William Schopf'un 1994 yılında yazdığı gibi, *"Yaşamın erken tarihi ile ilgili sadece bir kanıt kaynağı var – Prekambriyen (Kambriyen öncesi) fosil kayıtları; bu kanıt bulunmadan önce, bazı evrimciler tarafından yapılan spekülasyonların asılsız olduğu ortaya çıktı. Bu spekülasyonlardan biri de uzun süre gündemde kalan Prekambriyen organizmalarının jeolojik yapılarda korunamayacak kadar küçük veya narin oldukları düşüncesiydi."* Schopf'a göre bu görüş artık yanlış olarak kabul edilmektedir. [21]

Sonuç olarak, evrimciler Kambriyen Patlamasına hiçbir evrimci bahane bulamamaktadırlar. Canlıların yeryüzünde ortaya çıkışı çok açık olarak evrim teorisinin doğru olmadığını ispatlamaktadır.

Kambriyen Patlaması Allah'ın Yaratışının Bir Delilidir

Kambriyen Patlaması incelendikçe, bunun evrim teorisi için ne kadar büyük bir çıkmaz olduğu daha açık ortaya çıkmaktadır. Son yılların bulguları, en temel hayvan sınıflamaları olan filumların neredeyse tamamının Kambriyen devrinde aniden ortaya çıktıklarını yani Allah tarafından yaratıldıklarını göstermektedir. *Science* dergisinde yayınlanan 2001 yılına ait bir makalede, *"Yaklaşık 545 milyon yıl önce yaşanan Kambriyen devrinin başlangıcı, bugün hala canlı dünyaya hakim olan neredeyse tüm hayvan tiplerinin (filumların) fosil kayıtlarında aniden ortaya çıkışına sahne oldu."* denilmektedir.[22] Aynı makalede, böylesine kompleks ve birbirinden tamamen farklı canlı gruplarının evrim teorisine göre açıklanabilmesi için, önceki devirlere ait çok zengin ve aşamalı bir gelişimi gösteren fosil yatakları bulunması gerektiği, ama bunun söz konusu olmadığı şöyle açıklanmaktadır: *"Bu farklılaşmalı evrim ve yayılış da, kendisinden daha önce yaşamış olması gereken bir grubun varlığını gerektirir, ama buna dair bir fosil kanıtı yoktur."*[23]

Kambriyen devri fosillerinin ortaya koyduğu bu tablo, evrim teorisinin varsayımlarını reddederken, bir yandan da canlıları Yüce Allah'ın yarattığını gösteren çok önemli bir delildir. Evrimci biyolog Douglas Futuyma, bu gerçeği şöyle açıklar:

> *Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmişlerdir.* ***Eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde üstün bir Akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir.***[24]

Görüldüğü gibi fosil kayıtları, canlıların, evrim teorisinin iddia ettiği gibi ilkelden gelişmişe doğru bir süreç izlediklerini değil, bir anda ve en mükemmel halde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Bu ise, canlılığın bilinçsiz doğal süreçlerle değil, yaratılışla var olduğuna kanıt oluşturmaktadır. New York State Üniversitesi'nden ekoloji ve evrim profesörü Jeffrey S. Levinton, *Scientific American* dergisine yazdığı "Hayvan Evriminin Big Bang'i" başlıklı bir makalesinde bu gerçeği kabul etmekte ve ***"Kambriyen devrinde çok özel ve gizemli bir Yaratıcı gücün varlığını görüyoruz"*** demektedir.[25]

Canlı Gruplarının Aniden Ortaya Çıkışı

Evrimciler, balıkların *pikaia* gibi omurgasız deniz canlılarından, amfibiyenlerin ve günümüz balıklarının "atasal" bir balıktan, sürüngenlerin amfibiyenlerden, kuşların ve memelilerin ayrı ayrı sürüngenlerden ve en son olarak insanların ve günümüz maymunlarının ortak bir atadan evrimleştiklerini iddia ederler. Bu iddialarını bilimsel olarak ispatlayabilmeleri içinse, bu türler arasında dönüşüm olduğunu gösteren ara geçiş canlılarının fosillerini göstermeleri gerekir. Ancak, daha önce de belirtildiği gibi bu hayali canlılardan eser yoktur. Evrimciler, bu nedenle bazı canlıların fosillerini taraflı olarak yorumlar ve bu fosilleri ara geçiş formları olarak tanıtırlar. Ne var ki bu "zoraki ara geçiş formları" evrimcilerin kendi aralarında dahi ihtilaf konusudur ve bugüne kadar ihtilafsız olarak kabul edilmiş gerçek bir ara geçiş formu bulunmamıştır. Bunlar aslında geçiş formları değildirler. Ancak evrimciler böyle bir sıralama yapmak zorunda oldukları için, buldukları fosillerden bazılarını ara geçiş formu gibi yorumlarlar. Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nden Gareth Nelson evrimcilerin "keyfi" evrimsel ata seçimleri için şunları söyler:

> *Bazı atalar bulmamız gerekiyor. Şunları seçelim. Neden? Çünkü bu ataların olması gerektiğini biliyoruz ve bunlar en iyi adaylar. Genellikle işler böyle yürüyor. Abartmıyorum.*[26]

Bu bölümde, canlı türlerinin birbirlerinden bağımsız olarak yeryüzünde ortaya çıktıklarını, evrimcilerin iddia ettikleri gibi birbirlerinden evrimleşmediklerini bilimsel delilleri ile inceleyeceğiz.

Balıkların Gerçek Kökeni

Evrimcilerin iddialarına göre, ilk omurgalı olan balıkların ataları omurgasız canlılardır. Ancak dışında sert bir kabuğu olan, kemiği, omurgası olmayan bu canlıların nasıl olup da, omurgalı, omurilikli canlılara dönüştükleri evrimcilerin cevaplayamadıkları ve delil bulamadıkları bir sorudur. Çünkü bu canlılar o kadar büyük değişiklikler geçirmelidirler ki, dışlarındaki sert kabuk yok olurken, içlerinde iskelet oluşmaya başlasın. Böyle bir dönüşüm içinse, her iki tür arasında çok fazla sayıda ara geçiş formu bulunması gerekir. Oysa, evrimcilerin omurgasız canlılarla omurgalılar arasında ara form olarak gösterebildikleri bir tek fosil dahi bulunmamaktadır.

Evrim teorisi, *pikaia* gibi ilk kordalıların zamanla balıklara dönüştüğünü varsayar. Bu iddia özellikle 90'lı yıllarda evrimciler tarafından sıkça dile getirilmiş, çağdaş Darwinizm'in en önde gelen savunucularından biri olan Stephen Jay Gould, *pikaia*'yı "hepimizin atası" olarak ilan etmişti. Bu iddia, Kambriyen devirde omurgalıların var olmadığı varsayımına dayanıyordu. Bilinen en eski "kordalı", yani merkezi bir sinir ağı kolonuna sahip canlı olan *pikaia* ise Kambriyen devirde ortaya çıkmıştı ve sonraki devirlerde beliren balıkların atası gibi gösterilmesi, fosil kayıtlarına uygun bir iddia gibi gözüküyordu.

Oysa 1999 yılında elde edilen bir bulgu, Kambriyen devirle ilgili olarak evrimcilerin öne sürdükleri bu tezi yıktı: Çünkü *pikaia* ile aynı dönemde, onun sözde torunları olan balıkların da var olduğu ortaya çıktı.

Söz konusu bulgu Çin'den geldi: Çin'in Yunnan bölgesinde kazı yapan paleontologlar 530 milyon yıllık balık fosilleri buldular. Ünlü paleontolog Richard Monestarsky tarafından "Waking Up to the Dawn of Vertebrates" (Omurgalıların Ortaya Çıkışına Uyanış) başlığıyla yazılan bir haberde, *Haikouichthys*

ercaicunensis ve *Myllokunmingia fengjiaoa* olarak adlandırılan bu iki ayrı balık türü hakkında şu yorumu yapıyordu:

> *Paleontologlar omurgalıları uzun zamandan beri evrim tarihine, ilk baştaki patlama ve heyecan dindikten sonra katılan bir grup olarak kabul edegelmişlerdir. Ancak Çinli paleontologlar,* ***omurgalıların kökenini, neredeyse tüm diğer hayvan gruplarının fosil kayıtlarının ortaya çıktığı güçlü biyolojik patlamaya kadar götüren iki balık fosili buldular.*** *Yunnan bölgesindeki 530 milyon yıllık kayalar içinde saklı olan bu kalıntılar bilinen en eski balıklara aitler ve bilinen diğer en eski omurgalı fosillerden en az 30 milyon yıl daha yaşlılar.*[27]

Kambriyen devirde omurgalıların da var olduğunun anlaşılmasıyla birlikte, artık evrim teorisinin "hayat ağacı"nın hiçbir ciddiye alınır yanı kalmamıştır. Omurgalılar da dahil olmak üzere tüm temel canlı kategorileri aynı jeolojik dönemde ortaya çıktığına göre, "ortak atadan evrimleşme"den söz edilemeyeceği ortadadır.

Balıkların diğer tüm kompleks canlı gruplarıyla aynı anda ortaya çıkmış olması, başka bir türden evrimleşmediklerini, birdenbire yaratıldıklarını göstermektedir. Nitekim Kambriyen devri sonrasında da, tüm farklı balık kategorileri, fosil kayıtlarında bir anda ve hiçbir ataları olmadan ortaya çıkarlar.

Balıklardan Amfibiyenlere

Evrimcilerin iddiasına göre kara canlılarının atası bir balık türüdür. Evrimciler hala tespit edemedikleri bu hayali balık türünün, kuraklık sonucunda çamurda yürümek ve yaşamak zorunda kaldığını, bunun için yüzgeçlerinin ayaklara, solungaçlarının akciğere evrimleştiğini, vücut atıklarını arıtmak için böbreklere sahip olduğunu, derisinin sıvı kaybetmeyi önleyecek özellikler kazandığını ve böylece ilk amfibiyenlerin ortaya çıktığını öne sürmektedirler. Bir balık tüm bu değişimleri, hatta çok daha fazlasını geçirmedikçe karada yaşamaya uygun hale gelemeyecek, en fazla birkaç dakika içinde ölecektir.

Evrimcilerin amfibiyenlerin atası olarak gösterdikleri üç farklı balık türü vardır. Bunlardan biri ünlü yaşayan fosil *Cœlacanth*'tır. Bu balık türü yüzgeçlerinin kalınlığı ve kemikli oluşu gibi bazı yapılarından dolayı yıllarca amfibiyenlerin atası olarak tanıtılmıştır. Ancak 1938 yılında Hint Okyanusu'nda canlısının yakalanmasıyla, evrimcilerin bu balık üzerinde yaptıkları spekülasyonların geçersiz olduğu anlaşılmıştır. Sonraki yıllarda da 200 kadar daha canlı *Cœlacanth* yakalanmıştır. Canlı *Cœlacanth*'ın incelenmesiyle bu balığın yumuşak anatomisinin amfibiyenlere benzemediği, karaya çıkmak üzere olmadığı, sığ sularda değil derin denizlerde yüzdüğü görülmüştür. *(Detaylı bilgi için bkz. Sahte Ara Formlar Bölümü).*

Günümüz evrimcilerinin büyük bir çoğunluğunun amfibiyenlerin atası olarak gösterdikleri bir diğer balık grubu ise *Rhipidistia* takımından balıklardır. Bu balıkların yüzgeçlerinde, *Cœlacanth*'ta olduğu gibi kalın bir doku ve kemikler bulunmaktadır. Evrimciler ise bu farklı yapılardan dolayı, bu canlıda ayaklar oluşmaya başladığını iddia etmektedirler. Oysa, bu yapıların kara canlılarının ön ve arka ayakları ile hiçbir benzerliği bulunmamaktadır. Ayrıca, *Cœlacanth*'ta olduğu gibi canlının yüzgecinin sert kısımları kaslarına gevşekçe bağlanmıştır. Bu ise vücudun ağırlığını taşımaya destek verecek şekilde omurgaya bağlı olmadığını gösterir. Yani, bu balıkların yüzgeçlerinde, kara canlıların ayaklarına benzeyen hiçbir özellik bulunmamaktadır. Ayrıca fosil kayıtlarında bulunan en eski amfibiyende leğen ve omuzlar geniş ve güçlüdür. Bunlar, balıklarda bulunmayan özelliklerdir ve evrimcilerin öne sürdükleri sözde atalarda bu tür yapıların gelişimine dair hiçbir iz bulunmamaktadır.

Evrimcilerin üçüncü "amfibiyen atası" adayları ise, akciğerli balıklardır (*Dipnoi* takımından). Bu balıklar solungaçlarının yanısıra yüzeye çıkarak hava soluyabilirler. Ancak sahip oldukları akciğer yapısının kara canlılarının akciğerleri ile hiçbir benzerliği bulunmamaktadır. Bu balığın iskelet yapısı da amfibiyenlerden çok farklıdır. Örneğin balığın yüzgeç yapısında ayaklara dair hiçbir iz yoktur. Sadece omurganın değil iç organlarının yapısı da oldukça farlıdır. Bu nedenle bu balıkların amfibiyenlere evrimleşebilmesi için çok büyük değişiklikler geçirmeleri gerekmektedir. Örneğin leğen kemeri oluşurken, solungaçların gerçek akciğerlere ve kulaklarla gözlerin kuru havada işleyebilecek yapılara dönüşmeleri gerekmektedir.

Evrimciler amfibiyenlerin sözde atası olarak hangi balık türünü kabul ederlerse etsinler, bir balığın amfibiyene dönüşebilmesi için geçirmesi gereken değişiklikler çok fazla sayıdadır. Dolayısıyla iki türün arasında birçok ara form bulunması gerekir; yarı yüzgeçli- yarı ayaklı, yarı solungaçlı-yarı akciğerli, yarı böbrekli vb. garip canlıların yaşamış olması ve bu canlıların sayılarının milyonlarca olması gerekir. Ancak, fosil kayıtlarında bu tür canlıların bir tanesine dahi rastlanmamıştır. Tüm dünyada 100 milyonu aşkın fosilin arasında tam balıklar, tam amfibiyenler vardır, ancak bu tür ara geçiş formları bulunmamaktadır. Bu evrimcilerin de kabul ettiği ve evrim teorisini yalanlayan bir gerçektir.

Örneğin MIT'den profesör Robert Wesson, amfibiyenlerin fosil kayıtlarında aniden belirdiklerini ve balıklardan amfibiyenlere geçişi gösteren bir delil olmadığını şöyle açıklar:

> *Bir balığın amfibiyene dönüşürken hangi aşamalardan geçtiği bilinmiyor. İlk amfibiyenlerle bazı kemikli yüzgeçleri olan belli (rhipidistian) balıklar arasında benzerlikler var. Ancak en erken kara hayvanları, dört iyi ayak, omuz ve leğen kemeri, kaburga kemikleri, ve farklı kafa yapıları ile ortaya çıkarlar... 320 milyon yıl önce, birkaç milyon yıl içinde bir düzine amfibiyen takımı kayıtlarda aniden beliriyorlar ve açıkça hiçbiri diğerinin atası değil.* [28]

Wesson'ın da belirttiği gibi, kara canlıları fosil kayıtlarında 4 sağlam ayakları, omuzları, kaburgaları ve diğer kara canlılarına has özellikleri ile aniden belirmektedirler. Bu canlıların evrimsel atası olarak gösterilebilecek hiçbir fosil bulunmamaktadır. Aynı gerçeği Oxford Üniversitesi'nden doğa tarihi profesörü Keith Stewart Thomson şöyle ifade etmektedir:

> *Balıklarla Tetrapodlar (dört ayaklı kara canlıları) arasında hala gerçek ara form fosillerine sahip olmamamıza rağmen, Tetrapodların atası olması gereken balık grubunun özellikleri hakkında oldukça gürültülü bir şekilde tartışma özgürlüğüne sahibiz.* [29]

Amfibiyenlerden Sürüngenlere

Darwinist iddiaya göre, kaplumbağa, timsah, kertenkele, yılan gibi sürüngenler amfibiyenlerden evrimleşmişlerdir. Amfibiyenler ve sürüngenler birçok açıdan çok farklı özelliklere sahiptirler. İki canlı grubu arasındaki en belirgin farklılıklardan biri yumurta yapılarıdır. Amfibiyenler yumurtalarını suya bıraktıkları için yumurtalar suda gelişmeye uygun bir yapıya sahiptirler. Geçirgen ve şeffaf bir zarları ve jölemsi yapıları vardır. Sürüngenlerin yumurtalarının yapısı ise kara iklimine uygun olarak yaratılmıştır. "Amniotik yumurta" olarak da bilinen sürüngen yumurtasının sert kabuğu hava geçirir, ama su geçirmez. Bu sayede yavrunun ihtiyaç duyduğu sıvı, o yumurtadan çıkıncaya kadar saklanır.

Amfibiyen yumurtaları eğer karaya bırakılacak olsa, kısa zamanda kuruyacak ve içindeki embriyolar da ölecektir. Bu durum, sürüngenlerin kademeli olarak amfibiyenlerden evrimleştiklerini öne süren evrim teorisi

açısından açıklanamayan bir sorundur. Çünkü karada yaşam başlayacaksa, amfibiyen yumurtasının tek bir nesil içinde amniotik yumurtaya dönüşmesi zorunludur. Bunun evrim mekanizmaları olarak öne sürülen doğal seleksiyon-mutasyon tarafından nasıl yapılmış olabileceği açıklanamamaktadır.

Öte yandan, fosil kayıtları da sürüngenlerin kökenini evrimci bir açıklamadan yoksun bırakmaktadır. Ünlü evrimci paleontolog Robert L. Carroll, "Sürüngenlerin Kökeni Sorunu" başlıklı bir makalesinde bu gerçeği şöyle kabul eder:

> *Ne yazık ki sürüngenlerin ortaya çıkışı öncesinde var olan tek bir sürüngen atası örneği yoktur. Bu ara formların olmayışı, amfibiyen-sürüngen geçişi hakkındaki çoğu problemi çözümsüz bırakmaktadır.*[30]

Omurgalı paleontolojisi konusunda otorite sayılan Robert Carroll ise *"en erken sürüngenlerin, tüm amfibiyenlerden çok farklı olduklarını ve atalarının hala belirlenemediğini"* kabul etmek zorunda kalır.[31] Aynı gerçek Stephen Jay Gould tarafından da kabul edilmekte ve Gould, ***"hiçbir fosil amfibiyen, tümüyle karada yaşayan omurgalıların** (sürüngen, kuş ve memelilerin) **atası olarak görünmüyor"*** demektedir.[32]

Şimdiye dek "sürüngenlerin atası" olarak gösterilmeye çalışılan en önemli canlı ise, *Seymouria* adlı amfibiyen türü olmuştur. Oysa *Seymouria*'nın bir ara form olamayacağı, *Seymouria*'nın yeryüzünde ilk kez ortaya çıkışından 30 milyon yıl öncesinde de sürüngenlerin yaşadıklarının bulunmasıyla ortaya çıkmıştır. En eski *Seymouria* fosilleri, Alt Permiyen tabakasına, yani bundan 280 milyon yıl öncesine aittir. Oysa bilinen en eski sürüngen türleri olan *Hylonomus* ve *Paleothyris*, Alt Pensilvanyen tabakalarında bulunmuşlardır ki, bu tabakalar 330-315 milyon yıl öncesine aittir.[33] Bu durumda "sürüngenlerin atası"nın, evrimcilerin iddia ettikleri gibi sürüngenlerden çok sonra yaşamış olması elbette imkansızdır.

Kısacası bilimsel bulgular, sürüngenlerin yeryüzünde evrim teorisinin öne sürdüğü gibi kademeli bir gelişimle değil, hiçbir ataları olmadan bir anda ortaya çıktıklarını göstermektedir.

Deniz Sürüngenlerinin Gerçek Kökeni

Deniz sürüngenleri de, evrimcilerin kökenini açıklayamadıkları bir başka canlı grubudur. Günümüzde deniz kaplumbağaları bu grubun bir üyesi olarak yaşamaktadır. Bilinen en önemli deniz sürüngeni ise, *Ichthyosaur* olarak adlandırılan soyu tükenmiş canlıdır. Evrimciler bu canlının karada yaşayan sürüngenlerden evrimleştiğini öne sürerler. Ancak bunun nasıl gerçekleştiğini açıklayamaz ve fosil kayıtlarından delil de sunamazlar.

*Ichthyosaur*ların özellikle okyanus açıklarında ve derin sularda yaşayan türleri oldukça kompleks ve özgün özelliklere sahiptir. Evrimciler ise, karada yaşayan bir sürüngenin, tesadüfler sonucunda açık ve derin sularda yaşamaya adapte olduğunu öne sürmektedirler. Bu gerçekleşmesi imkansız bir senaryodur. Omurgalı tarihi uzmanı Romer, *Ichthyosaur*'un kendine özgü özelliklerinin ortaya çıkması için çok uzun bir zaman dilimi gerektiğini, dolayısıyla bu canlıların çok eski bir kökene sahip olmalarının zorunlu olduğunu belirtir ve sonra bu canlıların atası olarak kabul edilebilecek hiçbir Permiyen devri sürüngeninin bilinmediğini kabul eder.[34] Romer'ın 60'lı yıllarda tespit ettiği bu gerçek hala geçerliliğini korumaktadır.

Nisan 2003 tarihli *Scientific American* dergisinin özel ekinde yayınlanan "Rulers of the Jurassic Seas" (Jurasik Denizlerin Hakimi) başlıklı yazıda da *Ichthyosaur*ların sadece kıyılarda değil okyanus açıklarında yaşam için uygun oldukları belirtilmekte ve bu nedenle karadan denize geçmek için "aşırı adaptasyonlar" geçirerek, birçok özelliklerini kaybetmeleri ve yeni özellikler kazanmaları gerektiği anlatılmaktadır. [35] Bu ise canlının ortaya çıkışına kadar çok uzun bir dönem geçmesini ve çok fazla sayıda ara form olmasını zorunlu

kılar. Oysa fosil kayıtlarında *Ichthyosaur*ların ataları olarak kabul edilebilecek ara formlardan eser yoktur. Bulunan fosiller ya kara sürüngenlerine ya da deniz sürüngenlerine aittir.

*Ichthyosaur*lar ile kara canlılarının bazı özelliklerinin kıyaslanması, bu iki canlı türü arasındaki evrimin ne kadar imkansız olduğunu görmek açısından faydalı olacaktır:

• *Ichthyosaur*ları, kara canlılarından ayıran en belirgin özelliklerinden biri yüzmek için kullandıkları palet benzeri geniş ve yassı ayaklarıdır. Kara canlılarında bu tür yassı bir ayak yoktur. Birçok sürüngenin ön ayaklarındaki ince kemiklerin aksine, *Ichthyosaur*ların ön ayak kemikleri kısa ve geniştir. Dahası, ayak kemiklerinin hepsinin şekli birbirine benzerdir. Diğer dört ayaklı canlıların çoğunda bilekteki kemiklerle avuç içi kemiklerini ayırt etmek oldukça kolaydır. Daha da önemlisi, *Ichthyosaur*ların kemikleri aralarında deri olmaksızın birbirine çok yakın olacak şekilde sıkıştırılmıştır ve böylece sert ve dayanıklı bir levha oluşmuştur. Bütün ayak parmaklarının tek bir yumuşak doku içine kapatılmış olması hayvanın ayaklarının sertliğini artırmaktadır. Günümüz balinaları, yunusları, fok balıkları ve deniz kaplumbağalarında da aynı yapı vardır. Bu tür yumuşak dokular aynı zamanda palet ayakların hidrodinamik verimliliğini artırmaktadır, çünkü su direncini azaltacak bir şekle sahiptirler. Eğer parmaklar birbirinden ayrı olsaydı bu gerçekleşemezdi. *Ichthyosaur*ların bu özgün ayaklarının evrimle nasıl meydana geldiği sorusu ise cevapsızdır. Ne balıkların yüzgeçlerinden ne de kara sürüngenlerinin ayaklarından böyle bir ayak yapısına aşamalı geçiş olduğunu gösteren hiçbir delil yoktur. Ayrıca, *Scientific American* da bu tür bir palet ayağa aşamalı ve belli bir sırada geçiş olmadığını kabul etmekte ve şöyle demektedir:

> *Aslında Ichthyosaur ayaklarının analizleri, parmakların kaybolduğu, eklendiği ve bölündüğü çok karmaşık bir evrimsel süreç ortaya koymaktadır.* [36]

Görüldüğü gibi, *Ichthyosaur*ların palet ayaklarının sözde evrimsel tarihi evrimcilerin bekledikleri gibi süreklilik gösteren bir gelişim göstermemektedir. Ancak *Scientific American* tüm diğer evrimciler gibi, bu durumu göz ardı etmekte ve klasik evrimci demagojisi ile okuyucuların da gerçekleri göz ardı etmelerini sağlamak için şöyle demektedir:

> *Söylemeye gerek yok, evrim her zaman bir özellikten diğerine devamlı ve tek bir yöne doğru yol izlemez.*[37]

İşte evrimciler "evrimsel beklentilerini" bulamayınca bu tür açıklamalar yaparak, teorilerini kurtarmaya çalışırlar. Oysa, fosil kayıtlarından elde edilen bulgular ortada bir evrim olmadığını açıkça göstermektedir.

• Sürüngenlerle *Ichthyosaur*lar arasındaki bir diğer fark vücutlarının önündeki omurgaların sayısıdır. Sürüngenlerin vücutlarının ön kısmında sadece 20 kadar omurga varken, *Ichthyosaur*larda 40 kadar omurga vardır. Yani sözde evrim sürecinde bu canlılara isabet eden mutasyonların, diğer değişikliklerin yanısıra bu canlılara 20 omurga daha eklemiş olması gerekmektedir. Yine, tahmin edilebileceği gibi, omurga sayısı açısından da ara geçiş formu oluşturabilecek sürüngelerin (örneğin 25, 30 veya 35 omurgalı canlıların) fosillerinden eser yoktur.

• Açık okyanuslarda avlanan hayvanların, çok az av bulabildikleri için enerji açısından çok verimli bir yüzüş şekline sahip olmaları gerekir. Kuyruğa benzer bir yüzgeç böyle bir yüzüş için idealdir. Bu tür yüzgeçler kayak gibi salınır ve aynı zamanda canlının seyir etkinliğini de artırır. *Ichthyosaur*larda da bu tür bir yüzgeç bulunmaktadır. Bu yüzgecin öncülü sayılabilecek hiçbir biyolojik yapıya dair bir fosil izi ise yoktur.

Görüldüğü gibi balık şekilli *Ichthyosaur*lar derin okyanus sularında yaşamak için özel olarak yaratılmış son derece kompleks özelliklere sahiptirler. Bir kara canlısının bu özelliklere sahip olması için sayısız isabetli mutasyona maruz kalması gerekir. Oysa tesadüfler, bir canlının her özelliğini, belli bir ortama uygun olacak şekilde, planlı olarak değiştiremezler. Tesadüfler bir kara canlısını, ayak parmaklarından omurgalarına, gözünün yapısından yüzüş şekline kadar nasıl değiştireceklerini, derin sularda yaşayabileceği şekilde bu canlıyı nasıl tasarlamaları gerektiğini bilemezler. Tesadüfler bunları başarabilecek bilince ve akla sahip değillerdir. Nitekim fosil kayıtları da, bu canlıların kademeli tesadüfi değişikliklerle değil, bir anda, kompleks ve özgün yapılarıyla ortaya çıktıklarını göstermektedir.

Colbert ve Morales, *Evolution of the Vertebrates* (Omurgalıların Evrimi) adlı kitaplarında bu canlıların kökeni hakkında şunları söylemektedirler:

> *Deniz memelilerinin pek çok yönden en özelleşmiş türü olan Ichthyosaur, erken Triasik devrinde ortaya çıkmıştır. Sürüngenlerin jeoloji tarihine girişleri son derece ani ve dramatik bir şekilde olmuştur; Triasik öncesi devirlere ait fosil yataklarında, Ichthyosaurların* ***muhtemel atalarına ait hiçbir iz yoktur****... Ichthyosaur ilişkileri hakkındaki en temel sorun, bu sürüngenleri bilinen başka herhangi bir sürüngen takımına bağlayabilecek hiçbir sonuca götürücü delilin bulunamayışıdır.*[38]

Omurgalı paleontoloğu Chris McGowan ise, *Ichthyosaur*ların hiçbir evrimsel ataları olmadan fosil kayıtlarında aniden belirdiklerini şöyle ifade eder:

> *Ichthyosaurların gökten düştüklerini öne sürdüm. Utanç verici gerçek şu ki, Ichthyosaurların ataları hala bulunamadı. Bu durum, paleontologların spekülasyonda bulunmalarına engel olmadı, sürüngen gruplarının çoğu zaman, zaman olası Ichthyosaur atası olarak tanıtıldı.*[39]

Evrimci McGowan'ın açık yüreklilikle itiraf ettiği gibi, delil olmaması evrimcilerin deniz sürüngenlerinin kökeni için uydurma atalar üretmelerine engel olmamaktadır. Ancak evrimci spekülasyonlar, gerçekleri örtbas etmeye yetmemektedir. Çok açıktır ki, tüm diğer canlılar gibi deniz sürüngenleri de yaratılmışlardır, bu nedenle fosil kayıtlarında "atalarına" ait fosiller bulunamamaktadır.

Memelilerin Gerçek Kökeni

Evrim teorisine göre bazı sürüngenler kuşlara, bazıları da memelilere evrimleşmiştir. Ancak, memelilerle sürüngenler arasında çok büyük farklılıklar vardır. Örneğin sürüngenler soğukkanlıdır, sert kabuklu yumurtalar yumurtlayarak çoğalırlar. Vücutları pullarla kaplıdır. Tüm sürüngenlerin alt çenelerinde yedi kemik vardır. Kulaklarında ise birer kemik bulunur. Memeliler ise sıcakkanlıdır, yavrularını doğururlar, süt bezleri ve tüyleri vardır. Tek alt çene kemikleri vardır ve her iki kulaklarında çekiç, üzengi ve örs olarak adlandırılan üç kemikleri bulunur. Eğer, memelilerin son derece kompleks ve iç içe geçmiş sistem ve yapıları mutasyonlar sonucunda sürüngenlerden evrimleşmiş ise, fosil kayıtlarında bu geçişi gösteren çok fazla sayıda fosil olmalıdır. Örneğin süt bezleri yarım oluşmuş, derisinde yarı pullar-yarı tüyler olan, bacaklarının bir kısmı daha uzamış, bir kısmı hala sürüngen bacağı gibi daha kısa ve benzeri yarım, tamamlanmamış özelliklere sahip canlıların fosillerine yeryüzü tabakalarında mutlaka rastlamamız gerekirdi. Ancak böyle tek bir fosil bile yoktur. Çünkü bu tür canlılar tarih boyunca hiçbir zaman yaşamamışlardır; yaşamış olsalardı fosillerini bulunurdu.

Ayrıca, atlardan insanlara, sincaplardan fillere kadar çok fazla memeli türü ve cinsi vardır. Bu türlerin hepsinin sürüngenlerden evrimleştikleri öne sürülmektedir. Memelilerin ortaya çıkışının ise 100 milyon yıl

sürdüğü iddia edilmektedir. Dolayısıyla, bu kadar uzun bir süre içinde, çok fazla sayıda türün oluşabilmesi için, milyonlarca ara form fosilinin bulunmuş olması gerekir. Ancak evrimcilerin bulmayı umdukları ara formların bir tanesine dahi fosil kayıtlarında rastlanmamıştır. Evrimciler sadece *Therapsida* takımına ait ve "memeli benzeri sürüngenler" olarak da bilinen grubun fosillerini sürüngenlerle memeliler arasındaki ara form olarak gösterirler. Ancak SAHTE ARA FORMLAR bölümünde ayrıntıları ile inceleneceği gibi bu iddiaları geçersizdir.

Memelilerin atası olarak gösterilen "memeli benzeri sürüngenlerin" soyu tükenmiştir ve bu canlılar fosil kayıtlarında aniden belirir ve aniden yok olurlar.

Memeli benzeri sürüngenlerin soylarının tükenmiş olması evrimcilere bu canlıların fosilleri üzerinde istedikleri gibi spekülasyon yapma imkanı tanımaktadır. Oysa, sadece birkaç kemiğe bakarak, türler arasında benzerlik kurmak güvenilir bir yöntem değildir. Bazı evrimciler iskeletleri arasında benzerlik olan canlıların yumuşak dokularının da benzer olduğu yanılgısına düşerler. Michael Denton evrimcilerin bu yanılgısı hakkında şu açıklamayı yapar:

> *... İskeletleri açısından birbirine çok yakın gibi görünen fosil canlıların aslında tüm biyolojileri gözönünde bulundurulduğunda birbirlerine uzak oldukları görülür – plasentalı ve keseli köpeklerde olduğu gibi. Dahası, memeli benzeri sürüngenler gibi hiçbir temsilcisi kalmamış olan grupların yumuşak biyolojilerinin, bilinen sürüngen veya memelilerden tamamen farklı olma olasılığı vardır. Bu ise onların potansiyel memeli atası olma olasılıklarını tamamen ortadan kaldırmaktadır. Aynı, canlı Cœlacanth'ın bulunmasıyla, yumuşak anatomisindeki beklenmeyen ve Rhipidistian akrabalarının atasal statülerine şüphe düşüren özelliklerin ortaya çıkması gibi.*[40]

Memeli benzeri sürüngenlerin beyinlerinin incelenmesi sonucunda, bu canlıların memeli özellikleri göstermedikleri, tamamen sürüngenlere benzedikleri sonucu elde edilmiştir. Memeliler, beyin büyüklükleri ile tüm sürüngenlerden (ve "memeli benzeri sürügenlerden") ayrılmaktadırlar:

> *... Benzer faktörler memeli benzeri sürüngenler gibi diğer klasik geçiş gruplarının da statülerini gölgelemektedir.* ***Memeli benzeri sürüngenlerin anatomileri ve fizyolojilerinin tamamen sürüngen olma olasılığı göz ardı edilemez.*** *Yumuşak biyolojileri ile ilgili elimizdeki tek delil kafatası iç yapılarıdır. Ve bunlar sinir sistemleri açısından* ***tamamen sürüngen olduklarını*** *ortaya koymaktadır. Kafatası iç yapılarını inceleme konusunda diğer otoritelerden daha tecrübeli olan Jerison, memeli benzeri sürüngenlerin beyinleri hakkında şu yorumu yapar: "...bu hayvanların beyinleri tipik daha aşağı omurgalı beynidir...". Kafatası iç yapıları beklenen beyin ölçülerinin hacmine çok yakın olduğu ve bunlar beyin ölçüsündeki maksimum limiti gösterdiği için, memeli benzeri sürüngenlerin memelilere yakın ölçülerde beyinleri olması mümkün değildir... Kısacası* ***memeli benzeri sürüngenler beyinleri açısından memelilere değil, sürüngenlere benzemektedirler..."***
>
> *Memeli benzeri sürüngenlerin beyinlerinde memelilere benzer özellikler olması ile ilgili aslında az sayıda iddia bulunmaktadır... Önbeyin, pozisyonu belirlenebildiği ölçüde, sürüngen ölçülerinde ve şeklindedir. Bilinen en eski memeli fosillerinde ise durum bu değildir.*
>
> *Hakkında ikna edici bir delili olan ilk memeli –yani Üst Jurasik döneminden Triconodon–böcek yiyen hayvanlar veya Virjinya Opossumu (küçük bir memeli türü) gibi günümüzde yaşayan "ilkel" memelilerle aynı seviyedeydi. Kesinlikle kendisiyle benzer büyüklüğe sahip sürüngenlerden daha büyük beyinliydi.* [41]

"Memeli benzeri sürüngenler" aslında sadece çene eklem yerlerinden dolayı böyle bir benzetmeyle tanımlanmaktadırlar. Oysa tek bir özellik, böyle bir tanımlama için yeterli değildir. [42]

Bu canlıların üzerinde yapılan incelemeler de bunların memelilerle bir ilgileri bulunmadığı yönünde sonuç vermektedir. Örneğin *Morganucodon*, 1973 yılında Londra Üniversitesi Koleji, zooloji bölümünden Dr. K. A. Kermack ve başka araştırmacılar tarafından *Cynodont*, yani gerçek sürüngen evresini geçmiş bir ara geçiş formu olarak tanıtılmıştı. Çin'de ve Britanya'nın Galler Bölgesinde birçok *Morganucodon* parçası bulundu. Bu, yaklaşık aynı dönemlerde, dünyanın denizle birbirinden ayrılmış iki ayrı ucunda, aynı geçiş evrelerinin yaşandığını gösteriyordu, ki bu imkansızdı. Araştırmacılar *Morganucodon*'un ve daha önce bulunan *Kuehneotherium*'un çene kemikleri açısından tam bir sürüngen olduklarını belirttiler. [43]

Sürüngenlerle memeliler arasında ara form oldukları iddia edilen bu canlılar hakkında bir başka sorun ise, zaman ile ilgilidir. Bu memeli benzeri sürüngenler büyük sürüngen döneminin sonunda değil başında ortaya çıkmaktadırlar. Bu ise hayali evrim ağacına göre 100 milyon yıl erken ortaya çıktıkları anlamına gelmektedir.

Tom Kemp, *New Scientist* dergisindeki "The Reptiles That Became Mammals" (Memeliye Dönüşen Sürüngenler), başlıklı evrimci yazısında memeli benzeri sürüngenlerin fosil kayıtlarında aniden belirdiklerini şöyle kabul etmektedir:

> *Memeli benzeri sürüngenlerin her türü fosil kayıtlarında aniden belirirler ve öncelerinde bir ataları yoktur. Bir süre sonra, aynı şekilde aniden, arkalarında soyları olan bir tür bırakmadan kaybolurlar.*[44]

Tüm bunlar, sürüngenlerin memelilere evrimleştiği yönündeki varsayımın hiçbir bilimsel temeli olmadığını göstermektedir. Evrimci paleontolog Roger Lewin'i, *"ilk memeliye nasıl geçildiği hala bir sırdır"* demek zorunda bırakan açmaz, devam etmektedir.[45]

Öte yandan, memelilerin kendi içlerindeki kategorilerin kökeni de evrim teorisi açısından karanlıktadır. Evrimci zoolog Eric Lombard, *Evolution* (Evrim) adlı dergide şöyle yazar:

> *Memeliler sınıfı içinde evrimsel akrabalık ilişkileri (filogenetik bağlar) kurmak için bilgi arayanlar, hayal kırıklığına uğrayacaktır.*[46]

Kısacası memelilerin kökeni, diğer canlı gruplarında olduğu gibi, evrim teorisiyle hiçbir şekilde uyuşturulamamaktadır.

Deniz Memelilerinin Gerçek Kökeni

Balinalar ve yunuslar, aynı karadaki memeliler gibi doğurdukları, yavrularını emzirdikleri, akciğerle nefes alıp vücutlarını ısıttıkları için "deniz memelileri" olarak bilinen canlı grubunu oluştururlar. Deniz memelilerinin kökeni ise, evrimciler tarafından açıklanması en zor olan konulardan birisidir. Çoğu evrimci kaynakta, ataları karada yaşayan deniz memelilerinin, uzun bir evrim süreci sonunda deniz ortamına geçiş yapacak biçimde evrimleştikleri öne sürülür. Buna göre, sözde ataları olan balıkların "sudan karaya geçiş" süreci yaşadığı varsayılan deniz memelileri, ikinci bir evrim sürecinin sonucu olarak tekrar su ortamına dönmüşlerdir. Oysa bu teori hiçbir paleontolojik delile dayanmaz ve mantıksal yönden de çelişkilidir.

Evrim teorisinin balinaların kökeni hakkında iddiası, bir "fosiller dizisine" dayanır. Bir dizi canlı ard arda sıralanmakta ve bunların "balina evriminin ara formları" olduğu ileri sürülmektedir. Bu canlıların yaşadıkları jeolojik devre göre sırası, evrimcilere göre, şöyledir:

Pakicetus (50 milyon yıl önce > *Ambulocetus* (49 milyon yıl önce) > *Rodhocetus* (46.5 milyon yıl önce) > *Procetus* (45 milyon yıl önce) > *Kutchicetus* (43-46 milyon yıl önce) > *Dorudon* (37 milyon yıl önce) > *Basilosaurus* (37 milyon yıl önce) > *Aetiocetus* (24-26 milyon yıl önce)

Bu şemanın pek çok yanıltıcı özelliği vardır. Ancak öncelikle en temel olanını açıklayalım. Şemadaki ilk iki canlı, yani *Pakicetus* ve *Ambulocetus*, evrimcilere göre birer "yürüyen balina"dır, ama gerçekte birer kara memelisi olan bu canlıları "balina" olarak tanımlamak, tamamen hayali hatta komik bir iddiadır.

Önce *Pakicetus*'a bakalım.

Uzun ismi *Pakicetus inachus* olan bu soyu tükenmiş memeliye ait fosiller, ilk kez 1983 yılında gündeme geldi. Fosili bulan P. D. Gingerich ve yardımcıları, canlının sadece kafatasını bulmuş olmalarına rağmen, hiç çekinmeden onun "ilkel balina" olduğunu iddia ettiler.

Oysa fosilin "balina" olmakla yakından-uzaktan bir ilgisi yoktu. İskeleti, bildiğimiz kurtlara benzeyen dört ayaklı bir yapıydı. Fosilin bulunduğu yer, paslanmış demir cevherlerinin de bulunduğu ve salyangoz, kaplumbağa veya timsah gibi kara canlılarının da fosillerini barındıran bir bölgeydi; yani bir deniz yatağı değil kara parçasıydı.

Peki dört ayaklı bir kara canlısı olan bu fosil, neden "ilkel balina" olarak ilan edilmişti? Sadece dişlerindeki ve kulak kemiklerindeki bazı ayrıntılar nedeniyle! Oysa bu özellikler *Pakicetus* ile balinalar arasında bir ilişki kurmak için kanıt olamaz. Canlılar arasında anatomik benzerliklerden yola çıkılarak kurulmak istenen bu gibi teorik ilişkilerin çoğunun son derece çürük olduğunu evrimciler de kabul etmektedirler. Eğer Avustralya'da yaşayan gagalı bir memeli olan Platypuslar ve ördekler soyları tükenmiş canlılar olsalardı, evrimciler aynı mantıkla (gaga benzerliğinden yola çıkarak) bunları da birbirlerinin akrabası ilan edeceklerdi. Oysa Platypus bir memeli, ördek ise bir kuştur ve aralarında evrim teorisine göre de bir akrabalık kurulamaz. Aynı şekilde evrimcilerin "yürüyen balina" ilan ettiği *Pakicetus* da farklı anatomik özellikleri bünyesinde barındıran özgün bir cinstir. Nitekim omurgalı paleontolojisinin otoritelerinden Carroll, *Pakicetus*'un da dahil edilmesi gereken *Mesonychid* ailesinin *"garip karakterlerden oluşan bir kombinasyon gösterdiğini"* belirtmektedir.[47] Bu tip "mozaik canlı"ların evrimsel ara form sayılamayacağını, Gould gibi önde gelen evrimciler de kabul etmektedir.

Yaratılışı savunan yazar Ashby L. Camp, "The Overselling of Whale Evolution" (Balina Evriminin Abartılı Propagandası) başlıklı makalesinde, *Pakicetus* gibi kara memelilerinin de dahil olduğu *Mesonychidler* sınıfının, *Archaeocetea*ların, yani soyu tükenmiş balinaların atası olduğu yönündeki iddianın çürüklüğünü şöyle açıklar:

> *Evrimcilerin Mesonychidlerin, Archaeocetealara dönüştüğü konusunda kendilerinden emin davranmalarının nedeni, gerçek soy bağlantısında yer alan bir tür tanımlayamamalarına rağmen, bilinen Mesonychidler ve Archaeocetealar arasında bazı benzerlikler olmasıdır. Ancak bu benzerlikler, özellikle de (iki grup arasındaki) büyük farklılıklar ışığında, bir ata ilişkisi iddia etmek için yeterli değildir. Bu gibi karşılaştırmaların oldukça subjektif olan doğası, şimdiye kadar pek çok farklı memeli ve hatta sürüngen grubunun balinaların atası olarak öne sürülmüş olmasından bellidir.*[48]

Hayali balina evrimi şemasında *Pakicetus*'tan sonra gelen ikinci fosil canlı, *Ambulocetus natans*'tır. İlk kez 1994 yılında *Science* dergisinde yayınlanan bir makaleyle duyurulan bu fosil de, evrimciler tarafından zorlama yöntemiyle "balinalaştırılmak" istenen bir kara canlısıdır.

Gerçekte ne *Pakicetus*'un ne de *Ambulocetus*'un balinalarla bir akrabalıkları bulunduğuna dair hiçbir kanıt yoktur. Evrim şemasında *Pakicetus* ve *Ambulocetus*'un ardından deniz memelilerine geçilmekte ve *Procetus*,

Rodhocetus gibi *Archaeocetea* (soyu tükenmiş balina) türleri sıralanmaktadır. Söz konusu canlılar gerçekten de suda yaşayan soyu tükenmiş memelilerdir. Ancak *Pakicetus* ve *Ambulocetus* ile bu deniz memelileri arasında çok büyük anatomik farklılıklar vardır. Canlıların fosilleri incelendiğinde, birbirlerine bağlanan "ara form"lar olmadıkları açıkça görülür:

• Dört ayaklı bir kara memelisi olan *Ambulocetus*'ta omurga, leğen (pelvis) kemiğinde bitmekte ve bu kemiğe bağlı güçlü bacak kemikleri uzanmaktadır. Bu tipik bir kara memelisi anatomisidir. Balinalarda ise omurga kuyruğa doğru kesintisiz devam eder ve leğen kemiği bulunmaz. Nitekim *Ambulocetus*'tan 10 milyon yıl kadar sonra yaşadığı düşünülen *Basilosaurus* aynen bu anatomiye sahiptir. Yani tipik bir balinadır. Tipik bir kara canlısı olan *Ambulocetus* ile tipik bir balina olan *Basilosaurus* arasında ise hiçbir "ara form" yoktur.

• *Basilosaurus*'un ve kaşalotun omurgalarının alt kısmında, omurgadan bağımsız küçük kemikler yer alır. Evrimciler bunların "küçülmüş bacaklar" olduğu iddiasındadır. Oysa söz konusu kemikler *Basilosaurus*'ta "çiftleşme konumunu almaya yardımcı olmakta", kaşalotta ise "üreme organlarına destek olmakta"dır.[49] Zaten oldukça önemli bir fonksiyon üstlenmiş olan iskelet parçalarını, bir başka fonksiyonun "körelmiş organı" olarak tanımlamak, evrimci önyargıdan başka bir şey değildir.

Sonuçta, deniz memelilerinin, kara memelileri ile aralarında bir "ara form" olmadan, özgün yapılarıyla ortaya çıktıkları gerçeği değişmemiştir. Ortada bir evrim zinciri yoktur. Robert Carroll, bu gerçeği istemeden ve evrimci bir dille de olsa, şöyle kabul eder: *"Doğrudan balinalara uzanan bir Mesonychid çizgisi tanımlamak mümkün değildir."*[50] Balinalar konusunda ünlü bir uzman olan Rus bilim adamı G. A. Mchedlidze de, bir evrimci olmasına karşın, *Pakicetus, Ambulocetus natans* ve benzeri dört ayaklı sözde "balina atası adayları"nın bu şekilde tanımlanmasına katılmamakta ve onları tamamen izole bir grup olarak tarif etmektedir.[51]

Kısacası, deniz memelilerinin kara canlılarından evrimleştiği yönündeki evrimci senaryo geçersizdir. Senaryonun geri kalan kısmı, yani deniz memelilerinin kendi içlerindeki evrimi iddiası da yine açmazdadır. Evrimciler, bilimsel sınıflandırmada *Archaeocetea* (arkaik, yani eski balinalar) olarak bilinen soyu tükenmiş özgün deniz memelileri ile, yaşayan balina ve yunuslar arasında bir akrabalık ilişkisi kurma çabasındadırlar. Oysa gerçekte konunun uzmanları farklı düşünmektedirler. Evrimci paleontolog Barbara J. Stahl şöyle yazar:

> *Bu Archaeocetealanın kıvrak formdaki vücutları ve kendilerine özgü testere dişleri, bunların muhtemelen herhangi bir modern balinanın atası olamayacağını açıkça ortaya koymaktadır.*[52]

Deniz memelilerinin kökeni konusundaki evrimci senaryo, moleküler biyolojinin bulguları açısından da çıkmaz içindedir. Klasik evrimci senaryo, balinaların iki büyük grubunun, yani dişli balinaların *(Odontoceti)* ve balenli balinaların *(Mysticeti)* ortak bir atadan evrimleştiğini varsayar. Ama Brüksel Üniversitesi'nden Michel Milinkovitch yeni bir teoriyle bu görüşe karşı çıkmış, anatomik benzerliğe göre kurulan söz konusu varsayımın moleküler bulgular tarafından çürütüldüğünü şöyle vurgulamıştır:

> *Cetaceanların (balinaların) büyük grupları arasındaki evrimsel ilişkiler, morfolojik ve moleküler analizlerin çok farklı sonuçlara varması nedeniyle, daha da problemlidir. Morfolojik ve davranışsal bulgu bütünlerine bakılarak yapılan geleneksel yorumlama, ekolokasyona sahip dişli balinaların (yaklaşık 67 tür) ve filtre sistemiyle beslenen balen balinaların (10 tür) iki ayrı monofilotik (kendi içinde tek kökenden gelen) grup olduğunu varsayar… Öte yandan, DNA üzerinde yapılan filogenetik (evrimsel akrabalık) analizleri… ve amino asit karşılaştırmaları… uzun zamandır kabul edilen bu sınıflandırmayla çelişmektedir. Dişli balinaların bir grubu, yani sperm balinaları, morfolojik yönden*

kendilerinden oldukça uzak olan balen balinalarına diğer Odontocetlerden (dişli balinalardan) daha yakın gözükmektedirler.[53]

Kısacası, deniz memelileri, dahil edilmek istendikleri hayali evrim şemalarının her birine adeta isyan etmektedirler.

Karadan denize dönüşün imkansızlığı

Nature dergisinin bilim yazarı Henry Gee şu önemli gerçeği ifade eder: ***"Fosillerin arasını ayıran zaman aralıkları o kadar büyüktür ki, olası ata torun ilişkisi hakkında kesin bir şey söylenemez."***[54]

Deniz memelilerinin atası olduğu iddia edilen fosiller arasında ise milyonlarca yıllık jenerasyon farkı vardır. Bir insanın büyük büyük büyük annesinin kim olduğunu bulabilmesi elde yazılı kayıtlar bulunmasına rağmen çok zordur ve kimi zaman tespit edilemez. Dolayısıyla, ara form oldukları iddia edilen fosillerin birbirleri ile ata-torun ilişkisi içinde oldukları, ancak bir varsayım olabilir.

İkinci olarak türler arasında sadece bazı benzerliklere bakarak, aralarında ata-torun ilişkisi kurmaya çalışmak doğru değildir. Bugün gördüğümüz farklı organizmalar arasındaki çarpıcı benzerlikler Darwin'den önce de biliniyordu ve bu benzerlikler ortak bir yaratılışın ürünü olarak kabul ediliyordu. Dolayısıyla bu benzerliklere bakarak bunu evrimin bir delili olarak öne sürmek bilimsel bir çıkarım değildir. Ayrıca evrimcilerin, ara geçiş formu olduğunu iddia ettikleri canlıların, nasıl olup da suya çok iyi adapte olabilmiş bir canlıya dönüştüğünü, bunun hangi mekanizmalarla gerçekleştiğini açıklamaları gerekir.

Sadece "ön ayaklar yüzgece dönüştü, arka ayaklar kayboldu, vücuttaki tüyler yok oldu ve bildiğimiz balinanın silgimsi derisine dönüştü" demek yeterli değildir. Ön ayakların yüzgece dönüşebildiklerine veya bir kara canlısının sudaki yaşama en iyi şekilde adapte olabileceği şekilde fizyolojik değişimler göstererek vücut şeklini tamamen değiştirebileceğine dair günümüz canlılarından elimizde hiçbir delil bulunmamaktadır. Doğada evrimcilerin iddia ettikleri dönüşümü gerçekleştirebilecek hiçbir mekanizma da bulunmamaktadır.

Bir kara canlısının denizde yaşayabilmek için ihtiyacı olan adaptasyonlar dikkate alındığında, böyle bir geçiş için "imkansız" kelimesinin bile yetersiz kaldığı görülür. Var olduğu iddia edilen hayali evrim süreci içinde bu adaptasyonlardan herhangi bir tanesinin bile eksikliği, canlının yaşamasına izin vermeyecektir.

Kuşların Gerçek Kökeni

Evrimcilerin kuşların sözde evrimi ile ilgili farklı senaryoları vardır ve bunların hepsi delilsizdir. Bunların en popüler olanına göre, kuşlar *Theropod* dinozorları olarak bilinen etobur bir dinozor türünden evrimleşmiştir. Evrimcilerin bilimsel delillerle destekleyemedikleri bu iddia için Smithsonian Enstitüsü Doğa Tarihi Müzesi'nden kuş bilimci evrimci Storrs Olson *"çağımızın en büyük aldatmacalarından biri"* ifadesini kullanmaktadır.[55]

Olson, kuşların dinozorlardan evrimleştiğini öne sürenleri eleştirmekte, ancak kendisi de kuşların kökenine dair başka bir evrimsel açıklama getirememektedir.

Bir kara canlısının, uçma yeteneği kazanabilmesi için birçok anatomik ve fizyolojik değişiklik geçirmesi gerekir. Evrim teorisi ise ne bu değişimlerin nasıl gerçekleştiğini açıklayabilmekte ne de böyle bir değişim yaşandığına dair fosil kayıtlarından delil sunabilmektedir. Bu nedenledir ki, "kuşlar dinozordur" teorisi, evrim

teorisini savunan bazı biyolog ve paleontologlar tarafından da kabul edilmemektedir. Örneğin dünyanın en önde gelen ornitologlarından (kuşbilimcilerinden) Alan Feduccia (Kuzey Carolina Üniversitesi) ve Larry Dean Martin (Kansas Üniversitesi), kuşların bilinen herhangi bir dinozor grubundan evrimleşmiş olamayacağı görüşündedirler. Özellikle Feduccia, evrime inanmasına karşın, dinozorlar ve kuşlar arasındaki farklılıkları vurgulamakta, bu farklılıkların çok büyük olduğunu ve dolayısıyla kuşların kendilerinden önceki dinozorlardan evrimleşmiş olamayacağını kanıtlarıyla göstermektedir.

Kuşlarla sürüngenler arasındaki bazı farklılıkları hatırlatmak, evrim teorisinin neden kuşların evrimi konusunda büyük bir çıkmaz içinde olduğunu göstermek açısından faydalı olacaktır:

1) Kuşların akciğerleri, sürüngenlerden ve tüm diğer kara omurgalılarından tamamen farklı bir yapıdadır. Kuşlarda, kara omurgalılarının aksine, hava akciğer içinde tek yönde hareket eder ve böylece kuş daima oksijen alıp karbondioksit verebilir. Kuşlara özgü bu yapının standart kara omurgalı akciğerinden evrimleşmiş olması imkansızdır, çünkü ara yapıya sahip bir canlının nefes alması mümkün değildir.[56]

2) Alan Feduccia ve Julie Nowicki tarafından 2002 yılında, kuşlar ve sürüngenlerin embriyoları arasında yapılan karşılaştırmalar, iki canlı grubunun ayak yapılarının çok büyük farklılık gösterdiğini ve aralarında evrimsel bir ilişki kurulmasının imkansız olduğunu kanıtlamıştır.[57]

3) İki canlı grubunun kafatası arasındaki en son karşılaştırmalar da aynı sonucu vermektedir. Andrzej Elzanowski 1999 yılında yaptığı bir inceleme sonucunda "*Theropod* dinozorlarının çene ve damaklarında kuşlarınki ile benzer özellikler olmadığı" sonucuna varmıştır.[58]

4) Dişler, kuşlar ile sürüngenleri birbirinden ayıran farklardan biridir. Geçmişte yaşamış bazı kuşların gagalarında dişler olduğu bilinmektedir. Uzun zaman evrime bir kanıt gibi gösterilen bu durumun hiç de öyle olmadığı, çünkü kuş dişlerinin çok özgün olduğu ise zamanla anlaşılmıştır. Feduccia bu konuda şöyle yazar:

> *Belki de Theropodlarla kuşlar arasındaki en önemli farklılık dişin yapısı ve yerleştiriliş şekli ile ilgilidir. Özellikle memeli paleontolojisinin temelini en çok diş morfolojisinin oluşturduğu kabul edilirse, kuş ve Theropod dişleri arasındaki büyük farklılıklara neden daha fazla ilgi gösterilmediği şaşırtıcıdır. Özetle,* ***kuş dişi*** *(Archæopteryx, Hesperornis, Parahesperornis, Ichthyornis, Cathayornis ve tüm dişli Mezozoik kuşlarda görüldüğü gibi)* ***birbirine oldukça benzerdir ve Theropod dişlerinden çok farklıdır...*** *Dişin biçimi, çıkış ve yenilenme şekli dahil olmak üzere kuşlarla Theropod dişleri temelde hiçbir yönden ortak bir özelliğe sahip değillerdir.* [59]

5) Kuşlar sıcakkanlı, sürüngenler ise soğukkanlı canlılardır. Bu, son derece farklı iki ayrı metabolizma demektir ve aradaki dönüşümün rastlantısal mutasyonlarla halledilmesi mümkün değildir. (Dinozorların sıcakkanlı oldukları yönündeki tez ise, bu zorluğu giderebilmek için ortaya atılmıştır. Ancak herhangi bir kanıta dayanmayan bu tezin geçersizliğini gösteren pek çok delil vardır.[60])

6) Sürüngenlerin pulları, kuşların ise tüyleri vardır. Bu tamamen farklı iki yapının birbirine evrimleşmesi ise imkansızdır.

7) Sürüngenlerin ağır, kalın ve içi dolu kemikleri vardır. Kuşların kemikleri ise daha incedir ve içleri boştur. Bu şekilde daha hafif olan kemikler kuşların daha rahat uçmalarını sağlamaktadır.

Bunlar kuşlarla sürüngenler arasındaki farklılıklardan sadece birkaçıdır. Bir sürüngenin kuş özellikleri kazanabilmesi için sayısız mutasyona uğraması gerekecektir. Örneğin sürüngenin sadece ön ayaklarının

kanatlara dönüşebilmesi için sürüngen çok fazla aşamalı değişime uğramalıdır. Ayağının genetik bilgisine isabet eden her mutasyon ayakta küçük bazı değişiklikler yapmalı, her seferinde ayak biraz daha fazla kanat özelliği kazanmalıdır. Örneğin ayaklarında aşama aşama tüyler oluşmaya başlamalıdır. Tüyler de yine aşama aşama oluşmalı, örneğin önce tüyün sapı, sonraki kuşaklarda ise diğer özellikleri belirmelidir. Ayak parmakları her kuşakta biraz daha kaybolmalı, ayak giderek daha çok kanada benzemelidir. Bu çok yavaş, aşamalı değişimler ise fosil kayıtlarında gözlemlenmelidir. Aynı durum canlının akciğerleri, pullarının tüylere dönüşümü, dişlerin yapısındaki değişimler ve diğer özellikleri için de geçerlidir. Konumuz ara geçiş formları olduğu için, mutasyonların bu kadar kapsamlı ve aşamalı değişimleri gerçekleştirme özelliklerine sahip olmadığı konusuna değinilmemektedir. Ancak kısaca belirtmek gerekirse, mutasyonlar canlılara daima zarar verirler. Ayrıca rastgele meydana geldikleri için, bir organı aşama aşama, her seferinde isabet kaydederek, başka bir organa dönüştürebilecek plan ve organizasyon yeteneğine ve bilince elbette sahip değildirler. *(Ayrıntılı bilgi için bkz. Harun Yahya, Hayatın Gerçek Kökeni, 2. baskı, Araştırma Yayıncılık, İstanbul, Mart 2003)*

Öyle ise, sürüngenlerle kuşlar arasında eğer gerçekten bir evrim olsaydı, elimizde bunu gösteren milyonlarca ara form fosili olmalıydı. Ancak, bugüne kadar tek bir yarı sürüngen- yarı kuş fosili dahi bulunamamıştır. Bulunan fosiller ya soyu tükenmiş kuşlara ya da sürüngenlere aittir. Medyada sık sık karşılaştığımız dino-kuş hikayeleri ise, detaylarıyla inceleneceği gibi bir göz boyamadan ibarettir. Bunların hiçbiri kuşların sözde evrimindeki kayıp halka olma özelliğine sahip değildir.

Uçan Sürüngenleri

Kuşların Atası Sanma Yanılgısı

Evrim teorisi hakkında tek yanlı ve kulaktan dolma bilgilere sahip olan ve bu bilgisizlik nedeniyle de teoriyi inandırıcı bulan bazı insanlar, uçan sürüngenlerin kuşların atası olduğunu zannederler. Ancak uçan sürüngenler ile kuşlar arasında hiçbir ilişki yoktur ve nitekim hiçbir evrimci otorite kuşların bu canlılardan evrimleştiğini öne sürmemektedir.

Uçan sürüngenler ya da bir diğer ifadeyle uçan dinozorlar, bilim adamları tarafından *Pterosaur* olarak adlandırılan soyu tükenmiş bir canlı grubudur. Bunların kökeni, evrim teorisi açısından büyük bir çıkmazdır, çünkü fosil kayıtlarında kendilerine özgü yapılarıyla birlikte aniden ortaya çıkmaktadırlar. Omurgalı paleontolojisi alanında dünyanın en önde gelen birkaç isminden biri olan Carroll, bir evrimci olmasına karşın bu konuda *"Triasik devirde ortaya çıkan tüm uçan sürüngenler (Pterosaurlar) uçuş için çok özelleşmiş yapıya sahiptir... Atalarının ne olduğu konusunda ve uçuşlarının kökeninin ilk aşamaları hakkında ise hiçbir bulgu yoktur"* itirafında bulunur.[61]

Uçan sürüngenlerin kanat yapıları ise çok ilginçtir: Uçan sürüngenlerin kanatları üzerinde diğer sürüngenlerin ön ayaklarında olduğu gibi beş tane parmakları vardır. Ancak dördüncü parmak, diğer parmaklardan ortalama yirmi kat daha uzundur ve kanat da bu parmağın altında uzanır. Eğer uçan sürüngenler kara sürüngenlerinden evrimleşmiş olsalardı, söz konusu dördüncü parmağın da yavaş yavaş, kademe kademe uzamış olması gerekirdi. Ama buna dair hiçbir fosil kanıtı olmadığı gibi, böyle bir uzamanın doğal seleksiyon-mutasyon mekanizmaları ile açıklanması da mümkün değildir; çünkü ara geçiş aşamaları canlının ellerini fonksiyonsuz hale getireceği ama uçmasını da sağlamayacağı için avantajsız olacaktır.

Kanat yapıları tamamen farklı olan kuşlar ile uçan sürüngenler arasında evrimsel bir akrabalık hayal etmek ise büyük bir hatadır. Bir insan, sineklerin veya bir memeli türü olan yarasaların da kanatlı olmalarından yola

çıkarak, bu canlı grupları ve kuşlar arasında evrimsel bir ilişki öne sürdüğünde ne kadar büyük bir bilgisizlik sergilerse, uçan sürüngenler ile kuşları ilişkilendirmeye çalışmak da o denli büyük bir gaftır.

Tüylü Dinozor Masalları

Kuş tüylerine sahip dinozorlar, veya diğer bir isimle "dino-kuşlar", geçtiğimiz 10 yıl içinde Darwinist medyanın en gözde propaganda malzemelerinden biri oldu. Birbiri ardına manşetlere "dino-kuş" haberleri taşındı, çizilen rekonstrüksiyonlar ve "uzman"ların yaptığı kendinden emin açıklamalar, geçmişte yarı kuş-yarı dinozor canlıların yaşadığı konusunda insanları ikna etmek için kullanıldı. Oysa geçmişte yarı kuş-yarı dinozor canlıların yaşadığına dair hiçbir delil bulunmamaktadır.

Bu konuda görüşlerine başvurulması gereken önemli bir isim, Kuzey Carolina Üniversitesi Biyoloji Bölümünden Alan Feduccia'dır. Dr. Feduccia, kuşların kökeni konusunda dünyanın en önde gelen otoritelerinden biridir. Ornitoloji (kuşbilimi) alanında en önemli 5 isim sayılması gerekse, birinin Dr. Feduccia olacağına kuşku yoktur. Dr. Feduccia evrim teorisini de kabul etmekte ve kuşların evrimle ortaya çıktıklarına inanmaktadır. Ancak onu "dino-kuş" taraftarlarından ve diğer bazı gözü kapalı evrimcilerden ayıran yön, evrim teorisinin bu konuda içinde bulunduğu belirsizliği kabul etmesi ve kasıtlı olarak sürdürülen, gerçekte ise hiçbir dayanağı olmayan "dino-kuş" furyasına itibar etmemesidir.

Alan Feduccia'nın The American Ornithologists' Union (Amerikan Ornitologlar Birliği) tarafından yayınlanan ve ornitolojinin en teknik tartışmalarına zemin olan *The Auk* dergisinin son sayısında kaleme aldığı, Ekim 2002 tarihli **"Birds are Dinosaurs: Simple Answer to a Complex Problem"** (Kuşlar Dinozordur: Karmaşık Bir Soruna Basit Bir Cevap) başlıklı yazıda çok önemli bilgiler verilmektedir. Dr. Feduccia, John Ostrom tarafından 1970'lerde gündeme getirilen ve o zamandan bu yana da hararetle savunulan kuşların dinozorlardan evrimleştiği teorisinin bilimsel kanıtlardan yoksun olduğunu, böyle bir evrimin mümkün olmadığını detaylarıyla anlatmaktadır.

Bu konuda Feduccia yalnız değildir. Pennsylvania Üniversitesi'nden anatomi profesörü evrimci Peter Dodson da, kuşların *Theropod* dinozorlarından evrimleştikleri iddiasına şüphe ile baktığını açıklamaktadır.[62]

Feduccia, Çin'de bulunduğu öne sürülen "dino-kuş"lar hakkında ise çok önemli bir gerçeği açıklamaktadır: Tüylü dinozor olarak ileri sürülen sürüngen fosillerinin üzerinde bulunan "tüyler"in ilkel bile olsa, kuş tüyü olduğu net değildir. Aksine "dino-fuzz" denen bu fosil izlerinin kuş tüyleri ile ilgisi bulunmadığını gösteren pek çok kanıt vardır. Feduccia şöyle yazmaktadır:

> *İlkel kuş tüylerine sahip olduğu ileri sürülen fosillerin çoğunu incelemiş kişiler olarak, ben ve diğer pek çok uzman, bu yapıların ilkel kuş tüyleri (protofeathers) olduğuna dair inandırıcı bir kanıt görmemekteyiz. Pek çok Çin fosili, "dino-fuzz" olarak adlandırılagelen garip birer haleye sahiptir ama her ne kadar bu materyal kuş tüyleri ile homolog (benzer) sayılsa da, bu yöndeki argümanlar ikna edicilikten çok uzaktır.*[63]

Feduccia, bu tespitinin ardından, bazı paleontologların bu konuda ön yargılı davrandıklarını da şöyle belirtmektedir:

> *...(dino-kuş tezini savunan paleontologlara göre) kuşlar dinozordur; dolayısıyla dromaeosaurlar (Theropod dinozorlar) üzerinde korunmuş herhangi bir ipliksi yapı, mutlaka ilkel kuş tüyü olmalıdır.*[64]

Feduccia'ya göre bu ön yargıyı çürüten nedenlerden biri, kuşlarla hiçbir ilgisi kurulamayacak fosillerde de söz konusu "dino-fuzz" izlerine rastlanmasıdır:

En önemlisi, dino-fuzz şimdi artık çok sayıda kategoride keşfedilmektedir. Bunların bazıları henüz yayınlanmamıştır ama özellikle Çin'de bulunmuş bir Pterosaur'da (uçan sürüngen) ve bir Therizinosaur'da (etobur bir dinozor grubu) bunlar bulunmuştur. En şaşırtıcı durum ise, dino-fuzza çok benzeyen deri fiberlerinin Jurasik devre ait bir Ichthyosaur'da da bulunmuş ve detaylı olarak tarif edilmiş olmasıdır. (Ichthyosaurlar, soyu tükenmiş deniz sürüngenleridir.) Söz konusu canlılardaki dallanmış fiberlerin bazıları, morfoloji açısından, "ilkel kuş tüyleri" (protofeather) denen ve (Çinli paleontolog) Xu tarafından tanımlanan yapılara çok benzerdir. Sözde "ilkel kuş tüylerinin" Archosaurlarda (Mezozoik döneme ait sürüngenlerde) böyle geniş bir dağılıma sahip olması, bunların kuş tüyleri ile hiçbir ilgileri olmadığını tek başına gösteren bir delildir. [65]

Feduccia, geçmişte de fosillerin çevresinde bazı yapılar bulunduğunu, ancak fosile ait sanılan bu yapıların sonradan inorganik maddeler olduğunun belirlendiğini hatırlatmaktadır:

İnsanın aklına, Solnhofen fosillerinde bulunan ve dendritler olarak bilinen çalı benzeri izler gelmektedir. Bitkiye benzer şekillerine rağmen, bu yapıların aslında, fosil yataklarında, çatlaklardan veya fosillerin kemiklerinden oksitlenerek sızan manganez solüsyonunun etkisiyle oluşan inorganik yapılar olduğu artık bilinmektedir.[66]

Kaldı ki "tüylü dinozorlar" yaşamış olsa bile, bu dinozor-kuş evrimi iddiasına bir delil oluşturmaz. Çünkü söz konusu dinozorlarda var olduğu öne sürülen "tüyler", benzersiz bir yaratılışa sahip olan kuş tüylerine hiçbir benzerlik göstermemektedir. Kuş tüyleri son derece özgün ve kompleks bir yapıda yaratılmışlardır. Ayrıca kuş tüylerinin biyokimyasal yapısı da çok farklıdır. Sözü edilen canlılarda ise, kuş tüylerine benzer bir yapı kesinlikle bulunmamaktadır. Connecticut Üniversitesi'nde fizyoloji ve nörobiyoloji profesörü olan A. H. Brush'a göre *"kuş tüylerinin protein yapısı diğer omurgalıların hiçbirinde görülmeyen, tümüyle özgün"* bir yapıdır.[67]

Ayrıca, kuş tüyleri son derece kompleks olduğu için, böyle bir yapının evrimini gösteren birçok ara form bulunması gerekir. Ancak böyle bir ara geçiş formu bulunmamaktadır. Bu gerçek *Nature* dergisinde şöyle itiraf edilmektedir:

Tüyler kompleks yapılardır. Kuş fosili kayıtlarında aniden belirişlerinin açıklanması zordur, çünkü fosil kayıtlarında hiçbir ara geçiş yapısına rastlanmamıştır. [68]

Dolayısıyla tüylü bir dinozor bulunsa dahi bu hiçbir zaman kuşların dinozorlardan evrimleştiğine bir delil sayılmaz, çünkü kuş tüyleri tamamen özgün yapılardır ve başka bir yapıdan evrimleştiklerini gösteren hiçbir delil bulunmamaktadır.

Bu konuda dikkat çekici bir diğer nokta ise, "tüylü dinozor" olarak gündeme getirilen fosillerin tümünün Çin'de bulunmuş olmasıdır. Acaba neden dünyanın başka hiçbir yerinde değil de Çin'de ortaya çıkmaktadır bu fosiller? Hem de Çin'deki fosil yatakları, sadece "dino-fuzz" gibi belirsiz bir yapıyı değil, aynı zamanda kuş tüylerini de son derece iyi şekilde saklayabilecek bir yapıya sahipken? Feduccia da aynı garipliğe dikkat çekmektedir:

Aynı zamanda, neden vücudun dış yüzeyinin saklanabildiği başka yataklarda bulunan başka Theropodların ve diğer dinozorların hiçbir "dino-fuzz"a sahip olmadıkları, aksine herhangi bir kuş tüyü benzeri yapıdan tamamen yoksun gerçek sürüngen derisine sahip oldukları da açıklanmalıdır. Ve neden

dino-fuzza sahip Çinli Dromaeosaur fosilleri, normalde bekleneceği şekilde kuş tüyü sapı sergilememektedirler -eğer bunlar gerçekten var olsa- kolaylıkla korunmuş olabilecekken?[69]

Peki Çin'de bulunan tüm bu sözde "tüylü dinozorlar" nedir? Sürüngenler ile kuşlar arasında ara geçiş formları gibi gösterilen bu canlıların gerçek kimliği nedir?

Feduccia, "tüylü dinozor" olarak gösterilen canlıların bir kısmının "dino-fuzz" sahibi soyu tükenmiş sürüngenler, bazılarının da gerçek kuşlar olduğunu açıklamaktadır:

Açıktır ki, aslında, Çin'in Yixian ve Jiufotang bölgelerindeki Kretase devrine ait göl yataklarında iki farklı fosil olgusu vardır; birisi "dino-fuzz" kalıntıları sergileyen -ki bunun iyi bir örneği sözde "tüylü dinozor"ların ilk bulunan örneği olan Sinosauropteryx'tir -gruptur. Diğeri ise gerçekten kuş tüylerine sahip olanlardır-Nature dergisinin kapağında gösterilen ve tüylü dinozorlar olarak sunulan ancak sonradan önemsiz, uçucu olmayan kuşlar olduğu anlaşılan fosiller gibi.[70]

Yani tüm dünyaya "tüylü dinozor" veya "dino-kuş" olarak gösterilen fosiller, ya tavuklar gibi uçamayan bazı kuşlara ya da "dino-fuzz" denen ancak kuş tüyleri ile ilgisi bulunmayan organik bir yapıya sahip olan sürüngenlere aittir. Ortada **kuşlar ve sürüngenler arasında "ara form" oluşturacak tek bir fosil bile yoktur.**

Yaş Sorunu ve "Kladistik" Yanılgısı

"Dino-kuş" furyasını körükleyen tüm evrimci kaynaklarda ısrarla gözardı edilen, hatta gizlenen çok önemli bir gerçek vardır: Yanıltıcı bir biçimde "dino-kuş" ya da "tüylü dinozor" dedikleri fosillerin yaşları, 130 milyon yıl öncesinden geriye gitmemektedir. Oysa "yarı kuş" olarak göstermek istedikleri bu canlılardan en az 20 milyon yıl daha yaşlı olan, gerçek bir kuş zaten vardır: *Archæopteryx.* Bilinen en eski kuş olma özelliği taşıyan *Archæopteryx*, kusursuz uçuş kaslarına, uçuş tüylerine ve gerçek bir kuş iskeletine sahip gerçek bir kuştur. 150 milyon yıl önce dünya göklerinde başarılı bir biçimde süzülmüştür. Durum bu iken, *Archæopteryx*'ten çok daha sonraki tarihlerde yaşamış canlıların kuşların ilkel ataları olarak gösterilmesi tek kelimeyle saçmadır. Ancak evrimciler böyle bir saçmalığı savunmak için bir de "yöntem" bulmuşlardır.

Bu yöntemin ismi "kladistik"tir. Bu terim, son 20-30 yıldır paleontoloji dünyasında sıkça kullanılan yeni bir fosil yorumlama yöntemidir. Kladistik yöntemini savunanlar, bulunan fosillerin yaşlarının tamamen gözardı edilmesini, sadece eldeki fosillerin karakteristik özelliklerinin birbiri ile karşılaştırılmasını ve bu karşılaştırma sonucunda ortaya çıkan benzerliklere göre evrimsel soy ağaçları kurulmasını savunurlar.

Bu görüşü savunan, evrimci bir internet sitesinde, fosil yaşı *Archæopteryx*'ten çok daha genç olan *Velociraptor'*un *Archæopteryx*'in atası sayılmasının neden "mantıklı" (!) olduğu şöyle açıklanmaktadır:

Şimdi şunu sorabiliriz: Velociraptor nasıl olur da Archæopteryx'in atası olabilir, ondan sonra gelmiş olmasına rağmen?

Çünkü fosil kayıtlarındaki boşluklardan dolayı, fosiller her zaman "tam vaktinde" ortaya çıkmazlar. Örneğin Geç Kretase devrine ait, Madagaskar'da bulunmuş Rahonavis adlı yeni bir fosil, kuşlarla Velociraptor gibi bir sürüngen arasında geçiş formu gibi durmaktadır, ama 60 milyon yıl geçtir. Ama hiç kimse bunun geç ortaya çıkışının kayıp halka olmasına engel teşkil ettiğini söylememektedir, çünkü çok uzun bir süre yaşamış olabilir. Bu gibi örnekler "hayalet bağlantılar" olarak adlandırılır; ***bu***

***hayvanların daha önce de var olduklarını varsayıyoruz**, onların muhtemel atalarına sahip olduğumuz ve muhtemel torunlarına da sahip olduğumuz zaman.*[71]

Kladistiğin iyi bir özeti olan bu açıklama, bu yöntemin ne kadar büyük bir çarpıtma olduğunu da göstermektedir. Evrimciler, açıkça, fosil kayıtlarının sonuçlarını, kendi teorilerinin gereklerine göre çarpıtmaktadırlar. 70 milyon yıllık bir fosilin sahibi olan bir türün, aslında 170 milyon yıl önce de yaşadığını varsaymanın ve buna göre bir evrimsel akrabalık ilişkisi kurmanın, çarpıtmaktan başka bir anlamı yoktur.

Pennsylvania Üniversitesi'nden anatomi profesörü Peter Dodson da, sözde dino-kuşların, ilk kuşlardan sonra bulunmasının bir sorun olduğunu ve kladistik metodu ile getirilen çözümün "zoraki" bir çözüm olduğunu belirtmektedir:

Ben şahsen, kuş benzeri Maniraptoran Theropodların kuşların kökeninden 25-75 milyon yıl sonra bulunmasını sorun olarak görmeye devam ediyorum... Hayalet atalar, açıkçası zoraki bir çözümdür, kladistik metodu tarafından zorunlu kılınan uygun olmayan bir çözüm. Tabi, Geç Kretase Maniraptoranların kuşların gerçek ataları olmadığı, sadece kardeş sınıf olduğu itiraf ediliyor. Jurasik dönemde yüksek derecede türemiş, hızla evrimleşen maniraptoranların kuşlara evrimleştiğine ve sonra bu yüksek derecede ilerlemiş soyun evrimsel bir durağanlığa girdiğine ve milyonlarca yıl boyunca hiç değişmeden kaldığına inanmamız mı bekleniyor?[72]

Kladistik, evrim teorisinin fosil kayıtları karşısındaki yenilgisinin gizli bir itirafı ve yeni bir boyutudur aslında. Özetlemek gerekirse;

1) Darwin, fosil kayıtları detaylı olarak incelendiğinde, bildiğimiz türlerin hepsinin arasını dolduracak "ara formların" bulunacağını öne sürmüştür. Teorinin beklentisi budur.

2) Ancak 150 yıllık paleontoloji çabası, ara formları ortaya koymamış, bu canlıların izine rastlanamamıştır. Bu, teori adına büyük bir yenilgidir.

3) Ara formlar bulunamadığı gibi, sadece benzerliklerinden dolayı birbirlerinin atası olarak ilan edilebilecek olan canlıların da yaşları çelişkilidir. Daha "ilkel" gibi görünen bir canlı, daha "olgun" gibi görünen bir canlıdan daha geç ortaya çıkmaktadır.

İşte bu son nokta, evrimcileri kladistik denen tutarsız yöntemi geliştirmeye zorlamıştır.

Kladistikle birlikte, Darwinizm, **"bilimsel bulgulara dayanan, bunlardan yola çıkan"** bir teori olmadığını, aksine **"bilimsel bulguları çarpıtan, bu bulguları kendi varsayımlarına göre değiştiren"** bir dogma olduğunu açıkça göstermektedir.

Kuş tüylerinin kökeni

Tüyler, sadece kuşlara özgü bir özelliktir. Evrimciler, son derece kompleks yapısı olan tüylerin sürüngen pullarından evrimleştiğini öne sürmektedirler. Ancak, fosil kayıtlarında -kuşların diğer özellikleri gibi- tüylerin aşama aşama evrimleştiklerini gösteren hiçbir ara form bulunmamaktadır. Fosil kayıtlarında sürüngen pulları, kuş tüyleri, deri veya memeli tüyleri vardır, ancak kuş tüylerine aşamalı bir geçiş olduğunu gösteren, kısmen pul kısmen tüy yapılara hiçbir canlıda rastlanmamıştır.

Bazı evrimciler, kuşların içi boş kemikleri olduğu için iyi fosil bırakmadıklarını öne sürerler. Oysa bu kesinlikle doğru değildir. Özellikle belirli koşullarda, örneğin göl çevrelerinde, iç bölgelerdeki su ortamlarında

ve deniz bölgelerinde, kuşlar ve tüyleri çok iyi fosil bırakmaktadırlar. Sonuç olarak kuş fosillerine çok sık rastlanmaktadır.

Fosil kayıtlarında, yarı tüy-yarı pul veya yarı deri-yarı tüy yapılar bulunmadığı gibi, günümüzdeki tüylerden daha az tüy olan hiçbir yapıya rastlanmamıştır. [73] Eski kuşlar üzerinde uzman olan Kansas Üniversitesi'nden Larry Martin ve Blanding Dinozor Müzesi Müdürü S. A. Czerkas, *American Zoology* dergisindeki bir makalelerinde *"bilinen en eski tüyler... şekil ve mikroskobik detay açısından zaten moderndirler."* demektedirler. [74]

Örneğin *Archaeopteryx*, bilinen en eski kuştur ve günümüz kuşlarından farklı, özgün bir yapısı olmasına rağmen, mükemmel, tamamen günümüzdeki kuş tüyleri ile benzer tüylere sahiptir. [75]

Archaeopteryx'in mükemmel şekilde korunmuş ve 150 milyon yıl tarih belirlenen tüylerinin analizi sonucunda, her detayının günümüz kuş tüyleri ile aynı olduğu sonucuna varılmıştır.[76] Daha 1910 yılında, ünlü kuş bilimci ve doğa tarihi yazarı W. P. Pycraft, *Archaeopteryx* tüyünün günümüzde bilinen tam gelişmiş kuş tüylerinden hiçbir yönden farklı olmadığını belirtmişti.[77] Ve o tarihten günümüze kadar elde edilen zengin fosil kaynağı bu gerçeği değiştirmemiştir. Bunların yanında, günümüzde dinozorların derileri ile ilgili birçok bulgu bulunmaktadır. Bunların değerlendirilmesiyle varılan sonuca göre, dinozor derileri *"tüy taşıyan derilere öncül olma özelliği taşımamaktadır."*[78]

Evrimcilerin kuş tüylerinin nasıl evrimleştiği hakkındaki iddiaları, "birbiriyle çelişen teoriler"[79] üretmiştir. Evrimle ilgili eski ders kitaplarında, hayali kuş tüyü ara formlarından söz edilmekte ve bunların yakında fosil kayıtlarında bulunacağı öne sürülmektedir. Ancak bugüne kadar bu umulan ara geçiş formlarının hiçbiri bulunamamıştır. Yine de birçok evrimci kuş tüylerinin sürüngen pullarından evrimleştiğini iddia etmeye devam edebilmektedir. Bu iddialarına göre sürüngen pulları aşama aşama uzamış, saçaklanmış ve zaman içinde kuşun uçmasını daha kolaylaştıracak şekilde kuşu taşımaya elverişli hale gelmiştir.[80] Ancak bunlar hiçbir bilimsel kanıta dayanmayan, tamamen hayalgücüne dayalı spekülasyonlardır.

Gerçekte, kuş tüyleri ile sürüngen pulları arasında çok büyük morfolojik farklılıklar olduğu için, aralarında çok fazla sayıda ara geçiş formu olmalıdır. Ancak fosil kayıtlarında böyle bir yapıya ait fosiller bulunmamaktadır.[81]

Amber içindeki kuş tüyleri

En eski kuş tüylerinden biri, Kretase dönemine (144-65 milyon yıl öncesi, Mezozoik dönemin sonu) ait amber içinde bulundu. Tüy sapı ve ince tüyleri tam olarak korunmuştu ve hatta bu tüyün hangi tür kuşa ait olduğu dahi anlaşılıyordu. Yaşı 165 milyon yıl öncesine kadar uzanan kuş tüyleri bulunmuş olmasına rağmen, fosil kayıtlarında kuş tüylerinin sözde evrimine dair bir delil bulunmamaktadır. Columbia Üniversitesi biyoloğunun ifadesiyle *"sürüngen pulları ile en ilkel kuş tüyü arasındaki tüm ara geçiş fosillerinin hiçbirine sahip değiliz."* [82] Fosil kayıtlarında çok sayıda kuş fosili bulunmaktadır ve hepsinin mükemmel tüyleri vardır. Bu nedenle kuş tüylerinin kökeni Darwinistler için bir bilinmezdir. [83]

İnsanın Gerçek Kökeni

İnsanın kökeni, evrimciler için en çok sorun teşkil eden konulardan biridir. İskelet yapısı, iki ayaklı oluşu, ellerini kullanışı, beyni, kafatası ve daha birçok fizyolojik ve anatomik özelliğinin yanısıra, aklı ve bilinciyle

insan, diğer canlılardan çok farklıdır. İnsanların maymunlarla hayali ortak bir atadan evrimleştiğini iddia eden evrimcilerin, bunun için gereken büyük değişimlerin tesadüfi mutasyonlarla nasıl gerçekleştiğini açıklamaları ve her özelliğin aşama aşama gelişimini fosil kayıtlarında göstermeleri gerekmektedir. Ancak, evrimciler insanın sözde evrimini kanıtlayabilecekleri tek bir fosile dahi sahip değildirler. Biyolog ve matematikçi Marcel-Paul Schutzenberger, evrim teorisinin insanın kökenini açıklama konusundaki sorunlarından bazılarını şöyle özetler:

> *Hem kademeli hem de sıçramalı evrimi savunanlar, insanları diğer primatlardan ayıran biyolojik sistemlerin güya aynı anda ortaya çıkışına inandırıcı bir açıklama getirmekten yoksunlar. Bu biyolojik sistemler arasında; iki ayaklılık, bunun doğal sonucu olarak leğen kemiğinin değişmesi ve şüphesiz beyincik, daha yetenekli bir el, dokunma duyusunun daha fazla olduğu parmak uçları; ses için gerekli olan gırtlakta değişiklik; sinir sisteminde, özellikle de konuşmanın tanınmasını sağlayan şakak loblarında değişiklik sayılabilir. Embriyogenetik açısından, bu anatomik sistemler birbirlerinden tamamen farklıdırlar. Her değişiklik bir yetenektir... Bu yeteneklerin aynı anda ortaya çıkmış olma zorunluluğu çok şaşırtıcıdır. Bazı biyologlar bunun genomun bir yeteneği olduğunu öne sürüyorlar. Herhangi biri bu yeteneğin gerçekten varolduğunu varsayarak onu tekrar bulabilir mi? İlk balıkta bu yetenek var mıydı? Gerçek şu ki biz* ***kavramsal bir iflasla*** *karşı karşıyayız.*[84]

Evrimciler, insanın sözde evrimi konusundaki çaresizliklerini gizlemek, bir yandan da kendilerini avutabilmek için, geçmişte yaşamış ve soyu tükenmiş bazı maymun türlerinin ve insan ırklarının fosillerini, hayali bir sıralama içinde dizerler. Bu fosillerin hiçbiri, maymunsu canlılardan insana doğru bir evrim sürecini göstermemektedir. Bu fosillerin hayali maketleri, çizimleri ve evrimcilerin taraflı yorumlarıyla insanın evrimi teorisine sözde bilimsel bir görünüm ve geçerlilik kazandırılmaya çalışılır.

Nature dergisinin editörü Henry Gee, 12 Temmuz 2001 tarihli *Nature*'da yayınlanan makalesinde, evrimciler tarafından insanın ataları olduğu iddia edilen hominid (insansı) fosillerinin, ilkelden gelişmişe doğru bir sırayı takip etmediğini, aksine kayıtlarda bu fosillerin bir anda ortaya çıktığını belirtmektedir. Makalede, evrim teorisinin 150 yıldır umulan kanıtı olan "ara formların" var olmadığı, farklı türlerin hep aniden ortaya çıktığı şöyle bir benzetmeyle açıklanmaktadır:

> *Hominid fosillerinin keşfi, yolcu otobüslerine benziyor. Bir süre için hiçbiri yokken, aynı anda 3 tanesi birden ortaya çıkıveriyor.*[85]

Gee, *In Search of Deep Time* (Zamanın Başlangıcını Ararken) adlı kitabında ise, insanın sözde evrimi şemasının (aşağıda), ata-torun ilişkileri hakkında hiçbir bilgi vermediğini, "kayıp halka" olmadığını ve insana doğru aşama aşama bir gelişim görülmediğini belirtmekte, şemadaki canlıların birbirlerinden farklı yerlerden ortaya çıktıklarını belirtmektedir.[86]

Gee, *"İnsanın evrimi ile igili fosil kanıtları parça parça ve farklı yorumlara açık. Şempanzelerin evrimi ile ilgili fosil kayıtları ise tamamen eksik."* diyerek, insanın sözde evrimi ile ilgili delillerin yokluğunu bir kez daha vurgulamaktadır.[87]

Bu tür itiraflar konusunda Henry Gee yalnız değildir. George Washington Üniversitesi'nden profesör Bernard Wood da, *Nature* dergisindeki bir makalesinde, insanın evrimsel kökeni ile ilgili taksonomik ve filogenetik ilişkilerin karanlıkta kaldığını belirtmekte ve şöyle demektedir:

Bizim kendi cinsimizin (genus), yani Homo'nun bilinen en eski temsilcilerinin taksonomisinin (sınıflandırmasının) ve filogenetik (evrimsel akrabalık) ilişkilerinin karanlıkta olması dikkat çekici bir durumdur. Mutlak tarihlendirme tekniklerindeki gelişmeler ve fosillerin yeniden yorumlanması, basit, çizgisel bir insan evrimi modelini savunulamaz hale getirmiştir ki, bu modelde Homo habilis Australopithecuslardan sonra gelir ve sonra da Homo erectus aracılığıyla Homo sapiens'e evrimleşir. Ama, (bu modele karşılık) herhangi bir alternatif ortak görüş de ortaya çıkmış değildir.[88]

Harvard Üniversitesi Karşılaştırmalı Zooloji Müzesi profesörü Richard Lewontin de, insanın sözde evriminin fosil kayıtlarında hiçbir delili olmadığını şöyle itiraf eder:

Homo sapiens'in kökeninden önceki uzak geçmişi göz önünde bulundurduğumuzda, tamamlanmamış ve birbiriyle bağlantısız bir fosil kaydıyla karşılaşırız. Bazı paleontologlar tarafından öne sürülen heyecanlı ve iyimser iddialara rağmen direkt atamız olarak belirlenebilecek hiçbir hominid türüne ait fosil yoktur… Hominid olarak kabul edilen en eski fosiller ilkel taş aletlerle ilişkilendirilen, Mary ve Louis Leakey tarafından Olduvai Gorge'da ve Afrika'nın başka yerlerinde bulunan ünlü fosillerdir. Bu fosil hominidler 1.5 milyon yıldan daha önceki dönemlerde yaşamışlardır ve bizim beyinlerimizin yarısı kadar beyinlere sahiptirler. Bunlar kesinlikle bizim türümüzün üyeleri değildiler ve bizim atalarımızın soyundan mıydılar veya bizim atalarımıza benzeyen bir soydan mıydılar, bunu bile bilmiyoruz.[89]

Time dergisinin yazarlarından ve koyu bir evrimci olan Michael D. Lemonick dahi insanın evrimi konusundaki çaresizliklerini "How Man Began" (İnsan Nasıl Doğdu?) başlıklı makalesinde şöyle ifade etmiştir.

Ancak, bir asırdan fazla süren kazılara rağmen, fosil kayıtları çıldırtırcasına eksik kalmaya devam ediyor. Çok az sayıdaki ipucu, hatta resme uymayan tek bir kemik bile herşeyi alt üst edebilir. Neredeyse her büyük buluş geleneksel anlayışta derin çatlaklar açmış ve bilim adamlarını ateşli tartışmalar ortasında yeni teoriler üretmeye zorlamıştır.[90]

İlginç olan ise, evrimcilerin bu gerçeklerin farkında olmalarına, yani ellerinde evrimi kanıtlayan hiçbir delil olmadığını bilmelerine rağmen, hala teoriyi savunabiliyor olmalarıdır. Bu evrimcilerin teorileri konusunda ne denli bağnaz olduklarını, ayrıca bilime ve akla aykırı hareket edebildiklerini gösteren delillerden biridir.

Evrimcilerin Hayali Ataları

Hiçbir delili olmayan insanın sözde evrimi iddiası, insanın soy ağacını *Australopithecus* adlı bir maymun türüyle başlatır. İddiaya göre *Australopithecus* zamanla ayağa kalkmış, beyni büyümüş ve çeşitli aşamalardan geçerek günümüz insanı *(Homo sapiens)* haline gelmiştir. Ancak fosil bulguları bu senaryoyu desteklememektedir. Her türlü ara form iddiasına rağmen, insan ve maymunlara ait fosil kalıntıları arasında aşılamaz bir sınır vardır. Dahası birbirinin atası olarak gösterilen türlerin gerçekte aynı dönemde yaşamış çağdaş türler oldukları ortaya çıkmıştır.

Australopithecus

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen *Australopithecus* ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş eski bir maymun türünden başka bir şey değildir. *Australopithecus* cinsinin çeşitli türleri bulunsa da sadece *Australopithecus afarensis* (1974 yılında bulunduğunda dünyaya insanın evriminin ispatı olarak sunulan 'Lucy'nin temsil ettiği tür) insanın doğrudan

atası kabul edilir. Ancak *Australopithecus* fosilleri üzerinde yapılan detaylı analizler bunların soyu tükenmiş maymun türleri olduğunu ortaya koymuştur.

*Australopithecine*lerin ilk olarak Afrika'da 4 milyon yıl kadar önce ortaya çıktıkları ve 1 milyon yıl öncesine kadar da yaşadıkları sanılmaktadır. *Australopithecine*lerin tümü, günümüz maymunlarına benzeyen soyu tükenmiş maymunlardır. Hepsinin beyin hacimleri, günümüz şempanzelerininkiyle aynı veya daha küçüktür. Ellerinde ve ayaklarında günümüz maymunlarındaki gibi ağaçlara tırmanmaya yarayan çıkıntılar mevcuttur ve ayakları dallara tutunmak için kavrayıcı özelliklere sahiptir. Boyları kısadır (en fazla 130 cm.) ve aynı günümüz maymunlarındaki gibi erkek *Australopithecine* dişisinden çok daha iridir. Kafataslarındaki yüzlerce ayrıntı, birbirine yakın gözler, sivri azı dişleri, çene yapısı, uzun kollar, kısa bacaklar gibi birçok özellik, bu canlıların günümüz maymunlarından farklı olmadıklarını gösteren delillerdir.

Bu konudaki evrimci iddia ise, *Australopithecine*lerin, tam bir maymun anatomisine sahip olmalarına rağmen, diğer tüm maymunların aksine, insanlar gibi dik yürüdükleri tezidir.

Oysa *Australopithecus* cinsi üzerinde yapılan birçok araştırmada bu türün insana benzer şekilde yürüyemediği ve iki ayaklı olmadığı sonucuna varılmıştır:

1. Dünyaca ünlü anatomist Lord Zuckerman, kendisi de evrim teorisini benimsemesine rağmen, *Australopithecine*lerin sadece sıradan bir maymun türü oldukları ve kesinlikle dik yürümedikleri sonucuna varmıştır.[91]

2. Bu konudaki araştırmalarıyla ünlü diğer evrimci anatomist Charles E. Oxnard da *Australopithecus* cinsinin iskelet yapısının günümüz orangutanlarınınkine benzediği sonucuna varmıştır.[92]

3. 1994 yılında İngiltere'de Liverpool Üniversitesi'nden Fred Spoor ve ekibi, *Australopithecus*'un iskeleti ile ilgili kesin bir sonuca varmak için kapsamlı bir araştırma yaptı. İskeletlerde, vücudun yere göre konumunu belirleyen "salyangoz" isimli bir organ üzerinde incelemeler yürütüldü. Spoor'un vardığı sonuç, ***Australopithecus*'un insanlarınkine benzer bir yürüyüş şekline sahip olmadığıydı.**[93]

4. 2000 yılında B. G. Richmond ve D. S. Strait isimli bilim adamlarının gerçekleştirdiği ve *Nature* dergisinde yayınlanan bir araştırmada *Australopithecine*lerin önkol kemikleri incelendi. Karşılaştırmalı anatomik incelemeler, bu türün günümüzde yaşayan ve 4 ayak üzerinde yürüyen maymunlarla aynı önkol anatomisine sahip olduğunu gösterdi.[94]

Nitekim yıllar önce ünlü evrimci Richard Leakey de *Australopithecine*lerin yürüyüş şekillerinin maymunlarınkine benzediğini söylemişti:

> *Aslında Rudolf Australopithecineleri "boğum yürüyüşlü" pozisyonuna, günümüze kadar gelen Afrikalı maymunlar kadar yakın olabilir.*[95]

Washington Üniversitesi Tıp Fakültesinden Christine Berg de, 1994 yılında *Journal of Human Evolution* adlı dergide yayınlanan yazısında *Australopithecus*'un yürüyüş ve duruş şekillerini incelemiş ve insanlardan çok farklı oldukları sonucuna varmıştır:

> *Mevcut sonuçlar, Australopithecus'un iki ayaklılığının Homo cinsinden farklı olması gerektiği sonucuna getiriyor. Sadece Australopithecus'un yürürken kalça ve dizlerini uzatma yeteneği daha az olduğu için değil, ancak aynı zamanda leğen kemiğini ve bacaklarının alt kısmını daha farklı hareket ettirdiği için. Görüldüğü kadarıyla Australopithecine insanlardan belirgin şekilde farklı yürüyordu; yürüyüşü*

paytaktı, leğen kemiği ve omuzları omurgasının çevresinde geniş dönüşler yapıyordu. Bu tür bir yürüyüş insanın iki ayaklılığına oranla daha fazla enerji gerektirir.[96]

Londra Doğa Tarihi Müzesi Paleontoloji Bölümü'nden profesör Peter Andrews da *Australopithecus*'un daha çok maymunsu özellikler gösterdiğini, ağaçlarda yaşamaya uygun ayak yapısı olduğunu belirtmektedir. Profesör Andrews *Nature* dergisinde yayınlanan makalesinde şöyle demektedir:

Gelişimsel özellikleri de insandan çok maymunlara benzemektedir. Filogenetik açıdan hominidler veya değiller, ancak bana göre ekolojik açıdan hala maymun olarak kabul edilmelidirler. [97]

Profesör Charles E. Oxnard, *Australopithecine*lerin ara geçiş formu veya insanımsı olamayacaklarını, bunların özgün bir grup olduklarını şöyle kabul etmektedir:

Her durumda, ilk incelemeler Australopithecus fosillerinin insanlara benzer olduğunu veya en kötü ihtimalle insanlarla Afrika maymunları arasında geçiş formu olduklarını öne sürse de, kanıtlarının tamamının incelenmesi gerçeğin farklı olduğunu göstermektedir. Bu fosiller açıkça hem insanlardan hem de Afrika maymunlarından farklıdırlar... Australopithecus özgündür...[98]

Australopithecus'un insanın atası sayılamayacağı, ünlü Fransız bilim dergisi *Science et Vie* gibi bilim dergileri tarafından da kabul edilmektedir. Derginin Mayıs 1999 sayısında bu konu kapak yapılmıştır. *Australopithecus afarensis* türünün en önemli fosil örneği sayılan Lucy'i konu alan dergi, **"Adieu Lucy" (Elveda Lucy)** başlığını kullanarak *Australopithecus* türü maymunların insan soyunun kökeni olmadığı ve bunların soy ağacından çıkarılması gerektiğini yazmıştır.[99]

Australopithecus'un zaman içinde iki ayaklı hale geldiği tezinin tutarsızlığını gösteren son bir bulgu, Afrika ülkelerinden Uganda'nın Bwindi ormanlarında rastlanan şempanzelerdir. Liverpool Üniversitesi araştırmacılarından Robin Crompton'un keşfettiği şempanzelerin özelliği zaten iki ayak üzerinde yürüyor olmalarıdır. İskoçya'nın *The Scotsman* gazetesinde "İki Ayaklı Maymunlar Darwin'i Çiğnedi" başlığıyla verilen haberde Crompton şu yorumu yapmaktadır: *"Bu durum, genelde kabul edilen, dört ayağı üzerinde yürüyen şempanzelerden evrimleştiğimiz iddiasına aykırı."*[100]

Görüldüğü gibi *Australopithecus*'un insanın atası sayılması için hiçbir neden yoktur. Bu cinse ait canlılar soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir.

Homo habilis

Australopithecus'un iskelet ve kafatası yapılarının şempanzelerden neredeyse farksız oluşu ve canlıların dik yürüdükleri iddiasının da sağlam kanıtlarla çürütülmesi, evrimci paleoantropologları oldukça zor durumda bırakmıştır. Çünkü hayali evrim şemasında *Australopithecus*'dan sonra *Homo erectus* gelir. *Homo erectus*, isminin başındaki *"Homo"* yani "insan" teriminden de anlaşıldığı gibi bir insan grubudur ve iskeleti de tamamen diktir. Kafatası hacmi *Australopithecus*'un iki katı kadardır. Şempanze benzeri bir maymun türü *Australopithecus*'dan, günümüz insanından farksız bir iskelete sahip olan *Homo erectus*'a geçmek ise, evrimci teoriye göre bile mümkün değildir. Dolayısıyla "bağlantı"lar, yani "ara form"lar gerekir. İşte *Homo habilis* kavramı, bu zorunluluktan doğmuştur.

Homo habilis sınıflandırması 1960'lı yıllarda ailece "fosil avcısı" olan Leakeyler tarafından ortaya atıldı. Leakeylere göre, *Homo habilis* olarak sınıflandırdıkları bu yeni tür canlı, dik yürüme yeteneğine, göreceli

olarak büyük bir beyin hacmine, taştan ve tahtadan alet kullanma yeteneğine sahipti. Bu sebeple insanın atası olabilirdi.

Oysa 80'li yılların ortalarından sonra bulunan aynı türe ait yeni fosiller, bu görüşü tamamen değiştirecekti. Yeni bulunan fosillere dayanan Bernard Wood ve Loring Brace gibi araştırmacılar, bunların, "alet kullanabilen insan" anlamına gelen *Homo habilis* yerine, "alet kullanabilen Güney Afrika maymunu" anlamına gelen *Australopithecus habilis* olarak sınıflandırılması gerektiğini söylediler. Çünkü *Homo habilis*, *Australopithecus* ismi verilen maymunlarla birçok ortak özellik taşıyordu. Aynı *Australopithecus* gibi uzun kollu, kısa bacaklı ve maymunsu bir iskelet yapısına sahipti. El ve ayak parmakları tırmanmaya uyumluydu. Çene yapıları tamamen günümüz maymunlarınınkine benziyordu. 630 cc.'lik beyin hacimleri de bunların birer maymun olduklarının bir göstergesiydi. Kısacası bazı evrimciler tarafından bir ara form olarak gösterilen *Homo habilis*, gerçekte tüm diğer *Australopithecine*ler gibi soyu tükenmiş bir maymundu.

İlerleyen yıllarda yapılan araştırmalar, *Homo habilis*'in gerçekten de *Australopithecus*'tan farklı bir canlı olmadığını ortaya koydu. 1984 yılında Tim White tarafından bulunan ve OH62 ismi verilen iskelet ve kafatası fosili, bu türün günümüz maymunlarınınki gibi küçük beyin hacmine, dallara tırmanmaya yarayan uzun kollara ve kısa bacaklara sahip olduğunu gösterdi.

Amerikalı antropolog Holly Smith'in 1994 yılında yaptığı detaylı analizler de yine *Homo habilis*'in aslında *Homo* yani insan değil, maymun olduğunu gösterdi. Smith, *Australopithecus*, *Homo habilis*, *Homo erectus* ve *Homo neandertalensis* türlerinin dişleri üzerinde yaptığı analizler hakkında şöyle diyordu:

> *Dişlerin gelişimi ve yapısı kriterine dayanarak yaptığımız analizler, Australopithecus ve Homo habilis türlerinin Afrika maymunlarıyla aynı kategoride olduklarını, ancak Homo erectus ve Neandertal türlerinin günümüz insanlarıyla aynı yapıya sahip olduğunu göstermektedir.* [101]

Aynı yıl Fred Spoor, Bernard Wood ve Frans Zonneveld, çok farklı bir yöntemle yine aynı sonuca ulaştılar. Bu yöntem, başta belirttiğimiz gibi insan ve maymunların iç kulaklarında yer alan ve denge sağlamaya yarayan yarı-çembersel kanalların karşılaştırmalı analizine dayanıyordu. Spoor, Wood ve Zonneveld insan morfolojisi gösteren ilk fosillerin *Homo erectus* grubuna ait olduğunu, *Australopithecus*'un -ve *Australopithecus robustus* olarak bilinen *Paranthropus*'un- ise klasik maymun karakteri sergilediğini şöyle özetlediler:

> *Fosil hominidler arasında, modern insan morfolojisini gösteren ilk tür Homo erectus'tur. Tersine, Güney Afrika'dan gelen ve Australopithecus ve Paranthropus olarak yorumlanan kafatasındaki yarı dairesel kanal boyutları, günümüze kadar yaşayan büyük maymunlara benzemektedir.*[102]

Stw 53 adındaki *Homo habilis* örneği üzerinde de incelemeler yapan Spoor, Wood ve Zonneveld, şaşırtıcı bir biçimde, "Stw 53'ün, *Australopithecine*lerden daha az iki ayaklı davranışları gösterdiğini" buldular. Bu *H. habilis* örneğinin *Australopithecus* türünden çok daha fazla maymuna benzediği anlamına geliyordu. Dolayısıyla söz konusu bilim adamları, Stw 53'ün *"Australopithecine*ler ve *H. erectus*'da görülen morfolojiler arasında ara geçiş olmasının mümkün olmadığı" sonucuna vardılar.[103]

Wood ve Collard 1999 yılında *Science* dergisinde yayınlanan yazılarında ise vardıkları sonucu şöyle tekrarladılar:

> *Homo için doğrulanabilir kriterler üzerine kurularak düzeltilmiş bir tanım sunuyoruz; ve buna göre Homo habilis ve Homo rudolfensis'in Homo cinsine dahil olmadığı sonucuna varıyoruz.* [104]

Hatta S. Scherer-Hartwig ve R. D. Martin gibi bazı bilim adamları da yaptıkları incelemeler sonucunda, *Homo habilis*'in *Australopithecus*'dan daha çok maymun özellikleri gösterdiklerini belirttiler:

> *Australopithecus afarensis'e (AL 288-1, "Lucy") ve Homo habilis'e (OH 62, "Lucy'nin çocuğu") isnat edilen yetişkin iskeletlerinin her ikisi de alt ve üst uzuvların kalıntılarını içeriyor. Bu iskeletlerin farklı uzuv kemiği ölçüleri arasındaki ilişki Afrika maymunlarının ve insanlarınki ile kıyaslandı. Şaşırtıcı olarak, OH 62'nin Afrika maymunlarına AL 288-1'den daha çok benzerlik gösterdiği ortaya çıktı. Ancak iskeleti 1 milyon yıl daha yaşlı olan A. afarensis, Homo habilis'in atası olarak kabul edilmektedir.*[105]

Ian Tattersall ise "The Many Faces of *Homo habilis*" (*Homo habilis*'in Farklı Yüzleri) adlı makalesinde şu yorumu yapmaktadır:

> *Giderek daha da açık hale geliyor ki, Homo habilis diğer hiçbir sınıflandırmaya dahil edilemeyen fosillerin bir araya toplandığı bir artık sepeti haline geldi, ve bu haliyle bir çok yönüyle birbirine hiç benzeşmeyen bir çok insansı fosilin toplandığı bir kategori olmaktan öteye gitmiyor.* [106]

Baştan beri incelediğimiz tüm bu bulguların sonucunu özetlemek gerekirse, şu iki önemli sonuca varılabilir:

(1) *Homo habilis* adıyla anılan fosiller, gerçekte *Homo* yani insan sınıflamalarına değil, *Australopithecus* (maymun) sınıflamalarına dahildir.

(2) Hem *Homo habilis* hem de *Australopithecus* türleri, eğik yürüyen, yani maymun iskeletine sahip canlılardır. İnsanlarla ilgileri yoktur, insanın sözde soy ağacındaki ara geçiş formları değillerdir.

Homo erectus

Homo erectus "dik yürüyen insan" anlamına gelir. Evrimciler bu insanları, "erect" yani "dik" sıfatı ile öncekilerden ayırmak zorunda kalmışlardır. Çünkü eldeki tüm *Homo erectus* fosilleri, *Australopithecus* ya da *Homo habilis* örneklerinin aksine diktir. **Günümüz insanının iskeleti ile *Homo erectus* iskeleti arasında hiçbir fark yoktur.**

Evrimcilerin *Homo erectus*'u "ilkel" saymaktaki en önemli dayanakları ise, kafatası hacminin (900-1100 cc) günümüz insanının ortalamasından küçüklüğü, dar alnı ve kalın kaş çıkıntılarıdır. Oysa bugün de dünyada *Homo erectus*'la aynı kafatası ortalamasında pek çok insan yaşamaktadır (örneğin pigmeler) ve bugün de çeşitli ırklarda dar alın ve kaş çıkıntıları vardır (örneğin Avustralya yerlileri Aborijinlerde).

Kafatası hacmi farklılığının zeka ve beceri yönünden hiçbir fark oluşturmadığı ise, bilinen bir gerçektir. Zeka, beynin hacmine göre değil, beynin kendi içindeki organizasyonuna göre değişir.[107]

Homo erectus'u dünyaya tanıtan fosiller, her ikisi de Asya'da bulunan Pekin Adamı ve Java Adamı fosilleriydi. Ancak zamanla bu iki kalıntının da güvenilir olmadıkları anlaşıldı. Pekin Adamı, sadece alçıdan yapılmış ve aslı kaybolmuş modellerden ibaretti, Java Adamı ise bir kafatası parçası ile ondan metrelerce uzakta bulunmuş bir leğen kemiğinden oluşuyordu ve bunların aynı canlıya ait olduğuna dair hiçbir gösterge yoktu. Bu nedenle Afrika'da bulunan *Homo erectus* fosilleri giderek daha fazla önem kazandı.

Afrika'da bulunan *Homo erectus* fosillerinin en ünlüsü olan Turkana Çocuğu'nun da incelenmesiyle, *Homo erectus*'un günümüz insanından bir farklılığının olmadığı kesinlik kazandı.

Evrimci paleoantropolog Richard Leakey bile *Homo erectus*'un günümüz insanı ile olan farklılığının ırksal farklılıktan öte bir anlam taşımadığını şöyle ifade eder:

> *Herhangi bir kişi farklılıkları fark edebilir: Kafatasının biçimi, yüzün açısı, kaş çıkıntısının kabalığı vs. Ancak bu farklılıklar bugün değişik coğrafyalarda yaşamakta olan insan ırklarının birbirleri arasındaki farklılıklardan daha fazla değildir. Böyle bir varyasyon, topluluklar birbirlerinden uzun zaman aralıklarında ayrı tutuldukları zaman ortaya çıkar.*[108]

Connecticut Üniversitesi'nden profesör William Laughlin, Eskimolar ve Aleut Adaları insanları üzerinde uzun yıllar anatomik incelemeler yapmış ve bu insanlar ile *Homo erectus*'un şaşırtıcı derecede birbirlerine benzediklerini görmüştür. Laughlin'in vardığı sonuç, tüm bu ırkların gerçekte *Homo sapiens* türüne (günümüz insanına) ait farklı ırklar olduğudur:

> *Hepsi Homo sapiens türüne ait olan Eskimolar ve Avustralya yerlileri gibi uzak gruplar arasındaki büyük farklılıkları dikkate aldığımızda, Homo erectus'un da kendi içinde farklılıklar taşıyan bu türe (Homo sapiens'e) ait olduğu sonucuna varmak çok mantıklı gözükmektedir.*[109]

Homo erectus'un yapay bir sınıflama olduğu, *Homo erectus* kategorisine dahil edilen fosillerin gerçekte *Homo sapiens*'ten ayrı bir tür sayılacak kadar farklılık taşımadığı, bilim dergilerinde de giderek daha fazla dile getirilmektedir. *American Scientist* dergisinde, bu konudaki tartışmalar ve 2000 yılında bu konuda yapılan bir konferansın sonucu şöyle özetlenmektedir:

> *Senckenberg konferansına katılanların çoğu, Michigan Üniversitesi'nden Milford Wolpoff, Canberra Üniversitesi'nden Alan Thorne ve meslektaşları tarafından başlatılan ve Homo erectus'un taksonomik statüsünü ele alan ateşli tartışmaya dahil oldular. Bunlar (Wolpoff ve Thorn) güçlü bir şekilde, Homo erectus'un bir tür olarak geçerliliği bulunmadığını, tamamen ortadan kaldırılması gerektiğini savundular. Homo cinsinin tüm üyeleri, 2 milyon yıl öncesinden günümüze kadar, varyasyona oldukça açık ve geniş alanlara yayılmış tek bir tür, yani Homo sapiens türüydü onlara göre, ve bu tür içinde doğal kırılmalar ve alt bölünmeler bulunmuyordu. Konferansın konusu, Homo erectus'un var olmadığıydı.*[110]

Üstteki tezi savunan bilim adamlarının vardığı sonuç, "*Homo erectus*, *Homo sapiens*'ten farklı bir tür değil, *Homo sapiens* içindeki bir ırktır" şeklinde de özetlenebilir. Bir insan ırkı olan *Homo erectus* ile "insanın evrimi" senaryosunda kendisinden önce gelen maymunlar (*Australopithecus, Homo habilis* ve *Homo rudolfensis*) arasında ise büyük bir uçurum vardır. Yani fosil kayıtlarında beliren ilk insanlar, evrim süreci olmadan, aynı anda ve aniden ortaya çıkmışlardır.

Homo sapiens archaic, Homo heilderbergensis ve Cro-Magnon

Homo sapiens archaic, hayali evrim şemasının günümüz insanından bir önceki basamağını oluşturur. Aslında bu insanlar hakkında evrimciler açısından söylenecek bir şey yoktur, zira bunlar günümüz insanından ancak çok küçük farklılıklarla ayrılırlar. Hatta bazı araştırmacılar, bu ırkın temsilcilerinin günümüzde hala yaşamakta olduklarını söyleyerek Avustralyalı Aborijin yerlilerini örnek gösterirler. Aborijin yerlileri de aynı bu ırk gibi kalın kaş çıkıntılarına, içeri doğru eğik bir çene yapısına ve biraz daha küçük bir beyin hacmine sahiptirler. Ayrıca çok yakın bir geçmişte Macaristan'da ve İtalya'nın bazı köylerinde bu insanların yaşamış olduklarına dair çok ciddi bulgular ele geçirilmiştir.

Evrimci literatürde *Homo heilderbergensis* olarak tanımlanan sınıflandırma ise, aslında *Homo sapiens archaic*'le aynı şeydir. Aynı insan ırkını tanımlamak için bu iki ayrı kavramın kullanılmasının nedeni, evrimciler arasındaki görüş farklılıklarıdır. *Homo heilderbergensis* sınıflamasına dahil edilen tüm fosiller, anatomik olarak günümüz Avrupalılarına çok benzeyen insanların günümüzden 500 bin, hatta 780 bin yıl önce İngiltere'de ve İspanya'da yaşadıklarını göstermektedir.

Cro-magnon sınıflaması ise, 30.000 yıl önceye kadar yaşadığı tahmin edilen bir ırktır. Kubbe şeklinde bir kafatasına, geniş bir alına sahiptir. 1600 cc'lik kafatası hacmi, günümüz insanının ortalamasından fazladır. Kafatasında kalın kaş çıkıntıları vardır ve arka kısımda, Neandertal Adamı'nın ve *Homo erectus*'un karakteristik özelliği olan kemiksi çıkıntı bulunmaktadır.

Avrupalı bir ırk olarak kabul edilmesine karşın, Cro-magnon kafatasının yapısı ve hacmi, günümüzde Afrika ve tropik iklimlerde yaşayan bazı ırklara fazlasıyla benzemektedir. Bu benzerliğe dayanarak, Cro-magnon'un Afrika kökenli eski bir ırk olduğu tahmin edilir. Diğer bazı paleoantropolojik bulgular, Cro-magnon ve Neandertal ırklarının birbirleri ile kaynaşarak, günümüzdeki bazı ırklara temel oluşturduklarını göstermektedir.

Sonuç itibariyle, bu insanların hiçbiri "ilkel tür"ler veya ara geçiş formları değildir. Tarih içinde yaşamış veya diğer ırklara karışıp asimile olarak ya da soyları tükenip yok olarak tarih sahnesinden çekilmiş farklı insan ırklarıdır.

Fosil kayıtlarında insanlar hep insan, maymunlar ise hep maymun olarak bulunmaktadır

Buraya kadar incelendiği gibi, fosil kayıtlarından elde edilen bilgiler, insanın evrimi senaryosunun hiçbir bilimsel dayanağı olmadığını göstermektedir. Fosil kayıtlarında ya insanlara ya da maymun ve maymun benzeri canlılara ait kalıntılar bulunmaktadır; evrimcilerin bulmayı umdukları ara geçiş formlarından ise eser yoktur. Nitekim böyle bir evrimi sağlayabilecek bir doğa mekanizması da yoktur. Daha tek bir protein molekülünün tesadüfen nasıl ortaya çıkmış olabileceğini açıklayamayan evrim teorisinin, insan gibi son derece kompleks bir bedene, düşünmek, sevinmek, karar vermek, idrak etmek, estetikten ve sanattan zevk almak, beste yapmak, resim çizmek, kitap yazmak gibi yetenek ve özelliklere sahip bir varlığın rastlantısal mutasyonlar sonucunda maymun benzeri hayvanlardan nasıl evrimleştiğini açıklayabilmesi, kesinlikle imkansızdır.

Kısacası insanın evrimle ortaya çıktığına dair hiçbir kanıt yoktur ve zaten böyle bir değişimin olması da mümkün değildir. Evrimcilerin bunu kabullenmek istemeyişleri, gerçeği değiştirmez. İnsanın Yaratıcısı tesadüfler değil, alemlerin Rabbi olan, Üstün ve Güçlü, Yüce Allah'tır.

Sahte Ara Formlar

Buraya kadar olan bölümlerde evrim teorisi için son derece önemli olan ara geçiş formlarına ait fosillerin bulunmadıklarından söz ettik. Ancak buna rağmen evrimci kitaplarda, dergilerde veya bazı ders kitaplarında adı geçen "ara geçiş formları" vardır. Hatta bunların birçoğu, örneğin *Archæopteryx* veya Lucy, evrim teorisinin sembolü haline gelmiştir. Bazen de gazete ve dergilerde, "kayıp halka bulundu" benzeri başlıklarla duyurulan haberler okursunuz. Bu haberlerde, bulunan bir fosilin, evrimcilerin yıllardır aradıkları ara geçiş formu olduğu iddia edilir. Öyle ise bu adı geçen ara geçiş formları nelerdir?

Bu bölümde birçoğunu ele alacağımız bu sözde ara geçiş formları, gerçekte ara formlar değillerdir. Hepsi bir başka türle arasında ata-torun ilişkisi bulunmayan, özgün ve eksiksiz yapıda türlere ait canlıların fosilleridir. Ancak evrimciler taraflı yorumlarla, bazen sahtekarca yöntemler kullanarak bunları ara formlar olarak tanıtırlar. İlerleyen sayfalarda da görüleceği gibi, tüm bu sözde ara formlar evrimcilerin arasında da ihtilaf konusudur. Hatta gerçekleri kabullenmekten çekinmeyen bazı evrimciler bunların ara form olmadıklarını kabul ederek duyurmaktadırlar.

Cœlacanth

Cœlacanth, yaklaşık 150 cm boyunda, iri yapılı, zırhı andıran ve bütün gövdesini kaplayan kalın pullara sahip bir balıktır. Kemiklibalıklar (*Osteichthyes*) sınıflamasına aittir ve fosillerine ilk olarak Devoniyen(408-360 milyon yıl arası) dönemine ait katmanlarda rastlanmaktadır. 1938 yılına kadar birçok evrimci zoolog bu canlının, gövdesindeki iki adet çiftli yüzgeçleri kullanarak deniz tabanında yürüdüğünü ve deniz-kara hayvanları arasında bir geçiş formu olduğunu varsayıyordu. Evrimciler bu iddialarına dayanak olarak ellerinde bulunan *Cœlacanth* fosillerinin yüzgeçlerindeki kemikli yapıları gösteriyorlardı. Ancak 1938 yılında yaşanan bir gelişme bu ara tür iddiasını tamamen çürüttü. Güney Afrika Cumhuriyeti açıklarında canlı bir *Cœlacanth* ele geçirildi! Üstelik en az 70 milyon yıl önce ortadan kalktığı düşünülen bu canlı türü üzerinde yapılan incelemeler *Cœlacanth*ların **400 milyon yıldır hiçbir değişikliğe** uğramadıklarını gösteriyordu.

Focus dergisinin Nisan 2003 sayısında bu bulgunun meydana getirdiği şaşkınlık şu ifadelerle ortaya konmaktadır:

> *Aslında canlı bir dinozor bulunmuş olsaydı, bu çok daha az şaşırtıcı olurdu. Çünkü fosiller Coelacanth'ın, dinozorların sahneye çıkmasından 150-200 milyon yıl önce var olduklarını gösteriyor. Birçok bilim insanının kara omurgalılarının atası olarak gösterdiği, en az 70 milyon yıl önce yok olduğu sanılan balık, canlı bulunmuştu!* [111]

Sonraki yıllarda hepsi canlı yaklaşık 200 tane *Cœlacanth* (*Latimera chalumnae)* ele geçirildi. Hiçbir değişime uğramayan balıkların 150 ila 600 metre arası derinlikte yaşadıkları ve mükemmel bir bedene sahip oldukları anlaşıldı. 1987 yılında Max Planck Enstitüsü'nden profesör Hans Fricke, Geo adındaki mini denizaltıyla, Afrika'nın doğusunda yer alan Komor Adaları çevresinde 200 metre kadar derinliğe inerek bu canlıları doğal ortamlarında gözlemledi. Gördü ki, kemikli yüzgeçler, tetrapodlarda (dört ayaklı kara canlılarında) yürüme görevi gören uzantılarla hiçbir işlevsel bağlantı göstermiyordu.

Focus dergisinde bu araştırmanın sonuçları şöyle aktarılmaktadır:

> ***Esnek yüzgeçlerinin, dört ayaklı kara omurgalılarınınkine benzer bir işlevi yoktu.*** *Bunlar, hayvanın baş aşağı ve geri geri de dahil olmak üzere, her yöne yüzmesini sağlıyordu.*[112]

400 milyon yıllık dönemde hiçbir değişim izi göstermeyen bir canlı olan *Cœlacanth* evrimcileri çok zor durumda bırakmıştır. Üstelik *Cœlacanth*ların hiçbir değişim yaşamadığı 400 milyon yıllık dönemdeki kıta hareketleri düşünüldüğünde evrimcilerin tamamen çaresiz kaldıkları görülür. *Focus* dergisinde bu konuda şunlar yazılmaktadır:

> *Bilimsel verilere göre, günümüzden yaklaşık 250 milyon yıl önce, tüm kıtalar birleşikti. Pangea adı verilen bu büyük kara parçasını tek ve dev bir okyanus çevreliyordu. Yaklaşık 125 milyon yıl önce, kıtaların yer değiştirmesi sonucunda, Hint Okyanusu açıldı. Günümüzde, Cœlacanthların doğal ortamlarının önemli bir parçasını oluşturan Hint Okyanusu'ndaki volkanik mağaralar da kıta hareketlerinin etkisiyle ortaya çıktı. İşte tüm bu verilerin ışığında önemli bir gerçek daha karşımıza çıkıyor. Yaklaşık 400 milyondan beri var olan bu hayvanların, doğal ortamlarında meydana gelen bunca değişikliğe rağmen değişmediği gerçeği!*[113]

Tam 400 milyonluk dönemde *Cœlacanth'*da hiçbir değişiklik yaşanmaması, canlılığın evrimle ortaya çıktığı ve canlılarda sürekli bir evrim olduğu teziyle açıkça çelişmektedir.

Dahası *Cœlacanth*, evrim teorisinin hayali bir geçişle birbirine bağladığı deniz ve kara canlıları arasındaki derin uçurumu ortaya çıkarmaktadır. Profesör Keith S. Thomson'un *The Story of the Coelacanth* (*Cœlacanth*'ın Hikayesi) ismini taşıyan kitabında şu bilgiler aktarılmaktadır:

> *Örneğin, bilinen en eski Cœlacanth (Diplocercides) da, kesinlikle aynı biçimde bir rostral organa (kafatasının içinde bulunan peltemsi bir maddeyle dolu kese ve ona bağlı altı tüp, zooloğlarca rostral organ olarak adlandırılıyor), özel bir kafatası eklemine, içi boş bir sırt ipine (notokord) ve az sayıda dişe sahipti. Tüm bunlar, grubun Devoniyen dönemden beri (400 milyon yıldır) hemen hemen hiç değişmediğini gösterdiği gibi,* ***fosil kayıtları arasında büyük bir boşluğun*** *olduğunu da gösteriyor. Çünkü, Cœlacanthların hepsinde görülen ortak özelliklerin ortaya çıkışını gösteren* ***ata fosiller zincirine sahip değiliz.***[114]

Coelacanth'ın Evrimi Reddeden Kompleks Yapısı

Cœlacanth'ın hiçbir atası olmadan aniden ortaya çıkışı ve milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişime uğramamasının yanında, *Cœlacanth*ların kompleks yapıları da evrimciler açısından büyük bir sorundur. Güney Afrika'da bulunan dünyaca ünlü JLB Smith Balık Bilimi Enstitüsü'nün yöneticisi profesör Michael Bruton *Cœlacanth*'ı son derece karmaşık bir hayvan olarak tanımlamaktadır.

Doğum, bu canlıların kompleks özelliklerinden biridir. *Cœlacanth*lar yavrularını doğumla dünyaya getirirler. Portakal büyüklüğündeki yumurtaları, balığın içindeyken çatlar. Üstelik yavruların annenin bedeninden plasenta benzeri bir organ sayesinde beslendiklerine dair bulgular mevcuttur. Plasenta anneden yavruya oksijen ve besin sağlamanın yanı sıra yavrunun bedeninde solunum ve sindirimden arta kalan maddeleri uzaklaştıran kompleks bir organdır. Karbonifer döneme ait (360-290 milyon yıl önceki dönem) embriyo fosilleri böyle kompleks bir sistemin memelilerin ortaya çıkmasından çok önce var olduğunu göstermektedir. [115]

Öte yandan, *Cœlacanth*ların çevredeki elektromanyetik alanlara duyarlı olduğunun tespit edilmesi bu canlılarda kompleks bir duyu organının da varlığını göstermiştir. Bilim adamları balığın rostal organının beyne bağlandığı sinirlerin düzenine bakarak, bu organın elektromanyetik alanları algılama görevini yürüttüğünü kabul etmektedirler. Bu mükemmel organın en eski *Cœlacanth* fosillerinde dahi mevcut olması, diğer kompleks yapılarla birlikte ele alındığında evrimcilerin çözümleyemeyeceği bir sorun ortaya çıkarmaktadır. *Focus* dergisinde bu sorun şöyle ifade edilmektedir:

> *Fosillere göre, balıkların ortaya çıktığı tarih, günümüzden yaklaşık 470 milyon yıl öncesine denk geliyor. Cœlacanth'ın ortaya çıkması ise bu tarihten 60 milyon yıl sonra. Çok ilkel özelliklere sahip olması beklenen bu yaratığın, son derece karmaşık bir yapı sergilemesi şaşkınlık uyandırıyor.*

Tüm bunlar evrim teorisine büyük birer darbedir: Plasenta benzeri bir organın ve elektromanyetik dalgaları algılayan kompleks yapıların bu kadar eski dönemlerde kusursuz şekilde bulunduklarının gösterilmesi, doğa tarihinde evrim teorisinin iddia ettiği gibi basitten komplekse doğru aşamalı evrim yaşanmadığını açıkça göstermektedir.

Cœlacanth'tan Evrime Bir Başka Darbe Daha: Kan Özellikleri

1966 yılında ele geçirilen bir *Cœlacanth* yakalandıktan hemen sonra donduruldu. Bilim adamları balığın kanı üzerinde inceleme yaptıklarında çok şaşırdılar: *Cœlacanth*, köpek balığı kanı taşıyordu!

Cœlacanth dışındaki tüm kemiklibalıklar (*Osteichthyes*), deniz suyu içip, fazla tuzu gövdelerinden atarak su gereksinimlerini karşılarlar. *Cœlacanth'*ın gövdesinde bulunan sistem ise, kıkırdaklıbalıklar (*Chondrichthyes*) sınıfında bulunan köpek balığının gövdesindeki sistem gibidir. Köpek balığı, proteinlerin parçalanması sonucunda açığa çıkan amonyağı üreye dönüştürür ve insan için ölümcül olabilecek düzeylerde üreyi kanda tutar. Çevredeki suyun tuzluluk oranına göre kanda bulunan bu maddelerin oranı ayarlanır, sonuçta kan, deniz suyu ile izotonik duruma geldiğinden (içteki ve dıştaki suların ozmotik basınçları eşitlendiği, yani aynı yoğunluğa ulaştıkları için) dışarıya su kaybı olmaz. *Cœlacanth'*ın karaciğerinin üre üretmek için gereken enzimlere sahip olduğu da ortaya çıkarılmıştır. Yani *Cœlacanth*, dahil edildiği sınıflamada başka hiçbir türde bulunmayan ve ancak on milyonlarca yıl sonra köpek balıklarında ortaya çıkan özgün kan özelliklerine sahiptir.

Focus, *Cœlacanth*'da köpek balığı kanı bulunmasını, profesör Keith S. Thomson'un ifadesiyle "evrimsel bir sorun" olarak nitelemektedir. Dergi sorunu daha açık hale getirmekte ve moleküler analizlere dayanılarak, kıkırdaklıbalıklar sınıfındaki köpek balıklarıyla, kemikli balıklar sınıfındaki *Cœlacanth*lar arasında hiçbir evrimsel akrabalık kurulamadığını belirtmektedir. Görüldüğü gibi iki canlı arasındaki benzerliğe getirilecek hiçbir evrim yanlısı açıklama bulunmamaktadır. Evrimcilerin çoğu benzerliği açıklamada başvurdukları moleküler analiz yöntemleri bile bu konuda bir işe yaramamaktadır. Getirilebilecek tek açıklama, bu canlıların ortak bir yaratılışla, yani Allah'ın yaratışıyla yaratıldıkları gerçeğidir.

Seymouria

Seymouria, bazı evrimcilerin "sürüngenlerin atası" olarak gösterdikleri bir amfibiyen türüdür. Oysa *Seymouria*'nın bir ara form olamayacağı, *Seymouria*'nın yeryüzünde ilk kez ortaya çıkışından 30 milyon yıl öncesinde de sürüngenlerin yaşadıklarının bulunmasıyla ortaya çıkmıştır. En eski *Seymouria* fosilleri, Alt Permiyen tabakasına, yani bundan 280 milyon yıl öncesine aittir. Oysa bilinen en eski sürüngen türleri olan

Hylonomus ve *Paleothyris*, Alt Pensilvanyen tabakalarında bulunmuşlardır ki, bu tabakalar 330-315 milyon yıl öncesine aittir.[116] "Sürüngenlerin atası"nın sürüngenlerden çok sonra yaşamış olması, elbette imkansızdır.

Therapsida

*Therapsid*ler, evrimcilerin sürüngenlerle memeliler arasında ara geçiş formu olarak gösterdikleri bir canlı türüdür. Bu iddianın geçersizliğini önceki bölümlerde incelemiştik, burada kısaca yineleyelim.

Therapsida takımına ait canlıların fosilleri, evrimcilerin iddialarını kanıtlamaz. Herşeyden önce *Therapsid*ler fosil kayıtlarında Darwinizm tarafından beklenen kronolojik sırada ortaya çıkmazlar. Evrimcilerin iddialarının doğru olabilmesi için, *Therapsida* fosillerinin en fazla sürüngen çenesi özelliği taşıyandan en fazla memeli çenesi özellikleri taşıyana doğru bir çizgi izlemesi gerekmektedir. Ancak fosil kayıtlarında böyle bir sıra görülmemektedir.

Ünlü Darwinizm eleştirmeni Philip Johnson, *Darwin on Trial* adlı kitabında bu konu hakkında şu yorumu yapar:

> *(Sürüngenler ve memeliler arasında) Suni bir soy kökeni çizgisi oluşturulabilir, ancak bu yalnızca farklı alt gruplara ait türleri keyfi olarak karıştırarak ve onları kronolojik sıra dışında düzenleyerek gerçekleştirilebilir.*[117]

*Therapsid*lerin memelilerle ortak olan tek özelliği kulak ve çene kemikleridir. Sürüngenlerin ve memelilerin üreme sistemleri ve diğer organlarındaki büyük farklılıklar incelendiğinde ise, sürüngenlerin memelilere nasıl evrimleşmiş olabileceği sorusunun cevaplanmaktan çok uzak olduğu görülecektir. Daha da ileriye gidecek olursak, işler daha da zorlaşacaktır; özellikle de, primatlar, atlar, yarasalar, balinalar, kutup ayıları, sincaplar, geviş getirenler gibi birçok farklı kategoriyi içeren bir grup olan memelilerin nasıl olup da tesadüfi mutasyonlar ve doğal seleksiyon ile sürüngenlerden evrimleşmiş olabilecekleri sorusu, cevapsızdır.

Archæopteryx

Archæopteryx, evrimcilerin kuşların sözde evriminde delil gösterdikleri en önemli canlıdır. Pek çok evrimci *Archæopteryx*'in hem sürüngen hem kuş özellikleri gösteren bir ara geçiş formu olduğunu öne sürer. Ancak günümüzde Alan Feduccia gibi evrimci otoriteler dahi bu iddianın geçersiz olduğunu kabul etmektedir.

Günümüzden yaklaşık 150 milyon yıl önce yaşamış olan *Archæopteryx*'in fosilleri üzerinde yapılan son incelemeler bu kuşun bir ara geçiş formu değil, sadece günümüz kuşlarından biraz daha farklı özelliklere sahip, soyu tükenmiş bir kuş türü olduğunu ortaya çıkarmıştır.

Evrimcilerin *Archæopteryx* ile ilgili ara geçiş formu iddiaları ve cevapları

1. Sonradan bulunan göğüs kemiği: Yakın zamana kadar *Archæopteryx*'in "sternum"unun, yani göğüs kemiğinin olmaması, canlının uçamayacağının en önemli kanıtı olarak gösterilmekteydi. (Göğüs kemiği, uçmak için gerekli olan kasların tutunduğu göğüs kafesinin altında bulunan bir kemiktir. Günümüzde uçabilen veya uçamayan tüm kuşlarda, hatta kuşlardan çok ayrı bir familyaya ait olan uçabilen memeli yarasalarda bile bu göğüs kemiği vardır.)

Ancak 1992 yılında bulunan yedinci *Archæopteryx* fosili bu argümanın yanlış olduğunu gösterdi. Zira bu son bulunan *Archæopteryx* fosilinde evrimcilerin çok uzun zamandır yok saydıkları göğüs kemiği vardı. [118]

Bu bulgu, *Archæopteryx*'in tam uçamayan bir yarı kuş olduğu yönündeki iddiaların en temel dayanağını geçersiz kıldı.

2. Tüylerin yapısı: *Archæopteryx*'in gerçek anlamda uçabilen bir kuş olduğunun en önemli kanıtlarından bir tanesi de hayvanın tüylerinin yapısı oldu. *Archæopteryx*'in günümüz kuşlarınınkinden farksız olan asimetrik tüy yapısı, canlının mükemmel olarak uçabildiğini gösteriyordu. Ünlü paleontolog Carl O. Dunbar'ın belirttiği gibi, *"tüylerinden dolayı bu yaratık tam bir kuş özelliği gösteriyordu"*.[119]

Paleontolog Robert Carroll ise konu hakkında şu açıklamayı yapar:

> *Archæpoteryx'in uçuş tüylerinin geometrisi modern uçucu kuşlarınki ile tamamen aynıdır, uçucu olmayan kuşların ise tüyleri simetriktir. Tüylerin kanat üzerindeki düzeni de modern kuşlarınkiyle benzerdir... Van Tyne ve Berger'e göre Archæopteryx'in kanatlarının boyutu ve şekli, tavuk cinsinden kuşlar, kumrular, ağaçkakanlar, çulluklar ve tüneyen ötücü kuşların çoğu gibi bitki örtüsünün sınırlı açıklıkları boyunca hareket eden kuşlarınkine benzerdir... Uçuş tüyleri en az 150 milyon yıldan beri durağandır (değişmemiştir).*[120]

3. Kanatlarındaki pençeler ve ağzındaki dişler: Evrimciler *Archæopteryx*'in kanatlarında pençeler ve ağzında dişler olmasını, bu canlının bir ara geçiş formu olduğunun en önemli delili olarak sayıyorlardı. Oysa bu özellikler canlının sürüngenlerle herhangi bir şekilde bir ilgisi olduğunu göstermez. Zira günümüzde yaşayan iki tür kuşta, *Touraco corythaix* ve *Opisthocomus hoazin*'de de dallara tutunmaya yarayan pençeler bulunmaktadır. Ve bu canlılar, hiçbir sürüngen özelliği taşımayan, tam birer kuştur. Dolayısıyla *Archæopteryx*'in kanatlarında pençeleri olduğu ve bu sebeple de bir ara form olduğu yolundaki iddia geçersizdir.

Archæopteryx'in ağzındaki dişleri de yine canlıyı bir ara form kılmaz. Evrimciler bu dişlerin bir sürüngen özelliği olduğunu öne sürerek yanılmaktadırlar. Çünkü dişler sürüngenlerin tipik bir özelliği değildir. Günümüzde bazı sürüngenlerin dişleri varken bazılarının yoktur. Daha da önemli olan nokta, dişli kuşların *Archæopteryx*'le sınırlı olmamasıdır. Günümüzde dişli kuşların artık yaşamadıkları bir gerçektir, ancak fosil kayıtlarına baktığımız zaman gerek *Archæopteryx* ile aynı dönemde gerekse daha sonra, hatta günümüze oldukça yakın dönemlere kadar "dişli kuşlar" olarak isimlendirilebilecek ayrı bir kuş grubunun yaşamını sürdürdüğünü görürüz.

Daha önemlisi ise, *Archæopteryx*'in ve diğer dişli kuşların diş yapılarının, bu kuşların sözde evrimsel ataları olan dinozorların diş yapılarından çok farklı olmasıdır. L. D. Martin, J. D. Stewart ve K. N. Whetstone gibi ünlü kuş bilimcilerin yaptıkları ölçümlere göre, *Archæopteryx*'in ve diğer dişli kuşların dişlerinin üstü düzdür ve geniş kökleri vardır. Oysa bu kuşların atası olduğu iddia edilen *Theropod* dinozorlarının dişlerinin üstü testere gibi çıkıntılıdır ve kökleri de dardır.[121] Aynı araştırmacılar, aynı zamanda *Archæopteryx* ile onun sözde ataları olan *Theropod* dinozorlarının bilek kemiklerini karşılaştırmışlar ve aralarında hiçbir benzerlik olmadığını ortaya koymuşlardır.[122]

Archæopteryx'in dinozorlardan evrimleştiğini iddia eden en önde gelen otoritelerinden biri olan John Ostrom'un, bu canlı ile dinozorlar arasında öne sürdüğü bazı "benzerlik"lerin ise gerçekte birer yanlış yorum olduğu S. Tarsitano, M. K. Hecht ve A. D. Walker gibi anatomistlerin çalışmalarıyla ortaya çıkmıştır.[123]

4. *Archæopteryx*'in kulak yapısı: A. D. Walker, *Archaeopteryx*'in kulak bölgesini de incelemiş ve kulak yapısının günümüz kuşları ile aynı olduğunu belirtmiştir.[124]

5. *Archæopteryx*'in kanatları: Wales Üniversitesi, Biyoloji Bilimleri Enstitüsü'nden J. Richard Hinchliffe embriyolar üzerinde modern izotopik teknik kullanarak, kuşların kanatlarının II, III ve IV. parmaklardan oluşurken, *Theropod* dinozorlarının ellerinin I, II ve III. parmaklardan oluştuğunu saptamıştır. Bu *Archæopteryx*-dinozor bağlantısını savunanlar için büyük bir problemdir.[125] Hinchliffe'nin araştırma ve gözlemleri, ünlü bilim dergisi *Science*'ın 1997 yılındaki bir sayısında şöyle yayınlanmıştır:

> *Theropodlarla kuş kemikleri arasındaki homoloji, "dinozor-kökeni" hipotezi ile ilgili diğer bazı problemleri akla getirmektedir. Bunlardan bazıları şunlardır: (i) Archæopteryx kanadı ile kıyaslandığında, (vücut büyüklüğüne göre) theropodun çok daha küçük olan ön kolu. Bu tip küçük kollar oldukça büyük bir dinozorun yerden yukarıya doğru havalanması için ikna edici bir ön kanat değildirler. (ii) Theropodlardaki bilek kemiği, sadece dört türde bulunmaktadır. Theropodların çoğu çok daha fazla sayıda bilek kemiğine ait parçalara sahiptir. Bunun Archæopteryx ile benzerlik oluşturması çok zordur. (iii) Zamanlama ile ilgili bir paradoks ise, pek çok Theropod dinozorunun ve özellikle de kuşa benzeyen dromaesaur'ların fosil kayıtlarında Archæopteryx'den daha sonra bulunmalarıdır.*[126]

6. Zamanlama Uyumsuzluğu: Hinchliffe'nin belirttiği "zamanlama uyumsuzluğu", evrimcilerin *Archæopteryx* hakkındaki iddialarına en öldürücü darbeyi indiren gerçeklerden biridir. Amerikalı biyolog Jonathan Wells 2000 yılında yayınlanan *Icons of Evolution* (Evrimin İkonaları) adlı kitabında, *Archæopteryx*'in evrim adına adeta bir "ikona" (kutsal sembol) haline getirildiğini, oysa delillerin bu canlının "kuşların ilkel atası" olmadığını açıkça gösterdiğini vurgular. Wells'e göre bunun göstergelerinden biri, *Archæopteryx*'in atası olarak gösterilen theropod dinozorların, aslında *Archæopteryx*'ten daha genç olmalarıdır:

> *Yerde koşan koşan iki ayaklı dinozorlar, Archæopteryx'in teorik atalarından beklenebilecek bazı özelliklere sahiptirler, ama (fosil kayıtlarında) Archæopteryx'ten daha sonra ortaya çıkarlar.*[127]

Tüm bunlar, *Archæopteryx*'in bir ara geçiş formu olmadığını; sadece "dişli kuşlar" olarak isimlendirilebilecek ayrı bir sınıflandırmaya ait olduğunu gösterir. Bu canlıyı theropod dinozorlarla ilişkilendirmek ise, son derece tutarsızdır. Amerikalı biyolog, Richard L. Deem de "Demise of the 'Birds are Dinosaurs' Theory" ("Kuşlar Dinozordur" Teorisinin Sonu) başlıklı makalesinde, kuş-dinozor evrimi iddiası ve *Archæopteryx* hakkında şunları yazmaktadır:

> *Son çalışmaların sonuçları göstermektedir ki, theropod dinozorların elleri (ön kol kemiklerindeki) birinci, ikinci ve üçüncü hanelerden türemiştir, ama kuşların kanatları, ikinci, üçüncü ve dördüncü hanelerden türerler... 'Kuşlar dinozordur' teorisiyle ilgili başka problemler de vardır. Theropodların ön ayakları Archæopteryx'le kıyaslandığında, vücutlarına göre çok küçüktür. Bu canlıların ağır vücutları*

da düşünüldüğünde, bir tür "ön-kanat" (proto-wing) geliştirmeleri olası gözükmemektedir. Theropod dinozorların çok büyük bölümü (kuşlarda bulunan) semilunatik bilek kemiğinden yoksundur ve Archæopteryx'te hiçbir benzeri bulunmayan bazı bilek parçalarına sahiptir. Bütün theropodlarda V1 sinirleri diğer bazı sinirlerle birlikte kafatasını yandan terk eder, kuşlarda ise aynı sinirler kafatasını ön taraftan kendilerine ait bir delikten geçerek terk eder. Bir başka sorun ise, Theropodların çok büyük kısmının Archæopteryx'ten daha sonra ortaya çıkmış olmalarıdır.[128]

7. Diğer eski kuş fosilleri: Son dönemlerde bulunan bazı fosiller, *Archæopteryx*'le ilgili evrimci senaryonun geçersizliğini başka yönlerden ortaya koymuştur.

1995 yılında Çin'de Omurgalılar Paleontolojisi Enstitüsü'nde araştırmalar yapan Lianhai Hou ve Zhonghe Zhou adlı iki paleontolog, *Confuciusornis* olarak isimlendirdikleri yeni bir fosil kuş keşfettiler. 150 milyon yıllık *Archæopteryx*'e yakın bir yaştaki (yaklaşık 140 milyon yıllık) bu kuşun dişleri yoktu, gagası ve tüyleri ise günümüz kuşlarıyla aynı özellikleri göstermekteydi. İskelet yapısı da günümüz kuşlarıyla aynı olan bu kuşun kanatlarında, *Archæopteryx*'te olduğu gibi pençeler vardı. Kuyruk tüylerine destek olan "pygostyle" isimli yapı bu kuşta da görülüyordu.[129] Kısacası, evrimciler tarafından tüm kuşların en eski atası sayılan ve yarı sürüngen kabul edilen *Archæopteryx*'e çok yakın bir yaşa sahip olan bu canlı, günümüz kuşlarına çok benziyordu. Bu gerçek, *Archæopteryx*'in bütün kuşların ilkel atası olduğu yönündeki evrimci tezlerle çelişiyordu.

Çin'de Kasım 1996'da bulunan bir başka fosil, ortalığı daha da karıştırdı. 130 milyon yaşındaki *Liaoningornis* isimli bu kuşun varlığı L. Hou, L. D. Martin ve Alan Feduccia tarafından *Science* dergisinde yayınlanan bir makaleyle duyuruldu. *Liaoningornis*, günümüz kuşlarında bulunan uçuş kaslarının tutunduğu göğüs kemiğine sahipti. Diğer yönleriyle de bu canlı günümüz kuşlarından farksızdı. Tek farkı, ağzında dişlerinin olmasıydı. Bu durum, dişli kuşların, hiç de evrimcilerin iddia ettikleri gibi ilkel bir yapıya sahip olmadıklarını gösteriyordu.[130] Nitekim Alan Feduccia, *Discover* dergisinde yayınlanan yorumunda, *Liaoningornis*'in, kuşların kökeninin dinozorlar olduğu iddiasını geçersiz kıldığını belirtmişti.[131]

Archæopteryx'le ilgili evrimci iddiaları çürüten bir başka fosil ise, *Eoalulavis* oldu. *Archæopteryx*'ten 25-30 milyon yıl daha genç, yani 120 milyon yaşında olduğu söylenen *Eoalulavis*'in kanat yapısının aynısı, günümüzdeki bazı uçan kuşlarda görülüyordu. Bu da 120 milyon yıl önce, günümüzdeki kuşlardan birçok yönden farksız canlıların göklerde uçmakta olduklarını ispatlıyordu.[132]

2002 yılında ise R. N. Melchor, S. de Valais, and J. F. Genise adlı bilim adamları *Nature* dergisinde, *Archæopteryx*'ten 55 milyon yıl önce yaşamış kuşlara ait ayak izleri bulduklarını açıkladılar:

Kuşların bilinen tarihi Geç Jurasik dönemde (150 milyon yıl öncesi civarında) Archæopteryx ile başlar... Biz burada, Arjantin'in fosil yataklarından, Geç Triyasik döneme ait açıkça kuş özellikleri gösteren, iyi korunmuş ve zengin, bilinen ilk kuş iskeleti kayıtlarından en az 55 milyon yıl önceye ait ayak izlerini tanımlıyoruz.[133]

Böylece *Archæopteryx* ve diğer arkaik kuşların birer ara geçiş formu olmadıkları kesin bir biçimde ispatlanmış oldu. Fosiller, farklı kuş türlerinin birbirlerinden evrimleştiklerini göstermiyorlardı. Aksine, günümüz kuşlarının ve *Archæopteryx* benzeri bazı özgün kuş türlerinin beraberce yaşadıklarını ispatlıyorlardı. Bu kuşların bazılarının, örneğin *Confuciusornis* veya *Archæopteryx*'in soyları tükenmiş, günümüze ancak az sayıdaki kuş gelebilmiştir.

Jeholornis

Çin'de bulunan ve *Jeholornis* olarak adlandırılan bir kuş fosilinin uzun bir kuyruğa sahip olması, bazı evrimcilerin bu fosili kuşların dinozorlardan evrimleştiğine delil olarak göstermelerine neden oldu. Oysa, doğadaki birçok canlı türü bir diğeri ile benzer özellikler taşıyabilmektedir ve bu türlerin birçoğunun arasında evrimciler dahi evrimsel bir bağ kuramamaktadırlar. Sözgelimi ahtapotların göz yapısı insanların göz yapısı ile çok benzerdir. Ama ahtapotlarla insanlar arasında evrimsel bir bağ olduğunu evrimciler dahi iddia etmemektedirler. Sineklerin de kuşlar veya yarasalar gibi kanatları vardır, ancak bu türlerin hiçbiri arasında evrimciler açısından dahi, evrimsel bir akrabalık olduğunu öne sürmek mümkün değildir. Dolayısıyla dinozorlarla kuşlar arasında benzer bazı özellikler olması dinozorların kuşların atası olduğuna delil olarak gösterilemez. Nitekim, yıllarca kuşların dinozorlardan evrimleştikleri teorisine karşı çıkan ve bu teorinin yanlışlarını ortaya koyan kuş bilimci profesör Dr. Alan Feduccia, bir evrimci olmasına rağmen, bu konuda şu tespitte bulunmaktadır:

> *Eğer biri tavuk iskeleti ile dinozor iskeletine dürbünle bakarsa, ikisinin benzer olduğunu düşünebilir. Ancak yakından ve detaylı bir inceleme aralarında pek çok farklılık olduğunu ortaya çıkarıyor. Theropod dinozorlarının örneğin, eğri ve testere gibi uçları olan dişleri vardı, ancak ilk kuşların düz ve kanca gibi dişleri vardı ve uçları testere gibi değildi. Ayrıca her iki türün dişleri farklı şekillerde çıkıyor ve yenileniyordu.* [134]

Ayrıca, farklı canlı gruplarının özelliklerini üzerinde barındıran "mozaik canlılar"ın var olduğu bilinen bir gerçektir ve bunların evrim teorisine delil olmadığı Stephen Jay Gould gibi önde gelen evrimci otoriteler tarafından da kabul edilmiştir.[135]

Örneğin Avustralya'da yaşayan *Platypus*, memeli, sürüngen ve kuş özelliklerini aynı anda üzerinde taşımaktadır. Ancak evrimciler bu canlıya teorileri açısından bir açıklama getirememektedirler. Bir kuşun uzun bir kuyruğunun olması da, onun dinozorlardan evrimleştiğine delil olmaz. Evrim teorisinin bulması gereken canlılar "ara formlardır", mozaik canlılar değildir. Ara formlar, eksik, yarım, işlevini tam göremeyen organlara sahip olan canlılar olmalıdır. Oysa mozaik canlıların sahip oldukları organların her biri eksiksiz ve kusursuzdur. Örneğin *Jeholornis* tam ve güçlü bir uçucu kuştur.

Ayrıca bulunan bu fosilin 100 milyon yıllık olduğu tespit edilmiştir. Bu kuştan yaklaşık 50 milyon yıl önce uçabilen *Archæopteryx* gibi kuşlar zaten bulunmaktadır. Kuşların yarı dinozor-yarı kuş atalarının kendilerinden 50 milyon yıl sonra yaşıyor olduklarını iddia etmek, elbette mantıklı değildir.

Microraptor gui

2003 yılının Ocak ayında, *Microraptor gui* adı verilen 130 milyon yıllık bir fosil dünyaya duyuruldu. Bu fosilin dört kanatlı ve ağaçtan ağaca süzülen bir dinozora ait olduğu ileri sürüldü, bu bulgunun kuşların dinozorlardan evrimleştiği teorisine kanıt olduğu iddia edildi. Ancak çok kısa bir süre sonra bu iddiayı destekleyecek delil olmadığı bilim adamları tarafından açıklandı.

Örneğin *National Geographic* dergisinin Mayıs 2003 sayısında Christopher P. Sloan tarafından kaleme alınan ve "Kanatların Efendisi" başlığını taşıyan bir yazıda, *Microraptor gui*'nin evrimciler açısından kafa

karıştırmaya devam ettiği, birçok bilim adamının bu canlının uçamayacağı yönünde yorumlar yaptığı belirtilmektedir. Sloan bu konuda şunları söylemektedir:

> *Ancak bilim adamları M. gui'nin havalanacak kadar hızlı koştuğunu düşünmüyor. Ayrıca nasıl bir engelli koşucu uzun etek giyip koşmaya kalkarsa tökezler, ayak tüyleri M. gui'yi de aynı şekilde tökezletmiş olabilir. Bilim adamlarına göre bu bol tüyler belki de uçan sincaplarda olduğu gibi paraşüt etkisi meydana getiriyordu.* [136]

Başka bilim adamları bu hayvanların ağaçtan ağaca süzülürken uçmaya başladığı varsayımına da itiraz ediyorlar: Daha kolayı varken bu canlıların kanat çırpıp enerji harcamalarını akla yatkın görmüyorlar. Ayrıca bazı araştırmacılar *M. gui*'nin ayak tüylerinin süzülerek bile olsa uçmaya elverişli olmadığını öne sürüyor.

Kısacası dino-kuş teorisi sadece propaganda ve önyargıyla sürdürülen bir dogmadır. *Microraptor gui* örneğinde de görüldüğü gibi, bu yönde yapılan her spekülasyon zaman içinde çürüyüp terk edilmeye mahkumdur.

"Sinovenator changii", kuşların atası değildir

Evrimciler Çin'de bulunan 130 milyon yıllık *"Sinovenator changii"* isimli dinozor fosilinin kuşların atası olduğunu öne sürmektedirler. Oysa bilinen en eski kuş olan *Archæopteryx*, günümüzden 150 milyon yıl önce yaşamıştır, yani söz konusu fosilden 20 milyon yıl daha yaşlıdır. Bu durumda, *Sinovenator changii*'nin kuşların atası olması imkansızdır, çünkü günümüz kuşları ile aynı özelliklere sahip kuşlarla aynı dönemlerde, hatta onlardan 20 milyon yıl sonra yaşamıştır.

*Sinovenator changii'*nin fosilinde tüylere rastlanmamış olmasına rağmen bazı evrimciler bu canlının "muhtemelen tüylü olduğunu" varsaymaktadırlar. Bu varsayıma dayanak olarak ise, bu fosilin bulunduğu bölgedeki diğer dinozor fosillerinin tüylü oldukları gösterilmektedir.

Fosilde tüyler bulunmamasına rağmen, bu fosilin tüyleri olduğunu varsaymak ve bundan yola çıkarak "dinozorlar kesin olarak kuşların atasıdır" sonucunu çıkarmak elbette ki bilimsel değildir. Dahası, sözü edilen Yixian Bölgesi'nde daha önce bulunan dinozor fosillerindeki tüyler tartışmalıdır. Birçok bilim adamı, bu dinozorlardaki yapıların tüy olmadığı görüşünde birleşmektedir.

Öne sürülen diğer hiçbir "tüylü dinozor" adayı da kesin değildir. Bu canlıların fosillerinde bazı "tüyümsü" yapılara rastlansa da, bunların gerçekte tüy olmadıkları belirlenmiştir. Önceki sayfalarda da incelendiği gibi Fedduccia gibi otoriteler bu yapıların "kolajen fiberleri" olduğunu ve tüy olarak kabul edilmelerinin büyük hata olacağını savunmaktadırlar.[137]

Atın Evrimi Masalı

Memelilerin kökeni konusu içinde önemli bir yer tutan başlık, uzunca bir zamandır evrimci kaynakların baş tacı ettikleri "atın evrimi" efsanesidir. Bu bir efsanedir, çünkü bilimsel bulgulara değil, hayal gücüne dayanır.

"Atın evrimi"ni sembolize ettiği iddia edilen şemalar, yakın bir zamana kadar, evrim teorisine kanıt olarak gösterilen fosil sıralamalarının en başında gelmekteydi. Oysa bugün pek çok evrimci, atın evrimi senaryosunun geçersizliğini açıkça kabul etmektedir. Kasım 1980'de Chicago Doğa Tarihi Müzesi'nde 150 evrimcinin

katıldığı, dört gün süren ve kademeli evrim teorisinin sorunlarının ele alındığı bir toplantıda söz alan evrimci Boyce Rensberger, atın evrimi senaryosunun fosil kayıtlarında hiçbir dayanağı olmadığını şöyle anlatmıştır:

> *Yaklaşık 50 milyon yıl önce yaşamış dört tırnaklı, tilki büyüklüğündeki canlılardan bugünün daha büyük tek tırnaklı atına bir dizi kademeli değişim olduğunu öne süren ünlü atın evrimi örneğinin geçersiz olduğu uzun zamandır bilinmektedir. Kademeli değişim yerine, her türün fosilleri bütünüyle farklı olarak ortaya çıkmakta, değişmeden kalmakta, sonra da soyu tükenmektedir. Ara formlar bilinmemektedir.*[138]

Rensberger, dürüst bir tutumla atın evrimi senaryosundaki bu önemli sorunu dile getirirken aslında tüm teorinin fosil kayıtlarındaki en büyük açmazı "ara geçiş formları açmazı"nı gündeme getirmiştir.

Atın evrimi şemaları hakkında Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nden ünlü evrimci paleontolog Niles Eldredge de, hala İngiltere Doğa Tarihi Müzesi'nin alt katında duran bu şema hakkında şunları söyler:

> *Hayatın doğası hakkında her biri birbirinden hayali bir sürü kötü hikaye vardır. Bunun en ünlü örneğiyse, belki 50 yıl önce hazırlanmış olan ve hala alt katta duran atın evrimi sergisidir. Atın evrimi, birbirini izleyen yüzlerce bilimsel kaynak tarafından büyük bir gerçek gibi sunulmuştur. Ancak şimdi, bu tip iddiaları ortaya atan kişilerin yaptıkları tahminlerin, yalnızca spekülasyon olduklarını düşünüyorum.*[139]

Peki "atın evrimi" senaryosunun dayanağı nedir? Bu senaryo, Hindistan, Güney Amerika, Kuzey Amerika ve Avrupa'da değişik zamanlarda yaşamış, farklı tür canlılara ait fosillerin evrimcilerin hayal güçleri doğrultusunda küçükten büyüğe doğru dizilmesiyle oluşturulan şemalarla ortaya atılmıştır. Farklı araştırmacıların öne sürdüğü 20'den fazla atın evrimi şeması vardır. Hepsi de birbirinden farklı olan bu soy ağaçları hakkında evrimciler arasında da görüş birliği yoktur. Bu sıralamalardaki tek ortak nokta, 55 milyon yıl önceki Eosen devrinde yaşamış *Eohippus* (Hyracotherium) adlı köpek benzeri bir canlının atın ilk atası olduğuna inanılmasıdır. Oysa atın milyonlarca yıl önce yok olmuş atası olarak sunulan *Eohippus*, halen Afrika'da yaşayan ve atla hiçbir ilgisi ve benzerliği olmayan *Hyrax* isimli hayvanın hemen hemen aynısıdır.[140]

Atın evrimi iddiasının tutarsızlığı, her geçen gün ortaya çıkan yeni fosil bulgularıyla daha açık olarak anlaşılmaktadır. *Eohippus* ile aynı katmanda, günümüzde yaşayan at cinslerinin de *(Equus nevadensis* ve *Equus occidentalis)* fosillerinin bulunduğu tespit edilmiştir.[141] Bu, günümüzdeki at ile onun sözde atasının aynı zamanda yaşadığını göstermektedir ki, atın evrimi denen sürecin hiçbir zaman yaşanmadığının kanıtıdır.

Evrimci yazar Gordon R. Taylor, Darwinizm'in açıklayamadığı konuları ele alan *The Great Evolution Mystery* (Büyük Evrim Gizemi) adlı kitabında at serileri efsanesinin aslını şöyle anlatır:

> *Darwinizm'in belki de en ciddi zafiyeti, paleontologların, büyük evrimsel değişiklikleri gösterecek olan akrabalık ilişkilerini ve canlı sıralamalarını ortaya koyamamalarıdır... At serisi genellikle bu konuda çözüme kavuşturulmuş olan yegane örnek gibi gösterilir. Ama gerçek şudur ki, Eohippus'tan Equus'a kadar uzanan sıralama çok tutarsızdır. Bu sıralamanın, giderek artan bir vücut büyüklüğünü gösterdiği iddia edilir, ama aslında sıralamanın ileriki aşamalarına konan canlıların bazıları (sıralamanın en başında yer alan) Eohippus'tan daha büyük değil, daha küçüktürler. Farklı kaynaklardan gelen türlerin biraraya getirilip ikna edici bir görüntüye sahip olan bir sıralamada arka arkaya dizilmeleri mümkündür, ama tarihte gerçekten bu sıralama içinde birbirlerini izlediklerini gösteren hiçbir kanıt yoktur.*[142]

Tüm bu gerçekler, evrim teorisinin en sağlam delillerinden birisi gibi sunulan atın evrimi şemalarının, hiçbir geçerliliğe sahip olmayan hayali sıralamalar olduklarını ortaya koymaktadır. Diğer türler gibi atlar da, evrimsel bir ataya sahip olmadan var olmuşlardır.

Ramapithecus

Ramapithecus, evrim teorisinin en büyük ve en uzun süren yanılgılarından birisi olarak kabul edilir. Bu isim, 1932 yılında Hindistan'da bulunan ve insan ile maymun arasında 14 milyon yıl önce meydana gelen ayrımın ilk basamağı olduğu iddia edilen fosil kayıtlarına verilmişti. Bulunduğu 1932 yılından, tamamen bir hatadan ibaret olduğu anlaşılan 1982 yılına kadar 50 sene boyunca da evrimciler tarafından kesin bir delil olarak kullanıldı.

Amerikalı evrimci Dr. Elwyn Simons, *Ramapithecus* hakkında *Scientific American*'ın Mayıs 1977 sayısında şöyle yazmıştı: *"Bu soyu tükenmiş primat, hominid soy ağacımızdaki ilk halkalardan biridir. Bulunan yeni örnekler onu insan evriminde hak ettiği yere yerleştirmiştir."* Simons daha sonra güvenle ekliyordu: *"(Ramapithecus sayesinde) Homo türüne kadar olan yol, bir çelişki korkusu olmaksızın açılmıştır."* [143]

Ramapithecus'un insan evrimindeki önemi Simons'ın *Time* dergisine yazdığı Kasım 1977 tarihli yazıdan da anlaşılmaktaydı. Şöyle diyordu: *"Ramapithecus insanın tam bir atası olması için dizayn edilmiş gibidir. Eğer atamız değilse, elimizde kesin hiçbir kanıt yoktur."*[144]

Dr. Robert Eckhardt tarafından 1972'de *Scientific American*'da yayınlanan birkaç sayfalık makalede *Dryopithecus* (soyu tükenmiş bir goril türü) ile *Ramapithecus* dişleri arasında yapılan 24 farklı ölçümün sonuçlarına yer verilmişti. Dr. Eckhardt, bu ölçümlerle daha önce şempanzeler arasında yaptığı ölçümleri karşılaştırmıştı. Bu karşılaştırmalara göre, halen yaşamakta olan şempanzelerin dişleri arasındaki fark, *Ramapithecus* ve *Dryopithecus* arasındaki farktan daha fazlaydı. Eckhardt vardığı sonucu şöyle özetliyordu:

> *Eğer hominid kavramından kastedilen şey, ufak bir yüze ve ufak bir çeneye sahip bir maymun değilse, bu süre içinde (14 milyon yıl önce) herhangi bir insan-maymun arası canlının yaşadığına dair elimizde delil yoktur.*[145]

Richard Leakey'in de aynı Eckhardt gibi *Ramapithecus* hakkında birtakım şüpheleri vardı. Leakey'e göre birkaç çene kemiğinden ibaret olan *Ramapithecus* hakkında kesin bir yargı yürütmek için çok erkendi. Bu fikirlerini Leakey, *"Ramapithecus'un yeri doldurulamaz değildir ve parçalanmış fosil buluntuları pek çok soruyu beraberinde getirmektedir"* [146] diyerek özetliyordu.

İnsanlardaki çene yapısının, maymunlardaki "U" biçiminin aksine, konuşmaya olanak verecek biçimde parabolik ("V" biçimli) olduğu uzun zamandan beri bilinmekteydi. *Ramapithecus*'un ise insanlardaki gibi parabolik bir çeneye sahip olduğu düşünülmekteydi.

1961'de Elwyn Simons'un yaptığı *Ramapithecus*'un alt çene parçasına dayanan YPM 13799 kodlu hatalı rekonstrüksiyonlar, kesici dişler dışındaki dişlerde tamamen parabolik bir yapı gösteriyordu. Bu rekonstrüksiyon birçok yazar tarafından kabul edilmiş ve çeşitli çalışmalarda kullanılmıştı. 1969'da Genet-Varcin ikilisi ise, aynı parçaları kullanarak aynı maymunlardaki gibi "U" şekilli tamamen değişik rekonstrüksiyonların yapılabileceğini gösterdiler. Ayrıca yaşayan maymunlardan da *Ramapithecus* karakterine sahip olan birçok tür vardı. Etiyopya'nın yüksek kesimlerinde yaşayan bir babon türü (*Theropithecus galada*), aynen *Ramapithecus* ve *Australopithecine*'de olduğu gibi kısa, derin bir yüze ve öbür maymunlara göre küçük kesici ve doğrayıcı dişlere sahipti.

Bu yeni ara geçiş formunun bir yanılgı olduğu ve soyu tükenmiş bir orangutandan başka birşey olmadığı ise, *Science* dergisinde yayınlanan 1982 tarihli "İnsanlık Bir Atasını Kaybediyor" başlıklı makalede şöyle ilan edildi:

> *Harvard Üniversitesi paleoantropologlarından David Pilbeam'a göre bugüne kadar atalarımızdan olduğunu düşündüğümüz bir grup canlı aile ağacımızdan çıkartılıyor. Birçok paleoantropolog, Ramapithecusların bizim Afrika maymunlarından hemen ayrılmamızdan sonraki bilinen en eski atalarımız olduğunu söylemekteydi. Ancak bunlar birkaç diş ve çene parçasına dayanıyordu. Pilbeam'a göre büyük çene ve kalın mineyle kaplı dişler insan atalarının özelliklerini taşıyor belki; ancak alt çene kemiğinin pozisyonu, birbirine yakın gözler, damağın şekli gibi daha belirgin özellikler bunun bir orangutan atası olduğunu gösteriyor.*[147]

Turkana Çocuğu

Afrika'da bulunan *Homo erectus* örneklerinin en ünlüsü, Kenya'daki Turkana Gölü yakınlarında bulunan **"Turkana Çocuğu"** fosilidir. Bu fosilin sahibinin 12 yaşında bir çocuk olduğu ve büyüdüğü zaman yaklaşık 1.83 m boyunda olacağı saptanmıştır. Fosilin dik iskelet yapısı günümüz insanından farksızdır. Amerikalı paleoantropolog Alan Walker, *"ortalama bir patoloğun bu fosilin iskeletiyle, günümüz insanı iskeletini birbirinden ayırmasının çok güç olduğunu"* söyler. Walker kafatasını gördüğünde güldüğünü, çünkü kafatasının *"bir Neandertal kafatasına aşırı derecede benzediğini"* yazar.[148] Neandertaller günümüz insanın bir ırkıdırlar. Dolayısıyla *Homo erectus* da yine günümüz insanın bir ırkıdır.

Üstteki tezi savunan bilim adamlarının vardığı sonuç, *"Homo erectus, Homo sapiens*'ten farklı bir tür değil, *Homo sapiens* içindeki bir ırktır" şeklinde de özetlenebilir. Bir insan ırkı olan *Homo erectus* ile "insanın evrimi" senaryosunda kendisinden önce gelen maymunlar *(Australopithecus, Homo habilis ve Homo rudolfensis)* arasında ise büyük bir uçurum vardır. Yani fosil kayıtlarında beliren ilk insanlar, evrim süreci olmadan, aynı anda ve aniden ortaya çıkmışlardır.

Lucy

Lucy 1974 yılında Amerikalı antropolog Donald Johanson tarafından bulunan ünlü fosilin adıdır. Birçok evrimci Lucy'nin insanla maymunsu ataları arasındaki ara geçiş formu olduğunu iddia etmiştir. Ancak ilerleyen yıllarda yapılan incelemeler Lucy'nin sadece nesli tükenmiş bir maymun türü olduğunu ortaya çıkarmıştır.

Lucy, önceki sayfalarda bahsedilen ve bir maymun türü olduğu, insanın evrimi ile ilgisi olmadığı ortaya konan *Australopithecus* genusuna ait bir türü temsil etmektedir. Bu türün *(Australopithecus afarensis)* şempanzelerle aynı büyüklükte bir beyni vardır, kaburgaları ve çene kemiği günümüz şempanzeleriyle aynı şekildedir, kolları ve bacakları canlının bir şempanze gibi yürüdüğünü göstermektedir. Hatta leğen kemiği de şempanzelerinki gibidir.[149]

Daha önce de bahsedildiği gibi, evrimciler Lucy'nin dahil olduğu *Australopithecus* grubuna ait canlıların maymun özellikleri göstermelerine rağmen, insana benzer bir duruş ve yürüyüş şekli olduğunu öne sürmektedirler. Oysa yapılan incelemeler bunun doğru olmadığını göstermiştir. Harvard antropologlarından William Howells, Lucy'nin yürüyüş şeklinin insanlarınkine bir geçiş olmadığını yazmaktadır:

Lucy'nin yürüyüşünün tam olarak anlaşılmadığına ve Lucy'nin ihtiyaçlarını başarıyla karşılıyor olmasına rağmen, bizim yürüyüşümüze geçişe benzer bir şey olmadığına dair genel bir görüş birliği var. [150]

California Üniversitesi'nden antropoloji profesörü Adrienne Zihlman, Lucy'nin fosilinin pigme şempanzelerle dikkat çekecek şekilde benzer olduğunu belirtmektedir. [151]

Bilim yazarı Dr. Jeremy Cherfas da, *New Scientist* dergisinde yayınlanan yazısında Lucy'nin kafatası yapısı için şöyle der:

Lucy'nin, Australopithecus afarensis'de olduğu gibi şempanzelerinkine benzeyen kafatası ve buna uygun bir beyni var.[152]

Ünlü Fransız bilim dergisi *Science et Vie* de Mayıs 1999 sayısında Lucy'i kapak yapmıştır. **"Adieu Lucy" (Elveda Lucy)** başlığının kullanıldığı yazıda, *Australopithecus* türü maymunların insanın soy ağacından çıkarılması gerektiğini yazmıştır. St W573 kodlu yeni bir *Australopithecus* fosili bulgusuna dayanarak yazılan makalede, şu cümleler yer almaktadır:

Yeni bir teori Australopithecus cinsinin insan soyunun kökeni olmadığını söylüyor... St W573'ü incelemeye yetkili tek kadın araştırmacının vardığı sonuçlar, insanın atalarıyla ilgili güncel teorilerden farklı; hominid soy ağacını yıkıyor. Böylece bu soy ağacında yer alan insan ve doğrudan ataları sayılan primat cinsi büyük maymunlar hesaptan çıkarılıyor... Australopithecus ve Homo türleri (insanlar) aynı dalda yer almıyorlar, Homo türlerinin (insanların) doğrudan ataları, hala keşfedilmeyi bekliyor.[153]

Amerika'nın *USA Today* gazetesinde Tim Friend tarafından kaleme alınan bir makalede ise insanın doğrudan atası olarak gösterilen Lucy *(Australopithecus afarensis)* hakkında şu yorum yapılıyor:

Lucy'nin bilimsel adı Australopithecus afarensis. Günümüzde yaşayan Bonobo şempanzelerine çok benziyor: Küçük bir beyin, öne çıkmış yüz ve iri azı dişleri. Ancak Homo'nun doğrudan atası kabul edilen Lucy'nin bu özelliği son on yılda gözden düştü. Birçok uzman insanın kökenini Lucy gibi bir ataya doğrudan bağlamanın çok basit bir yaklaşım olduğunu kabul ediyor.[154]

Bu yazıda Smithsonian Doğa Tarihi Müzesi İnsanın Kökeni Programı Başkanı Richard Potts'un da yorumlarına yer veriliyor. Buna göre Potts ve daha birçok evrimci uzman, Lucy'nin artık insanın soy ağacından çıkarılması gerektiğini kabul ediyor.[155]

KNM-ER 1470 (Homo rudolfensis)

Richard Leakey, 2.8 milyon yıl yaş biçtiği ve "KNM-ER 1470" olarak adlandırdığı kafatasını antropoloji tarihinin en büyük buluşu gibi tanıtmış ve büyük yankı uyandırmıştı. *Australopithecus* gibi küçük bir kafatası hacmi olan, ancak insansı bir yüze sahip bulunan canlı, Leakey'e göre, *Australopithecus* ile insan arasındaki kayıp halkaydı. Ancak bir süre sonra anlaşılacaktı ki, KNM-ER 1470 kafatasının bilimsel dergilere kapak olan "insansı" yüzü, gerçekte kafatası parçalarını birleştirirken yapılan -belki de kasıtlı- hataların sonucuydu. İnsan yüzü anatomisi üzerinde çalışmalar yapan profesör Tim Bromage, 1992 yılında bilgisayar simülasyonları yardımıyla ortaya çıkardığı bu gerçeği şöyle özetler:

KNM-ER 1470'in rekonstrüksiyonu yapılırken, yüz, aynı günümüz insanlarında olduğu gibi, kafatasına neredeyse tam paralel bir biçimde inşa edilmişti. Oysa yaptığımız incelemeler, yüzün kafatasına daha

eğimli bir biçimde inşa edilmiş olmasını gerektirmektedir. Bu ise, aynı Australopithecus'da gördüğümüz maymunsu yüz özelliğini meydana getirir.[156]

Bu konuda evrimci paleoantropolog J. E. Cronin de şöyle der:

Kaba olarak biçimlendirilmiş yüz, düşük kafatası genişliği ve büyük azı dişler gibi ilkel özellikler, KNM-ER 1470'in Australopithecus ile paylaştığı ilkel özelliklerdir... KNM-ER 1470, diğer erken Homo örnekleri gibi, öteki ince yapılı Australopithecus'la birçok yapısal ortak özellik taşır. Bu özellikler, diğer geç Homo örneklerinde (yani Homo erectus'ta) bulunmaz.[157]

Michigan Üniversitesi'nden C. Loring Brace ise, çene ve diş yapısı üzerinde yaptığı analizlerde 1470 kafatası hakkında yine aynı sonuca varmıştır: *"Çenenin büyüklüğü ve azı dişlerinin kapladığı yerin genişliği, ER 1470'in tam anlamıyla bir Australopithecus yüz ve dişlerine sahip olduğunu göstermektedir."*[158]

KNM-ER 1470 üzerinde en az Leakey kadar incelemede bulunmuş olan Johns Hopkins Üniversitesi paleoantropoloğu profesör Alan Walker da, bu canlının *Homo erectus* ya da *Homo rudolfensis* gibi bir *"Homo"* yani insan türüne dahil edilmemesi, aksine *Australopithecus* sınıfına sokulması gerektiğini savunmaktadır.[159]

Kısacası, *Australopithecus* ile *Homo erectus* arasında bir geçiş formu gibi gösterilmeye çalışılan *Homo habilis* ya da *Homo rudolfensis* gibi sınıflamalar tamamen hayalidir. Bu canlılar bugün çoğu araştırmacının kabul ettiği gibi, *Australopithecus* serisinin birer üyesidirler. Bütün anatomik özellikleri, bu canlıların birer maymun türü olduklarını göstermektedir.

Bu gerçek, Bernard Wood ve Mark Collard adlı iki evrimci antropoloğun 1999 yılında *Science* dergisinde yayınlanan incelemeleriyle daha da belirgin hale gelmiştir. Wood ve Collard, *Homo habilis* ve *Homo rudolfensis* (Skull 1470 türü) kategorilerinin hayali olduğunu, aslında bu kategorilere dahil edilen fosillerin *Australopithecus* sınıflandırması içinde incelenmesi gerektiğini şöyle açıklamışlardır:

Daha yakın zamanda, fosil türleri, mutlak beyin hacmi, dil yeteneği konusundaki çıkarımlar ve el fonksiyonu ve taştan aletler yapma becerileri konusundaki kurgular gibi temellere dayanılarak, Homo kategorisine dahil edilmiştir. Birkaç istisna haricinde, bu (Homo) cinsinin insan evrimi içindeki tanımı ve kullanımı ve Homo'nun sınırının belirlenişi, sanki sorunsuz bir olgu gibi kabul edilmiştir. Ama... yeni bulgular, mevcut bulgulara getirilen yeni yorumlar ve paleoantropolojik kayıtlar üzerindeki kısıtlamalar, sınıflandırmaları Homo cinsine dahil etmek için kullanılan kriterleri geçersiz hale getirmektedir... Pratikte, fosilleşmiş hominid türleri, Homo kategorisine, dört temel kriterden biri veya daha fazlasına göre dahil edilmektedir... Oysa şimdi açık hale gelmiştir ki, bu kriterlerin hiçbiri tatminkar değildir. Kafatası hacmi problemlidir, çünkü mutlak beyin kapasitesinin biyolojik bir önemi olduğu varsayımı tartışmalıdır. Aynı şekilde, konuşma fonksiyonunun beynin genel görünümünden güvenilir şekilde çıkarsanamayacağına dair oldukça tatmin edici kanıtlar vardır ve beynin konuşma ile ilgili bölgelerinin, daha önceki çalışmaların ima ettiğinin aksine lokalize olmadığına dair kanıtlar vardır...

Bir başka deyişle, H. habilis ve H. rudolfensis'e ait fosil bulguları eklendiğinde, Homo cinsi iyi bir cins değildir. Dolayısıyla, H. habilis ve H. rudolfensis, Homo cinsinden çıkarılmalıdır... Şu an için, hem H. habilis'in hem de H. rudolfensis'in Australopithecus cinsine geçirilmesini öneriyoruz.[160]

Wood ve Collard'ın vardığı sonuç, anlattığımız gerçeği doğrulamaktadır: Tarihte "ilkel insan ataları" yoktur. Bu şekilde gösterilen canlılar, gerçekte *Australopithecus* cinsine dahil edilmeleri gereken maymunlardır. Fosil

kayıtları, bu soyu tükenmiş maymunlar ile fosil kayıtlarında aniden ortaya çıkan *Homo* yani insan türü arasında hiçbir evrimsel ilişki olmadığını göstermektedir.

Sahelanthropus tchadensis

Evrim teorisinin insanın kökeni hakkındaki iddialarını yıkan en son bulgulardan biri ise, 2002 yazında Orta Afrika ülkesi Çad'da bulunan ve *Sahelanthropus tchadensis* adı verilen fosil oldu.

Bu fosil, evrimci çevreleri birbirine kattı. Dünyaca ünlü *Nature* dergisi, fosili duyuran haberinde, ***"Bulunan yeni kafatası, insanın evrimi hakkındaki düşüncelerimizi tamamen batırabilir."*** itirafında bulundu.[161]

Harvard Üniversitesi'nden Daniel Lieberman, bu yeni bulgunun ***"küçük bir nükleer bomba kadar etkili olacağı"***nı söyledi.[162]

Bunun nedeni, bulunan fosilin 7 milyon yıl yaşında olmasına rağmen, "insanın en eski atası" olduğu iddia edilen ve 5 milyon yıl yaşındaki *Australopithecus* cinsi maymunlardan (evrimcilerin bugüne kadar temel aldıkları kıstaslara göre) daha "insansı" bir yapıya sahip olmasıydı. Bu durum, gerçekte hepsi soyu tükenmiş maymun türleri arasında, son derece subjektif ve ön yargılı olan "insana benzerlik" kriterlerine göre kurulan evrimsel ilişkilerin tamamen hayali olduğunu gösteriyordu.

John Whitfield, 11 Temmuz 2002 tarihli *Nature* dergisinde yayınlanan "Oldest Member of Human Family Found" (İnsan Ailesinin En Eski Üyesi Bulundu) başlıklı makalesinde, George Washington Üniversitesi'nden evrimci antropolog Bernard Wood'dan alıntı yaparak bu görüşü doğruluyordu:

> *Üniversiteye başladığım 1963 yılında, insanın evrimi bir merdiven gibi görülüyordu. Bu merdivenin basamakları, maymundan insana doğru ilerleyen ve her aşaması bir öncekinden daha az maymunsu olan bir seri ara formdan meydana geliyordu... Ama şimdi insanın evrimi (karmakarışık) bir çalıya benziyor... Fosillerin birbirleriyle nasıl bir ilişkisi olduğu ve herhangi birisinin gerçekten insanın atası olup olmadığı hala tartışmalı.*[163]

Yeni bulunan maymun fosili konusunda *Nature* dergisinin editörü ve önde gelen bir paleoantropolog olan Henry Gee'nin yaptığı yorumlar da son derece önemliydi. Gee, *The Guardian* gazetesinde yayınlanan yazısında, fosil üzerinde yapılan tartışmalara değiniyor ve şöyle yazıyordu:

> *Sonuç ne olursa olsun, bu kafatası, bir kez daha ve kesin olarak göstermiştir ki,* **eskiden beri kabul edilen (insanla maymun arasındaki) 'kayıp halka' düşüncesi saçmadır...** *Şu an çok açık olarak görülmelidir ki, zaten her zaman için son derece sallantılı olan kayıp halka düşüncesi, artık tamamen geçerliliğini yitirmiştir.*[164]

Orrorin tugensis

2000 yılında bulunan ve Milenyum Adamı olarak anılan *Orrorin tugensis* ise on iki küçük fosil bulgusuna dayandırılan bir türdür. Kalıntıları bulan Fransız araştırmacılar Martin Pickford (Collège de France) ve Brigitte Senut (Ulusal Doğa Tarihleri Müzesi, Paris) bu türün iki ayak üzerinde yürüyen canlılar olduğunu iddia etmelerine rağmen bu görüş evrimciler arasında bile yaygınlık kazanmış değildir. Çoğu evrimci bunun iki ayak üzerinde yürüyen bir tür olamayacağını düşünmektedir. Londra Üniversitesi'nden profesör Leslie Aiello, bu

türün iki ayak üzerinde yürüdüğü iddiasının sağlam temellere dayanmadığını, hatta bu türün insanların değil maymunların atası olabileceğini düşünmektedir.[165]

Orrorin tugensis fosilinin insanımsı olduğunu kabul etmek isteyen evrimciler bu durumda defalarca propagandasını yaptıkları Lucy fosilini çöpe atmak zorunda kalmışlardır. Çünkü *O. tugensis*'i bulan araştırmacılar, bu türün morfolojik olarak *Homo* genusuna *Australopithecine*lerden, yani Lucy'nin de dahil olduğu *Australopithecus afarensis* ve *A. anamensis* türlerinden daha yakın olduğunu ileri sürmektedirler. Araştırmacılar evrimin gerilemiş olamayacağını savunmakta ve *Australopithecus* genusunun soy ağacından çıkarılmasını talep etmektedirler.[166]

Sonuç olarak *O. tugensis* evrimcilerin hayali hayat ağacını karmaşıklaştıran ve evrimcileri çıkmaza sokan bir başka fosil olarak literatürdeki yerini almıştır.

Yeni Java Fosili Sm4

Endonezya'nın Sambungman Bölgesi'nde, Pleistosen devrine (günümüzden 1.8 milyon-10.000 yıl öncesi) ait olduğu belirtilen ve kalvaryumdan (üst kafatasından) ibaret bir fosil bulundu. Evrimci araştırmacılar beyin hacmi 1006 cm^3 olan bu beyin kabının insanın sözde ilkel atalarından modern insana doğru bir ara adım olduğunu öne sürdüler. Kısaca "Sm 4" olarak tanımlanan fosilin, Java'da daha önce ele geçirilmiş *Homo erectus* örnekleri (Sangiran ve Ngandong) arasında bir evrimsel geçiş formu olduğu iddia edildi. Ayrıca Sm 4 fosilinin önemli bir özelliğinin beyin kökü bölgesinin öteki Java örneklerine göre daha hareketli olduğu ve bu özelliğiyle *Homo sapiens*'e benzediği öne sürüldü. Ancak bu iddialar evrimci ön yargılara dayanmaktaydı.

Evrimciler *Homo erectus* fosillerini ilkel insan olarak nitelendirmekte ve bunları hayali soy ağaçlarında sözde 'ara tür' olarak göstermektedirler. Oysa önceki bölümlerde incelendiği gibi *Homo erectus*'un günümüz insanı olan *Homo sapiens*'le aynı dönemde yaşadığını gösteren kanıtlar vardır.

Ayrıca, araştırmacılar beyin hacmi 1006 cm^3 olarak hesaplanan kafatasının büyük olasılıkla genç ya da orta yaşta bir erkeğe ait olduğunu tahmin etmektedirler. En büyük maymun kafatasının 650 cc' yi geçmediği düşünülürse bunun bir insana ait olduğu kesinleşmektedir. Kaş kemerleri incelendiğinde bunların günümüzdeki herhangi bir insanda bulunması son derece makul ölçülerde olduğu anlaşılmaktadır. Öyle ki bu insan günümüzde yaşıyor ve kalabalık bir meydanda modern kıyafetlerle yürüyor olsa, kimse onu yadırgamazdı.

Fosil bulgusunu değerlendiren Amerikan Doğa Tarihi Müzesi paleoantropologlarından Kenneth Mowbray bir evrimci olmasına karşın Sm 4 fosilinin bir ara tür olarak sınıflandırılmasına karşı çıkmakta, Endonezya kafatası fosillerinde görülen farklılıkların herhangi bir tür içinde görülmesinin doğal çeşitlilikten kaynaklandığını belirtmektedir. Mowbray, *National Geographic*'in internet sitesindeki yorumunda şunları söylemektedir:

> *Eğer modern insan popülasyonlarına bakacak olursanız, kısa ve yuvarlak kafalı insanlar; uzun ve dar kafalı insanlar görürsünüz; bunlar herhangi bir popülasyon içinde görülmesi normal varyasyonlardır.*[167]

Kısacası "Sm 4" fosili üzerinde yapılan evrimci spekülasyonlar bilimsel delillere dayanmamaktadır. "Sm4", ara geçiş formuna değil, insana ait bir fosildir.

Ardipithecus ramidus kaddaba

2001 yılında, California Üniversitesi antropologlarından Haile Selaisse'nin Etiyopya'da bulduğu ve *Ardipithecus ramidus kaddaba* ismi verilen fosilin insanın ilk atası olduğu iddia edildi ve hatta fosilin evrimcilerin 150 yıldan beri bulmayı umdukları yarı insan-yarı maymun bir yaratık olduğu öne sürüldü. 12 Temmuz 2001 tarihli *Nature* ve 13 Temmuz 2001 tarihli *Science* dergilerinde duyurulan habere, *Time* gibi dergilerde de sayfalarca yer verildi. [168]

Ancak söz konusu fosille ilgili haberlerde birçok çelişki yer almaktaydı ve evrimciler dahi bu canlı fosilini insanın sözde evriminde bir ara fosil olarak kabul etmenin tartışmalı olacağını kabul etmekteydiler. Örneğin araştırmanın sonuçlarının yayınlandığı *Nature* dergisinin kıdemli editörü Henry Gee tarafından derginin 12 Temmuz 2001 tarihli sayısında kaleme alınan "Return to the Planet of Apes" (Maymunların Gezegenine Dönüş) başlıklı makalede, bu kalıntılardan yola çıkılarak böyle bir tanımlamanın tartışmalı olacağı belirtilmiştir:

A. r. kadabba'nın bir alt tür olarak tanımlanması ihtilaflı olacaktır...

Buna rağmen, tamamen evrimci önyargılara dayalı olarak, fosil "ilkel" insan türü diye yorumlanmış ve evrim soy ağacında boş kaldığı düşünülen bir yere yerleşmesi daha uygun görülmüştür.

Henry Gee'nin eleştirisinde, söz konusu evrimci yorumların neden gerçekleri yansıtmadığı da açıklanmıştır. Gee, bu kemiklere bakıldığında, bu canlıların yaşam stilleri, davranışları hakkında pek çok ihtimalden bahsedilebileceğini, ancak bunların hiçbir şekilde bilim açısından tatmin edici açıklamalar olamayacağını belirtmektedir;

Öne sürülecek bu ihtimallerin tatmin edici olup olamayacağı ise başlı başına bir sorundur.

Kısacası dile getirilen bu gerçekler, şempanze ile insan arasındaki sözde evrim ilişkisinin dayanaksız olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Şimdi bu fosille ilgili evrimci bilim adamlarının sergiledikleri çelişkileri sırasıyla inceleyelim.

1. Kemikler birbirinden kilometrelerce uzakta ve farklı tarihlerde bulunmuştur:

Bulunan fosil yedi kemik parçasından ve 4 dişten oluşmaktadır. *Time* dergisi (Michael D. Lemonick ve Andrea Dorfman, "One Giant Step for Mankind"), tek bir ayak parmağı kemiğini göstererek, "bu kemik canlının iki ayak üzerinde durduğunu gösteriyor" iddiasında bulunmaktadır. Ancak 8 sayfalık yazının son sayfasında bu ayak parmağı kemiğinin, diğer kemiklerden 16 km (10 mil) ileride bulunduğu belirtilmektedir. *Nature*'daki orijinal rapor incelendiğinde daha da vahim bir durumla karşılaşılmaktadır. Bu raporda, *Ardipithecus*'un kemiklerinin aslında "1997 yılından itibaren 5 farklı bölgeden 11 farklı insanımsı örneğinden" toplandığı açıklanmaktadır. Ayak parmağı kemiği ise 1999 yılında bulunmuştur ve diğer bulunan kemiklerden de 0.6 milyon yıl daha gençtir. **Yani tüm bulunan kemikler aynı canlıya ait değildir ve hatta aynı dönemde yaşayan canlılara da ait değildir.** Bu şekilde toplanmış kemiklere bakarak bir canlının özellikleri hakkında yorumda bulunmak ve bu canlıyı insanın evriminde bir yerlere yerleştirmeye çalışmak, bilimsellikle ilgisi olmayan bir propagandadan başka bir şey değildir.

2. Fosilin diş yapısı hayali insanın evrimi ağacı açısından çelişkiler içermektedir:

A. r. kaddaba, morfolojik açıdan Tim White'ın 1992 yılında bulduğu *Ardipithecus ramidus* isimli fosil ile benzerlikler taşıdığı için *Ardipithecus* grubundan sayılmıştır. Ancak, fosilin diş yapısı bu gruplandırma için önemli bir çelişki oluşturmaktadır. Çünkü bulunan fosil, 1992 yılında bulunan fosilden 1.5 milyon yıl daha yaşlıdır. Ancak *Time* dergisinde de belirtildiğine göre, 4.4 milyon yıllık *Ramidus*'un dişleri 5,8 milyon yıllık *kadabba*'nın dişlerinden daha fazla maymunsu özellikler göstermektedir. Yani genç olan fosilin dişleri yaşlı olana göre daha çok maymunsu özelliğe sahiptir. Oysa evrim teorisine göre, zaman ilerledikçe maymunsu özellikler giderek kaybolmalıdır. Evrimciler tarafından önemsiz bir bilgi gibi aktarılan bu gerçek, söz konusu maymun-insan hayali sıralamasının tutarsızlıklarla dolu olduğunu göstermesi açısından önemlidir.

Antropoloji profesörü ve Arizona State Üniversitesi'nde İnsan Kökenleri Enstitüsü direktörü olan Donald Johanson, bu konuda yapılan önyargılı sınıflandırmayı şöyle ifade etmektedir:

> *5.5 milyon yıllık fosilleri 4.4 milyon yıllıklarla aynı türlerin üyeleri olarak yan yana koyduğunuzda, bunların bir ağaç üzerindeki ince dallar olabileceklerini dikkate almazsınız. Herşey düz bir çizgide olmaya zorlanmıştır.* [169]

3. Bu canlı soyu tükenmiş bir şempanze türüdür

Bazı evrimciler *Ardipithecus*'un insanlar ve şempanzeler arasındaki zincirin bir halkası olduğunu kabul etmektedirler. Ancak Henry Gee bu fosilin insandan çok şempanzeye benzediğini belirtmektedir.

Science dergisinin 13 Temmuz 2001 tarihli sayısında söz konusu fosille ilgili yayınlanan yazıda George Washington Üniversitesi'nden Bernard Wood'un şu yorumuna yer verilmektedir:

> *Bu bulguyu insan veya şempanze atası kategorilerinden birine sıkıştırma zorunluluğu hissetmek bir hatadır.*

Time dergisinde ise Wood'un şu sözlerine yer verilmektedir:

> *Bu bir hominid ata ya da şempanze ata olarak sınıflandırılması mümkün olmayan bir yaratığın ilk örneğidir. Fakat bu onu her ikisinin de ortak atası yapmaz. Sanırım kuyruğu bu eşeğin üzerine tutturmak çok zor olacak.*

Evrimciler, soyu tükenmiş maymun türlerini insan ile şempanze arasındaki zincirin bir parçası olarak göstermeye çalışırlar. Kuyruksuz maymunun Latince karşılığı olan "-*pithecus*" eki ile isimlendirilen bu canlılar, aslında türü tükenmiş kuyruksuz maymunlardır ve insanın evrimi için hiçbir delil teşkil etmezler. İnsanın sözde atası olarak belirtilen fosiller gerçekte soyu tükenmiş şempanzelerdir. Örneğin en ünlü "-*pithecus*" örneği olan Lucy'nin *(Australopitpecus afarensis)* şempanzelerle aynı büyüklükte bir beyni vardır, kaburgaları ve çene kemiği şempanzelerle aynı şekildedir, kolları ve bacakları canlının bir şempanze gibi yürüdüğünü göstermektedir. Hatta leğen kemiği de şempanzelerinki gibidir. [170]

Fosil biliminde dünyanın en saygın otoritelerinden biri olarak gösterilen John Mastropaolo ise ayak parmağını kendisi inceleyip durumdan emin olmak istedi; *kadabba*'nın parmağını, insan, şempanze ve babun parmağıyla kıyasladı. Anatomik kriterleri matematiksel açıdan karşılaştıran Mastropaolo'nun vardığı sonuçlar çok farklıydı. Parmak, şempanze ve babun parmağıyla benzeşmiyordu. İnsan parmağıyla arasındaki benzerlik de yetersizdi. Mastropaolo'nun bulguları Amerikan Fizyoloji Derneği'nin düzenlediği San Diego konferansında

27 Ağustos 2002'de açıklandı. Yazının sonuç bölümünde iki ayak üzerinde yürüyen evrimsel ata saptamasının hayalgücüne dayandığı şöyle belirtiliyordu:

Fosil kemikleri üzerinde yapılan objektif soy analizleri, Haile-Selassie ve Robinson'ın çıkarımlarının ***zoraki spekülasyonlar*** *olduğunu ispatlamaktadır.*[171]

Sonuç olarak, söz konusu *Ardipithecus ramidus kadabba* fosili de *Nature* dergisinde de belirtildiği gibi şempanzeye benzemektedir ve insanın kökeni ile hiçbir ilgisi yoktur.

Kenyanthropus platyops

2001 yılında bulunan ve düz bir yüze sahip olduğu için "düz yüzlü adam" (flat faced man) olarak anılan *Kenyanthropus platyops* adlı fosil, kendisini bulan Meave Leakey ve ekibi tarafından insanın atası olarak kamuoyuna duyuruldu. Oysa, bu 3.5 milyon yıllık kafatası, evrimcilerin hayali "insanın evrimini gösteren soy ağacı"nı altüst ediyor, çelişkileri daha da karmaşıklaştırıyordu.

Dünyanın en önde gelen evrimcilerinin dahi hayali şemalarında hiçbir yere koyamadıkları bu fosil, kendisinden sonra yaşamış olan bazı maymun türlerine (Lucy gibi) göre evrimci kıstaslar açısından daha gelişmiş özellikler göstermekteydi. Dolayısıyla farklı özelliklere sahip olan bu fosil, evrimcilerin tüm şemasını altüst ediyordu. Çünkü bu fosili nereye yerleştireceklerini bilemiyorlardı.

Aslında bugüne kadar bulunan ve burada da ele alınan fosillerin tamamına bakıldığında, maymunla ortak bir atadan evrimleşen, yavaş yavaş insana doğru yükselen bir "evrim şeması" olmadığı açıkça görülür. Aksine şemada tamamen bir karmaşa vardır.

BBC'nin internet sayfasında bu fosille ilgili haberde yayınlanan şemada da bu karmaşa vurgulanmıştır. **"Karmaşık insanımsı soy ağacı"** olarak verilen şemada hiçbir düzenli gelişme olmadığı, aksine tüm fosil bulgularının birbirlerinden tamamen ilgisiz özelliklere sahip oldukları görülmektedir. Şemanın altında da şu yoruma yer verilmiştir:

Bilim adamları farklı insanımsı fosillerini birbirleriyle ilişkilendirme konusunda güçlük çekiyorlar. [172]

Harvard Üniversitesi, biyolojik antropoloji profesörü Daniel E. Lieberman ise, *Nature* dergisinde yazdığı makalesinde, *Kenyanthropus platyops* hakkında şu yorumu yapmıştır:

İnsanın evrim tarihi çok karmaşık ve çözümlenmemiştir. Şimdi 3.5 milyon yıllık başka bir türün bulunması ile durum daha da karışacak gibi görünüyor... Kenyanthropus platyops'un yapısı genel olarak insanın evrimi ve türlerin davranışı konuları hakkında birçok soruyu beraberinde getiriyor. Örneğin neden alışılmışın dışında olarak, küçük bir çene dişine ve öne doğru kavisli çene kemiği olan büyük düz bir yüze aynı anda sahip? Büyük yüzü ve benzer şekilde yerleştirilmiş çene kemiği olan tüm diğer insanımsı türlerin büyük bir dişi var. K. platyops'un önümüzdeki birkaç yıl içindeki en başlıca rolünün, birlikleri bozucu ve insanımsılar arasındaki evrimsel ilişkinin araştırmalarında karşılaşılan kargaşayı vurgulayıcı bir rolü olacağını düşünüyorum. [173]

BBC ise haberi "Düz Yüzlü Adam Bir Bilmece", "Akıl Karıştıran Tablo", "Bilimsel Çelişki" başlıkları ile vermiş ve haberde şöyle denmiştir:

"Meave Leakey, ekibi ve Kenya Milli Müzesi'nin buluşu, zaten bulanık olan insanın evrimi tablosunu daha da bulanıklaştırıyor."[174]

Londra College Üniversitesi'nden ünlü evrimci Dr. Fred Spoor ise yeni bulunan fosil için *"Birçok soruyu gündeme getirdi"* yorumunu yapmıştır. [175]

Kısacası, evrim teorisi, bu açıklama ve itiraflarda da görüldüğü gibi büyük bir çıkmaz içindedir. Özellikle paleontoloji dalında, her yeni bulgu evrim teorisine yeni bir çelişki daha getirmektedir. İnsanın sözde evrimi için hayali bir şema belirleyen evrimciler, soyu tükenmiş farklı maymun türlerine ve insan ırklarına ait fosilleri art arda dizerek şemalarına uygun hale getirmeye çalışmaktadırlar. Ancak, hiçbir fosil şemalarına uymamaktadır. Çünkü insan maymunla ortak bir atadan evrimleşmemiştir. İnsanlar tarih boyunca hep insan olmuşlar, maymunlar da hep maymun olarak kalmışlardır. Bu nedenle evrim teorisi, her yeni bilimsel buluşla bir çıkmaz içine daha girecektir.

Dmanisi Kafatasları

2002 yılında Gürcistan'ın başkenti Tiflis yakınlarında Dmanisi Bölgesi'nde 3 kafatası fosili bulundu. Bazı evrimciler bu kafataslarını insanın sözde ataları olan ara geçiş formları olarak tanıtmak isterken, birçok evrimci bu kafataslarının bazı evrimci iddiaları "altüst ettiği"ni itiraf etmek zorunda kaldı. Bunlardan biri olan Harvard Üniversitesi'nden Daniel Lieberman, bu kafatasının bazılarının ilk insanların Afrika'dan göç etmeleri ile ilgili düşüncelerini altüst edeceğini söyledi. [176]

Science dergisinde ise üç kafatası fosili için şu yorum yapıldı:

Hepsi birarada incelendiğinde, Dmanisi kafatasları atalarımızın Afrika'yı daha önce, evrimin daha önceki evrelerinde, yani tahmin edilenden çok daha önce terk ettiğini gösteriyor. Ancak Dmanisi kalıntıları insanın evrimi ağacında tam olarak nereye uyuyorlar – ve bir veya birkaç türü mü temsil ediyorlar? Bu sorular bir tartışmanın başlamasını ateşliyor…[177]

Evrimciler bulunan kafataslarını nasıl sınıflandıracaklarına karar veremediler ve her biri ayrı bir fikir öne sürdü. *Science* dergisinde, evrimcilerin şu görüşlerine yer verildi:

Ekip, yeni kafatasını önceki iki kafatası gibi Homo erectus olarak sınıflandırıyor….Aslında yeni kafatasının bazı özellikleri H. habilis'e benziyor… Rightmire, 'aslında' diyor, 'eğer araştırmacılar bu fosilleri ilk olarak bulsalardı, o zaman bunları H. habilis olarak sınıflandırırlardı'.[178]

Yani Rightmire'e göre, bu fosilin *H. erectus* olarak sınıflandırılmasının nedeni, bu fosille aynı bölgede bulunan diğer fosillerin *H. erectus* olarak sınıflandırılmış olmasıydı. Bu ifadeler, fosillerin tamamen evrimcilerin isteklerine, ön yargılarına ve beklentilerine göre tanımlandığının bir ifadesidir.

Amerikan Doğa Tarihi Müzesi antropologlarından Ian Tattersall ise, yeni fosilleri ne *H. erectus* ne de *H. habilis* olarak sınıflandırmadı ve şu yorumu yaptı:

Bu örnek, ilk insanın özelliklerinin neler olduğunu tekrar gözden geçirmemiz gerektiğinin altını çiziyor. [179]

National Geographic dergisi ise, yeni fosili **"Kafatası fosili Afrika'dan Çıkış Teorisine Karşı Geliyor"** başlığı ile duyurdu. Bu makalede, Gürcistan'daki araştırmayı yürüten ve söz konusu fosili bulan David Lordkipanidze'nin şu ifadelerine yer verildi:

Dmanisi'de bulunan hominidler arasındaki farklılık, bunların gerçekte kim olduklarını anlamayı zorlaştırmaktadır. Bu farklılık bilim adamlarını, 'Homo'nun anlamını tekrar düşünmeye zorlamaktadır.[180]

Aynı kazı ekibinde bulunan ve aynı zamanda Kuzey Texas Üniversitesi'nde arkeolog olan Reid Ferring ise bu konuda şunları söylemiştir:

> *Dmanisi fosili, o dönemde var olmasını beklediğimiz herhangi bir insan grubundan çok daha farklı özellikler göstermektedir.*[181]

Bu fosiller hakkında farklı yorumlar getiren evrimciler sadece bu kişilerle sınırlı değildir. New York City Üniversitesi'nden Eric Delson, Pennsylvania State Üniversitesi'nden Alan Walker, Michigan Üniversitesi'nden Milford Wolpoff gibi evrimciler de, fosil hakkında birbirinden farklı görüşler öne sürdüler.

Evrim teorisi bilimsel delillere dayalı olmayan, uydurma senaryolarla, propaganda yöntemleri ile ayakta tutulan bir teori olduğu için, evrim teorisini destekleyen bir fosil bulmak da imkansızdır. Darwinistler hayali bir doğa tarihi yazmışlar ve fosillerin de buna uymasını istemişlerdir. Oysa bunun tam aksi gerçekleşmekte, her yeni bulunan fosil evrim teorisini biraz daha açmaza sokmaktadır.

Piltdown Adamı adındaki sahte fosil

Ünlü bir doktor ve aynı zamanda da amatör bir paleontolog olan Charles Dawson, 1912 yılında, İngiltere'de Piltdown yakınlarındaki bir çukurda, bir çene kemiği ve bir kafatası parçası bulduğu iddiasıyla ortaya çıktı. Çene kemiği maymun çenesine benzemesine rağmen, dişler ve kafatası insanınkilere benziyordu. Bu örneklere "Piltdown Adamı" adı verildi, 500 bin yıllık bir tarih biçildi ve çeşitli müzelerde insanın sözde evrimine kesin bir delil olarak sergilendi. 40 yılı aşkın bir süre, üzerine birçok bilimsel makale yazıldı, yorumlar ve çizimler yapıldı. Dünyanın farklı üniversitelerinden 500'ü aşkın akademisyen, Piltdown Adamı üzerine doktora tezi hazırladı.[182] Ünlü Amerikalı paleoantropolog H. F. Osborn da 1935'te British Museum'u ziyaretinde, *"doğa sürprizlerle dolu; bu, insanlığın tarih öncesi devirleri hakkında önemli bir buluş"* yorumunda bulundu.[183]

1949'da ise British Museum'un paleontoloji bölümünden Kenneth Oakley yeni bir yaş belirleme metodu olan "flor testi" metodunu, eski bazı fosiller üzerinde denemek istedi. Bu yöntemle, Piltdown Adamı fosili üzerinde de bir deneme yapıldı. Sonuç çok şaşırtıcıydı. Yapılan testte Piltdown Adamı'nın çene kemiğinin hiç flor içermediği anlaşıldı. Bu sonuç, çene kemiğinin toprağın altında birkaç yıldan fazla kalmadığını gösteriyordu. Az miktarda flor içeren kafatası ise, sadece birkaç bin yıllık olmalıydı.

Flor metoduna dayanılarak yapılan sonraki kronolojik araştırmalar, kafatasının ancak birkaç bin yıllık olduğunu ortaya çıkardı. Çene kemiğindeki dişlerin ise suni olarak aşındırıldığı, fosillerin yanında bulunan ilkel araçların ise çelik aletlerle yontulmuş adi birer taklit olduğu anlaşıldı. Weiner'in yaptığı detaylı analizlerle bu sahtekarlık 1953 yılında kesin olarak ortaya çıkarıldı. **Kafatası 500 yıl yaşında bir insana, çene kemiği de yeni ölmüş bir orangutana aitti!** Dişler, insana ait olduğu izlenimini vermek için sonradan özel olarak eklenmiş ve sıralanmış, eklem yerleri de törpülenmişti. Daha sonra da bütün parçalar, eski görünmeleri için potasyum-dikromat ile lekelendirilmişti. Bu lekeler, kemikler aside batırıldığında kayboluyordu. Sahtekarlığı ortaya çıkaran ekipten Le Gros Clark, ***"Dişler üzerinde yıpranma izlenimini vermek için, yapay olarak oynanmış olduğu o kadar açık ki, nasıl olur da bu izler dikkatten kaçmış olabilir?"*** diyerek şaşkınlığını gizleyemiyordu.[184] Tüm bunların üzerine Piltdown Adamı, 40 yılı aşkın bir süredir sergilenmekte olduğu British Museum'dan alelacele çıkarıldı.

Nebraska Adamı Skandalı

1922'de, Amerikan Doğa Tarih Müzesi müdürü Henry Fairfield Osborn, Batı Nebraska'daki Yılan Deresi yakınlarında, Pliosen dönemine ait bir azı dişi fosili bulduğunu açıkladı. Bu diş, iddiaya göre, insan ve maymunların ortak özelliklerini taşımaktaydı. Çok geçmeden konuyla ilgili çok derin bilimsel tartışmalar başladı. Bazıları bu dişi *Pithecanthropus erectus* olarak yorumluyorlar, bazıları ise bunun insana daha yakın olduğunu söylüyorlardı. Büyük tartışmalara neden olan bu fosile "Nebraska Adamı" adı verildi. "Bilimsel" ismi de hemen üretildi: *Hesperopithecus haroldcooki.*

Birçok otorite Osborn'u destekledi. Bu tek dişe dayanılarak Nebraska Adamı'nın kafatası ve vücudunun rekonstrüksiyon resimleri çizildi. Hatta daha da ileri gidilerek Nebraska Adamı'nın, eşinin ve çocuklarının doğal ortamda ailece resimleri yayınlandı.

Bütün bu senaryolar tek bir dişten üretilmişti. Evrimci çevreler bu "hayali adamı" o derece benimsediler ki, William Bryan isimli bir araştırmacı, tek bir azı dişine dayanılarak bu kadar peşin hükümle karar verilmesine karşı çıkınca, bütün şimşekleri üzerine çekti.

Ancak 1927'de iskeletin öbür parçaları da bulundu. Bulunan yeni parçalara göre bu diş ne maymuna ne de insana aitti. Dişin, *Prosthennops* cinsinden yabani Amerikan domuzunun soyu tükenmiş bir türüne ait olduğu anlaşıldı. William Gregory, bu yanılgıyı duyurduğu *Science* dergisinde yayınladığı makalesine şöyle bir başlık atmıştı: *"Görüldüğü kadarıyla Hesperopithecus ne maymun ne de insan."*[185] Sonuçta *Hesperopithecus haroldcooki*'nin ve "ailesi"nin tüm çizimleri alelacele literatürden çıkarıldı.

Archaeoraptor adındaki sahte dino-kuş

Evrim teorisinin savunucuları, *Archæopteryx*'te aradıklarını bulamadıklarından olacak, 1990'lı yıllarda diğer bazı fosillere ümit bağladılar ve bir seri "dino-kuş fosili" iddiası bu yıllarda dünya medyasında boy gösterdi. Ancak bu iddiaların birer yanlış yorum ve hatta sahtekarlık örneği oldukları da kısa sürede anlaşıldı.

"Dino-kuş" iddialarının ilk örneği, 1996 yılında büyük bir medya propagandası ile gündeme getirilen "Çin'de bulunan tüylü dinozor fosilleri" hikayesiydi. *Sinosauropteryx* adı verilen bir sürüngen fosili bulunmuştu, ancak fosili inceleyen bazı evrimci paleontologlar bunun bilinen sürüngenlerin aksine kuş tüylerine sahip olduğunu ileri sürdüler. Oysa bir yıl sonra yapılan incelemelerde, fosilin gerçekte kuş tüyüne benzer hiçbir yapıya sahip olmadığı anlaşıldı. *Science* dergisinde yayınlanan "Plucking the Feathered Dinosaur" (Tüylü Dinozorun Tüylerini Yolmak) başlıklı bir makalede, evrimci paleontologlar tarafından "tüy" olarak algılanan yapıların gerçekte tüylerle ilgisiz olduğu belirtiliyordu:

> *Bir yıl önce, paleontologlar "tüylü dinozor"a ait fotoğrafların ortaya çıkmasıyla heyecan yaşamışlardı. Çin'in Yixian Bölgesi'nde bulunan Sinosauropteryx adlı fosil, New York Times'ın ön sayfasında yayınlanmış ve kuşların kökeninin dinozorlar olduğuna dair etkili bir delil olarak sunulmuştu. Ama geçtiğimiz ay Chicago'daki omurgalılar paleontolojisi toplantısında verilen hüküm daha farklı oldu: Fosil örneklerini inceleyen yarım düzine Batılı paleontolog, bu yapıların modern tüyler olmadığını söylediler... Kansas Üniversitesi paleontoloğu Larry Martin, bu yapıların yıpranmış kolajen fiberleri olduğunu ve kuşlarla hiçbir ilişkisi olmadığını belirtti.*[186]

Daha büyük bir dino-kuş furyası ise 1998 yılında patlak verdi. *National Geographic* dergisi, Temmuz 1998 sayısında, kuşların dinozorlardan evrimleştiği iddiasının artık sağlam bir fosil kanıtına dayandığını ileri

sürüyordu. Çin'de bulunduğu belirtilen fosile makalede geniş yer ayrılıyor, fosilin kuş ve dinozor özelliklerini birarada taşıdığı savunuluyordu. Makaleyi kaleme alan *National Geographic* yazarı Christopher P. Sloan, fosil hakkında yaptığı yoruma o kadar inanmıştı ki, ***"insanların memeli olduğunu nasıl kendimizden emin şekilde söyleyebiliyorsak, artık kuşların theropod (dinozor) olduğunu da aynı şekilde söyleyebiliriz"*** diyordu.[187] 125 milyon yıl önce yaşadığı söylenen bu türe, hemen bilimsel bir isim de verilmişti: *Archaeoraptor liaoningensis*.

Oysa fosil, beş farklı fosilin birbirine ustaca eklenmesiyle üretilmiş **sahte** bir fosildi! Aralarında üç paleontoloğun da bulunduğu bir grup araştırmacı, bir yıl kadar sonra, bilgisayar tomografisinin yardımıyla sahtekarlığı kanıtladı. Dino-kuş aslında Çinli bir evrimcinin eseriydi... Çinli amatörler, yapışkan ve harç kullanarak 88 kemik ve taştan dino-kuş oluşturmuştu. *Archaeraptor*'un ön kısmı tek bir kuşa ait fosildi, ancak dinozorun kuyruğuyla birlikte beden kısmında dört ayrı türden kemik vardı.

İşin ilginç yanı, *National Geographic* dergisinin böylesine basit bir sahtekarlığı hiç şüphelenmeden yayınlamış ve hatta buna dayanarak "kuşların evrimi" senaryolarının kanıtlandığını ileri sürmüş olmasıydı. ABD'deki ünlü Smithsonian Enstitüsü Doğa Tarihi Müzesi'nden Dr. Storrs Olson, bu fosilin sahte olduğuna dair daha önceden *National Geographic*'i uyardığını, ancak dergi yönetiminin bunu tamamen göz ardı ettiğini söylüyordu. Olson'a göre, "Zaten National Geographic, uzun zamandır sansasyonal, desteksiz ve tabloid habercilik yaparak seviyesini düşürmüş durumdaydı."[188]

Olson, *National Geographic* bünyesindeki Peter Raven adlı bilim adamına yazdığı aşağıdaki mektupta, derginin "tüylü dinozorlar" furyasının perde arkasını çok detaylı olarak anlatıyordu:

> *National Geographic'in Temmuz 1998 sayısında yayınlanan, "Dinozorlar Kanatlanıyor" (Dinosaurs Take Wing) başlıklı makalenin yayınlanmasından kısa süre önce, (makaleyi hazırlayan) Christopher P. Sloan'ın fotoğrafçısı olan Lou Mazzatenta beni National Geographic Society'e çağırdı, Çin'de bulunan fosillerin fotoğraflarını gösterdi ve bunlar hakkında yayınlanacak hikaye ile ilgili yorumlarımı sordu. O zaman, National Geographic'in göstermek istediği tablodan çok daha farklı, alternatif bakış açıları olduğunu söyleyerek itiraz ettim, ama sonunda* ***açıkça gördüm ki, National Geographic, kuşların dinozorlardan evrimleştiği dogması dışında başka hiçbir şeye ilgi duymuyordu.***
>
> *Sloan'ın makalesi (kuş-dinozor bağlantısı yönündeki) ön yargıyı tamamen yeni bir boyuta yükseltmekte ve büyük ölçüde doğrulanmamış veya belgelendirilmemiş bilgilere dayanarak,* ***haberleri aktarmak yerine onları "üretmekte"****dir. "İnsanların memeli olduklarını ne kadar güvenle söyleyebiliyorsak, kuşların birer theropod (iki ayaklı dinozor) olduğunu da o kadar güvenle söyleyebiliriz" şeklindeki basit cümlesi, bir veya bir grup bilim adamının fikri olarak dahi gösterilmemekte, sadece* ***"editöryel propaganda"*** *olarak kalmaktadır.* ***Bu melodramik iddia, aslında embriyoloji ve karşılaştırmalı anatomi alanında yapılan yeni çalışmalarla çürütülmüştür, ama, elbette, bunlar (National Geographic makalesinde) hiç belirtilmemektedir.***
>
> *Daha da önemlisi, Sloan'ın makalesinde çizimi yapılan ve kuş tüyleri olduğu iddia edilen yapıların hiçbirinin kuş tüyü olduğu kanıtlanmış değildir. Bunların bu şekilde olduğunu iddia etmek, bir gerçeği dile getirmek değil, sadece bir temenni ifadesidir. Sayfa 103'te yer alan "içi boş, saç benzeri yapılar ilkel kuş tüylerini (protofeathers) karakterize ediyor" şeklindeki ifade saçmalıktır, çünkü "ilkel kuş tüyleri" sadece teorik bir varsayımdır ve dolayısıyla bunların iç yapısı daha da varsayımsaldır.*
>
> *National Geographic Society'de (National Geographic Derneği) halen gösterimde olan tüylü dinozorlar sergisi furyası daha da kötüdür ve birçok et yiyici dinozorun kuş tüylerine sahip olduğu yönündeki*

aldatıcı iddiayı ileri sürmektedir. Tartışmasız bir dinozor olan Deinonychus hakkında yapılan bir maket ve bebek Tyrannosaurlar hakkında yapılan çizimlerde bu canlılar tüylerle kaplı gibi gösterilmektedir. Bunların hepsi hayalidir ve bilim kurgu dışında herhangi bir yerleri yoktur...

Saygılarımla,

Storrs L. Olson

Kuşlar Bölümü Başkanı

Smithsonian Enstitüsü, Doğa Tarihi Ulusal Müzesi [189]

Bu fosil sahtekarlığının gösterdiği iki önemli gerçek vardır: Birincisi, evrim teorisine kanıt bulma arayışı içinde kolaylıkla sahtekarlığa başvurabilecek insanlar vardır. İkincisi, evrim teorisini topluma empoze etme gibi bir misyon yüklenmiş olan bazı "bilim dergileri", evrim teorisi lehinde kullanabileceklerini düşündükleri bulguları, yanlış olma veya başka türlü yorumlanabilme olasılıklarını tamamen göz ardı ederek, propaganda malzemesi haline getirmektedirler. Yani bilimsel değil dogmatik davranmakta, inançla bağlı oldukları evrim teorisini savunabilmek için bilimden kolayca taviz vermektedirler.

Konunun bir diğer önemli yönü ise, kuşların dinozorlardan evrimleştiği tezine hiçbir kanıt bulunamayışıdır. Kanıt bulunamadığı için sahtesi yapılmakta veya mevcut kanıtlar çarpıtılarak yorumlanmaktadır. Gerçekte ise, kuşların bir başka canlı sınıfından evrimleşmiş olabileceğine dair hiçbir kanıt yoktur. Aksine kanıtlar, kuşların yeryüzünde kendi özgün vücut yapılarıyla ortaya çıktıklarını göstermektedir.

Fosil Kayıtlarında Durağanlık

Fosil kayıtlarının en belirgin özelliklerinden biri, canlıların bu kayıtlarda gözlemlendikleri jeolojik dönemler boyunca değişime uğramamalarıdır. Diğer bir deyişle, bir canlı türü, fosil kayıtlarında ilk olarak nasıl belirdiyse, bu tür yok olana kadar veya günümüze gelene kadar onmilyonlarca, hatta yüzmilyonlarca yıl boyunca hiçbir değişim göstermemekte, aynı yapıyı korumaktadır. Bu, canlıların hiçbir evrime uğramadıklarının açık bir delilidir

Bu gerçeği ilk ilan eden kişilerden biri 20. yüzyıldaki en ünlü evrimci otoritelerden biri olan Amerikalı paleontolog ve bilim tarihçisi Stephen Jay Gould'dur. Gould 1970 yılında fosil kayıtlarının en belirgin iki özelliği hakkında şöyle yazmıştır:

Fosilleşmiş türlerin çoğunun tarihi, kademeli evrimle çelişen iki farklı özellik ortaya koymaktadır:

1. Durağanlık: *Çoğu tür, dünya üzerinde var olduğu süre boyunca hiçbir yönsel değişim göstermez. Fosil kayıtlarında ilk ortaya çıktıkları andaki yapıları ne ise, kayıtlardan yok oldukları andaki yapıları da aynıdır. Morfolojik (şekilsel) değişim genellikle sınırlıdır ve belirli bir yönü yoktur.*

2. Aniden ortaya çıkış: *Herhangi bir lokal bölgede, bir tür, atalarından kademeli farklılaşmalara uğrayarak aşama aşama ortaya çıkmaz; bir anda ve "tamamen şekillenmiş" olarak belirir.*[190]

Gould ilerleyen yıllarda da fosil kayıtlarında görülen durağanlığı kabul ettiğini belirtmiştir. 1993 yılında *Natural History* dergisindeki bir yazısında şöyle demektedir:

Birçok fosil türünün jeolojik yaşam süresi boyunca durağanlığı ya da hiçbir değişim geçirmeyişi, tüm paleontologlar tarafından sözle ifade edilmeksizin onaylanmıştır, ancak asla üzerinde etraflıca çalışılmamıştır... Durağanlığın çok yaygın olması, fosil kayıtlarının utandırıcı bir özelliği haline geldi ancak yokluğun (ki bu evrimin yokluğudur) bir ilanı olarak gözardı edilmiş olarak bırakıldı.[191]

Her ikisi de ünlü birer paleontolog olan Ian Tatterstall ve Niles Eldredge ise, *The Myths of Evolution* (Evrim Efsaneleri) adlı kitaplarında, fosil kayıtlarının Darwin'in varsayımları ile olan çelişkisini ve durağanlık gerçeğini şöyle anlatmaktadırlar:

Paleontologlar fosillerini kaya kayıtları boyunca izlediklerinde, bekledikleri değişiklikleri görmemektedirler... Fosillerin her bir farklı türünün, fosil kayıtları içerisinde var oldukları süre boyunca tanınır şekilde aynı olduğu, Darwin Türlerin Kökeni adlı kitabını yayınlamadan çok daha öncesinden beri paleontologlar tarafından bilinmekteydi. Darwin'in kendisi... gelecek nesil paleontologlarının bu boşlukları gayretli arayışlarıyla dolduracakları tahmininde bulunmuştu... Daha sonrasında yapılan 120 yıllık paleontolojik araştırmalarsa, fosil kayıtlarının Darwin'in varsayımlarının bu kısmını teyit etmeyeceğini son derece açık bir şekilde ortaya koymuştur. Problem kayıtların eksik olması da değildir. Fosil kayıtları açıkça bu varsayımın yanlış olduğunu göstermektedir.

Türlerin uzun zaman dilimleri boyunca şaşırtıcı şekilde sade ve durağan özellikler sergilemesi, "kral çıplak" hikayesinin tüm özelliklerini taşımaktadır; herkes bilir ancak gözardı etmeyi tercih eder.

Paleontologlar Darwin'in öngördüğü tabloyu inatla reddederek karşı koyan, ve tümüyle başka yöne bakan, söz dinlemez bir kayıtla karşı karşıyadırlar.[192]

Söz konusu durağanlığın örnekleri sayısızdır. Örneğin Wyoming'deki Bighorn Havzası, memelilerin ilk dönemlerine ait 5 milyon yıllık fosil yataklarını barındırmaktadır. Buradaki fosil kayıtları o kadar zengindir ki, paleontologlar buradaki fosillerde ara geçiş formlarını da bulabileceklerini ve evrimsel süreci gösterebileceklerini ummuşlardı. Ancak, umutları boşa çıktı. Birbirinden evrimleştiğini öne sürdükleri türlerin aynı dönemlerde yaşadıkları anlaşıldı ve *"fosil kayıtlarının bir türden diğerine geçişi gösteren tek bir inandırıcı kanıt dahi sunmadığı"*[193] görüldü. Ayrıca, türler kayıtlardan yok olana kadar bir milyon yıl boyunca hiç değişmeden sabit kalıyorlardı.

Oysa evrim teorisinin iddiasına göre, türlerin birbirlerinden evrimleşebilmeleri için, sürekli bir değişim içinde olmaları gerekir. Örneğin bir kemirgenin yarasa veya balinaya dönüşebilmesi için, çok uzun dönemler boyunca aşama aşama küçük değişiklikler göstermesi gerekir. Bir kemirgenin yarasa veya balinanın özelliklerini kazanabilmesi için ise bu aşamalı dönüşümün çok çok uzun bir dönemi kapsaması gerekir. Bu uzun dönem içinde ise çok sayıda ara form oluşması ve bu ara formların arkalarında milyonlarca fosil bırakmaları gerekir. Oysa fosil kayıtlarında ara form özelliklerine sahip canlılara hiç rastlanmamaktadır. Bulunan fosiller kemirgenler, yarasalar veya balinalar gibi tam ve belirgin özelliklere sahip özgün canlılardır ve bu canlılar fosil kayıtlarında bu tam halleriyle bulunurlar.

Niles Eldredge, fosil kayıtlarında ara geçiş formlarının bulunmayışının ve durağanlık konusunun evrimci paleontologlar tarafından çok iyi bilindiğini ancak bilerek görmezden gelindiğini şöyle itiraf etmektedir:

Görünen o ki, her yeni jenerasyon fosillerdeki evrimsel değişimin örneklerini belgelemek için sabırsızlanan birkaç yeni paleontolog ortaya çıkarıyor. Aranan değişiklikler elbette ki her zaman kademe kademe ilerleyen cinsten oldu. Bu paleontologların çabaları çoğunlukla karşılıksız kalmakla beraber, fosiller beklenen özellikleri göstermek yerine her zaman değişmezlik gösterdi... Bu (fosillerdeki) olağanüstü tutuculuk, evrimsel değişimi bulmaya can atan paleontologlara hiçbir evrim yokmuş gibi göründü. ***Kademeli evrim yerine tutucu bir kalıcığı belgeleyen çalışmalar, başarısızlık olarak nitelendirildi ve çoğunlukla yayınlanmadı.*** *Paleontologların çoğu değişmezliğin, durağanlık olarak isimlendirilen değişim eksikliğinin farkındaydı...*[194]

Fosil kayıtlarının her açıdan evrim teorisini açıkça yalanladığı görülmektedir. Eldredge'in sözlerinde dikkat çeken ayrı bir konu ise, fosil kayıtlarında türlerin değişmediğinin, aksine sabit kaldıklarının belgelendiği çalışmaların yayınlanmaması ve başarısızlık olarak nitelendirilmesidir. Evrimciler, sadece fosiller konusunda değil, diğer ilgili bilim dallarında da evrim aleyhinde olan delilleri gözlerden uzak tutma, taraflı yorumlarla toplumu yanıltma konusunda oldukça deneyimlidirler. Eldredge de sözlerinin arasında evrimciler arasında alışıldık olan bu yöntemi ifade etmektedir.

Focus dergisi de evrimci bir yayın olmasına karşın, *Cœlacanth*'ın konu edildiği Nisan 2003 tarihli sayısında, bu balık gibi milyonlarca yıldır değişmeyen canlılardan şöyle söz etmiştir:

Coelacanth gibi büyük bir canlının, bunca yıl bilim dünyasının bilgisinden uzak yaşadıktan sonra bulunması, çok fazla ilgiyi üstüne çekmesine yol açtı. Oysa, Cœlacanth gibi milyonlarca yıl öncesinden kalan fosilleriyle tıpatıp benzerlik içindeki organizmaların sayısı oldukça fazla. Örneğin, bir kabuklu türü olan Neopilina, 500 milyon yıldan beri, akrep, 430 milyon yıldan beri; zırhlı ve kılıç kuyruklu bir hayvan olan deniz canlısı Limulus, 225 milyon yıldan beri; yalnızca Yeni Zelanda'da yaşayan bir tür

sürüngen olan Tuatara da, yaklaşık 230 milyon yıldan beri değişmedi. Eklembacaklıların birçok takımı, timsahlar, deniz kaplumbağaları ve birçok bitki türü de uzayıp giden listenin bir parçası. [195]

Focus dergisi, bu fosillerin evrim teorisine vurduğu darbeyi ise açıkça itiraf etmektedir:

Evrim çizgisinden bakıldığında, bu tip organizmaların mutasyona uğrama olasılığı, diğerlerine göre çok daha yüksek. Çünkü, her yeni nesil, DNA'nın kopyalanması demek. Milyonlarca yıl süresince kopyalama işleminin kaç kez yapıldığını düşününce, ortaya çok ilginç bir tablo çıkıyor. Teoride, değişen çevre koşulları, düşman türler, türler arası rekabet gibi çeşitli baskı unsurlarının doğal seçime neden olması, mutasyona uğramış avantajlı türlerin seçilmesi ve bu türlerin, bu kadar uzun zaman içinde çok fazla değişikliğe uğraması gerekiyordu. AMA GERÇEKLER BÖYLE DEĞİL. Sözgelimi, hamamböceklerini ele alalım. Çok hızlı ürüyorlar, ömürleri de kısa, ama yaklaşık 250 milyon yıldan beri aynılar. Daha çarpıcı bir örnek ise archaebakteriler. Tam 3.5 milyar yıl önce, dünya henüz çok sıcakken ortaya çıktılar, günümüzde de Yellowstone Milli Parkı'ndaki kaynar sularda yaşamaya devam ediyorlar.[196]

Cœlacanth gibi yaşayan fosillerin, ortaya çıktıkları günden günümüze değin geçen sürede hiçbir değişikliğe uğramamış olması, sürekli değişimi öngören evrimle değil, canlıların ayrı ayrı yaratıldıklarını ve hiç değişmeden günümüze ulaştıklarını ortaya koyan yaratılış gerçeğiyle uyumludur. Yaşayan fosiller birer yaratılış delilidirler. Allah milyonlarca canlı türünü mucizevi bir biçimde yoktan yaratmıştır.

Sonuç

Bundan milyonlarca yıl önce de, günümüzde olduğu gibi milyonlarca canlı türü yaşamıştır. 550 milyon yıl önce, son derece kompleks göz yapıları ile denizin dibini süsleyen trilobitlerden, deniz yıldızlarına, günümüzde yaşayan balıklardan, mis kokulu çiçeklere, aslanlara, tavşanlara, rengarenk kuşlara, atlara, sincaplara, yunuslardan, kelebeklere, yusufçuk böceğine, serçelerden kuzulara, karıncalardan insanlara kadar yeryüzü yüz milyonlarca yıldır canlılarla dolup taşmış, kiminin soyu tükenmiş, kiminin ise günümüze kadar soyu devam etmiştir.

Kitap boyunca incelediğimiz gibi tüm bu canlılar yeryüzünde aniden belirmişler ve hiçbir değişime uğramamışlardır. Doğa tarihi boyunca yaşamış olan canlılarla ilgili bilgi kaynağımız olan fosillerden anlaşıldığı üzere, yeryüzünde hep tam özelliklere sahip canlılar yaşamıştır. Bu canlıların ayakları, elleri, kanatları, derileri, tüyleri, akciğerleri, kafatasları, omurgaları, kemik yapıları vs hep eksiksiz, özgün ve en ideal yapıda olmuştur. Hiçbir fosilde geçiş aşamasında, yani "yarım" bir organ veya uzuv bulunmamaktadır.

Bundan daha da önce ise bir başka mucize gerçekleşmiş, yeryüzünde hiç hayat yokken, yeryüzü bir anda çok zengin bir çeşitliliğe sahip canlılar topluluğu ile dolmuştur. Taş, toprak, sudan oluşan dünyaya bir anda hayat gelmiştir.

Tüm bunların gösterdiği çok önemli iki gerçek vardır: Canlıların ortak bir atadan rastlantılarla türediğini ileri süren evrim teorisi doğru değildir. Canlıların tarihi, evrim teorisini kesin ve açık olarak yalanlamaktadır. İkinci gerçek ise, çok zengin, birbirinden tamamen farklı canlı türlerini yoktan var eden, yeryüzünü canlılık için elverişli kılan üstün bir Güce, sonsuz bir İlme, benzeri olmayan bir Akla, benzersiz yaratma gücüne sahip olan Kudretli bir Yaratıcı'nın var olduğu gerçeğidir. O Yaratıcı, Alemlerin Rabbi olan Yüce Allah'tır. İnsanlara tarih boyunca elçiler, peygamberler göndermiş, Tevrat, Zebur, İncil ve en son olarak Kuran ile insanları doğruya, gerçeğe çağırmıştır.

Materyalistler ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, tüm canlıları Allah'ın yarattığı gerçeğini insanlardan gizleyemeyeceklerdir. Allah, tüm evrenin, yıldızların, galaksilerin, denizlerin, ırmakların, tüm canlıların, insanların ve her ne kadar inkar etseler de materyalistlerin Yaratıcısı'dır.

Kuran'da Allah'ın yaratma sanatının anlatıldığı ayetlerden bazıları şöyledir:

İnsanı bir damla sudan yarattı, buna rağmen o, apaçık bir düşmandır.

Ve hayvanları da yarattı; sizin için onlarda ısınma ve yararlar vardır ve onlardan yemektesiniz. (Nahl Suresi, 4-5)

Sizin için gökten su indiren O'dur; içecek ondan, ağaç ondandır (ki) hayvanlarınızı onda otlatmaktasınız.

Onunla sizin için ekin, zeytin, hurmalıklar, üzümler ve meyvelerin her türlüsünden bitirir. Şüphesiz bunda, düşünebilen bir topluluk için ayetler vardır.

Geceyi, gündüzü, Güneş'i ve Ay'ı sizin emrinize verdi; yıldızlar da O'nun emriyle emre hazır kılınmıştır. Şüphesiz bunda, aklını kullanabilen bir topluluk için ayetler vardır.

Yerde sizin için üretip-türettiği çeşitli renklerdekileri de (faydanıza verdi). Şüphesiz bunda, öğüt alıp düşünen bir topluluk için ayetler vardır.

Denizi de sizin emrinize veren O'dur, ondan taze et yemektesiniz ve giyiminizde ondan süs-eşyaları çıkarmaktasınız. Gemilerin onda (suları) yara yara akıp gittiğini görüyorsun. (Bütün bunlar) O'nun fazlından aramanız ve şükretmeniz içindir.

Sizi sarsıntıya uğratır diye yerde sarsılmaz dağlar bıraktı, ırmaklar ve yollar da (kıldı). Umulur ki doğru yolu bulursunuz.

Ve (başka) işaretler de (yarattı); onlar yıldız(lar)la da doğru yolu bulabilirler.

Yaratan, hiç yaratmayan gibi midir? Artık öğüt alıp-düşünmez misiniz? (Nahl Suresi, 10-17)

… Sen yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok. Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın. (Bakara Suresi, 32)

DİPNOTLAR

[1] Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 172, 280.

[2] Pierre P. Grassé, *Evolution of Living Organisms*, Academic Press, New York, 1977, s. 82.

[3] Charles Darwin, *The Origin Of Species*, chapter X, "On the Imperfection of the Geological Record".

[4] Charles Darwin, *The Origin of Species,* chapter X, s. 234.

[5] Charles Darwin, *The Origin of Species*, s. 179.

[6] Charles Darwin, *The Origin of Species*, s. 172, 280.

[7] S. M. Stanley, The New Evolutionary Timetable: Fossils, Genes and the Origin of Species, Basic Books, Inc. Publishers, New York, 1981, s. 71.

[8] Niles Eldredge, Ian Tattersall, *The Myths of Human Evolution*, Columbia University Press, 1982, s. 59.

[9] R. A. Raff, T. C. Kaufman, *Embryos, Genes and Evolution: The Developmental Genetic Basis of Evolutionary Change,* Indiana University Press, 1991, s. 34.

[10] Phillip E. Johnson, "Darwinism's Rules of Reasoning", *Darwinism: Science or Philosophy, Foundation for Thought and Ethics*, 1994, s. 12.

[11] Roger Lewin, *Science*, vol. 241, 15 Temmuz 1988, s. 291.

[12] James Valentine, Stanley Avramik, Philip Signor ve Peter Sadler, "The Biological Explosion at the Precambrian-Cambrian Boundary", *Evolutionary Biology,* vol. 25, 1991, *s. 279, 281.*

[13] Charles Darwin, *Origin of Species*, London: John Murray, 1859.

[14] Charles Darwin, *The Origin of Species,* chapter IV, s. 99.

[15] Charles Darwin, *The Origin of Species,* chapter X, s. 255.

[16] Gregory A. Wray, "The Grand Scheme of Life", *Review of The Crucible Creation: The Burgess Shale and the Rise of Animals by Simon Conway Morris, Trends in Genetics*, Şubat 1999, vol. 15, no. 2.

[17] James W. Valentine, Douglas H. Erwin, *Development as an Evolutionary Process,* New York: Alan R. Liss, 1987, editörler: Rudolf A. Raff ve Elizabeth C. Raff, "Interpreting Great Developmental Experiments: The Fossil Record", s. 71-107.

[18] M. J. Benton, M. A. Wills ve R. Hitchin, "Quality of the Fossil Record Through Time", *Nature,* vol. 403, 2000, s. 534-536.

[19] Simon Conway Morris, *The Crucible of Creation*, Oxford University Press, Oxford, 1998, s. 28.

[20] Simon Conway Morris, *The Crucible of Creation*, 1998, s. 28.

[21] J. William Schopf, "The Early Evolution of Life: Solution to Darwin's Dilemma," *Trends in Ecology and Evolution,* vol. 9, 1994, s. 375-377.

[22] Richard Fortey, "The Cambrian Explosion Exploded?", *Science*, vol. 293, no. 5529, 20 Temmuz 2001, s. 438-439.

[23] Richard Fortey, "The Cambrian Explosion Exploded?", *Science*, vol. 293, no. 5529, 20 Temmuz 2001, s. 438-439.

[24] Douglas J. Futuyma, *Science on Trial*, Pantheon Books, New York, 1983, s. 197.

[25] Jeffrey S. Levinton, "The Big Bang of Animal Evolution", *Scientific American*, vol. 267, no. 84, Kasım 1992.

[26] *The Wall Street Journal*, 9 Aralık 1986.

[27] Richard Monestarsky, "Waking Up to the Dawn of Vertebrates", Science News, vol. 156, no. 19, 6 Kasım 1999, s. 292.

[28] Robert Wesson, *Beyond Natural Selection*, MIT Press, Cambridge, Mass., 1991, s. 50.

[29] Keith Stewart Thomson "The Origin of Tetrapods," *American Journal of Science,* vol. 293-A:58, 1993, s. 39.

[30] Lewis L. Carroll, "Problems of the Origin of Reptiles", *Biological Reviews of the Cambridge Philosophical Society*, vol. 44, s. 393.

[31] Robert L. Carroll, *Vertebrate Paleontology and Evolution*, W. H. Freeman and Co., New York, 1988, s. 198.

[32] Stephen Jay Gould, "Eight (or Fewer) Little Piggies", *Natural History*, no. 1., Ocak 1991, vol. 100, s. 25.

[33] Barbara J. Stahl, *Vertebrate History: Problems in Evolution*, Dover, 1985, s. 238-39.

[34] A. S Romer, *Vertebrate Paleontology*, 3rd ed., Chicago University Press, Chicago, 1966, s. 120.

[35] Ryosuke Motani, "Rulers of the Jurassic Seas", *Scientific American*, Nisan 1993 Özel Sayı, s. 18.

[36] Ryosuke Motani, "Rulers of the Jurassic Seas", *Scientific American*, Nisan 2003 Özel Sayı, s. 18.

[37] Ryosuke Motani, "Rulers of the Jurassic Seas", *Scientific American*, Nisan 2003 Özel Sayı, s. 18.

[38] E. H. Colbert, M. Morales, *Evolution of the Vertebrates,* New York, John Wiley and Sons, 1991, s. 193.

[39] Chris McGowan, *In The Beginning... A Scientist Shows Why The Creationists Are Wrong,* Prometheus Books, 1984, s. 158-159.

[40] Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis*, Burnett Books, London, 1985, s. 181-182.

[41] Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis,* 1985, s. 180-181.

[42] Chris E. Gow, *An Ictidosaur Fossil From North America,* Şubat 1983; W. R. Bird, *The Origin of Species Revisited,* New York, 1991, s. 221.

[43] Kermack, Kermack & Mussett, *The Welsh Pantothere Kuehneotherium Praecursoris*, 47 J. Linnean Society 418, 418 1968.

[44] Tom Kemp, "The Reptiles That Became Mammals", *New Scientist*, vol. 92, 4 Mart 1982, s. 583.

[45] Roger Lewin, "Bones of Mammals, Ancestors Fleshed Out", *Science*, vol. 212, 26 Haziran 1981, s. 1492.

[46] Eric Lombard, "Review of Evolutionary Principles of the Mammalian Middle Ear, Gerald Fleischer", *Evolution*, vol. 33, Aralık 1979, s.1230.

[47] Robert L. Carroll, *Patterns and Process of Vertebrate Evolution*, Cambridge University Press, 1998, s. 329.

[48] Ashby L. Camp, "The Overselling of Whale Evolution", *Creation Matters*, a newsletter published by the Creation Research Society, Mayıs/Haziran 1998.

[49] *National Geographic*, "Balinaların Evrimi", Kasım 2001, s. 163.

[50] Robert L. Carroll, *Patterns and Processes of Vertebrate Evolution*, Cambridge University Press, 1998, s. 329.

[51] G. A. Mchedlidze, *General Features of the Paleobiological Evolution of Cetacea*, Rusça'dan tercüme (Rotterdam: A. A. Balkema), 1986, s. 91.

[52] B. J. Stahl, *Vertebrate History: Problems in Evolution,* Dover Publications, Inc., 1985, s. 489.

[53] Michel C. Milinkovitch, "Molecular phylogeny of cetaceans prompts revision of morphological transformations", *Trends in Ecology and Evolution, vol.* 10, Ağustos 1995, s. 328-334.

[54] Getting the Facts Straight, A Viewer's Guide to PBS's Evolution, Seattle Discovery Institute Press, 2001.

[55] S. L. Olson, Open Letter to: Dr. Peter Raven, Secretary, Committee for Research and Exploration, *National Geographic Society,* 1 Kasım 1999.

[56] Michael J. Denton, *Nature*'s Destiny, Free Press, New York, 1998, s. 361.

[57] David Williamson, "Scientist Says Ostrich Study Confirms Bird 'Hands' Unlike Those Of Dinosaurs", *EurekAlert*, 14-Aug-2002, http://www.eurekalert.org/pub_releases/2002-08/uonc-sso081402.php

[58] A. Elzanowski, "A comparison of the jaw skeleton in theropods and birds, with a description of the palate in the Oviraptoridae", *Smithsonian Contributions to Paleobiology,* 1999, vol. 89, s. 311–323.

[59] Alan Feduccia, "Birds are Dinosaurs: Simple Answer to a Complex Problem", *The Auk,* Ekim 2002, vol. 119, no. 4, s. 1187–1201.

[60] V. Morell, "A Cold, Hard Look at Dinosaurs", *Discover*, 1996, vol. 17, no. 12, s. 98–108.

[61] Robert L. Carroll, *Vertebrate Paleontology and Evolution*, Cambridge University Press, 1998, s. 336.

[62] Peter Dodson, "Mesozoic feathers and fluff", *American Paleontologist,* 2001, vol. 9, no. 1, s. 7.

[63] Alan Feduccia, "Birds are Dinosaurs: Simple Answer to a Complex Problem", *The Auk,* Ekim 2002, vol. 119, no. 4, s. 1187–1201.

[64] Alan Feduccia, "Birds are Dinosaurs: Simple Answer to a Complex Problem", *The Auk,* Ekim 2002, vol. 119, no. 4, s. 1187–1201.

[65] Alan Feduccia, "Birds are Dinosaurs: Simple Answer to a Complex Problem", *The Auk,* Ekim 2002, vol. 119, no. 4, s. 1187–1201

[66] Alan Feduccia, "Birds are Dinosaurs: Simple Answer to a Complex Problem", *The Auk,* Ekim 2002, vol. 119, no. 4, s. 1187–1201.

[67] *A*. H. Brush, "On the Origin of Feathers", *Journal of Evolutionary Biology,* vol. 9, 1996. s. 132.

[68] Xing Xu, Zhi-Lu Tang, Xiao-Lin Wang, "A therizinosauroid dinosaur with integumentary structures from China", *Nature,* 1999, vol. 399, s. 350-354.

[69] Alan Feduccia, "Birds are Dinosaurs: Simple Answer to a Complex Problem", *The Auk,* Ekim 2002, vol. 119, no. 4, s. 1187–1201.

[70] Alan Feduccia, "Birds are Dinosaurs: Simple Answer to a Complex Problem", *The Auk,* Ekim 2002, vol. 119, no. 4, s. 1187–1201.

[71] http://www.geocities.com/CapeCanaveral/Hall/2099/DinoKabin.html

[72] Peter Dodson, "Response by Peter Dodson", *American Paleontologist,* 2001, vol. 9, no. 4, s. 13-14.

[73] B. J. Stahl, *Vertebrate History: Patterns in Evolution*, Dover, New York, 1985, s. 350.

[74] Larry Martin, S. A. Czerkas, "The Fossil Record of Feather Evolution in the Mesozoic", *American Zoology*, 2000, vol. 40, s. 687-694.

[75] R.O. Prum, "Development and Evolutionary Origin of Feathers", *J. Experimental Zoology,* 1999, vol. 285, s. 291-306.

[76] K. Parkes, Speculations on the Origin of Feathers, *Living Bird,* 1966, vol. 5, s. 77-86.

[77] W. P. Pycraft, *Animal Life: an Evolutionary Natural History,* vol. II – *A History of Birds,* Methuen, London, 1910, s. 39.

[78] Larry Martin, S. A. Czerkas, The Fossil Record of Feather Evolution in the Mesozoic, *American Zoology*, 2000, vol. 40, s. 687-694.

[79] K. Parkes," Speculations on the Origin of Feathers", *Living Bird,* 1966, vol. 5, s. 77-86.

[80] W. P. Pycraft, *Animal Life: an Evolutionary Natural History,* vol. II – *A History of Birds,* Methuen, London, 1910, s. 39.

[81] W. J. Bock, "Explanatory history of the origin of feathers", *American Zoology,* 2000, vol. 40, s. 478-485.

[82] W. J. Bock, "Explanatory history of the origin of feathers", *American Zoology,* 2000, vol. 40, s. 478-485.

[83] C. E. A. Turner, "*Archæopteryx,* a bird: No link", *Evolution Protest Movement, Eylül 1973.*

[84] M-P. Schutzenberger, in "The Miracles of Darwinism: Interview with Marcel-Paul Schutzenberger," *Origins & Design*, vol. 17, no. 2, Spring 1996, s.10-15.

[85] *Nature*, 12 Temmuz 2001.

[86] Henry Gee, *In Search of Deep Time*, Cornell University Press, Ithaca, 1999, s. 211.

[87] Henry Gee, "Return to the planet of the apes," *Nature*, 12 Temmuz 2001, vol. 412, s. 131-132.

[88] Bernard Wood, " Origin and evolution of the genus *Homo*", *Nature,* 1992, vol. 355, no. 6363, s. 783-90.

[89] Richard C. Lewontin, "Human Diversity," *Scientific American*, Library: New York NY, 1995, s. 163.

[90] Michael D. Lemonick, "How Man Began", *Time Magazine*, Mayıs 1994.

[91] Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower,* Toplinger Publications, New York, 1970, s. 75-94.

[92] Charles E. Oxnard, "The Place of *Australopithecines* in Human Evolution: Ground for Doubt", *Nature*, vol. 258, s. 389.

[93] Fred Spoor, Bernard Wood, Frans Zonneveld, "Implication of Early Hominid Labryntine Morphology for Evolution of Human Bipedal Locomotion", *Nature*, vol. 369, 23 Haziran 1994, s. 645-648.

[94] B.G. Richmon, D.S. Strait, "Evidence that humans evolved from a knuckle-walking ancestor", *Nature*, 2000, vol. 404, no. 6776, s. 382.

[95] R. E. F. Leakey, "Further Evidence of Lower Pleistocene Hominids from East Rudolf, North Kenya", *Nature,* vol. 231, 28 Mayıs 1971, s. 245.

[96] Christine Berg, "How Did the *Australopithecines* Walk? A Biomechanical Study of the Hip and Thigh of *Australopithecus afarensis*," *Journal of Human Evolution*, vol. 26, Nisan 1994, s. 259-273.

[97] Peter Andrews, "Ecological Apes and Ancestors," *Nature*, 17 Ağustos 1995, vol. 376, s. 555-556.

[98] Dr. Charles E. Oxnard, in Fossils, Teeth and Sex—New Perspectives on Human Evolution, University of Washington Press, Seattle and London, 1987, s. 227.

[99] Isabelle Bourdial, "Adieu Lucy", *Science et Vie*, Mayıs 1999, no. 980, s. 52-62.

[100] The Scotsman.com: "Chimps on two legs run through Darwin's theory" http://news.scotsman.com/index.cfm?id=1016102002

[101] Holly Smith, *American Journal of Physical Antropology*, vol. 94, 1994, s. 307-325.

[102] Fred Spoor, Bernard Wood & Frans Zonneveld, "Implications of Early Hominid Labyrinthine Morphology for Evolution of Human Bipedal Locomotion", *Nature*, vol. 369, 23 Haziran 1994, s. 645.

[103] Fred Spoor, Bernard Wood, Frans Zonneveld, "Implications of Early Hominid Labyrinthine Morphology for Evolution of Human Bipedal Locomotion", *Nature*, vol. 369, 23 Haziran 1994, s. 648.

[104] Bernard Wood ve M. Collard, "The Human Genus," *Science*, 2 Nisan 1999, vol. 284, s. 65-71.

[105] S. Scherer-Hartwig, R. D. Martin, "Was "Lucy" more human than her "child"? Observations on early hominid postcranial skeletons", *Journal of Human Evolution,* 1991, vol. 21, s. 439-49.

[106] Ian Tattersall, "The Many Faces of *Homo habilis*" *Evolutionary Anthropology,* 1992, s. 33-37.

[107] Marvin Lubenow, *Bones of Contention,* Grand Rapids, Baker, 1992, s. 136.

[108] Boyce Rensberger, *The Washington Post*, 19 Kasım 1984.

[109] William S. Laughlin, "Eskimos and Aleuts: Their Origins and Evolution," Science, Kasım 1963.

[110] Pat Shipman, "Doubting Dmanisi", *American Scientist*, Kasım-Aralık 2000, s. 491.

[111] Focus, Nisan 2003.

[112] Focus, Nisan 2003.

[113] *Focus*, Nisan 2003.

[114] *Focus*, Nisan 2003.

[115] *Focus*, Nisan 2003.

[116] Stephen Jay Gould, Eight (or Fewer) Little Piggies, *Natural History*, Ocak 1991, vol. 100, no. 1, s. 25.

[117] Philip E. Johnson, *Darwin on Trial*, Intervarsity Press, 1993, s. 79.

[118] *Nature*, vol. 382, 1 Ağustos 1996, s. 401.

[119] Carl O. Dunbar, *Historical Geology*, John Wiley and Sons, New York, 1961, s. 310.

[120] Robert L. Carroll, *Patterns and Processes of Vertebrate Evolution*, Cambridge University Press, 1997, s. 280-81.

[121] L. D. Martin, J. D. Stewart, K. N. Whetstone, *The Auk*, vol. 98, 1980, s. 86.

[122] L. D. Martin, J. D. Stewart, K. N. Whetstone, *The Auk*, cilt 98, 1980, s. 86; L. D. Martin "Origins of Higher Groups of Tetrapods", *Ithaca*, Comstock Publising Association, New York, 1991, s. 485, 540.

[123] S. Tarsitano, M. K. Hecht, *Zoological Journal of the Linnaean Society*, vol. 69, 1985, s. 178; A. D. Walker, *Geological Magazine*, vol. 177, 1980, s. 595.

[124] Peter Dodson, "International Archæopteryx Conference", *Journal of Vertebrate Paleontology,* Haziran 1985, vol. 5, no. 2, s. 177.

[125] Richard Hinchliffe, "The Forward March of the Bird-Dinosaurs Halted?", *Science*, vol. 278, no. 5338, 24 Ekim 1997, s. 596-597

[126] Richard Hinchliffe, "The Forward March of the Bird-Dinosaurs Halted?", *Science*, vol. 278, no. 5338, 24 Ekim 1997, s. 596-597.

[127] Jonathan Wells, *Icons of Evolution*, Regnery Publishing, 2000, s. 117.

[128] Richard L. Deem "Demise of the 'Birds are Dinosaurs' Theory"; http://www.yfiles.com/dinobird2.html

[129] Pat Shipman, "Birds do it... Did Dinosaurs?", *New Scientist*, 1 Şubat 1997, s. 31.

[130] "Old Bird", *Discover*, 21 Mart 1997.

[131] "Old Bird", *Discover*, 21 Mart 1997.

[132] Pat Shipman, "Birds Do It... Did Dinosaurs?", s. 28.

[133] R.N. Melchor, S. de Valais, J.F. Genise, Bird-like fossil footpints from the Late Triassic, *Nature*, 2002, vol. 417, s. 936-938.

[134] David Williamson, "Scientist says ostrich study confirms bird 'hands' unlike those of dinosaurs", UNC News, 14 Ağustos 2002, no. 425, www.unc.edu/news/newsserv

[135] S. J. Gould & N. Eldredge, *Paleobiology*, vol. 3, 1977, s. 147.

[136] Christopher P. Sloan, "Kanatların Efendisi", *National Geographic*, Mayıs 2003.

[137] Alan Feduccia, *The Origin and Evolution of Birds,* 2nd ed., Yale University Press, New Haven, 1999.

[138] Boyce Rensberger, *Houston Chronicle*, 5 Kasım 1980, bölüm 4, s. 15.

[139] Harper's Magazine, Şubat 1985, s. 60.

[140] Francis Hitching, *The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong*, Ticknor and Fields, New York, 1982, s. 30-31.

[141] Francis Hitching, *The Neck of the Giraffe*, s. 30-31.

[142] Gordon Rattray Taylor, *The Great Evolution Mystery*, Sphere Books, London, 1984, s. 230.

[143] Elwyn Simons, "Ramapithecus", *Scientific American*, no. 236, Mayıs 1977, s. 28.

[144] Elwyn Simons, "Puzzling Out Men's Ascent", *Time*, 7 Kasım 1977, no. 110, s. 48.

[145] Robert Ackhardt, "Population Genetics and Human Origins", *Scientific American*, no. 226, 1972, s. 94.

[146] Richard Leakey, "Hominids in Africa", *American Scientist*, no. 64, 1976, s. 174ç

[147] David Pilbeam, "Humans Lose an Early Ancestor", *Science*, Nisan 1982, s. 6-7.

[148] Marvin Lubenow, *Bones of Contention*, Grand Rapid*s*, Baker, 1992, *s. 83.*

[149] Richard Allan & Tracey Greenwood, *Primates and Human Evolution* in the textbook: *Year 13 Biology,* 1999. *Student Resource and Activity Manual*, (Biozone International, printed in New Zealand.), s. 260.

[150] William Howells, *Getting Here the Story of Human Evolution*, The Compass Press, Washington D.C., 1993, s. 79.

[151] Adrienne Zihlman, "Pygmy chimps, people, and the pundits", *New Scientist*, 15 Kasım 1984, s. 39.

[152] Cherfas, Jeremy. "Trees have made man upright" *New Scientist*, 20 Ocak 1983, s. 172.

[153] Isabelle Bourdial, "Adieu Lucy", *Science et Vie*, Mayıs 1999, no. 980, s. 52-62.

[154] Tim Friend, "Discovery rocks human-origin theories", 21 Mart 2003; http://www.usatoday.com/news/science/2001-03-21-skull.htm

[155] Tim Friend, "Discovery rocks human-origin theories", 21 Mart 2003; http://www.usatoday.com/news/science/2001-03-21-skull.htm

[156] Tim Bromage, *New Scientist*, vol. 133, 1992, s. 38-41.

[157] E. Cronin, N. T. Boaz, C. B. Stringer, Y. Rak, "Tempo and Mode in Hominid Evolution", *Nature*, vol. 292, 1981, s. 113-122.

[158] C. L. Brace, H. Nelson, N. Korn, M. L. Brace, *Atlas of Human Evolution*, 2. baskı, Rinehart and Wilson, New York, 1979.

[159] Alan Walker, *Scientific American*, vol. 239, no. 2, 1978, s. 54.

[160] Bernard Wood, Mark Collard, "The Human Genus", *Science*, vol. 284, no. 5411, 2 April 1999, s. 65-71.

[161] John Whitfield, "Oldest Member of Human Family Found", *Nature*, 11 Temmuz 2002.

[162] D. L. Parsell, "Skull Fossil From Chad Forces Rethinking of Human Origins", *National Geographic News*, 10 Temmuz 2002.

[163] John Whitfield, "Oldest Member of Human Family Found", *Nature*, 11 Temmuz 2002

[164] "Face of yesterday : Henry Gee on the dramatic discovery of a seven-million-year-old hominid", *The Guardian*, 11 Temmuz 2002

[165] http://www.versiontech.com/origins/news/news_article.asp?news_id=18

[166] http://www.columbia.edu/~rk2143/web/orrorin/Otungensis1.html

[167] http://news.nationalgeographic.com/news/2003/02/0227_030227_javaskull.html

[168] Michael D. Lemonick ve Andrea Dorfman, "One Giant Step for Mankind", *Time*, 23 Temmuz 2001.

[169] Michael D. Lemonick, Andrea Dorfman,"One Giant Step for Mankind", *Time,* 23 Temmuz 2001.

[170] Richard Allan & Tracey Greenwood, *Primates* and *Human Evolution* in the textbook: *Year 13 Biology 1999. Student Resource and Activity Manual,* (Biozone International., printed in New Zealand.) , s. 260.

[171] Eurekalert.com; "Oldest Human Ancestor is (Again) Called into Question", 27 Ağustos 2002.

[172] http://news.bbc.co.uk/hi/english/sci/tech/ newsid_1234000/1234006.stm

[173] Daniel E. Lieberman, "Another face in our family tree", *Nature*, 22 Mart 2001.

[174] http://news.bbc.co.uk/hi/english/sci/tech/newsid_1234000/1234006.stm

[175] http://news.bbc.co.uk/hi/english/sci/tech/newsid_1234000/1234006.stm

[176] Michael Balter, Ann Gibbons, "Were 'Little People' the First to Venture Out of Africa?", *Science*, vol. 297, no. 5578, 5 Temmuz 2002, s. 26-27.

[177] Michael Balter, Ann Gibbons, "Were 'Little People' the First to Venture Out of Africa?", *Science*, vol. 297, no. 5578, 5 Temmuz 2002, s. 26-27.

[178] Michael Balter, Ann Gibbons, "Were 'Little People' the First to Venture Out of Africa?", *Science*, vol. 297, no. 5578, 5 Temmuz 2002, s. 26-27.

[179] Michael Balter , Ann Gibbons, "Were 'Little People' the First to Venture Out of Africa?", *Science*, vol. 297, no. 5578, 5 Temmuz 2002, s. 26-27.

[180] John Roach, "Skull Fossil Challenges Out-of-Africa Theory", *National Geographic News*, 4 Temmuz 2002; http://news.nationalgeographic.com/news/2002/07/0703_020704_georgianskull.html

[181] John Roach, "Skull Fossil Challenges Out-of-Africa Theory", *National Geographic News*, 4 Temmuz 2002; http://news.nationalgeographic.com/news/2002/07/0703_020704_georgianskull.html

[182] Malcolm Muggeridge, *The End of Christendom*s, Eerdmans, 1980, s. 59.

[183] Stephen Jay Gould, "Smith Woodward's Folly", *New Scientist*, 5 Nisan 1979, s. 44.

[184] Stephen Jay Gould, "Smith Woodward's Folly", *New Scientist*, 5 Nisan 1979, s. 44.

[185] W. K. Gregory, "Hesperopithecus Apparently Not An Ape Nor A Man", *Science*, vol. 66, Aralık 1927, s. 579.

[186] Ann Gibbons, "Plucking the Feathered Dinosaur", *Science*, vol. 278, no. 5341, 14 Kasım 1997, s. 1229 - 1230.

[187] *National Geographic*, "Feathers for T. Rex?", vol. 196, no. 5, Kasım 1999.

[188] Tim Friend, "Dinosaur-bird link smashed in fossil flap", *USA Today,* 25 Ocak 2000.

[189] "Open Letter: Smithsonian decries *National Geographic*'s 'editorial propagandizing' of dinosaur-to-bird 'evolution'", http://www.trueorigin.org/birdevoletter.asp

[190] S. J. Gould,"Evolution's Erratic Pace", *Natural History*, vol. 86, May 1977.

[191] S. J. Gould, "Cordelia's Dilemma", *Natural History*, Şubat, s. 10-18.

[192] Niles Eldredge, Ian Tattersall, *The Myths of Human Evolution,* Columbia University Press, 1982, s. 45-46.

[193] Steven M. Stanley, *The New Evolutionary Timetable,* 1981, s. 71

[194] Niles Eldredge, Evolutionary Tempos and Modes: A Paleontological Perspective," in the collection *What Darwin Began: Modern Darwinian and Non-Darwinian Perspectives on Evolution* (Godfrey, ed, 1985).

[195] *Focus*, Nisan 2003.

[196] *Focus*, Nisan 2003.

[197] Jeff Hecht, "Branching Out", *New Scientist*, 10 Ekim 1998, vol. 160, no. 2155, s. 14.